

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

600096414U

Vita et Doctrina Jesu Christi.

RIVINGTONS

London	<i>Waterloo Place</i>
Oxford	<i>High Street</i>
Cambridge	<i>Trinity Street</i>

Vita et Doctrina Jesu Christi;

OR,

MEDITATIONS ON THE LIFE OF OUR LORD

BY AVANCINI

IN THE ORIGINAL LATIN

Adapted to the Use of the Church of England by a Clergyman.

RIVINGTONS

London, Oxford, and Cambridge

1872

101. i. 66.

NOTICE.

It had been intended that this Book should appear under the sanction of a name beloved and honoured by many among us, that of the Principal of Cuddesdon Theological College, and with a Preface by him. But circumstances into which it is not necessary to enter have prevented this design from being carried out, nor is he responsible for a word of the Book, as it stands at present. In default therefore of introduction or patronage of any kind, the Editor can only commend his undertaking to be tried by the experience of those who desire to meditate, in a systematic manner, on the Life of our Lord and Saviour. Such will soon find if it is useful to them or not.

He is conscious of many defects in his own treatment of the admirable original, and expects to be blamed by some because he has altered so much, and by others for leaving so much unaltered. At least he may plead that the continual reference to Scripture

supplies data for correcting any imperfect or misleading comments. The practice of meditation on the Gospels, as set forth in this book, is really a method of bringing the Christian into closer communion with Christ, and so of learning more, and more perfectly, than any human writers can teach. If there is any thing still retained which goes beyond the liberty which the Church of England allows to her children, he implicitly disallows and rejects it.

It is not intended to vouch for the accuracy of the Vulgate renderings (as, for instance, the text quoted in p. 13, "*ipsa conteret*," where, however, no comment is grounded on the mistranslation), or of the quotations from other writers.

The Meditations and Prayers have been retained in Latin rather than translated, as experience shows the value in private prayers of a foreign language, the very effort to interpret which keeps attention awake; especially when that language is precious to us as the tongue of so many Saints and Doctors. No prejudice is meant thereby to the laudable practice of the Church of England in having public worship "in a tongue understood of the people."

February, 1872.

VITA ET DOCTRINA
JESU CHRISTI,
EX QUATUOR EVANGELISTIS COLLECTA,
ET IN MEDITATIONUM MATERIAM
AD SINGULOS TOTIUS ANNI DIES
DISTRIBUTA.
PER NICOLAUM AVANCINUM, SOCIETATIS JESU
AD USUM CLERI ANGLICANI ACCOMMODATA.

ERRATA.

- Pag. 14, l. 22, pro 'desidera' l. 'desideria'
,, 20, l. 26, ,, 'ardius' l. 'arduis'
,, 147, l. 1, ,, 'at' l. 'ut'
,, 203, l. 24, ,, 'idotæ' l. 'idiotæ'
,, 209, l. 12, ,, 'refuruntur' l. 'referuntur'
,, 211, l. 21, ,, 'renovetur?' l. 'renovetur.'
,, 260, l. 26, ,, 'aquies' l. 'quies'
,, 267, l. 12, ,, 'restitntadest' l. 'restituta est'
,, 286, l. 2, ,, 'discoruimus' l. 'discernimus'
,, 337, l. 22, ,, 'torgueat' l. 'torqueat'
,, 372, l. 21, ,, 'ructum' l. 'fructum'
,, 407, l. 1, ,, 'facerunt' l. 'fecerunt'
,, 422, l. 1, ,, 'MONITO' l. 'MONITIO'
,, 447, l. 26, ,, 'Militice' l. 'Militiæ'

PROŒMIUM.

Opus R. P. Avancini jam iterum in lucem editum haud nostrâ commendatione eget. Quum tamen visum est editionem probatissimi libelli usui Anglicanæ Ecclesiæ accommodare, pauca immutanda putavimus. (1mo) Omissa sunt quæ non nisi ad religiosos et. præcipue ad Societatem Jesu pertinebant. (2°) Necnon pauca quædam ad vitam B. M. V., et infantiam Salvatoris pertinentia, quæ quum prorsus incerta essent, ne dicam fabulosa, param S. Scripturarum fontem nequaquam redolebant. (3°) Verba quædam mutare curavimus quæ Divinam gratiam vota nostra prævenientem et adjuvantem pæne supervacaneam facere, vel plus æquo viribus nostris tribuere, videbantur. (4°) Exhortationes quoque (si quæ erant) ut ad auxilium B. M. V. et sanctorum confugiamus, omnino omisimus. (5°) Denique, ubi de SS. Eucharistia agitur, pauca verba sustulimus quibus transsubstantiatio Panis et Vini sacramentalis intelligenda erat, et in eorum loca suffecimus alia quæ præsentiam Corporis et Sanguinis Christi satis agnoscant, neque veritatem consecratorum elementorum in suâ proprietate naturæ vel substantiæ permanentium, infitientur. In hisce et similibus emendandis propositi nostri non erat pii auctoris opus improbare, sed profectui nostrorum incumbere, nec aliquid

in tam eximio opere pati nisi quod Catholicæ veritati, et Ecclesiæ Anglicanæ iudicio consentiret. Citationes ex SS. Patribus fere easdem reddidimus, nulla sive de textus veritate, sive de auctoris nomine, habita investigatione; tales enim quæstiones præter scopum editionis nostræ videbantur. Supplementum quod in usitatis editionibus reperitur placuit omittere, ut quod non P. Avancini sed diversos habeat auctores, et a re nostra alienum sit, et ineptias quasdam habeat. *Mensis tamen Eucharisticus* a P. Xaverio Lercari confectus in suo loco relictus est; et *Preces* quasdam perutiles ante et post sumendam SS. Eucharistiam adjecimus. Toti operi præmisimus, ut antea, *Brevem orandi Methodum* P. Busæi. Ad finem indices duo retinimus, primo Evangeliiis Dominicarum et Festorum Eccl. Anglicanæ accommodato. Hoc opere, L. B., ut ad majorem Dei gloriam utaris, et sic fidelium omnium beatæ societati magis magisque inhæreas, oramus.

CONSPECTUS TOTIUS OPERIS.

BREVIS ORANDI METHODUS Pag. xxvii

VITA ET DOCTRINA J. C.

DE INCARNATIONE VERBI.

Hebdomadæ.

ADVENTUS I. Dom. De æterna Verbi Generatione.

2. De creatione et fine hominis. 3. De mediis ad eum finem consequendum. 4. De bono usu creaturarum, et de indifferentia circa eas. 5. De hominis lapsu. 6. De decreto et motivo reparandi hominem. 7. Decretum Incarnationis Filii Dei.

Pag. 1—9.

II. Dom. Pater Filium, Filius seipsum mundo donat.

2. In Incarnatione elucet Sapientia, Bonitas, et Omnipotentia Dei. 3. Per Incarnationem Filii Dei

* * * Ne materia unquam deficeret, summum, quod est cujusque temporis, Auctor accepit; adeoque Adventui quatuor, post Epiphaniam sex, post Trinitatem viginti septem Hebdomadas assignavit.

placatur Deus, erigitur homo, confunditur dæmon.
 4. Eligitur Mater tanto Filio digna. 5. Promittitur Incarnatio Filii Dei. 6. Desideratur Redemptor a Patriarchis et Prophetis. 7. De fide incarnationis. *Pag. 9—15.*

III. Dom. De beneficio incarnationis. 2. B. Virgo desponsatur S. Josepho. 3. Legatio Angeli ad B. Virginem. 4. Angelus intimat Mysterium Incarnationis. 5. Explicat Angelus Mysterium Incarnationis. 6. Dotes Christi animæ a Verbo assumptæ. 7. Christus primo instanti conceptionis offert se Patri æterno. *Pag. 15—21.*

IV. Dom. B. Virgo ad Elizabetham invisit. 2. S. Joseph de Mysterio Incarnationis instruitur. 3. Nascitur Joannes Baptista. 4. Munus ad quod destinatur Joannes. 5. Expectatio Partûs. 6. Iter Virginis in Bethlehem. *Pag. 21—25.*

DE INFANTIA ET PUERITIA CHRISTI.

25 Decembris. IN NATIVITATE DOMINI. 26 Dec. Sensus Dei, B. Virginis, et Angelorum in Nativitate Christi. 27 Dec. Christus natus annuntiatur Pastoribus. 28 Dec. Datur signum Pastoribus, et canunt Angeli. 29 Dec. Pastores se hortantur mutuò ad invisendum Salvatorem. 30 Dec. Pastores veniunt ad præsepe Domini. 31 Dec. Reditus Pastorem a præsepio Domini. *Pag. 25—30.*

1 Januarii. De Circumcisione Domini. 2 Jan. Quos fines habuerit Christus suæ Circumcisionis. 3 Jan. Præcipuæ virtutes a Christo in Circumcisione exhibitæ. 4 Jan. De Impositione nominis JESU.

5 Jan. Causa nominis JESU, et quam nobis inferat obligationem. 6 Jan. De vocatione Magorum. 7 Jan. De Magorum ad vocationem cooperatione. 8 Jan. De egressu ex patria, et itinere Magorum. 9 Jan. Tres Magi Hierosolymam ingrediuntur. 10 Jan. Herodes quærit, ubi Christus nascatur. 11 Jan. Herodes cum Magis agit. Pag. 30—38.

POST EPIPHANIAM I. DOM. Magi discedunt Hierosolymis, et veniunt in Bethlehem. 2. De adoratione Magorum. 3. De oblatione munerum. 4. De reditu Magorum in regionem suam. 5. Ex Infantia Christi disce mundi contemptum. 6. Humilitatem. 7. Paupertatem. Pag. 39—44.

II. DOM. Disce ex Infante JESU obedientiam. 2. Patientiam. 3. Amorem Dei et proximi. 4. Quomodo te sancte ames. 5. Iter B. Virginis ex Bethlehem in Hierusalem ad purificandum. 6. De causis Purificationis. 7. Quas præcipue virtutes B. Virgo, in sua Purificatione exhibuerit.

Pag. 45—51.

III. DOM. Quare Christus offerri voluerit. 2. Mater Filium, Filius seipsum Patri offert. 3. De occurso Simeonis senis, et ejus elogio. 4. Simeon accipit Christum in ulnas suas. 5. S. Simeon prophetat de Christo. 6. De iis, quæ Simeon B. Virgini prophetavit. 7. De Annæ Prophetissæ occurso.

Pag. 51—58.

IV. DOM. De affectibus, et sermone Annæ Prophetissæ. 2. Christus secundum legem redimitur quinque solidis. 3. Herodes iratus. 4. Decretum Dei de subtrahendo Christo Herodis iræ. 5. Joseph monetur ab Angelo, ut fugiat in Ægyptum. 6. De ipso iti-

nere fugientium in Ægyptum. 7. Cædes Innocentium. *Pag. 58—65.*

V. Dom. Monetur Joseph de reditu ex Ægypto. 2. De reditu ex Ægypto. 3. De ascensu Christi cum parentibus in Templum. 4. De eodem ascensu in Templum. 5. Remanet puer Jæsus in Templo. 6. Amissum Filium requirunt Parentes. 7. Invenitur in Templo inter Doctores. *Pag. 66—73.*

VI. Dom. Verba Matris ad Filium repertum. 2. Responsum Filii ad Matrem. 3. De descensu ex Templo. 4. De profectu Christi in ætate, sapientia, et gratia. 5. Quid Christus egerit ad annum usque trigesimum. 6. Quæ virtutes ex juventute Christi colligantur. 7. Quæ dona Christus humano generi obtulerit. *Pag. 73—80.*

DE PASSIONE SALVATORIS.

SEPTUAGESIMÆ Dom. Decretum SS. Trinitatis, ut Christus moriatur. 2. Concilium Phariseorum adversus Christum. 3. Cœna in Bethania a Martha et Maria Christo exhibita. 4. Murmur Discipulorum de profuso Mariæ unguento. 5. Christus defendit Mariam. 6. Ascendens Hierosolymam prædicit suam Passionem. 7. Præparatio ad solemnem ingressum in Hierusalem. *Pag. 80—88.*

SEXAGESIMÆ Dom. Triumphalis ingressus Christi in Hierusalem. 2. Invidi Phariseorum sermones. 3. Flet super civitatem Hierusalem. 4. Paciscitur Judas cum Principibus de tradendo Jæsu. 5. Cœna Paschalis. 6. Lotio pedum. 7. Admonitio Discipulis data post pedum Ablutionem. *Pag. 88—96.*

QUINQUAGESIMÆ Dom. Institutio Venerabilis Eucharistiæ. 2. Christus super Cœna insinuat proditorem. 3. Contentio Discipulorum. 4. Sermo Christi super Cœna. 5. Christus consolatur Apostolos. 6. Oratio Christi ad Patrem pro Discipulis. 7. A Cœnaculo in Hortum egreditur, et prædicat scandalum Discipulorum. *Pag. 96—104.*

QUADRAGESIMÆ I. Dom. Christi in Horto tristitia, tædium, pavor. 2. Oratio Christi in Horto. 3. Agonia et sudor Christi sanguineus. 4. Christus ab oratione invisit Discipulos. 5. Obviat turbis et satellitibus. 6. De osculo Judæ. 7. Manifestat se Christus turbis et satellitibus. *Pag. 105—112.*

II. Dom. Petrus defendit Christum. 2. Comprehensio Christi, et fuga Discipulorum. 3. JESUS primum ad Annam deducitur. 4. De alapa Christi. 5. De falsis testimoniis contra JESUM. 6. Adjuratur Christus a Caipha, et condemnatur blasphemiæ. 7. De injuriis ea nocte a Christo toleratis.

Pag. 113—121.

III. Dom. De prima negatione Petri. 2. De secunda et tertia negatione Petri. 3. Christus deducitur ad Pilatum. 4. Desperatio Judæ. 5. Adducitur Christus ad Pilatum. 6 et 7. Christus a Pilato examinatur. *Pag. 121—129.*

IV. Dom. Ultimo accusatus ad Herodem mittitur. 2. Christus ab Herode illuditur. 3. Barrabæ postponitur. 4. Pilatus cedit furori plebis. 5. Christus flagellis cœditur. 6. JESUS spinis coronatur. 7. Ecce Homo. *Pag. 129—136.*

V. Dom. Iterum Pilatus pro tribunali sedet. 2. Pilati in Christum sententia. 3. Crucis bajulatio. 4. Crucifixus JESUS. 5. Sortes in vestes. Titulus,

et Blasphemiae. 6. Primum, et secundum Christi verbum in Cruce. 7. Tertium verbum ad Matrem et ad Joannem. *Pag. 136—144.*

VI. DOM. PALMARUM. Quartum, et quintum Christi verbum. 2. Sextum, et septimum Christi verbum. 3. Prodigia in morte Christi. 4. Varii diversorum affectus in morte Christi. 5. Lancea latus ejus aperitur. 6. Contemplatio Crucifixi Jesu. 7. Deposito corporis Christi de Cruce, et Sepultura.

Pag. 144—152.

DE RESURRECTIONE DOMINI, ET ASCENSIONE.

PASCHÆ. DOM. RESURRECTIONIS. 2. De dotibus Corporis gloriosi. 3. De Vulnerum cicatricibus in glorioso Corpore reservatis. 4. Apparet Sanctissimæ Matri suæ. 5. Sanctæ Mulieres tendunt ad Sepulchrum Domini. 6. Sanctæ Mulieres de Resurrectione Christi ab Angelo informantur. 7. Reprehenduntur Mulieres, et mittuntur nuntiae ad Apostolos. *Pag. 152—159.*

POST PASCHA I. DOM. IN ALBIS. Mulieres referunt Apostolis nuntium Resurrectionis. 2. Petrus et Joannes currunt ad Sepulchrum. 3. Magdalena ad monumentum. 4. Christus apparet Magdalenæ ignotus. 5. Christus manifestat se Magdalenæ, et mittit eam ad Discipulos. 6. Apparet aliis mulieribus. 7. Apparet Petro. *Pag. 159—165.*

II. DOM. Jungit se Christus duobus Discipulis euntibus in Emmaus. 2. Qui sint eorum sermones, exquirat Christus. 3. Christus reprehendit duos Discipulos incredulos. 4. Longius ire se fingens Christus, in-

vitatur a Discipulis. 5. Agnoscitur Christus in fractione panis. 6. Apparet Discipulis congregatis. 7. Conturbatis, et conterritis cicatrices Vulnerum exhibet. *Pag.* 165—172.

III. DOM. Christus manducat cum Discipulis. 2. Aperit illis sensum Scripturarum. 3. Dat illis Spiritum Sanctum, et potestatem absolvendi. 4. Thomæ Apostoli incredulitas. 5. Christus apparet Discipulis presente Thoma. 6. Verba Christi ad Thomam, et Thomæ ad Christum. 7. Apparet Discipulis ad mare Tiberiadis. *Pag.* 172—178.

IV. DOM. Christus detegit se Discipulis. 2. Christus in littore parat cibum, et invitat Discipulis. 3. Christus committit Petro suas oves. 4. Christus prædicat Petro martyrium. 5. Christus apparet in monte Galilææ, plus quam 500 Discipulis. 6. Destinat Discipulos ad conversionem mundi. 7. Continuatio instructionis Apostolis datæ. *Pag.* 179—186.

V. DOM. Spondet nobiscum esse usque ad consummationem sæculi. 2. Apparet ultimo recumbentibus in coenaculo. 3. Christus abiturus suos Apostolos consolatur. 4. Educit Discipulos ad montem Olivarum. 5. De Ascensione Domini. 6. Adstant duo Angeli, prædicunt secundum Christi adventum. 7. De triumphali Christi in cælum comitatu. *Pag.* 186—193.

VI. DOM. Triumphalis Christi in cælum ingressus. 2. Fructus Ascensionis Christi. 3. De nostra Ascensione. 4. De regressu Discipulorum in Hierusalem. 5. De electione S. Matthiæ. 6. De expectatione Spiritus Sancti. 7. Peculiaris Apostolorum ad accipiendum Spiritum Sanctum præparatio. *Pag.* 193—199.

DE ADVENTU SPIRITUS SANCTI.

PENTECOSTES. Dom. De adventu Spiritus Sancti in vento. 2. In igne, et linguis. 3. De fine, quo missus est Spiritus Sanctus. 4. Quid Spiritus Sanctus in Apostolis operatus sit. 5. Quid Apostoli per Spiritum Sanctum egerint. 6. Fructus Spiritus Sancti in primis Christianis. 7. De iis, qui non accipiunt Spiritum Sanctum. *Pag. 199—206.*

DE SS. TRINITATE, DE SS. EUCHARISTIA, ET DE DIVINIS ATTRIBUTIS.

DOM. SS. TRINITATIS. De Mystério SS. Trinitatis. 2. De Persona Patris æterni. 3. De Persona Filii. 4. De Persona Spiritus Sancti. 5. De amore Christi erga nos in Sanctissimo Sacramento. 6. SS. Eucharistia est memoriale Passionis Christi. 7. De dignitate sumentis Eucharistiam. *Pag. 206—213.*

POST TRINITATEM I. Dom. SS. Eucharistia est Cœna magna. 2. et 3. De dispositione ad SS. Eucharistiam sumendam. 4. et 5. De effectibus SS. Eucharistiæ sumptæ. 6. De infinita Dei perfectione. 7. De sapientia Dei, et suiipsius contemplatione.

Pag. 213—221.

II. Dom. De potentia, et dominio Dei. 2. De sanctitate, et immutabilitate Dei. 3. De amore Dei quo se et nos diligit. 4. De suavitate, misericordia, et justitia Dei. 5. De providentia Dei. 6. De immensitate et præsentia Dei. *Pag. 221—227.*

VITA, MIRACULA, PARABOLÆ, ET DOCTRINA JESU-CHRISTI.

7. JESUS baptizatur a Joanne. *Pag. 228.*

III. DOM. Christus in desertum secedit, et tentatur.

2. De tribus tentationibus, et victoria Christi. 3. Testimonium Joannis de Christo. 4. Alteram Joannis testimonium de Christo. 5. Tertium Joannis testimonium cum fructu Discipulorum. 6. Andreas Petrum ad Christum ducit; vocatur Philippus. 7. Nathanael a Philippo ad Christum ducitur.

Pag. 229—237.

IV. DOM. Nuptiæ in Cana Galilææ. 2. De ejectis è Templo negotiatoribus. 3. Colloquium Christi cum Nicodemo. 4. Doctrina Trinitatis Nicodemo a Christo tradita. 5. Quartum Joannis de Christo testimonium. 6. Joannes incarceratur. 7. Colloquium Christi cum Samaritana. *Pag. 237—244.*

V. DOM. Convertitur mulier, et nuntiat Christum Samaritanis. 2. Christus sanat filium Reguli. 3. Piscatur Petrus ad stagnum Genesareth. 4. Vocatio Petri et Andreae, Jacobi et Joannis. 5. Curatur Dæmoniacus a spiritu immundo. 6. Socrus Simonis curatur a feбри. 7. Tres, qui volunt Christum sequi, sed non ut oportet. *Pag. 244—252.*

VI. DOM. Sedatur tempestas maris. 2. Legio dæmonum expulsa. 3. Christus rogatus a Gerasenis discessit. 4. Offeritur Christo Paralyticus. 5. Sanatur a Christo idem Paralyticus. 6. Acta post sanatum Paralyticum. 7. Matthæi vocatio. *Pag. 252—259.*

VII. DOM. Mulier a sanguinis fluxu curatur. 2. Jairi filia resuscitatur. 3. Duo cæci a Christo illuminantur. 4. Dæmonium mutum ejicitur. 5. Ad piscinam in-

venit Paralyticum. 6. Christus sanat eundem Paralyticum. 7. Christus excusat Discipulos vellentes spicas. *Pag. 259—266.*

VIII. Dom. Sanatur manus arida. 2. Eliguntur duodecim Apostoli. 3. Sermo Christi in monte habitus. 4. Secunda, ac tertia Beatitudo. 5. quarta, et quinta. 6. sexta, et septima. 7. octava. *Pag. 266—274.*

IX. Dom. De triplici qualitate virorum Apostolicorum. 2. De bono exemplo dando ad gloriam Dei. 3. De exacta legis observantia. 4. De studio legis observandæ. 5. De tollendo scandalo. 6. De dilectione inimicorum. 7. Dispositio ad orandum, et prima petitio. *Pag. 274—281.*

X. Dom. Secunda, et tertia petitio. 2. quarta, et quinta. 3. sexta, et septima. 4. Non thesaurizandum in terra, sed in cœlo. 5. Oculus simplex, et nequam. 6. Non serviendum duobus Dominis. 7. Ponenda temporalium sollicitudo, regnum Dei querendum. *Pag. 281—288.*

XI. Dom. Vitandum judicium temerarium. 2. Commendatur oratio. 3. Angusta, et spatiosa via. 4. Cavendum a falsis Prophetis. 5. De facienda Dei voluntate. 6. Mundatur Leprosus. 7. Sanatur servus Centurionis. *Pag. 289—296.*

XII. Dom. Filius Viduæ suscitatur. 2. Joannis Baptistæ ad Christum legatio. 3. Joannes a Christo laudatur. 4. Peccatricis conversio. 5. Christus defendit mulierem. 6. Ejicitur Dæmonium cæcum et mutum. 7. Signum Jonæ Prophetæ. *Pag. 297—304.*

XIII. Dom. Qui sint Mater, et Fratres Jesu. 2 et 3. Parabola Seminantis, et seminati. 4. Zizaniorum

5. Grani Sinapis. 6. Thesauri, Margaritæ, et Sagenæ. 7. Christus malè accipitur in sua patria.

Pag. 304—311.

XIV. Dom. Mittuntur, et instruuntur Apostoli ad prædicandum. 2. Prædicat Apostolis persecutiones, quas passuri sunt. 3. Monet Apostolos, ut affectu cognationis non impediuntur. 4. De iis, quos Christus pronuntiat non esse dignos se. 5. Jugum Christi suave suscipiendum. 6. Joannes Baptista in carcere occiditur. 7. Quinque panibus, et duobus pisciculis, satiantur quinque millia hominum.

Pag. 312—319.

XV. Dom. Christus super aquas ambulans. 2. Petrus super aquas ambulans. 3. Accusantur Discipuli de illotis manibus, et defenduntur. 4. Mulier Chananaea pro filia deprecatur, Christum accedit. 5. Sanatur filia Chananaeae. 6. Sanatur surdus et mutus. 7. Reficiuntur quatuor millia hominum septem panibus.

Pag. 319—326.

XVI. Dom. Cavendum fermentum Phariseorum. 2. Curatur cæcus Bethsaidæ. 3. Confessio Petri. 4. Christus mortem suam prædicat, Petrum obsistentem increpat. 5. Crux post Christum ferenda. 6. De Transfiguratione Domini. 7. Votum Petri in Transfiguratione Christi.

Pag. 326—334.

XVII. Dom. Voce de cælo audita percelluntur Discipuli. 2. Eriguntur a Christo, et descendunt de monte. 3. Adducitur Christo puer lunaticus. 4. Curatur idem puer lunaticus. 5. Christus didrachma solvit. 6. Commendatur humilitas. 7. De Correptione fraterna.

Pag. 334—341.

XVIII. Dom. Parabola servi, cui Dominus omne debitum dimisit. 2. Ingratitudo et sævitia servi illius.

3. Christus invitatur Hierosolymam ad festum Scenopegiæ, et recusat ire. 4. Occulte ascensurus in Hierusalem admittitur a Samaritanis. 5. Mundantur decem Leprosi. 6. Christus palam docet in templo. 7. Mittuntur, qui Christum comprehendant. *Pag. 341—348.*

XIX. Dom. Remittuntur Ministri, et Christum laudant. 2. Mulier in adulterio deprehensa liberatur. 3. Christus in Templo docens. 4. Christo docente multi credunt. 5. Judæi volunt Christum lapidare. 6. Curatur cæcus a nativitate. 7. Illuminatus coram Pharisæis veritatem miraculi tuetur. *Pag. 349—356.*

XX. Dom. Illuminatus ejicitur e Synagoga, et a Christo recipitur. 2. Christus est ostium. 3. Pastor bonus. 4. In Encæniis volunt Judæi Christum lapidare. 5. Missio LXXII. Discipulorum. 6. Revertuntur a missione LXXII. 7. Quæstio Legisperiti, et responsio Christi. *Pag. 356—363.*

XXI. Dom. Parabola descendentis in Jericho. 2. Christus excipitur a Martha. 3. Martha queritur de sorore, corripitur a Domino. 4. Christus a Pharisæo invitatus hypocrisin reprehendit. 5. Renuit Christus esse judex inter duos fratres dissidentes. 6. De Divite avaro. 7. Quomodo expectandus Dominus in supremam horam. *Pag. 364—372.*

XXII. Dom. Parabola Ficulneæ infructuosæ. 2. Mulier, decem et octo annis incurvata, sanatur. 3. Pharisæi suadent Christo fugam. 4. Sanatur Hydropicus. 5. Christus dedocet Pharisæos ambitionem. 6. Parabola de ove perdita. 7. De filio prodigo. *Pag. 372—379.*

XXIII. Dom. Filius prodigus in se revertitur, et poenitentia ducitur. 2. Filius prodigus cum gaudio a Patre excipitur. 3. De Villico iniquitatis. 4. Parabola de divite Epulone, et Lazaro. 5. Cruciatu Epulonis. 6. Parabola iniqui Judicis, et Viduæ. 7. Pharisei, et Publicani orantium.

Pag. 380—388.

XXIV. Dom. Repuerascendum pro Regno Dei. 2. Dives Adolescens eruditur ad vitam æternam. 3. Diviti Adolescenti suadetur perfectio. 4. Præmium eorum, qui relictis omnibus Christum sequuntur. 5. Parabola Operariorum in vinea. 6. De Lazaro ægrotante. 7. Venit Jesus in Bethaniam, ut Lazarum resuscitet.

Pag. 388—396.

XXV. Dom. Lazari resuscitatio. 2. Filii Zebedæi primas sedes ambiunt. 3. Cæcus ad Jericho illuminatus. 4. Zachæus querit Jesum videre. 5. Zachæus Christum excipit hospitio. 6. Granum frumenti cadens in terram. 7. Christus in Cruce exaltandus.

Pag. 396—403.

XXVI. Dom. Ex lumine quisque suo judicabitur. 2. De Ficu maledicta. 3. Parabola Vineæ elocatae. 4. Unici Filii trucidatio. 5. Nuptiæ filii Regis. 6. De homine non vestito veste nuptiali. 7. Quæstio de tributo Cæsari pendendo.

Pag. 404—411.

XXVII. Dom. De magno Charitatis mandato. 2. Arguuntur Pharisei. 3. Prædictio desolationis. 4. Vigilandum ad Adventum Domini. 5. Parabola decem Virginum. 6. De Talentis. 7. De extremo Judicio.

Pag. 411—420.

Suscipe, Domine ; et Anima Christi.

Pag. 420.

MENSIS EUCHARISTICUS.

CHRISTUS, 1. Rex sæculorum. 2. Dominus. 3. Magister. 4. Amicus. 5. Frater. 6. Pater filii prodigi. 7. Sponsus. 8. Sol justitiæ. 9. Viaticum peregrinantis. 10. Convivator et convivium. 11. Hospes. 12. Dilectus. 13. Hæres locupletissimus. 14. Deus absconditus. 15. Vinum germinans Virgines. 16. Panis Dei. 17. Pontifex. 18. Vir dolorum, 19. Qui se Matrem profitetur. 20. Expectatio gentium. 21. Ignis consumens. 22. Medicus peritissimus. 23. Margarita pretiosissima. 24. Lignum vitæ. 25. Dux gentium. 26. Fons Vitæ. 27. Venator cordium. 28. Redemptor. 29. Omne Bonum. 30. Pastor animarum. 31. Exemplar omnis sanctitatis atque virtutis. *Pag. 422—453.*

PRECES ANTE ET POST S. COMMUNIONEM.

<i>Præparatio ad Eucharistiam.</i>	<i>Pag. 457.</i>
<i>Gratiarum Actio post Eucharistiam.</i>	<i>Pag. 463.</i>
Preces. Dominica.	<i>Pag. 467.</i>
„ Feria II.	<i>Pag. 475.</i>
„ Feria III.	<i>Pag. 484.</i>
„ Feria IV.	<i>Pag. 492.</i>
„ Feria V.	<i>Pag. 499.</i>
„ Feria VI.	<i>Pag. 507.</i>
„ Sabbato.	<i>Pag. 516.</i>
Index Evangeliorum et Meditationum Dominicis præcipuisque Festis congruentium.	<i>Pag. 524—530.</i>
Index in eorum gratiam quos Exercitiis spiritualibus per aliquot dies quotannis vacare juvat.	<i>Pag. 531—535.</i>

BREVIS ORANDI METHODUS,

A P. BUSÆO.

QUID SIT MEDITATIO.

MEDITATIO, quam alii Orationem mentalem appellant, est pia et affectuosa rerum divinarum, aliarumve consideratio, quæ hominem ad laudandum Deum, ad virtutes Christi, Sanctorumque sectandas; ad bonum amplectendum, et fugiendum malum efficaciter promovet. Vocavi *affectuosam*, quia non tam in actione intellectus, quam in affectione voluntatis consistit, quatenus ejus beneficio ad amorem Dei, odium peccati, et rerum caducarum contemptum promovemur. Unde Propheta Regius in hoc orandi genere exercitatus dicebat: *In meditatione mea exardescet ignis*; hoc est fervor, animique promptitudo excitabitur, ut fugiam noxia, et amplectar utilia: ut negligam temporalia, et persequar æterna. Hoc commentandi exercitio Christus cum Discipulis noctes insomnes in deserto et montibus duxit. Hoc B. V. MARIA apud B. Lucam in corde suo conferebat quæ a Christo dicta audierat. Hoc omne vitæ tempus S. Joannes Baptista in eremo, et post eum innumeri Anachoritæ, sine fastidio traduxerunt. Hoc usi sunt Sancti omnes, Basilius, Hieronymus, Augustinus,

Benedictus, Bernardus, Franciscus, Dominicus, Ignatius, Xaverius et quotquot fuerunt insigni sanctitate, et rerum coelestium contemplatione admirabiles.

DE PARTIBUS MEDITATIONIS.

Partes Meditationis sunt quatuor, Præparatio, Repræsentatio, Consideratio, et Colloquium vel Petitio.

1. Præparatio est, qua homo se ad meditandum componit. Cujus necessitatem Sapiens (Ecclesiast. c. 18) his indicat verbis: *Ante orationem præpara animam tuam, et noli esse quasi homo qui tentat Deum.* Si enim cum Rege, Episcopo vel alio principe viro acturus, primum præmeditaris quibus verbis uti velis, quanto magis id faciendum, quando cum Deo in meditatione es collocuturus!

Præparatio autem hæc duplex est: remota et propinqua. *Remota* est, 1. prælegere pridie Meditationis materiam; 2. eam simul atque mane evigilas in mentem revocare; 3. cogitationes omnes et curas de studiis, aliisve negotiis temporalibus excludere. Meditatio siquidem mentem postulat quietam et tranquillam. *Propinqua* vero est, cum jamjam inchoanda est Meditatio, primum se aqua benedicta, si præsto sit, aspergere, et signo crucis munire; 2. uno passu a Meditationis loco ad spatium Dominicæ orationis, Salutationisque angelicæ consistere, et firmiter tibi persuadere, te coram divino Majestatis throno, quem omnes Sancti circumstant, ut cum Deo colloquaris, compariturum; 3. reverenter in genua velut coram Deo prolabi, et mox humiliter postulare ab eo gratiam, omnes vires actionesque animi ad suæ divinæ Majestatis gloriam refe-

rendi. Potes etiam Meditationis puncta, si memoria forte exciderint, relegere.

Repræsentatio vel imaginatio est, qua homo ante punctorum considerationem repræsentat, id est, ob oculos ponit locum, personas earumdemque actiones in mysterio Meditationis expressas. Ut si mediteris de crucifixione Christi imagineris te intueri montem Calvariae, cruci Christum affigi, infinitam hominum turbam circumstare, sicut a pictoribus depingi solet. Similiter si mediteris de morte,ingas te aspicere teipsum, vel alium in lectulo decumbentem, pallidum, et morti vicinum. Hæc enim Repræsentatio valet non solum ad cavendas animi distractiones, sed etiam ad concitandum affectum doloris, compassionis, metus, et similium. Etsi in hac imaginatione diu hærendum non est, sed tantum, quamdiu sentis te pie moveri ad amorem, poenitentiam, lætitiā vel aliud. Quod si materia Meditationis sit de re, in qua nulla sit circumstantiarum, ut loci, vel personarum repræsentatio, statim a præparatione transeas ad considerationes.

3. Consideratio vero est operatio intellectus, qua homo sedulo expendit omnia quæ in singulis punctis continentur, cum desiderio inde fructum aliquem spirituales carpendi. Maxime autem discurrit, et ratiocinatur circa circumstantias, ut si meditetur de aliquo puncto passionis Domini, attendat: Quis sit qui patitur, nempe Filius Dei, conditor cœli et terræ; Quid patiat, nempe cruciatus maximos; Pro quo, nempe pro te vili, et ingrata creatura; Qua de Causa, nempe ad te liberandum a damnatione æterna.

4. Colloquium vel petitio. Ubi enim sedulo, quæ in punctis continentur, expendis, et te ad amorem, dolorem, vel alium affectum, moveris et accenderis, facile

occurreret, quid per colloquium a Deo petere debeas. Ordinarie autem petere potes majus lumen Deum et teipsum cognoscendi, peccatorum remissionem, dolorem de iisdem, perturbationum animi expugnationem, progressum etiam in litteris, si studes, vel in aliis negotiis quibus vaces, demum virtutes omnes, quæ Deo te redant gratiorem. Potest autem hoc Colloquium institui vel ad Deum vel ad singulas Sanctissimæ Trinitatis personas, vel ad Christum crucifixum, imo et ad hos omnes.

DE ADJUMENTIS AD RECTE MEDITANDUM IDONEIS.

Primum est Locus idoneus, id est, ab omni strepitu remotus; juvat forte, si sit obscurus.

2. Tempus certum et stabile, quod citra justam causam non immutetur. Horæ autem aptissimæ ad meditandum sunt matutinæ, ante inchoata studia, vel alia negotia. Convenit autem in meditatione expendi integram horam, vel certe mediam.

3. Situs corporalis modestus et devotus, ut genibus flexis. Quod si diu non potes, pedibus insistas, ita tamen ut ad genuflexionem paulo post redeas. Convenit aliquando, ad exemplum Christi, maxime si magnus aliquis motus insurgat, prono corpore ad breve tempus meditari. Denique is situs usurpandus est, qui plus juvet attentionem et devotionem.

4. Ut si quo in puncto senseris spirituali sensu te vehementius moveri, non illico transilias ad aliud, sed in eo nonnihil immoreris, donec gustui satisfeceris. Et si ante percurra tria Meditationis puncta hora elabatur, non sis sollicitus ad cætera progredi; poteris enim id facere, sequenti vice repetitis breviter iis, in quibus gus-

tum spiritualement sensisti. Imo sæpe utile est, unam eandemque Meditationem, variato tantum Colloquio repetere.

5. Quia vis Meditationis potius in exercitatione affectus, quam intellectus posita est, scire debes hunc affectum ordinarie debere esse levem, quia diutius continuari potest, et capiti pectorive noxius non est. Quem divina gratia adjutus facile excitabis sedula consideratione personarum Sanctissimæ Trinitatis, Christi, et circumstantiarum, non verbis, sed cordis affectu dulciter eos alloquendo. Quo affectu Angeli Divinæ Majestatis conspectu suspensi continenter canunt, *Sanctus, Sanctus, Sanctus*.

6. Si autem Deus aliquando immittat tibi vehementiorem affectum, v. g. ut prorumpant lacrymæ, humiliter eum admitte, et quandiu Deus dederit continua. Sed hic diuturnus esse non debet, maxime si sponte a te concitatus sit, ne labatur caput. Prodest autem plurimum hic affectus in quibusdam casibus. 1. Si confessionem generalem de tota vita, vel de toto anno factururus, optares te excitare ad contritionem veram et perfectam, quam Theologi dicunt valere ad expiandam omnem culpam et poenam. 2. Si quando gravi tentatione contra fidem, castitatem vel vocationem pulsarerere. 3. Quando adverteres te in studio pietatis vel vocationis tuæ omnino refrixisse. 4. Si quando aggrediendum esset opus magnum ad Dei gloriam, multis difficultatibus implicitum.

7. Quod si contingat te inter meditandum omni gustu, solatioque destitui: non ideo animum despondeas. Si enim tua culpa id acciderit, quia imparatus in Meditationem irruisti, humilia te, culpam agnoscendo, et brevi sequetur serenitas. Si vero non tua culpa,

cogita permissum a Deo, vel ut disceres gustum illum, non studio nostro parari, sed dono Dei obtineri, vel ut Deus probaret an ex puro Dei amore sanctum hoc opus, et non consolationis tuæ causa excoeres. Itaque tempore desolationis dic: Ego non incoepi hanc meditationem meam propter meum solatium, sed ex mero amore Dei, quare tandem ex eodem amore perficiam.

8. Si vero multis agiteris distractionibus, nec ideo abrumpe Meditationem; sed cogita, si obrepant te invito, nullum admitti peccatum. Tantum ubi adverteris te distrahi, resiste illis, licet sæpius redeant: neque enim minus grata erit ob hunc laborem Meditatio tua, quam si cum devotionis sensu eam perfecisses. Prodest etiam in hac pugna prosilire ad Colloquia, et submisce agnoscere te tuis viribus nihil posse: vel etiam graviter te accusare, tanquam mortalium ignavissimum, qui non possis etiam ad breve tempus cum Deo loqui; et illico senties auxilium divinum.

9. Denique non parum ad fructuosam Meditationem instituendam valet, si Deum in omnibus actionibus tuis, ut vere est, cogites præsentem: si crebro per diem jaculatorias usurpes orationes, si libellos spirituales libenter lectites, si crebro sacram Mensam confessione facta accedas, si familiaritate piorum utare, si sensus externos, ac imprimis linguam coerceas, si charitatis et poenitentiae exercitia diligas, si bona proposita in Meditatione facta opere compleas.

VITA ET DOCTRINA

JESU CHRISTI,

EX QUATUOR EVANGELISTIS COLLECTA,

ET IN MEDITATIONUM MATERIAM, AD SINGULOS TOTIUS
ANNI DIES, DISTRIBUTA.

DOMINICA I. ADVENTUS.

DE AETERNA VERBI GENERATIONE.

I. *In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum.* (Joan. 1.) Considera Filium Dei in se esse Verbum Patris, consubstantialem ejus imaginem, in qua omnes absolutæ perfectiones relucet, æternitas, immensitas, etc. quæ Filio a Patre communicantur: ideoque procedere per intellectionem, qua Pater seipsum, et secum connexa intelligit. Crede hoc firma fide, adora, lauda, magnifica, gratulare, ama, etc. Sed et tu *ad imaginem Dei* creatus es; quam nobilis! at nunc, quam dissimilis prototypo! Fatere, confundere, dole, de restauranda imagine cogita. Ut

producta est prima, sic restauratur secunda Dei imago, per Dei cognitionem, et sæpius exercitos fidei actus, quorum defectu potissimum labimur.

II. *Omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil.* (Ibid.) Considera, Verbi Dei potentia omnia ex nihilo condita esse, et conservari, sine hac in nihilum deficere. Agnosce viva fide te, et omnia ita a Deo pendere. Magnifica, et lauda potentiam ejus: invita creaturas; vicissim te ab iisdem invitari crede. Mirare tot posibles creaturas, in suo nihilo relictas, te tam miserum peccatorem extractum. Agnosce quanta potueris cum eo, quam pauca præstiteris. Humilia te; quod nihil possis sine eo. Apprehende manu tua omnipotentem ejus manum, cum qua sola omnia potes: et erige te ad magnanimitatem in arduis ac difficilibus.

III. *In ipso vita erat.* (Ibid.) Regredere a creaturis ad Deum. Cogita creata omnia eminentiore modo in Deo esse, habere in Deo quoddam esse Divinum et vivum. Eras ergo et tu in Verbo, et eras *vita*. At vivisne etiamnum in te ipso vitam Divinam? Quid respondent operationes tuæ, ex quibus vita colligitur? Invenies pro quo gratias agas, de quo Deum laudes, quod ames, de quo doleas, te confundas et deprimas, quo ad fiduciam erigaris.

FERIA II.

DE CREATIONE ET FINE HOMINIS.

I. *Creavit Deus hominem ad imaginem (et similitudinem) suam.* (Gen. 1.) Agnosce Creatorem tuum, ejus æternitatem in essentia, omnipotentiam in creatione, bonitatem in sui communicatione, sapientiam in gubernatione, etc. Lauda et glorifica Factorem tuum:

hic est, qui te extraxit ex nihilo, totus ergo es ejus. At quoties te Domino tuo subtraxisti? Assurge, redi in possessionem ejus, dolendo, amando, resignando, ait S. Leo. Imaginem sui tibi indidit per creationem: gratias age. Sed *tibi reliquit, ut secundum ejus imaginem fias*, ait S. Basil. Confer te cum prototypo; adverte quantum tibi desit, ut ei similis evadas; propone id urgere, quo maxime deficis; pete gratiam, etc.

II. *Formavit . . . Deus hominem de limo terræ, et inspiravit in faciem ejus spiraculum vitæ.* (Gen. 2.) Animæ nobili addidit Deus corpus de limo terræ, ne ex nobilitate nimium superbias, ex vilitate nimium dejiciaris. Si tam nobilis, cur ad indigna declinas? Si tam vilis, cur mancipium es corporis tui? Resipisce: corpus tuum cura, non fove; necessitate metire obsequia quæ illi impendis, non voluptate. Abjice te per humilitatem sponte, antequam per necessitatem abjiciaris in pulverem, etc.

III. *Dominum Deum tuum adorabis, et illi soli servies.* (Matth. 4.) Hic est finis tuus ad quem creatus es. Agnosce Dominum, agnosce Deum, agnosce tuum, et hinc titulos, quibus ei et adorationem, et servitutem debes, per omnes tibi concessas corporis et animi facultates. Quamcunque enim a Deo accepisti, ea Deo obstricta est. Reflecte te, quam parum hanc veritatem agnoveris; unde et tuis facultatibus abusus es. Dole, detestare, propone, etc. Respice altiorem finem, ad quem Deo serviendo tendis. Lauda Deum, qui seipsum tibi in præmium proponit, gratias age, desidera, pete gratiam, etc.

FERIA III.

DE MEDIIS AD EUM FINEM CONSEQUENDUM.

I. *In principio creavit Deus cælum et terram.* (Gen. 1.) Quanta rerum series, quæ tibi servit! Aliæ sunt naturales, ut cælum, elementa omnia, et omnes eorum perfectiones, homines, artes, scientiæ, virtutes. Aliæ supernaturales, ut Christus Mediator, ejus merita, Sacramenta, Gratia, Angeli, Sancti, sacra Scriptura, instructiones, status Clericalis, etc. Admirare quod tanta fecerit tibi ingrato et rebeli. Lauda Deum in omnibus operibus suis, agnosce ejus in te amorem. Cogita quanta tibi in cælo præparet, qui tantis te exulem donat.

II. *Omnia subjectisti sub pedibus ejus.* (Psal. 8.) Considera modum et affectum, quo tibi Deus hæc media dedit: amorem, quo gaudet tibi benefacere; liberalitatem, qua hæc ultra necessitatem, ad jucunditatem suppeditat; providentiam, qua suis omnia temporibus disponit; sapientiam, qua mala, quæ tu obesse crederes, ipse in utilitatem convertit; patientiam, qua manum suam non retrahit ab ingrato. Admirare hæc, prædica, extolle: gratias age, indignum te reputa. Disce a Creatore tuo esse in eundem liberalis, et in ejus servitio constans. Sed non hoc egisti hactenus; ingratus fuisti. Dole, propone, pete gratiam.

III. *Invisibilia ipsius a creatura mundi, per ea quæ facta sunt intellecta, conspiciuntur.* (Rom. 1.) Considera finem horum mediorum esse, ut te ad finem tuæ creationis prosequendum juvent. Juvant ergo corpus: nutriendo, vestiendo, medicando, recreando, etc. animam; homines, instruendo; scientiæ, illuminando et per-

ficiendo intellectum; virtutes, adornando naturaliter voluntatem. Juvant denique supernaturaliter ad cognoscendam Divinam omnipotentiam, sapientiam, providentiam, bonitatem, et magnificum de Deo sensum excitandum. Confundere, quod his mediis tam segniter hactenus sis usus. Time hos in ultimo judicio tui accusatores et testes. Gratias age. Opta ea ob segnitiam tuam non subtrahi. Spera a Dei bonitate. Sponde iis uti ad eam intentionem, qua tibi dantur.

FERIA IV.

DE BONO USU CREATURARUM, ET DE INDIFFERENTIA CIRCA EAS.

I. *Vidit Deus cuncta quæ fecerat, et erant valde bona.* (Gen. 1.) Omnia a prima sui creatione erant tam bona media, ut spectato hujus universi ordine meliora esse non potuerint ad tuum finem. Bona est ergo sanitas, infirmitas, honor, contemptus, divitiæ, paupertas, afflictio, solatium, etc.; sed horum usus arbitrio tuo relictus est. Quomodo usus es hactenus? ad vanitatem, ad sensum, ad ruinam tuam. Injuriam fecisti Deo, qui creaturas ad malum detorsisti; creaturis, quod eis abusus ad errores et peccata; tibi, quod per eas iveris in perditionem. Errasti? ergo confundere, dole, deprecare, revertere: concipe fiduciam in Deum, implora auxilium, etc.

II. *Beatus vir, cujus est nomen Domini spes ejus, et non respexit in vanitates et insanias falsas.* (Psal. 39.) Considera modum practicum quo bene utaris creaturis: Hic vero est: 1. ut eas non universim tantum, sed in particulari ad Deum referas, non ad vanitates; 2. ut attendas in quo, aut quomodo hoc opus tibi ad finem

ultimum pròdesse, aut obesse possit; 3. ut attendas ad affectum, et desiderium tuum circa hoc opus: an Deum illo quæras, an te ipsum, an vanitatem, an insanias mundi falsas. Reflecte te ad præterita: statue de futuris; quia omnino necessarium est, ut creaturis solum ad ultimum finem tuum utaris, neque secus licet. Et hanc veritatem serio cordi imprime.

III. *Ne declines ad dexteram, neque ad sinistram.* (Prov. 4.) Affectu non magis in sanitatem, divitias, et honores feraris, quam in morbos, paupertatem et contemptum, quia æque hæc, atque illa ad finem conducunt, ut Deum cognoscas, laudes, ames, etc. Statue te in æquilibrio: quidquid eveniat, æque ad Deum dirige. Hic ergo expugnandus est inordinatus tui ipsius, et rerum creaturarum amor. Hic enim est laqueus, quo te sæpius captum fuisse doleas: confundaris, horreas super te iudicium Dei. Hinc contemnes blanda, si obsint; amabis etiam ardua, si prosint; propones, petes gratiam.

FERIA V.

DE HOMINIS LAPSU.

I. *Homo, cum in honore esset, non intellexit: comparatus est jumentis, etc.* (Psal. 48.) Primos parentes nostros, propter unicum inobedientiæ peccatum paradiso ejectos esse, veritas fidei est. Expende 1. in quò honore fuerit homo, in gratia conditus, expers internarum rebellionum, morborum ac ærumnarum, in loco deliciarum collocatus. Agnosce, lauda Dei liberalitatem. Expende 2. hominis ingratitude, qui vetiti pomi esum Dei præcepto antehabuit. Confer cum tua ingratitude, hanc detestare. 3. Quæ poena secuta:

omnes ærumnæ corporis, morbi, passionum rebellio, cæcitas intellectus, voluntatis depravatio, etc. Agnosce gravitatem peccati, abhorre, detestare.

II. *Omnes declinaverunt, simul inutiles facti sunt.* (Psal. 13.) Considera unum peccatum in omnes transiisse, omnes gratia spoliatos, originali macula infectos, factos filios iræ, et inimicos Dei. Et quid hoc? Quam grave est spoliari gratia! esse odibilem Deo! etc. Quæ latebræ tegant peccatorem a facie iræ Dei? Abhorre a peccato, quod in omnes tuas actiones transit, et vitam eis moralem, animæ spiritualem adimit.

III. *Stipendia peccati mors* (Rom. 6.) et temporalis, et æterna. Per peccatum enim mors ingressa est in mundum; per peccatum infernus est fabricatus. Vixisses felix semper et æternum beatus, si non peccasses: quia peccasti, morieris utraque morte. Expende mala primæ, sed transitura; mala secundæ, sed æterna. Agnosce hinc gravitatem peccati: exhorresce, dole, detestare, pete veniam, etc.

FERIA VI.

DE DECRETO ET MOTIVO REPARANDI HOMINEM.

I. *Nolo mortem impii per peccatum facti filii mortis æternæ, sed ut convertatur impius a via sua.* (Ezech. 33.) O miserabilis casus a tanta sublimitate ad tam profundam abyssum! Vide unde, et quo delapsus es. Confer priorem statum cum statu peccati, ex eo quod perdidisti, et in quod incurristi. Sed non vult tuam mortem Deus: *Nolo mortem peccatoris.* Si hoc jamjam ad rogam educendus audires a Principe tibi dici, quantum exultares? quas gratias ageres? quid tam

arduum, quod tam bono Principi non sponderes? Hoc in Deum age.

II. *In charitate perpetua dilexi te.* (Jerem. 31.) Considera causam hujus tam piæ in nos Dei voluntatis esse infinitum ejus amorem. Quid amor non potest in ipsum Deum; at quibus nostris meritis? nullis; sed, *cum peccatores essemus*, dilexit nos. Quid tu faceres in inimicum? infinies gravius merebaris. Dilexit te tamen, quem offenderas, Deus. O ferreum cor, si non diligas diligentem, cum ipse dilexerit offendentem!

III. *Et attraxi te, miserans.* (Ibid.) Altera causa decreti de reparando homine est Dei misericordia. Peccaverat Adam; nocuerat omnibus; omnes exstirpandi eramus. Noluit Deus totum humanum genus fine suo frustrari. Peccaverat Adam; sed inductus a dæmone in ipsum Deum rabie acto. Hominis causam ut propriam assumpsit Deus. Spem concipe, quod causam tuam Deus ut suam assumet, contra tentationes dæmonis.

SABBATO.

DECRETUM INCARNATIONIS FILII DEI.

I. Considera potuisse Deum omnipotentem modis aliis hominem reparare si voluisset; elegisse tamen per viam condignæ Deo dandæ satisfactionis. Hanc præstare creatura non poterat, quæ non simul esset Deus: quia injuria erat infinita, omnis vero satisfactio finita. Hinc æstima gravitatem offensæ Divinæ, et abhorre. A te vero si satisfactionem requirat, unde reddes?

II. Considera potuisse Deum Angelicæ naturæ uniri, et pro homine satisfacere; voluisse humanæ, ut vin-

ceret dæmonem in natura infirmiore, et daret nobis visibilem et imitabilem Redemptorem. Agnosce facile superari dæmonem ab homine, qui Deo unitur; et adhære Deo ut confundas fortem. Agnosce Redemptorem tuum Magistrum, et exemplar. Poterasne hoc sperare? Vide ne devies.

III. Considera, ex qua vilitate et miseria, ad quam dignitatem evectus sit homo. Æstima, gratulare, ama, gratias age, etc. Decebat ergo, ut, Divinæ factus consors naturæ, vitam duceres tuæ dignitati parem. Sed heu! quid egisti? Pudeat, pœniteat tantum descivisse, etc.

DOMINICA II. ADVENTUS.

PATER FILIUM, FILIUS SEIPSUM MUNDO DONAT.

I. *Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret.* (Joan. 5.) Quis? Deus. Quem? te dilexit. Quomodo amorem probavit? dando Filium, et hunc Deum infinite dilectum, pro te rebeli peccatore. Quam nihil tu reddis Deo! Pudeat; quin te quoque affectu creaturarum tuique ipsius exuis, et te ei donas, qui Filium tibi dedit? Attende, quam habes obligationem hoc agendi.

II. *Dilexit me, et tradidit semetipsum pro me.* (Galat. 2.) Dilexit me, quem vidit specialiter ingratum futurum, et suæ intentioni repugnaturum; et in signum amoris dedit seipsum, qui se tibi tot argumentis negare poterat. Quid tu agis pro ejus amore? An salvabit te, si adhuc resistas? Redde te totum ei, qui se totum tibi prior dedit.

III. *Cum in forma Dei esset . . . ; semetipsum exinanivit formam servi accipiens.* (Philip. 2.) Et quo

se dedit, qui se tibi dedit? in paupertatem, in contemptum, in cruciatus, in mortem. Hæc tolerabilia fecit amor. Non amas vicissim, si ista fugis. Ad hæc te resolve, ut amorem testeris.

FERIA II.

IN INCARNATIONE ELUCET SAPIENTIA, BONITAS, ET OMNIPOTENTIA DEI.

I. *Occulta sapientiæ tuæ manifestasti mihi.* (Psal. 50.) Invenit medium, quo Divinæ Justitiæ satisfaceret, debitum nostrum in Divinam personam transferendo. Invenit modum, quo idem, qui Creator erat, esset et Redemptor, ut pluribus titulis totum in se colligeret amorem nostrum. Et tamen fraudas Deum spectatione sua, qui amorem dividis in creata. Redde Deo, quod Deo debes.

II. *Bonitatem fecisti cum servo tuo.* (Psal. 118.) Quæ bonitas? Justus pro injustis, Innocens pro peccatoribus, Dominus pro servo, Deus pro homine se dedit: huic se univit non affectu tantum, sed subsistentia. Et poteris tu, si hoc credis, extra Deum amare aliquid? Convertere anima mea tota ad Deum, qui solus bonus, solus amore dignus est.

III. *Fecit potentiam in brachio suo.* (Luc. 1.) Filius Dei est brachium Dei, quod e cœlo protendit ad sublevandum hominem. In hoc Filio, incarnata apparuit Omnipotentia, quæ tantum operata est, quantum amor desiderare potuit. Nec majus ille imperare, nec majus hæc exequi valuit. Persuadeat hæc veritas, ut amorem reddas, quem negasti hactenus, et eum testeris opere quantum potes.

FERIA III.

PER IN JARNATIONEM FILII DEI PLACATUR DEUS, ERIGITUR
HOMO, CONFUNDITUR DÆMON.

I. *Omnia ex Deo, qui nos reconciliavit sibi per Christum.* (2 Cor. 5.) Non potest placari Deus peccatis nostris offensus, nisi vel condonatione, vel satisfactione. Noluit condonare peccatum nostrum; voluit satisfieri pro eo, a nostra natura adjuncta per unionem Verbi, qua merita ejus ad infinitatem eveherentur. Time, anima mea, quia etiam a te satisfactio exigetur: et tam raro hoc cogitas? At quia satisfacere non potes, uni tuum nihilum cum thesauro infinito meritorum Christi.

II. *Suscitans a terra inopem, et de stercore erigens pauperem.* (Psal. 112.) Declinaverat in terram homo, et cognitione, et affectu: Deum nec videbat, nec amabat; quia sub sensum non cadebat: visibilem ergo se dedit, ut nos exemplo et doctrina ad Deum erigeret. Prævalebuntne ergo terrena, ut te rapiant ad se? Illucne ibis, quo illa trahunt, an quo Filius Dei? etc.

III. *Nunc princeps hujus mundi ejicietur foras.* (Joan. 12.) Triumphabat dæmon, quod in uno homine omnes homines perdidisset. Unum hominem invenit Deus, quo ejus superbia confunderetur, nempe Christum, Deum et hominem. Ita nos perdidit unus homo, unus salvabit. Sed hoc non egit humanitas, nisi Divinitati unita. Non vinces hostem, nisi Deo unitus. Te solo, nihil; cum illo, omnia poteris.

FERIA IV.

ELIGITUR MATER TANTO FILIO DIGNA.

I. *Misit Deus Filium suum, factum ex muliere.* (Galat. 4.) Decreta Incarnatione, decrevit Deus non creare sibi corpus, sed ex foemina nasci, ut sicut una mulier jovit ad perditionem nostri, ita una coadjuvaret ad redemptionem. Et hac ratione voluit fieri filius hominis, et frater noster. Quæ ergo nostra dignitas, qui habemus eundem cum Christo Patrem! quæ Christi humilitas, qui, cum esset Filius Dei, fieri voluit filius hominis! Illam agnosce, et factis proba; hanc imitare, et te deprime.

II. *Respexit humilitatem ancillæ suæ.* (Luc. 1.) Vidit Deus ab æterno omnes mulieres, et quicquid in quocunque statu fuissent operaturæ. Vidit B. Virginem sanctam, humilem, piam, innocentem, idque ex meritis Christi. Ideo eam præ cæteris adamavit. Vis a Deo amari? cooperare ejus gratiæ; nulla te prætereant virtutis occasio. Fecistine id hactenus? Confundere, dole, time, propone, etc.

III. *Fecit mihi magna, qui potens est.* (Luc. 1.) Quid majus, quam esse Dei Matrem? Unde hoc illi? quia credidit invitanti, aut intimanti voluntatem Deo. Potes et tu Mater Dei esse: nam qui fecerit voluntatem Dei Patris, qui in cœlis est, hic Mater mea est. Amas hanc dignitatem? fac ejus voluntatem, corresponde internis invitationibus.

FERIA V.

PROMITTITUR INCARNATIO FILII DEI.

I. *Inimicitias ponam inter te et mulierem, et semen tuum et semen illius: ipsa conteret caput tuum.* (Gen. 3.) Hoc erat promittere Redemptorem, qui Adamum et posteros liberaret a potestate dæmonis. Quam bonus Deus! vix peccat homo, illico ille spem gratis facit, et offert. Nonne et tibi eandem spem fecit? et quoties? Quam ergo debes gratitudinem! quem amorem! quam fiduciam!

II. *Inter semen tuum et semen illius.* Hoc erat promittere Redemptorem ex descendantibus ab Adamo posteris. Hanc deinde promissionem per tot prophetias et figuras renovavit, ut spem eandem nepotibus Adæ faceret. At tibi non spem adventus fecit, sed præsentem exhibuit. Et tamen magis ei serviebant, qui sperabant, quam tu qui frueris. Confundere, et posthac responde tanto beneficio.

III. *Deus ipse veniet, et salvabit nos.* (Isai. 45.) Hoc credebant et dicebant priora secula. Ideo ad eos Christus sua merita, quia erant infinita, extendit. Non ergo deserit quemquam, qui in eum sperat. Putasne minus misericordem in te, postquam venit, si ei fideliter servias? Uberius participas merita Christi per Sacramenta, etc. Hæc merita semper offer æterno Patri. Hæc unica sint tuæ spei fundamentum.

FERIA VI.

DESIDERATUR REDEMPTOR A PATRIARCHIS ET PROPHETIS.

I. *Rorate cæli desuper, et nubes pluant justum.* (Isai. 45.) Quem promiserat Deus Salvatorem, voluit desi-

derari, ut ex parte nostra aliqua esset dispositio. Quid minus pro tanta gratia exigere potuit, quam desiderium? En et ad te venire vult Deus: et hunc quam tepide desideras, qui alia nosti tam ardentem desiderare! Vult a te Deus desiderari, qui vult uniri. Pone ergo alia desideria, ut hoc excites.

II. *Mitte quem missurus es.* (Exod. 4.) Considera quam ardens eorum fuerit desiderium. Coelos, nubes, terram, nocte et die inclamabant, ut veniret, qui mittendus erat desideratus cunctis gentibus. Si advertas ad tuorum desideriorum languorem, non quereris te non exaudiri. Pudeat te, quod tam ardentem sensui grata, tam tepide Divina desideras. Quid te impedit? quod creatis afficiaris.

III. *Expectavimus eum, et salvabit nos.* (Isai. 25.) Transibant secula, augebantur miseriæ: promissus non veniebat: attamen spe certi expectabant tam vivi, quam defunctorum animæ; quia nempe et necessitatem suam, et magnitudinem promissi beneficii cognoscebant. Desiderares et tu constantius, si Deo fideres; si necessitates tuas adverteres, si cognosceres quantum bonum sit Deum habere. His nutri desideria.

SABBATO.

DE FIDE INCARNATIONIS.

I. *Quem scripsit Moyses in lege, et prophetae, invenimus.* (Joan. 1.) Hic est quem Pater a seculo per os prophetarum sibi prænuntiaverat, et promiserat esse mittendum, non utique hominem tantum, sed Deum fortem, Patrem futuri seculi, Principem æternæ pacis. Hic est qui per tot secula fuit expectatio populi Israel, et de quo omnes patres potum spirituales biberunt, per

fidem adventus ejus sanctificati. O si tu quoque cum illis confitereris eum, tibi enim non sibimetipsis tanta ministrabant. Major ergo fides, major amor, majus Christi desiderium, a te requirendo.

II. *Si mihi non vultis credere, operibus credita.* (Joan. 10.) Argumenta Divinitatis suæ Jesus non tantum a Scripturis, sed etiam ab operibus petebat. Ventis enim et mari imperavit, ventura prædixit, infirmos sanavit, mortuos resuscitavit, hominum corda revelavit, etc. Et in morte quanta fecit, terram et petras, cælum et inferos commovit, tandemque, quod divinissimum erat, seipsum mortuum resuscitavit. Mors et vita, homines, angeli, natura, Jesum Deum confitebantur. Ad hoc et tu constitutus es; cur tam segnis es in prædicando et promovendo hanc Fidem?

III. *Sacramentum prædicatum gentibus, creditum in mundo.* (1 Tim. 3.) Clamant Divinitatem ejus dispersio populi judaici, templi urbisque Jerusalem ruinæ. Propter hanc veritatem innumerabilis multitudo ipsam vitam tradere non dubitavit: gentes relictis erroribus, confractis idolis, subversisque templis, evangelium suscepêrunt. Hanc confitentur homines in omni terra, cujuslibet conditionis et ætatis, Dominum Jesum adorantes, laudem, poenitentiam, sacrificium ei afferentes. Quam adorationem obtulisti Domino et Deo tuo?

DOMINICA III. ADVENTUS.

DE BENEFICIO INCARNATIONIS.

I. *Sic Deus dilexit mundum.* (Joan. 3.) Ut traderet, quid? quod habebat carissimum. Quibus? immerentibus et indignis. Quomodo? per summum miraculum. Quem in finem? in cruciatus et mortem. His verbis

donantis affectus declaratur. Ita cor divinum ardet, et cor hominis usque friget? Te inimicum dilexit Deus, et Deum benefactorem tuum non redames? Si non digne potes, fac quod potes.

II. *Ut filium suum unigenitum daret.* (Ibid.) Ex doni magnitudine intellige Divinæ caritatis excellentiam. Deus, cum sit potentissimus, plus dare non potuit. Cum sit sapientissimus, plus dare nescivit; cum sit ditissimus, plus dare non habuit. (S. Aug.) Quam liberalis erga te Deus! quam et contra tu parcus et avarus, qui tam pauca et tam vilia illi offeras!

III. *Ut omnis qui credit in ipsum non pereat, sed habeat vitam æternam.* (Ibid.) Quantus ex incarnationis beneficio fructus ad nos emanavit, his verbis indicatur. Fructus infinitus, quia de malis infinitis liberamur, *non pereat*, simul et bonis cumulamur, *sed habeat vitam æternam.* A quanto supplicio te liberavit Dei filius! nec solum malis eripuit, sed etiam cælesti beatitudine donavit. Nihil aliud pro tantis beneficiis vult quam amari, o ingratum animum!

FERIA II.

B. VIRGO DESPONSATUR S. JOSEPHO.

I. Voluit Deus futuram suam Matrem sponsari viro. Non detrectavit Virgo, nec voto timuit; quia se totam Dei gubernationi dederat. Non dubitabat se intactam conservandam ab eo, cujus hinc voluntatem exequebatur. Sine te a Deo gubernari, et nullum incurres periculum. Examina præterita, dispone futura.

II. Considera causas desponsationis: 1. Ne gravida incurreret notam apud homines. Consule famæ alienæ, præsertim Matris tuæ religionis. 2. Ne ipse etiam de

innupta natus, illegitimus haberetur. Consule tuo etiam nomini, dum ad gloriam Dei magis expedit. 3. Ut celaretur ad tempus *Mysterium Incarnationis*. Disce partus virtutum tuarum celare.

III. Considera qualitates sponsi : erat quidem regia stirpe editus, sed pauper, faber lignarius ; justus tamen, et virgo, ut virgo Virginem custodiret. Quam alia æstimat Deus, alia mundus ! Deus justitiam, sanctitatem ; virginitatem, humilitatem : mundus excelsam stirpem, opulentiam, etc. Si ut Deus practice judicasses, non tantopere adhæsisses terrenis. Nunc saltem corrige iudicium tuum.

FERIA III. .

LEGATIO ANGELI AD B. VIRGINEM.

I. *Missus est Angelus Gabriel a Deo in civitatem Galileæ . . . , ad Virginem.* (Luc. 1.) Expende quis, quem, ad quem mittit : Deus, Angelum, ad Virginem pauperem, desponsatam fabro, consecratam Deo. Tales dignatur Deus legatione Angelorum. Sed nec te dedignatur, invisibili legatione internarum inspirationum. Attende his, quia a Deo sunt : æstima et sequere, quia ad tuum bonum sunt. Melior esses, si hactenus hoc præstitisses.

II. *Et ingressus Angelus ad eam, dixit : Ave gratia plena.* (Ibid.) Ingressus, qua reverentia ! qua modestia ! qua compositione ! Quam longe minore tu ad Deum ipsum accedis ! Laudat Virginem, reticet se Angelum esse. Disce tui laudes non promere, promere alienas. Vocat gratia plenam. Hæc sola laus coram Deo. Sed quo tu es plenus ? vanitate, inordinatis affectibus, etc.

III. *Dominus tecum* : (Ibid.) in cogitatione, in desiderio, in amore. Felix societas sic esse cum Deo. Felix MARIA, quæ semper cum Deo. Quam raro tu cum Deo! Consule cogitationes, desideria, et affectus tuos. Ubi vagantur? Collige eos ergo omnes ad Deum.

FERIA IV.

ANGELUS INTIMAT MYSTERIUM INCARNATIONIS.

I. *Quæ cùm audisset, turbata est in sermone ejus.* (Luc. 1.) Turbatur, id est, confunditur ad tantas sui laudes, ad tantam Angeli reverentiam. Hoc proprium est humilium. O quantum distas a Virgine! turbaris ad tui vituperia, exultas ad laudes. Illa abhorret veras, et meritas: tu quæris immeritas, et falsas.

II. *Ne timeas MARIA, invenisti enim gratiam apud Deum.* (Ibid.) Unicam rationem ad pellendum timorem adducit; quod sit in gratia Dei. Inexpugnabilis hæc clypeus est. Quid enim timeat, quem Deus amat? Quære ergo huic placere, non hominibus. Placeres illi magis, si his minus placere voluisses.

III. *Ecce concipies in utero, et paries filium et vocabis nomen ejus JESUM. Hic erit magnus, et filius Altissimi vocabitur : et regnabit in domo Jacob in æternum.* (Ibid.) Gratulare Virgini de tanto Filio. Adora Filium, agnosce Deum. Crede, ama, et regnanti te subde.

FERIA V.

EXPLICAT ANGELUS MYSTERIUM INCARNATIONIS.

I. *Dixit autem MARIA : Quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco?* (Luc. 1.) Non dicit, non fiet istud, quæ semp̄ Deo consentiebat: Sed, quomodo?

Amorem quem habebat puritatis non abiecit; de cætero quid Deus disponat auditura. Ama puritatem et animæ et corporis majorem, quam antehac.

II. *Et respondens Angelus dixit ei: Spiritus Sanctus superveniet in te, et virtus, etc.* (Ibid.) Explicat quomodo consistent Virginitas et fecunditas, opera Spiritus sancti, corpus Dei Verbo formaturi. Gratulare Virgini in qua Spiritus sanctus operabatur hoc Mysterium. Vide ut idem solus in anima tua operetur inspirationibus, non sensus, non amor proprius, non humani respectus.

III. *Ecce ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum.* (Ibid.) Consentit Virgo. Hoc expectabat SS. Trinitas, Angeli, homines. Cum quanta humilitate! Mater Dei se ancillam vocat. Virginitate concepit, humilitate meruit. Hic modus est, quo Deum ad te trahas, si te deprimas; sicut eum pellis, si te elevas.

FERIA VI.

DOTES CHRISTI ANIMÆ A VERBO ASSUMPTÆ.

I. *In quo sunt omnes thesauri sapientiæ, et scientiæ Dei.* (Coloss. 2.) Ut Divinæ particeps scientiæ perfectissime cognovit 1. omnia naturalia, etiam te, et tua facta. Sed viditne, quod gaudio esse poterat; an quod mœrori? 2. omnia supernaturalia ac Deum. Quam felix illa anima! quam tu infelix! Hæc non vides, saltem actuali fide sæpius crede. Ex hujus defectu aliis plerumque deficiis.

II. *Talis decebat ut nobis esset Pontifex, sanctus, innocens, impollutus.* (Hebr. 7.) Ex unione ad Verbum fuit sancta infinite, neque crescere potuit. Tu potes: at non cresces, nisi Deo magis uniaris; non unieris,

nisi a creaturis magis recedas. 2. Fuit sancta per summam gratiam, supra omnes creaturas. Respice egestatem tuam. Ditior esses si te Deo magis unires. 3. Fuit impeccabilis, quia regebatur a Verbo. Quam tu fragilis! forte quia non pateris te a Deo regi.

III. *In ipso complacuit omnem plenitudinem inhabitare.* (Coloss. 1.) Ob unionem habuit omnes virtutes supernaturales, quarum capax fuit. Quantum complacuit sibi in illa Deus! Quam parum in tua! quia egenus, et pauper es. Nec fuerunt otiosæ illæ virtutes; jam tunc in nos influebant. Sed quoties hunc in te fluxum non admisisti?

SABBATO.

CHRISTUS PRIMO INSTANTI CONCEPTIONIS OFFERT SE PATRI
ÆTERNO.

I. *Ingrediens mundum dicit: Hostiam, et oblationem (aliā) nolui, corpus autem aptasti mihi . . . Tunc dixi: Ecce venio.* (Hebr. 10.) Offert Patri se, sua, corpus, animam, et quam promptissime: quia cognoscit hæc esse ab illo. Quid tu habes, quod non sit a Deo? Cur non illi omnia? Cur tibi, cur sensui multa immolas?

II. *Ecce venio, ut faciam, Deus, voluntatem tuam.* (Ibid.) Vidit statim decretam sibi a Deo paupertatem, contemptum, passionem, mortem; promptissime excipit ipso primo momento Crucem, voluntate sua tota in Dei voluntatem transfusa. Confer te cum Christo, quam conformis sis voluntati Divinæ, præsertim in ardius; quam ames, aut fugias Crucem.

III. *Quæ placita sunt ei, facio semper.* (Joan. 8.) Quia summe ei placet gloria sua, et salus nostra, huc

statim intentione sua respexit, eaque purissima. Perdis omnia, quæ non huc dirigis. O quantam hactenus jacturam fecisti! Quod posthac facturus es, purum sit, ut nihil sensus interveniat,

DOMINICA IV. ADVENTUS.

B. VIRGO AD ELISABETHAM INVISIT.

I. *Exsurgens MARIA in diebus illis, abiit in montana cum festinatione.* (Luc. 1.) Concepto Deo abit in ardua: inhabitantis Dei signum est ad difficilia se resolvere. Concepto Deo exit in publicum; necessarium est latere donec Dei spiritus sit in te; antea non tuto agis cum proximo. Ut piam curam impleat, relinquit amatam solitudinem. Relinquendus Deus propter Deum.

II. *Exultavit infans in utero ejus, et repleta est Spiritu sancto Elizabeth.* (Ibid.) Effectus hi sunt visitationis MARIE: Infans nondum natus prophetat gestu; Elisabeth illuminatur, agnoscit Matrem Dei, extollit eam, humiliat sese. Tanta efficit, quæ Christum portat; tu illum in corde et in ore gesta.

III. *Magnificat anima mea Dominum.* (Ibid.) Laudata laudem refundit in Deum, se vero humiliat. Quidquid a Deo tibi adfluat, tu ad tuum nihilum redi; magnifica illum, et sublimem de eo sensum concipe.

FERIA II.

S. JOSEPH DE MYSTERIO INCARNATIONIS INSTRUITUR.

I. *Joseph autem vir ejus, cum esset justus et nollet eam traducere, voluit occulte dimittere eam.* (Matth. 1.) Videt gravidam, non novit Mysterium; angitur, sed

non exprobrat, in melius interpretatur: cogitat de dimittenda; sed occulte, ut famæ consularet. Disce 1. prudenter adversa tolerare, non murmurare; 2. alienos defectus apud te excusare, apud alios tegere.

II. Angebatur et Virgo, quæ sciebat angî Josephum: se de adulterio suspectam; se periclitari de dimissione. Silet tamen, neque excusationem adfert: committit se Deo innocentiae defensori. Etiam de Sanctis sinistra formantur judicia. Sile, si tibi hoc contingat. Deo te committe, qui providentia sua omnia ordinabit in bonum.

III. *Angelus Domini apparuit in somniis ei, dicens: Joseph fili David, noli timere accipere MARIAM.* (Ibid.) Tribulari vult Deus justos, non opprimi: præstat Divina auxilia, cum desunt humana. Docet Mysterium Incarnationis Josephum. Quod tam hujus quam MARIÆ gaudium! Ita sunt curæ Deo, qui se illi committunt.

FERIA III.

NASCITUR JOANNES BAPTISTA.

I. *Peperit filium, et audierunt vicini . . . , quia magnificavit Dominus misericordiam suam cum illa* (Luc. 1.): 1. eximendo illam a dedecore sterilitatis. Si tam turpis erat sterilitas corporalis, quam turpis coram Deo erit sterilitas animæ! Et hæc tua est. 2. Dando filium, qui erit magnus coram Domino. Sola magnitudo vera est, quæ coram Deo est. Quid aliam quæris?

II. *Peperit filium, et audierunt vicini, etc.* Considera, quæ secuta sint nativitatem Joannis. Gaudent vicini: alii timent; alii mirantur; recipit loquelam pater: repletur Spiritu Sancto; loquitur benedicens Deum,

prophetat, etc. Quantas mutationes facit vir unus zelosus, si quando comparet in populo !

III. *Quis, putas, puer iste erit? Etenim manus Domini erat cum illo.* (Luc. 1.) Præsagiant magnitudinem Joannis ab Angelo prædictam, ex eo, quia manus et favor Dei erat cum illo. Hic tamen favor non fecit eum magnum coram mundo, sed contemptum. Deduxit in desertum, aluit locustis, vestivit melote, etc. Per hanc viam ducit Deus eos, quos vult magnos coram se. Hac et tibi eundum.

FERIA IV.

MUNUS AD QUOD DESTINATUR JOANNES.

I. *Hic venit in testimonium, ut testimonium perhiberet de lumine.* (Joan. 1.) Testimonium ore, ut Christum prædicaret testimonium opere, ut doctrinam suam sanguine signaret. Ad hoc vocatus es, ut testimonium perhibeas, non ore tantum laudando, prædicando : sed multo magis opere, ardua pro eo agendo, et patiendo. Quid egisti? Quid passus es? Quid in futurum?

II. *Ipse præcedet ante illum in spiritu, et virtute Eliæ.* (Luc. 1.) Spiritus Eliæ fuit zelosus, igneus, fortis, et imperterritus. Talis fuit Joannes, in eremo ad Jordanem, in urbibus, in carcere, in morte. An et tuus talis? Quam tepidus! quam debilis! quam facile deficit!

III. *Parare Domino plebem perfectam.* (Ibid.) Non destinatur tantum ad Herodem, aut magnates, sed etiam ad plebem excolendam. Demitte te ad vilissimos, quoniam nullius est vilis anima. Idem omnium est pretium, Sanguis Christi. Hoc exemplum Christi, hoc vocatio tua exigit.

FERIA V.

EXSPECTATIO PARTUS.

I. Quem conceperat B. Virgo, summe desiderabat parturire: quia sciebat eum omnium saluti datum, ut hoc opus aperte inchoaret. Quoties tu Deum concipis per bona proposita? Quam raro parturis! Insistendum his: alias otiosa sunt. Sepone quandoque etiam spirituales tuas consolationes, ut saluti aliorum servias; multo magis solatia sensuum. Non perditur sic Deus, sed paritur.

II. Agnita Dei voluntate, ut Christus nasceretur, desiderabat hujus partum B. Virgo, ut eum etiam corporalibus obsequiis prosequeretur, videret, oscularetur, stringeret, gestaret, serviret. Non solum affectum, sed etiam externa opera Deo impende.

III. Ad hunc partum, qui se disponebat? per intensissimos virtutum omnium actus. Non una virtute te, nec lenta ad Deum in te pariendum dispones. Necesse est omnibus, et in gradu heroico. Quas habes? Quot desunt? Heroicis assuesce, quæ fervidam et constantem resolutionem postulant.

FERIA VI.

ITER VIRGINIS IN BETHLEHEM.

I. *Exiit edictum a Cæsare* (Luc. 2.): licet ex superbia, et avaritia, B. Virgo tamen reveretur in imperatore terreno auctoritatem Dei. Non excusat se graviditate, temporis iniquitate. Nonne hinc discis Superiores tuos loco Dei habere, etiam in durioribus imperiis?

II. *Ascendit et Joseph . . . , ut profiteretur eum MARIA.*

(Ibid.) Decreverat Deus, ut Filius pauper, et contemptus nasceretur. Ordinatur, ut edictum Cæsaris prodeat. Hinc constringi videtur, ut in Bethlehem eat. Sed hac necessitate tegit suam voluntatem patiendi, humilitatem, patientiam, paupertatem. Quid ego? prodeo sub virtutis colore, sed delicta celo; amo commoditates, etc. O pudor!

III. *In propria venit, et sui eum non receperunt.* (Joan. 1.) Comitare undique mendicantem hospitium B. Virginem. Vide quam indigne excludatur. Expende, quis ejus sensus, maxime quod *sui eum* non recipiant, qui recipiunt alienigenas. Nonne et tu Deum, quandoque cor pulsantem, excludis? Et cui das locum? Aperi ergo posthac illi, claude vanitati.

IN NATIVITATE DOMINI.

I. *Factum est autem, cùm essent ibi, impletum est tempus ut pareret.* (Luc. 2.) Ubi? Considera vilitatem loci, tempestatem perfrigidam, tempus noctis, circum undique miseriam, et paupertatem. Vis, ut in te nascatur Christus? esto tibi vilis, frigescent tuæ passionēs, ama latere, esto pauper et humilis. Amat et in te ea Filius Dei, quæ pro se elegit.

II. *Et peperit Filium suum primogenitum.* (Ibid.) Considera, quibus actibus reverentiæ, humilitatis, adorationis, amoris, B. Virgo Filium suum exceperit. Audi vagitum, vide lacrymas, quære cur fleat. Audi respondentem, quod non habeat imitatore; et statue tu eum sequi.

III. *Et pannis eum involvit* (Ibid.): ecce paupertatem Matris, et Filii. *Et reclinavit eum in præsepio:* ecce quomodo a teneris Dei Filius incommoditates

amat. Et cur tu fugis? *Quia non erat ei locus in diversorio.* Qui creavit te in habitaculum sibi, non invenit locum apud te: et invenit, qui te it perditum.

DIE XXVI. DECEMBRIS.

SENSUS DEÍ, B. VIRGINIS, ET ANGELORUM IN NATIVITATE CHRISTI.

I. Cogita 1. ab æterno Patre tibi ipso Nativitatis instanti dici: *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui.* (Matth. 17.) 2. Tibi donari ab eo Filium, et ejus merita. Quam dives his eris, si bene utaris, et tibi applies! 3. Filius vero Patri offert seipsum in victimam pro peccatis tuis. Quis amor iste in te? Quomodo es meritis? Offer quoque te ipsum in victimam Deo.

II. Considera, 1. quas gratias B. Virgo retulerit pro nativitate Filii sui. 2. quomodo obtulerit eum æterno Patri, quomodo mundo, quomodo tibi. Suscipe munus, ama, fove, utere in bonum tuum.

III. Considera revelatum Angelis, dictumque: *Et adorent eum omnes Angeli ejus.* (Hebr. 1.) Credo ergo adstitisse Angelos, admiratos illam exinanitionem, paupertatem, etc. Et tamen non eorum causa hæc agebat Christus, sed tui. Quæ tua ergo obligatio, non tantum admirandi, sed etiam imitandi hanc exinanitionem?

DIE XXVII. DECEMBRIS.

CHRISTUS NATUS ANNUNTIATUR PASTORIBUS.

I. Pastores erant in regione eadem vigilantes, et custodientes vigiliis noctis, super gregem suum; et ecce Angelus Domini stetit juxta illos. (Luc. 2.) Quibus

revelat se Christus? *Pastoribus simplicibus, et humilibus; vigilantibus, et attentis ad occasionem boni; custodientibus greges passionum, et affectum suorum.* Suntne in te hæc qualitates, ut merearis tibi Deum revelari?

II. *Et claritas Dei circumfulsit illos, et timuerunt timore magno.* (Ibid.) Lumen, et cognitio Dei Majestatis excitat in anima sacrum quemdam horrorem ac reverentiam. O quam parva tua est in Deum reverentia in tuis spiritualibus exercitiis! Unde? quia modicum est in te lumen, et non formas sublimem in Deo rebusque Divinis æstimationem. Si æstimabis, reverberis.

III. *Evangelizo vobis gaudium magnum, quod erit omni populo: quia natus est vobis hodie Salvator.* (Ibid.) Gaudent Angeli de nostro bono. Disce gaudere de bonis aliorum. Gaudium nobis annuntiant. Argumenta gaudii sunt, quod *natus Salvator, quod nobis, quod hodie.* Est Salvator tuus, sed non salvabit te sine te. Cooperari ergo oportet.

DIE XXVIII. DECEMBRIS.

DATUR SIGNUM PASTORIBUS, ET CANUNT ANGELI.

I. *Et hoc vobis signum: Invenietis Infantem pannis involutum, et positum in præsepio.* (Luc. 2.) Salvatorem populorum annuntiat Angelus, et dat ejus signa tam vilia! Deus nempe non invenitur, nisi in humilitate, et contemptu terrenorum. Elige hæc ad majorem Christi imitationem, etiamsi par omnino esset in deliciis et honoribus Dei gloria.

II. *Et subito facta est multitudo militiæ cælestis exercitus laudantium Deum.* (Ibid.) Quia Dei Filius se

tantopere exinanivit, Pater eum per Angelos honorat. Quanto minorem ipse tui curam gesseris, tanto majorem geret Deus. Ubi terrena solatia abjeceris, aderunt cœlestia. Quid laudabant Angeli? Infantis sapientiam, tenelli potentiam, despecti gloriam. Deus eruit, et manifestat, quæ latent; huic te committe.

III. *Gloria in altissimis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis.* (Ibid.) 1. Deo soli debetur per omnia gloria, non tibi. Si eam tibi arroges, Deus te confundet ob furtum rei alienæ. Quoties eam Deo surripuisti? Redde quod non est tuum. 2. Pax datur hominibus bonæ voluntatis. Bona voluntas directa per solidas veritates, prompta, resoluta, fervida, est principium omnis boni, et pacis internæ. Reflecte te ad te ipsum, et ex te ipso disces esse verum. Ideo hanc voluntatem excita, et conserva.

DIE XXIX. DECEMBRIS.

PASTORES SE HORTANTUR MUTUO AD INVISENDUM,
SALVATOREM.

I. Ut discesserunt ab his Angeli, *Pastores loquebantur ad invicem* (Luc. 2.) de iis quæ Angeli decantant. Non sunt ergo statim eorum obliti, ubi Angelus disparuit; quemadmodum tu facis, qui elapso tempore meditationis, vix postea cogitas, quod lumen habueris, quod propositum. De hoc interdiu sæpius tibi loquere, dum practicandi est occasio.

II. *Transeamus usque Bethlehem.* (Ibid.) Non fuit pura rememoratio eorum, quæ audierant, sed practica; ex qua concluderunt *transire*. Cura, ut tales sint tuæ meditationes, quibus tibi loqueris; ut semper concludas

transitum, vel ab imperfectione ad virtutem, vel ad altiorem virtutis gradum.

III. *Et videamus hoc verbum, quod factum est, quod Dominus ostendit nobis.* (Ibid.) Volunt experiri, quod audierant. Quanta ostendit tibi Deus, cum tibi interiorius loquitur! Debes ea opere experiri; alias frustratur Deus suo fine, tu fructu. Si hactenus id fecisses, quantus evasisses! Ipse tibi impedimento fuisti; sis ipse tibi stimulo.

DIE XXX. DECEMBRIS.

PASTORES VENIUNT AD PRÆSEPE DOMINI.

I. *Et venerunt festinantes.* (Luc. 2.) Et si Angelus non mandaverit, quia tamen Deo gratum fore illum transitum intellexerunt, festinarunt eo magis, quo majus erat desiderium. Ubi lumen hausisti, et propositum statuisti, festinandum est, et prima exequendi occasio accipienda. Facies id, si verum sit in te desiderium. Hoc in meditationibus tuis semper excita.

II. *Et invenerunt MARIAM, et Joseph, et Infantem positum in præsepio.* (Ibid.) Cogita, qui eorum fuerint affectus, submissionis, admirationis, laudis, gaudii, etc. Correspondit eventus lumini, quod Angelus dedit, quia properarunt experiri. Propera modo ad opus propositum, sic invenies JESUM, aut ejus virtutem. Cur id hactenus non fecisti?

III. *Videntes autem cognoverunt de verbo, quod dictum erat illis de Puero hoc.* (Ibid.) Dictum erat illis; nondum erat plena cognitio. Viderunt, et tunc demum cognoverunt. Experientia virtus discitur. Audivisti tibi loquentem Deum in meditatione? est initium hujus

scientiæ. Accede ad opus, tunc plene cognosces. Quia id non præstitisti hactenus, inde es tam rudis.

DIE XXXI. DECEMBRIS.

REDITUS PASTORUM A PRÆSEPIO DOMINI.

I. *MARIA autem conservabat omnia verba hæc, conferens in corde suo.* (Luc. 2.) Habes exemplar meditantis, *MARIAM*. 1. *Conservabat verba*, a Pastoribus in laudem Christi dicta; quid tu conservas eorum, quæ tibi Deus dicit? 2. *Omnia*. Quare non omnia lumina in praxim trahis? 3. *Conferens in corde*. Debes ea sæpius in memoriam revocare, captare occasionem exequendi.

II. *Reversi sunt Pastores glorificantes et laudantes Deum.* (Ibid.) Ex conversatione cum Christo, remanserunt in illis affectus gloriæ Dei, quos retulerunt ad officium suum. O felix, si ex meditatione tua referas tales affectus, eosque in officio tuo exerceas! Miser, si hoc non facias; quanta enim perdis!

III. *In omnibus, quæ audierant, et viderant.* (Ibid.) In omnibus glorificant Deum. Nihil præteri occasionis, quo id exerceas, cujus lumen habuisti. Multas invenies occasiones, si attendas, et tuo lucro: multas perdes, et tuo damno, si non attendas. Et sic Deum glorificabis, quod facias quæ ipse ingessit.

DIE I. JANUARI.

DE CIRCUMCISIONE DOMINI.

I. *Postquam consummati sunt dies octo, ut circumcideretur Puer.* (Luc. 2.) Christus a lege exemptus erat, quia peccatum non habebat per eam abolendum.

Vult tamen subesse legi, quamvis duræ. At tu leges quamvis faciles, facile transgredieris : difficiles declinas. Est hoc Christum imitari ? Resolve te etiam ad ardua, ubi vides Dei voluntatem.

II. *Ut circumcideretur Puer.* Considera B. Virginem a Deo edoctam resolvisse se ad Filium Circumcisioni subjiendum. Amabat Filium tenerrime ; sciebat quis illi dolor inferendus esset. Non dat locum affectui, quia sciebat voluntatem Dei. Ubi de Dei voluntate constat, sepone affectum. Offendetur proximus ? sed Deus jubet. Utri attendes ? Utri attendisti hactenus ?

III. *Ut circumcideretur Puer.* Considera dolorem quem senserit Christus, quia erat tenellus infans, complexionis delicatissimæ. Hunc prævidit ut Deus : et tamen voluit legi parere. Quantum disto a JESU meo ! Ubi modicum confusionis, aut doloris prævideo, quantum fugio ? Sed ab hoc die non fugiam : imo ambiam ad majorem imitationem JESU.

DIE II. JANUARI.

QUOS FINES HABUERIT CHRISTUS SUÆ CIRCUMCISIONIS.

1. Considera primum ejus finem fuisse, ut ostenderet se verum, non phantasticum corpus assumpsisse, et se esse hominem nobis similem, doloribus subjectum. Gratias age, adora hoc Corpus. Sed discere, non esse contentus specie, seu apparentia virtutis, sed veram quære. Hanc autem probare debes circumcisione mortificationis.

II. Secundus finis fuit, ut se declararet filium Abrahamæ, cui lex illa data fuit. Nec absterruit eum dolor, aut confusio. Esne Christianus ? Non es, si id non probas circumcisione mortificationis : si te con-

fusionis aut doloris timor a professionis opere avertit. Non sic ages in posterum.

III. Tertius finis fuit, ut jam tum adhuc infans suum in nos amorem testaretur. Insigne enim amoris argumentum est, pro eo pati, quem amas. Quis vicissim tuus in Deum est amor? Paterisne pro eo? Habesne promptam ad ardua voluntatem, ac desiderium? excipisne prompte, et amanter, seu oblata, seu imperata? Hæc in posterum tui amoris exhibe documenta.

DIE III. JANUARIIL.

PRÆCIPUÆ VIRTUTES A CHRISTO IN CIRCUMCISIONE EXHIBITÆ.

I. Prima sit *Obedientia*. Non tenebatur lege et se subjecit. Et quoniam Circumcisio erat protestatio subjectionis ad universam legem, significavit se illam totam servandam suscipere, quamvis gravis esset. Si is tam grave jugum tui causa suscepit, cur tu cum tam levi jugo luctaris? cur sæpe excutis, cujus fructus est tuus?

II. *Humilitas*. Circumcisio erat remedium peccati originalis; arguebatur id contraxisse, qui circumcidebatur. Christus nec peccavit, nec peccare potuit: accipit tamen peccati stigma. O humilitas Dei mei! sed o superbia mea! Re ipsa peccator sum, et videri nolo. Discam libenter confundi, nec quæram alius videri quam sim.

III. *Charitas*, qua properavit pro me in vulnera. Amor mei non imperavit illi gloriam, aut delicias, sed vulnera, et sanguinem, et quidem in infantia. O quam

sero ego te amavi! Sed quam etiamnum tepide te amo, dum duris et asperis amorem testari fugio!

DIE IV. JANUARIL

DE IMPOSITIONE NOMINIS JESU.

I. *Vocatum est nomen ejus JESUS.* (Luc. 2.) Quando? in ipsa Circumcisione, quando signum peccati accepit, et sese infinite humiliavit; tunc Deus dedit illi gloriosum nomen, quod est super omne nomen. Ita Deus elevat eum, qui se humiliat. Habes nomen discipuli JESU CHRISTI: ut illud digne feras, este socius humilitatis.

II. *Vocatum est nomen ejus JESUS.* Quando? in ipsa Circumcisione. Adeo nomen JESU, ipsi JESU sanguine constitit. Habes nomen discipuli JESU CHRISTI: ut illud digne sustineas, circumcidi, imo mortificari est opus. Hoc discipulatus nostri ratio a nobis postulat. Fecisti id hactenus? Facies in posterum? Quomodo?

III. *Vocatum est nomen ejus JESUS.* Quando? in Circumcisione, qua se obligabat ad implendam totam legem antiquam. Habes nomen discipuli JESU CHRISTI: vide quam te hoc obliget ad observantiam mandatorum ejus. In Baptismo miles et servus ejus effectus es et promisisti te sanctam Dei voluntatem et mandata servaturum. Examina, reflecte, statue.

DIE V. JANUARIIL

CAUSA NOMINIS JESU, ET QUAM NOBIS INFERAT OBLIGATIONEM.

I. *Ipsa enim salvum faciet Populum suum.* (Matth. 1.) Ideo vocatur JESU Salvator. Nomen hoc quam

apte convenit rei significatæ ! Nomen habes discipuli ejus : habesne etiam zelum salvandi animas ? Nomen sine actu ignominie tibi erit. Excita ergo in te zelum exemplo Christi.

II. *Discedat ab iniquitate, qui nominat nomen Domini.* (2 Tim. 2.) Si reputat indignum Paulus nomen Jesu pronuntiari a peccatore, hæc tua prima est obligatio ut non pecces, qui hoc nomen invocas, ne levissime quidem. Examina, dole, propone.

III. *Omne quodcumque facitis in verbo, aut in opere, omnia in nomine Domini Jesu, etc.* (Coloss. 3.) Hæc secunda est obligatio, quam etiam Salvatoris nomen a te postulat. Jesus, et ejus gloria sit initium, sit medium, sit finis operum tuorum, et verborum ; neq aliam quære. Examina, time, dole, ama, etc.

DIE VI. JANUARI.

DE VOCATIONE MAGORUM.

I. *Cum natus esset JESUS . . . ; ecce Magi ab Oriente, etc.* (Matth. 2.) Eodem tempore manifestavit se Judæis per Angelum, Gentibus per stellam. Agnosce bonitatem Dei, qui neminem vult exclusam a gratia, quamvis immerentem, et reluctantem. Expertus id es ipse. Recogita annos priores, et intelliges : miraberis, quod te Deus ita sit persecutus ; dolebis, gratias ages, propones, petes gratiam.

II. *Vidimus stellam.* (Ibid.) Quam infelix status cæcæ Gentilitatis ante natum Christum ! sed hodie vidit lucem magnam. Cogita, quis olim status animæ tuæ ante ortam stellam vocationis, quis hodie. Detestare priorem, gratias age pro præsentī.

III. *Vidimus stellam.* Vocat eos per stellam, quia

dediti erant stellarum speculationi. Ita Deus in vocandi modo accommodat se hominum inclinationi : et simul erudit interne, quid stella significet, et movet illorum voluntatem. Agnosce 1. gratiæ necessitatem, sine qua ad Deum non venies. Hanc ora. 2. Disce experiri illorum inclinationes, quibuscum agis ; et per eas illos lucrari. 3. Disce ex creatis ascendere ad increata, ut illi, ex stella, stellarum Dominum agnoverunt.

DIE VII. JANUARI.

DE MAGORUM AD Vocationem COOPERATIONE.

I. *Vidimus.* (Matth. 2.) Non soli tres, sed forte alii omnes in eadem regione viderunt stellam ; soli tamen tres eam secuti sunt. Vere *multi sunt vocati, pauci vero electi.* Quot stellas Divinarum inspirationum tibi misit Deus ! quam paucas es secutus ! Dole, time, ora plures, et stude vocationem tuam certam facere per bona opera.

II. *Vidimus . . . : venimus.* Ut viderent, Deus dedit ; quod venerint, de suo, Divinitus adjuti, addiderunt. Frustra est gratia, ubi non est cooperatio. Vide ne gratia Dei in te vacua sit. Nullam neglige, quia forte quævis est ultima.

III. *Vidimus . . . : venimus.* Inter videre stellam, et venire, nihil interponitur : statim enim vocanti Deo obediverunt, non retracti tam multorum exemplo, quos curam domus, affectus propinquorum, propria commoda retinebant. Disce non differre dum lumen habes. Rumpe vincula terrenorum affectuum.

DIE VIII. JANUARI.

DE EGRESSU EX PATRIA, ET ITINERE MAGORUM.

I. *Vidimus . . . : venimus.* (Matth. 2.) Non ignorant itinerum molestias, terræ, et aëris injurias; forte et plura sibi præfigunt animo: et tamen iter aggrediuntur. Magna generositas! Hæc volentibus ad Deum ire semper est necessaria: hoc enim iter molestiis non caret. Confortare ergo, et esto robustus, ac generosas cape resolutiones Deo confisus.

II. *Vidimus . . . : venimus.* Iter ineunt, quia vocati, quo? ignorant; generose et intrepide se Divinæ committunt vocationi. Fiducia illa stellam ducem merita est. Quam sæpe times aliquid aggredi, quia eventum nescis! Ubi credis Deum velle, resolve te, fide; qui dedit velle, dabit et perficere.

III. *Vidimus.* Considera, quis per iter fuerit eorum sensus, habito semper præ oculis stellæ miraculo, quæ Deo gratiæ, quæ in adversis patientia, quod Christi desiderium, quæ eum inveniendi cura. Confundere; quod cum tot luminibus tam parvum habeas desiderium Christi, et inveniendi curam. Gratias age pro luminibus. Ora plura et efficacia. Sequi statue.

DIE IX. JANUARI.

TRES MAGI HIEROSOLYMA INGREDIUNTUR.

I. *Ubi est, qui natus est, etc.* (Matth. 2.) Qui stellam amiserunt, necesse habent ex hominibus quærere. Sed quæ causa amissæ stellæ? Forte voluit Deus eorum constantiam probare. Solet enim etiam Sanctis eripere solatia spiritualia, et ariditatem im-

mittere. Quid ages tali casu? Ecce Magi pergunt, intrant civitatem, spe pleni, quod Deus medium suggeret. Tu pariter ne cade animo.

II. *Ubi est, qui natus est Rex Judæorum?* (Ibid.) Quam intrepida animi magnitudo! In ipsa arbe Herodi subdita, vivo, et regnante Herode rege, homine ambizioso, quæerunt de novo rege, non sine vitæ periculo. Fides viva, et ardens desiderium expunxerunt metum periculi. Quoties tu ob leves metus, vel non suscipis pro Deo, quæ parum sunt ardua; vel suscepta deseris? Confundere, emenda.

III. *Audiens autem Herodes, turbatus est . . . , et omnis Hierosolyma cum illo.* (Ibid.) Turbatur Rex ambitione regni, quod timet perdere: turbatur populus Regis studio, quem timet offendere. En quomodo vel unus ad terrena affectus, una inordinata passio pacem animi turbat. Amas hanc pacem? ejice animo inordinatos affectus.

DIE X. JANUARI.

HERODES QUÆRIT, UBI CHRISTUS NASCATUR.

I. *Et congregans Principes Sacerdotum, et Scribas Populi.* (Matth. 2.) Quam admiranda Dei providentia! Herodes malevolus, Sacerdotes iniqui serviunt ad dirigendos Magos. Lauda, et magnifica hanc. Si vero cognoscere vis Dei voluntatem: ejus ministros audire ne negligas.. Etsi iniqui sint, Deus non patitur illos in eo errare, quod per te vult fieri.

II. *Sciscitabatur ab eis, ubi Christus nasceretur.* (Ibid.) Quam pia in speciem quæstio! Quam sinister in corde affectus! Quam sancti videri volunt affectus pessimi! Non sinas passionem ullam dominari: etiam

te dementabit, ut quod facis passione, excuses virtute; quod ex ira, vestias zelo, etc.

III. *At illi dixerunt: In Bethlehem Judæ. (Ibid.)* Sciverunt hoc ex Scriptura, quam allegant; docent hoc Magos, et tamen stolidi ipsi JESUM non quærent tam sibi vicinum. O ingrati! Quanta tu audis, quanta scis, per quæ venire possis ad JESUM! Et cur non facis? Oberit ipsum scire, si nolis facere.

DIE XI. JANUARI.

... HERODES CUM MAGIS AGIT.

I. *Clam vocatis Magis diligenter didicit ab eis tempus stellæ. (Matth. 2.)* Quo fine? ut inde colligeret ætatem Pueri, et deinde in eam ætatem sæviret: ut Regem extingueret. Et adverte illud: *Diligenter didicit.* Si filii iniquitatis diligenter arripiunt media ad suos fines pessimos, quid te facere oportebit ad sanctos fines?

II. *Ite, et interrogate diligenter de puero; et cum inveneritis, renuntiate mihi. (Ibid.)* Vide progressum malitiæ. Herodes jam ipsos Magos vult inducere, ut cooperentur suæ passioni. Hæc est natura passionum indomitarum, semper ad pejora proserpunt. Hæc tibi sit ratio, ut ad eas opprimendas animeris. Vide ergo, quæ sit in corde, et tempestive cûltrum admove.

III. *Ut et ego veniens adorem eum. (Ibid.)* Mendacium est. Dic clare: Ut occidam eum. Hucusque enim progressa est passio, ut ad stabiliendum regnum, velit Christum peremptum. Indignare, detestare. Velis et tu ad stabiliendum tibi cœleste regnum, peremptum amorem proprium, et pravos affectus. Nam

minus hi cum illo regno stare possunt, quam vivus Christus cum terrestri, aut Herode vivo.

DOMINICA I. POST EPIPHANIAM.

MAGI DISCEDUNT HIEROSOLYMIS, ET VENIUNT IN BETHLEHEM.

I. *Qui cum audissent Regem, abierunt.* (Matth. 2.) Considera, qua sollicitudine Christum quærant. Id solum agunt in urbe, quod ad hoc servit: quærant, ubi nascatur; intelligunt. Hoc habito statim prosequuntur iter, nec patiuntur se curiositatibus rerum detineri. At tu, in suscepto virtutis itinere, quot diverticula ad creaturas quæris? quam lente progredieris? Non serio vult, qui lente vult.

II. *Et ecce stella, quam viderant in Oriente, antecedeat eos.* (Ibid.) Amissam stellam tolerarunt cum patientia et spe; non desistunt tamen ab itinere. Ideo consolatur eos Deus, remissa stella. Vide, quam bonus est Deus in eos, qui tempore desolationis nihil remittunt de virtutis progressu. Ne ergo animo concide, si absit consolatio; fer patienter, et spera. Aderit rursum Deus: huic te committe.

III. *Usquedum veniens staret supra, ubi erat Puer.* (Ibid.) Quo deduxit tandem hæc stella? ad Deum quidem, quem quærebant; sed tamen etiam ad vile stabulum. Vide quo stellæ, seu cognitiones tuæ te ducant. Si ad vanitatem, existimationem, etc. ignes fatui sunt: si ad vilitatem, et contemptum tui, stellæ Dei sunt. Has sequere, et Deum tibi monstrabunt.

FERIA II.

DE ADORATIONE MAGORUM.

I. *Et intrantes domum invenerunt Puerum cum MARIA Matre ejus.* (Matth. 2.) Considera hos Principes non horruisse sordes stabuli, non despexisse paupertatem, aut infirmitatem infantis; sed interne illustratos agnovisse hunc puerum esse Deum. Lauda Deum, gratulare Magis. Neque tu horre paupertatem, aut contemptum. Postquam enim Deus pro te vilis factus est, non invenies eum per gloriam et estimationem. Reflecte, dole, desidera, pete.

II. *Et procidentes adoraverunt eum.* (Ibid.) Proci-derunt primum non tantum corpore in terram in reverentiæ signum, sed etiam animo in suum nihilum, agnoscendo se undequaque ab hoc Deo pendere. Deinde adorarunt perfecto cultu latriæ, quia Deum cognoverunt. Ecce quam sui æstimationem excitat Deus cognitus! quam reverentiam! quam animorum subjectionem! quem sui contemptum! Excelleres his, si Deum bene nosses.

III. *Et procidentes adoraverunt.* Considera, qui fuerint eorum affectus; 1. eos gratias egisse, quod venerit in mundum ad redimendos homines, quod per stellam eos ad se deduxerit; 2. obtulisse se ad perpetua ejus obsequia servos infimos. Excita in te eosdem affectus, et offer te ad quævis ardua.

FERIA III.

DE OBLATIONE MUNERUM.

I. *Apertis thesauris obtulerunt ei munera: aurum, thus, et myrrham.* (Matth. 2.) Fidem testantur opere;

nec comparent vacui ante Regem: donant illi quidquid habent pretiosum. Nec dubium est obtulisse etiam, quod iisdem muneribus designatur: cum auro charitatem; cum thure devotionem; cum myrrha mortificationem. Credis Deum? operibus proba. Offer eidem tria hæc mystica dona. Sed oblata semel, non amplius recipe.

II. *Obtulerunt ei munera.* Considera, quam grata fuerint hæc munera Christo Domino: non quia pretiosa ex materia, sed quia conjuncta erant: 1. cum viva fide, 2. pietate, 3. humilitate et subiectione, 4. amore. Deus enim solum æstimat ex quanto affectu, non quantum dones. Cum igitur offers munus tuum Deo, affectum procura.

III. *Obtulerunt ei munera.* Considera, quid Deus, qui se liberalitate nostra vinci non patitur, his donis rependerit. Etsi nihil constet, considerare tamen licet, retulisse auro, augmentum sapientiæ et charitatis; thuri, orationis ac devotionis; myrrhæ, incorruptionem seu gratiam; qua præservati fuerint a peccatis. Nihil frustra Deo dabis. Quo plus dederis, plus accipies. Dabis vilia, accipies pretiosa.

FERIA IV.

DE REDITU MAGORUM IN REGIONEM SUAM.

I. *Et responso accepto in somnis, ne redirent ad Herodem* (Matth. 2.), perplexi hærebant: an eadem, an alia via redirent. Recurrisset ad Deum crediderim, et orasse lumen. Deus mittit Angelum, qui doceat. Agnosce, et lauda Dei providentiam, quæ suos regit. Committe te illi, maxime in dubiis, et adversis, certus quod aderit.

II. *Responso accepto, ne redirent ad Herodem.* Prompti sunt, etsi via suggeratur forte longior, molestior, ignota; nec pensi habent expectare reditum suum Herodem, dum Deus aliud jubet. Disce posthabendum respectum et motiva humana, cum quid Deus jubet: eundum via qua te ducit. Reflecte in priora, ordina futura.

III. *Per aliam viam reversi sunt in regionem suam.* (Ibid.) Priore via, amiserunt stellam: inciderunt in Herodem; inciderunt in periculum, promissione reditus data. Quid fieret, si redirent? Faciant te propria pericula cautum. Noli eo redire, ubi expertus es, te deliquisse; vitata occasione vitabis periculum. Quam sæpe id es expertus!

FERIA V.

EX INFANTIA CHRISTI DISCE MUNDI CONTEMPTUM.

I. *Nolite diligere mundum.* (1 Joan. 2.) Ita te Jesus exemplo suo alloquitur. Nascitur secreto in nocte, sine pompa, sine hominum accursu, ignotus omnibus; et natus non se Regibus mundi, sed despectis solum Pastoribus promulgat. Non est hoc velle latere? Quid ergo tu quæris lucem? Disce sancte latere, et solitudinem amare; te plebi potius communicare, quam inclytis.

II. *Nolite diligere mundum.* Considera Christum a nemine ex vicina Bethlehem, a nemine ex Jerusalem visitatum. Non ignorabant hi natum, qui Magos ipsos docuerant, ubi nasceretur. Mansit ergo totis 40 diebus in obscuritate despectus a suis, qui poterat sui honorem omnibus imperare. Non est hoc mundum contemnere?

Et tu voles tibi applaudi? te aestimari? Uter errat? tu, an Dei Filius?

III. *Nolite diligere mundum.* Considera accepisse quidem Christum a Magis aurum; poterat meliorem sibi commoditatem curare, unde magis ab hominibus aestimaretur, qui transeuntes eum videbant et contemnebant. Non est hoc mundum despiciere, cum ejus plausum habere possis, nolle? At quam tu sollicitus es, ut vel lucreris aestimationem, vel non perdas! Elige contemptum ad majorem Christi imitationem.

FERIA VI.

DISCE EX INFANTIA CHRISTI HUMILITATEM.

I. *Discite a me, quia mitis sum, et humilis corde.* (Matth. 11.) Itā ad te clamat JESUS ex stabulo, ex præsepi, ex pannis. Humilitas est descensus ad vilitatem. Ad quantam descendit Deus, qui est infinitæ dignitatis! factus homo, servus, similis peccatoribus. Admirare, gratias age, ama. Et tu audebis superbire? Ex necessitate tibi convenit humiliari, quia re ipsa vilis es. Expende vilitatem tuam, et deprime cor tuum.

II. Considera, quomodo Christus in stabulo occultat Majestatem Dei, et perfectiones: sapientiam, potentiam, gloriam, divitias, etc. Adora tu illas. Mirare, lauda, gratias age humilitato Deo. Disce tua non jactare, et gratias occultare.

III. Considera Christum omnia viliora elegisse: pro Matre, pauperem et despectam puellam; pro nutritio, fabrum; pro habitatione, stabulum; pro cunis, præsepe; pro lecto, fenum, etc. An tu meliora affectabis?

an. deberi tibi judicabis? Confundere vilis homo, dum pro te Deus factus est vilis.

SABBATO.

DISCE EX INFANTIA CHRISTI PAUPERTATEM.

I. *Propter nos egenus factus est.* (2 Cor. 8.) Quis? Dominus universorum, in cujus domo sunt gloria et divitiæ; qui omnibus dat abundanter, pro se nihil habet superfluum. Inspice pauperem casam: obstupesce: æstima paupertatem, quam tanti fecit Deus, ut cum eam non reperiret in cœlo, in terris quæsi-verit. Sed rescinde etiam superflua, ut JESUM propius imiteris.

II. *Propter nos egenus factus est.* Non tantum caret superfluis, sed vix necessaria habet, panni vilissimi, et paucissimi; cunæ, præsepe; lectus, fenum; et ut se calefaciat, halitus animalium. Obstupesce pauperem Deum. Confundere, qui vis pauper esse, sed defectum non pati; qui, si forte occurrat, inquietaris, murmuras. Disce cum paupere JESU etiam necessariorum defectum tolerare.

III. *Propter nos egenus factus est.* Non tantum necessariis caruit, sed ea, quæ etiam habuit, vilissima fuerunt, et incommoda: stabulum frigori pervium, panni viles, præsepe durum, fenum asperum. Æstima, et dic cum Bernardo: *Quanto pro me vilior, tanto mihi charior.* Nonne hæc te confundunt, qui licet mundum deserueris, adhuc amas, et quæris tuas commoditates? Siccine imitaberis JESUM?

DOMINICA II. POST EPIPHANIAM.

DISCE IN INFANTIA CHRISTI OBEDIENTIAM.

I. *Humiliavit semetipsum factus obediens.* (Philip. 2.)
Primus ejus nascentis actus fuit obedientia. Natus enim est dum in ejus exercitio esset, ut ex Nazareth in Bethlehem ascenderet. Et quis? cui obedivit? imperatori terreno, Rex regum; homini, Deus; peccatori, qui tollit peccata mundi. Vides, quanti Christi fecerit obedientiam. Nec in contrarium motus est iniquitate mandantis, nec difficultate itineris: quia sic sciebat Patrem glorificari. Disce æstimare, amare obedientiam; non spectare personam jubentis, sed Deum per illam jubentem. Omnis enim potestas a Deo est.

II. *Humiliavit semetipsum factus obediens.* Considera, quam ab arduis cœperit obedientiam exercere: ab humilitate, paupertate extrema, adversis, et incommoditatibus, etc. Sciebat optimam esse voluntatem, quæ Divinæ consentit per omnia. Disce in omnibus viis tuis cogitare illum, et plenum tuæ voluntatis holocaustum ad quæcunque ardua offerre.

III. *Humiliavit semetipsum factus obediens per omnia.* Matri, seu in sinum accipiat, seu in fenum reponat; et patitur se verti, reverti ad libitum Matris. Admirare Christi obedientiam, gratulare Matris felicitati. Redde etiam tam felices eos qui tibi præsunt, et sine te ab iis moveri, tuo posthabito commodo. Magnum hoc est præpositorum solatium: magna pars imitationis Jesu.

FERIA II.**DISCE EX INFANTE JESU PATIENTIAM.**

I. Considera potuisse Christum nasci impassibilem, amoliri a se omnem asperitatem et dolorem: noluisse tamen, quia voluit pati in ipsa etiam tenerrima ætate; licet potuisset id differre ad robustiorem ætatem. Quid ergo tu te tantopere amas, ut omnem poenam fugias? Vita præterita non te obligat, ut mortificationes assumes? Scis esse gratum Christo: quid differs?

II. Considera ipsa incommoda, quæ patitur: frigus, fetorem, egestatem, vulnus circumcisionis, tristitiam in anima ex consideratione tot peccatorum, et frustratæ suæ Passionis. Et hæc quo affectu? Quid ego ago infirmus, si medicus pro me patitur? Fugiamne pati pro Deo, qui quærit pati pro me?

III. Considera quam innocens et immeritus patitur. Innocenter pati, patientia est Sanctorum: reorum, pro culpa. Tu neutram habes? Confundere. Si, quod patiaris, occurrat, millies te meritum cogita. Si pateris innocens, habes occasionem exhibendi amoris, qui per dura probatur: habes occasionem, ut similis fias Jesu Christo. Non est discipulus supra Magistrum.

FERIA III.

• **DISCE EX INFANTE JESU AMOREM DEI, ET PROXIMI.**

I. Amor probatur operibus, quibus bonum amati quæritur citra proprium commodum. Considera ergo, quæ Christus opera edat, quibus bonum Dei quærit, etiam cum suo gravi incommodo. 1. Quia scivit placere Patri, toleravit omnes incommoditates. 2. Flet ex

zelo honoris Dei, ob peccata hominum: quibus abolendis dat lacrymas, deinde sanguinem. 8. Invitat ad specum illam Pastores, et Gentiles, ut notam illis faciat gloriam Dei. Si amas Deum, operibus proba: primum in te, deinde in aliis gloriam ejus promove. Dignus est enim cui soli debetur gloria.

II. Considera Christum etiam in nos probasse amorem, omnes illas incommoditates pro nobis offerendo. Gratias age, et ama JESUM. Disce amare proximum, eique benefacere, non ob commodum tuum, sed ob ejus salutem. Purifica omnem amorem erga homines, ut hoc solum illis velis; quia hoc est esse adiutorem Christi in Redemptione hominum.

III. Considera Christum suum in nos amorem probasse, quod omnia mala nostra corporis et animæ in se suscepit: dolores, tristitias, tædia, poenas quas merebamur, satisfactiones pro peccatis quas reddere non valebamus. Languores nostros ipse tulit, et dolores nostros ipse portavit. Quid debes medico, qui pro te factus est infirmus? Quid vadi, qui pro te satisfecit? Non poteris tu compati proximo tuo! non ejus defectus sufferre!

FERIA IV.

DISCE AB INFANTE JESU, QUOMODO TE SANCTE AMES.

I. Amare seipsum sancte, est velle sibi ipsi bonum, non falsum et apparens, sed verum et solidum, seu æternum. Quod bonum sibi voluit Jesus? non sensuum, sed gloriæ Dei. Jam tum in infantia impressum illud habebat: *Non quæro gloriam meam, sed ejus, qui misit me.* (Joan. 5.) Oppone amorem, quo te hactenus amasti. Quam inordinatus! quam sensualis est! Imo

odisti te, quia indulsisti tibi ea, quæ a Deo avertunt. Corrige ergo amorem tui; ut nihil tibi velis, quod non sit pro gloria Dei: alias te odisti, tibi obes.

II. Considera amorem Jesu in seipsum, fuisse desiderium Voluntatis Divinæ in se adimplendæ. Qui semper facit ea, quæ Deo sunt placita, etiam in præsepi hoc egit. Nullum majus bonum tibi velle potes, quam ut voluntas illa sit regula tua: nunquam errabis, semper Deo placebis. Quam pauci eam respiciunt, ut sequantur! Quam multi sensum ducem potius sequuntur! Si tu es inter illos, dõle, et emenda.

III. Considera Christum ex hoc amore sancto in seipsum, acceptasse dolores, humiliações, paupertatem, contemptum; quia relucebat in his beneplacitum Dei, et salus mundi. Unde sancto sui amore impugnabat sensum, et ei vim inferebat. Sic amare te debes: generose tuos sensus, et passiones expugnare; apprehendere humilia, dura, et aspera: quia omnino hæc est voluntas Dei. Quam felix esses, si a puero hoc fecisses! Quam infelix futurus, nisi modo constanter id facias!

FERIA V.

ITER B. VIRGINIS EX BETHLEHEM IN HIERUSALEM AD PURIFICANDUM.

I. *Et postquam impleti sunt dies purgationis.* (Luc. 2.) Considera, quam sollicita fuerit de implenda purgationis lege, qua non tenebatur. Non excusat se sua, servata virginitate, prolis dignitate. Accipit exemplum Filii, qui implevit legem Circumcisionis, cum nec egeret, nec teneretur. Gloriam suam reputat, si inter immundas falso judicio accenseatur; cum sic

ejus Filius sit numeratus inter peccatores. O admiranda obedientia, et humilitas! O quam ego sum alius! Sum coram Deo peccator: et coram hominibus de puncto honoris luctor. O pudor! Disce a JESU et MARIA.

II. Considera, quo sensu B. Virgo, et S. Joseph reliquerint stabulum in quo soli cum solo JESU inter tot asperitates, in summa paupertate deliciabantur. In defectu rerum omnium, una et abundans erat illis consolatio, esse cum JESU. Cum JESU nullus locus est solitudo, nulla paupertas dura, nullum incommodum molestum. At molesta sunt ista tibi? Mi bone, non es totus cum JESU: mendicas a creaturis solatia, sed apparentia; et vera despicias. Relinquis fontem aquae vivae, et fodis tibi cisternas.

III. Considera itinerantium paupertatem, modestiam, patientiam, dum a transeuntibus contemnuntur, dum a diversoriis excluduntur. Audi pios discursus, plenos variis affectibus in JESUM. Vide alternantes obsequia puero JESU: nunc MARIAM, nunc Josephum gestantem Puerum, etc.: et cum qua reverentia, etc. Utinam hi sint affectus tui, cum JESUM in Eucharistia sumptum corde geris.

FERIA VI.

DE CAUSIS PURIFICATIONIS.

I. *Postquam impleti sunt dies purgationis.* (Luc. 2.) Expende causam a Carthusiano traditam: ut vitaret scandalum Judaeorum. Peperisse sciverant: esse Matrem Dei ignorabant. Ne scandalo sit Mater Dei, abstinet privilegio. Disce hinc esse quandoque aliqua praestanda, ad quae non obligaris, ne aliis sis scandalo;

aliqua pariter omittenda, quæ licite ageres. Hoc charitas poscit.

II. Considera aliam causam ab eodem traditam: *ut conformaret se aliis mulieribus, in licitis et honestis.* Non singulari ergo via incedit Virgo, sed communi. Non utere, multo minus pete exemptiones, et singularitates. Via communis secura est magis, quia magis probata, et regulis a Deo dictatis firmata. Hac Sancti prævivere. Hanc constanter tene.

III. Considera aliam causam a Petro Blesensi traditam: *ut debitis supererogaret indebita.* Non tenebatur. Ergone non agendum, ad quod non teneris? Plura amat Deus, quam imperet. Graviora sunt obsequia, quæ citra debitum exhibentur, quam quæ cum debito præstantur. Avarus nimium es, si Deo nihil ultra præcepti debitum impendas. Vellesne, ut Deus nihil tibi impenderet, quod non tenetur? Quam miser, quam egenus esses!

SABBATO.

QUAS PRÆCIPUE VIRTUTES B. VIRGO IN SUA PURIFICATIONE EXHIBUERIT.

I. Præter obedientiam, et amorem puritatis, cogita ejus humilitatem. Videbat se æstimandam cæteris mulieribus parem. Non curat, ut videatur pura, sed ut sit. Non prodit se Matrem Dei, cum sit. O quantum abes! Nonne videri magis curas, quam esse bonus clericus, etc. Videri, alienum et extraneum est; esse, intrinsicum est, et solum prodest. Cura ergo magis esse, quod vis videri; nec videri velis, sed esse.

II. Considera exhibitum tibi paupertatis exemplum a B. Virgine. Poterat ea ditiorum more agnum offerre,

si aurum a Magis oblatum huc impendisset, elegit pauperum sacrificium, quia vidit Jesum pro nobis pauperem factum. Non eligis tu tibi honoratiora? non procuras? non gaudes melioribus? At bone est pauperem Jesum imitari? Non dubita tanto gratius Deo fuisse sacrificium columbarum, quanto erat vilius. Quid tu reddes Deo tuo?

III. Considera devotionem, qua Filium suum, et munus Sacerdoti præsenterat; qua hanc oblationem comitata sit intentionis puritate; qua charitate, etc. Confer tuam cum illius devotione. Vide quantum tibi desit: penetra ejus necessitatem in tua vocatione. Digere tibi tempora et actiones, quibus te magis cum Deo conjungas.

DOMINICA III. POST EPIPHANIAM.

QUARE CHRISTUS OFFERRI VOLUERIT.

I. *Tulerunt illum in Hierusalem, ut sisterent eum Domino.* (Luc. 2.) Considera Auctorem legis voluisse implere opere, quod verbo jussit. Legislator aut Doctor nullo magis legem suam, aut doctrinam firmat, quam opere. Multa de virtute, de Deo aliis dicis; sed facisne etiam? Non laudatur a Christo, qui solum docuerit, aut præceperit, sed *qui fecerit, et docuerit.* Vide ergo ut verba tua firmes operibus. Virtus enim consistit non in dictis, sed in factis.

II. Considera eum, qui venerat Magister humilitatis, nullam ejus exhibendæ occasionem præterisse. Æstimabitur purus homo, ut cæteri, eadem lege peccati obstrictus. Quid tum? Dei Filius magis attendit, quæ grata sunt Patri, quam quæ sibi honorifica. At

tu forte contrarium attendis? Forte etiam, quæ Deo debes, ad tuum honorem torques? Quo plus tu ipse honori tuo studes, minus eum Deus procurabit, minus concedet: quia *gloriam suam alteri non dabit*.

III. Considera Christum voluisse duplici titulo nostrum esse; ideo, qui datus a Patre fuerat, voluit in præsentatione emi, ut ait S. Thom. de Villanova. Vide quomodo titulos quærit et cumulat, quibus tuus sit. Idem tu præsta in illum. Quot tibi suppetunt? Quot tu perdis, ac negligis? Esto posthac sollicitus magis, ut sis Dei, quam fueris hactenus. Titulos suggerit omnis hora, omnis creatura. Quo tu magis Dei fueris, Deus erit magis tuus.

FERIA II.

MATER FILIUM, FILIUS SE IPSUM PATRI OFFERT.

I. Considera, qui fuerint affectus Virginis in Deum, cui hanc hostiam offerebat: fidei, adorationis, gratiarum actionis pro omnibus donis sibi impensis, charitatis, sui ipsius resignationis. Gratias age cum Virgine. Disce hanc quoque hostiam iisdem affectibus pro peccatis tuis offerre. Cum hac offer te ipsum quidquid es, quidquid potes: alias acceptus non eris. Nihil enim gratum est Deo, nisi quod cum Christo, aut ejus meritis offertur.

II. Considera, quomodo se Christus ipse æterno Patri obtulerit ad promovendam ejus gloriam, et salutem generis humani. Id vero cum quanto, quam puro affectu, sine omni suo commodo! Accende in te zelum gloriæ Dei, et salutis proximorum. Offer te et Deo ad quævis ardua. Detestare priorem teporem. Pete gratiam, etc. Cogita Christum tunc etiam ad te

respexisse. Quid ei debes? Reddere potes imitationem, alias nihil.

III. Considera, quam grata fuerit hæc oblatio Deo; quia cum Matre offerente, offerebat seipsum Filius: offerebatur Filius pretium totius mundi, dilectissimus Patri. Offerebatur in finem gloriæ Dei, et pretium Redemptionis nostræ. Gratulare Patri et mundo, quod una tandem inventa sit oblatio, quæ Dei placeat. Agnosce et in tui pretium oblatum. Expende quanti te fecerit Deus; quantum te amaverit. Et quid reddes, nisi amorem? Hunc etiam brutum amanti reddit.

FERIA III.

DE OCCURSU SIMEONIS SENIS, ET EJUS ELOGIO.

I. *Et homo iste justus et timoratus.* (Luc. 2.) Pulchrum sancti senis elogium! Optima, ad suscipiendum in ulnas, vel in animam Christum, dispositio est justitia, seu vitæ sanctitas, et timor. Justitia Christum nobis unit, timor unitum conservat; dum non solum *expellit peccatum*, sed minimos etiam nævos arceat. Nam, *qui timet Deum, nihil negligit.* (Eccl. 19.) Disce ad conservandam animæ puritatem minimos defectus curare, ne per hos viam majoribus aperias, et paulatim decidas. Perfectio virtutis in minimis elucet. Tunc hoc agis?

II. *Expectans consolationem Israël.* (Luc. 2.) Sciebat promissum Salvatorem, sed videbat tot elabi secula, tot Patriarchas, ac Prophetas, qui eum sperabant, interim emortuos: ipse tamen constanter expectabat. Quam magna hæc in Deum fiducia! quam constans expectatio! Quam tu expectas consolationem? Absit

ut vanam, vel caducam a creaturis. Ergo sanctam in solo Deo? Sed nondum experiris: nondum tibi assecutus videris. Expecta Dominum grandi fiducia, et constanter. Aderit certo re ipsa, si cum spe præoccupaveris.

III. *Et responsum acceperat a Spiritu Sancto, non visurum se mortem, nisi prius videret Christum Domini.* (Ibid.) En quid promeritus sit justitia sua, timore, et expectatione; nempe certitudinem videndi Christum. Forte nec ausus fuit de hoc interrogare, sive ex humilitate, sive ex certa fiducia, et tamen *responsum* acceperat. Habes aliquid similis felicitatis. Quot mandata, quot regulas, tot habes a Spiritu Sancto responsa, non visurum te mortem, si ea observes, cum justitia, timore, et fiducia. Sic enim dictum est: *Hoc fac, et vives.* (Luc. 11.) Tuum est, ut hanc tibi promissionem certam reddas.

FERIA IV.

SIMEON ACCIPIT CHRISTUM IN ULNAS SUAS.

I. *Et venit in Spiritu in templum.* (Luc. 2.) Considera S. Simeonem motum ab eodem Spiritu, a quo promissionem acceperat, festinasse spiritu fervido ac sitibundo in Templum, ipsa hora qua Christus inferebatur. Hanc opportunitatem si distulisset, non vidisset Christum Domini. Quantum est opportunitatem, et gratiam oblatam arripere! Noli differre, cum gratiam habes; forte hæc ultima est æternum non reditura. Hoc ipsum te moveat, quod hactenus plures neglexeris, cujus merito cum dolore recordaris.

II. *Et ipse accepit eum in ulnas suas.* (Ibid.) Promissum solum erat, quod videbit Christum: at insu-

per eum in ulnas accepit. Plus dat Deus, quam promittat. Tu contra plura spondes, et proponis, quam præstes. Noli esse tam parcus in eum, qui in te tam est liberalis. Accepit eum inter brachia: per quæ, ut ait Hugo, nostræ operationes significantur. Ad Deum quidem pervenitur desideriis, sed non tenetur nisi operibus. Erras ergo, si proposita statuisse contentus, ad opera non progrediaris.

III. *Et benedixit Deum, et dixit: Nunc dimittis servum tuum, Domine, etc.* (Ibid.) Considera, qui fuerint gerentis affectus: fidei, spei, charitatis, gratulationis tam sibi, quam toti mundo, resignationis, ac potissimum moriendi desiderii: quo significat, se nullius creaturæ amore in vita hactenus detentum, sed sola spe videndi JESUM. Felix anima, quæ in nullas creaturas amorem spargit, sed totam in Deum colligit! Hoc postulat finis tuus, ad quem creatus es. Abstrahere ergo a creaturis affectum. Tantum accedis ad Deum, quantum ab illis recedis.

FERIA V.

S. SIMEON PROPHEBAT DE CHRISTO.

I. *Ecce positus est hic in ruinam.* (Luc. 2.) Salvator in ruinam! sed eorum, qui cognoscent quidem Deum, sed non secundum cognitionem honorabunt; qui abutentur gratiis, et per suam malitiam vocationi non obsequentur. Time ne et tibi sit in ruinam, si gratia ejus non utaris. Dole tam frequentem earum abusum. Ora tibi efficaces dari. Statue cooperari. Sit potius in ruinam tuarum passionum exemplo suo et auxilio.

II. *Et in resurrectionem multorum* (Ibid.): imo

omnium, si velint. Nemo a gratia resurgendi per Deum, excluditur. Quæ bonitas ista Dei! offensus gratiam offert; læsus lædenti amicitiam quærit. *Non vult mortem peccatoris, sed ut convertatur, et vivat.* Nec hoc bono, aut commodo suo, sed tuo. Imponis ergo Deus tua vult bona, quam tu ipse tua. Quod si resurgas ejus ope, quoties iterum tua malitia cadis! O pudor! Ita demum resurge, ut cadas nunquam. Sed pondus passionum opprime, ne te in lapsum trahant.

III. *Et in signum, cui contradicetur.* (Ibid.) Eventus vitæ Christi dedit prophetiæ veritatem. Perpetuam enim *sustinuit a peccatoribus adversum semetipsum contradictionem.* (Hebr. 12.) Quæsitus ab Herode ad necem; a Judæis parati in eum lapides; damnata, aut spreta ejus doctrina, ipse tanquam scopus omnium opprobriorum, calumniarum, et cruciatuum positus. Sed et quoties tu vitæ ejus, et doctrinæ contradixisti! Sit tibi posthac signum JESUS, non cui contradicas, sed cui te conformes; ad quod tua desideria, tuas actiones conjicias.

FERIA VI.

DE IIS, QUÆ SIMEON B. VIRGINI PROPHEAVIT.

1. *Tuam ipsius animam pertransibit gladius.* (Luc. 2.) Vide, quomodo jucundis acerba permiscet Deus. Audiverat ex Simeone B. Virgo laudes, ac benedictiones sui Filii. Quæ hinc gaudia! Jam de gladio audit, qui sibi non corpus, sed ipsam animam sit penetraturus. Ut Mater enim, et Filii amantissima, non poterit non gravissime sentire injurias Filii. Nam amati injuria est amantis tormentum. Vis signum, an JESUM ames? Explora quomodo ejus injurias feras, tam a te, quam

ab aliis illatas. Doles, detestaris, impedia, et hoc quidem ardente zelo? Confide, quod amas; et exar. desce in omnem Dei injuriam.

II. *Tuam ipsius animam pertransibit gladius.* Considera causam, ob quam voluerit Deus B. Virgini hunc doloris gladium jam in infantia Christi per prophetiam imprimere. Forte voluit eam Christo magis conformem: ut sicut ille ab infantia semper habuit sibi præsentem Passionem suam, ita et illa ejusdem memoria torqueretur. Vide, quo evadas per assiduam crucem et mortificationem, ad similitudinem Christi. Crescit enim virtus, cum adversis probatur: per majorem virtutem Christo es similior. Amas hanc similitudinem? ama crucem. Ad hanc te magno animo resolve; hanc amplectere.

III. *Tuam ipsius animam pertransibit gladius.* Considera prophetiam hanc, eo ipso quidem momento, maximè autem tempore Passionis Christi impletam. Percurre tormenta Christi. Vide præsentem Cruci Virginem. Cogita quis dolor Matris ob tam graves in tantum Filium injurias fuerit. Sed et tu hunc gladium infixisti, qui Filio tot injurias tam graves irrogasti. Dole, et time gladium iræ Dei.

SABBATO.

DE ANNÆ PROPHETISSÆ OCCURSU.

I. *Non discedebat de templo, jejuniis, et obsecrationibus serviens nocte ac die.* (Luc. 2.) Considera perseverantiam hujus sanctæ matronæ in dictis exercitiis, a quibus non remittebat. Non meretur virtutis nomen, quam non comitatur perseverantia. Apud Deum hæc sola coronatur. Quomodo tu ad coronam pertinges?

Quam multa proponis? Quam pauca exequeris? Minima difficultate frangeris, etc. Perrumpe tandem; reddetur suave, quod credebas laboriosum.

II. *Non discedebat de templo, jejuniis, et obsecrationibus, etc.* Considera deinde ipsas hujus viduæ virtutes, virginalem et vidualem ejus castitatem, exactam legis Divinæ observantiam, frequentem cum Deo communicationem, rigidam abstinentiam. Sic bonis operibus et fide perseverans merita est JESUM verum Deum agnoscere; hæ enim sunt, quibus se misericors Deus communicat penitus agnoscendum. Vis ut Deus se tibi exhibeat? habe cor mundum, observa mandata et regulas Dei, in illo confidens, sæpe cum Deo colloquere, retrahe te a sensuum delectamentis.

III. *Et hæc ipsa hora superveniens.* (Ibid.) Considera hanc Annæ felicitatem ad hanc horam esse a Deo dispositam: ita tamen, ut et ipsa hæc eadem hora occurrat, cæteroquin eo solatio non potitura. Ita Deus gratias suas certo tempori, et occasioni alligat, quas nisi ea hora arripias, forte nunquam obtinebis. Vide ergo, ne hac hora oblatam gratiam prætereas. Perduntur sæpe multæ, dum una negligitur. Nam Deus eas veluti per catenam ducit, uti si uni coopereris, plures promerearis. Si scires ab una hac pendere tuam salutem, quid ageres? Et forte pendet. Ne ergo sis segnis et incurius.

DOMINICA IV. POST EPIPHANIAM.

DE AFFECTIBUS, ET SERMONE ANNÆ PROPHETISSÆ.

I. *Et hæc ipsa hora superveniens.* (Luc. 2.) Considera, qui fuerint interni affectus Annæ agnoscentis

sub velo carnis verum Deum: quæ fides, spes, amor, gaudium, gratulatio, sui resignatio, etc. Suntne iidem tui in Deum velo panis et vini tectum? Si credis, cur non major est in eum reverentia! Si speras, cur affligeris adversis? Si amas, cur amorem dividis in creaturas? Si gaudes, cur solatia ex coeno mendicas? Si gratularis tibi tanto bono, cur alia extra Deum æstimas? Si te resignas, cur toties te iterum recipis, etc.

II. *Confitebatur Domino.* (Ibid.) Hoc est, benedicebat, et glorificabat Dominum. Vehementes enim affectus erumpebant in verba. Sed quæ fuerint, non exprimitur. Credi tamen potest, laudasse Dei bonitatem, ac misericordiam, quam fecit cum servis suis: admiratam fuisse ejus humilitatem, et exinanitionem. Unde fit, quod sis tam sterilis in laudes Dei? quia nimirum tepide, aut parum afficeris. Amanti enim de amato non desunt verba. Quod loqueris, prodit, quid ames. Examina te ipsum et verba sermonesque tuos; et deprehendes, ubi sit animus, unde evocandus.

III. *Et loquebatur de illo omnibus.* (Ibid.) Et quid loquebatur? Sine dubio, hunc esse tam diu expectatum Messiam: huic soli impendendos amores, etc. Nonne hoc professio et vocatio tua exigit, ut ad cognitionem, amoremque Jesu erudias, et inflammes omnes, qui ejus Sanguine redempti sunt, nulli quamvis misero et egeno te subtrahas? Cur ergo vel omnino subterfugis, vel rejicis viliores? Numquid ideo vilis est anima, quia vili lacerna tegitur? An pro comptis solum mortuus est Dei Filius? Vero zelo, nulla anima est vilis. Accende igitur hunc in te zelum animarum.

FERIA II.

CHRISTUS SECUNDUM LEGEM REDIMITUR QUINQUE SICLIS.

I. *Ut facerent secundum consuetudinem legis pro eo.* (Luc. 2.) Etsi nulla fiat ab Evangelista mentio, quod Mater Christum consueto pretio a Sacerdote emerit: certum est tamen, eam omnem apicem legis implevisse; ac proinde etiam quinque siclos pro eo deposuisse. Considera ergo, quis eum emat? nempe B. Virgo, non ut sibi servet, sed ut eum nobis nutriet, et nobis totum impendat. Et quibus gratulationis affectibus tibi redditum excipies!

II. Considera, a quo eum emat? ab æterno Patre, cui oblatus erat. Donaverat eum nobis per Incarnationem: redonat, aut vendit illum iterum nobis, novos quærens titulos, quibus suum Filium totum faciat nostrum. Adeo nostræ salutis satagit, ut quamvis oblatum sibi Redemptorem, iterum nobis reponat. Utinam sic ego cum Deo agerem! Offero toties cor meum, voluntatem, et facultates cæteras; sed quod donavi, momento recipio. Nunc accipe Deus cor meum, voluntatem, corpus, et animam irrevocabili dono, et tu de iis ad libitum dispone.

III. Considera, quo pretio ematur, nempe, secundum legem quinque siclis. Vide quam parvo emitur Deus. Quamvis sit infinitum bonum, noluit a te exigere infinitum pretium, tuæ consulens egestati; noluit ingens aliquod, ne ejus emendi excusationem prætenderes: noluit nullum, ut rigidioris titulo tuum faceres. Inexcusabilis ergo es, o homo, si tantum bonum tam parvo, tam obvio pretio non emas. Et tamen quoties

in vanitates, et sensuum oblectamenta plus pretii, plus, inquam, laboris effundis.

FERIA III.

HERODES IRATUS.

I. *Tunc Herodes videns, quoniam illusus esset a Magis.* (Matth. 2.) Considera illud *Videns*. Expectaverant quidem Magi, se redituros. Sed intervenit dispositio Dei jubentis per Angelum, eos alia via redire. Hoc ignorabat Herodes; et tamen tam certum habet, ac si videret Magis fuisse animum illudendi. Vide quam turpiter erret suspicio! audet scrutari intentionem et tanquam certissima habet somnia, quæ sibi fingit. Non videt, sed cæce graditur: ideo errat, et animum turbat. Detestare hoc malum, et potius cæcus sis in aliorum factis, quam ut suspicioso oculo videas.

II. *Videns quoniam illusus esset.* Illusor ipse Herodes erat. Magis per simulationem imposuerat. Qualis ipse fuit, tales illos judicavit. Poterat non-reditum illorum in melius interpretari, et minus turbatus fuisset. Disce tu hoc agere, ne fortassis optima in venenum vertas. Nonne tibi id fieri velles? fac ergo aliis. Magna tibi inde quies erit, quia sinistra judicia plurimorum turbant animum. Reflecte, dole, propone.

III. *Iratus est valde.* (Ibid.) Considera Herodem in ira cepisse consilium occidendi Christum. Quam crudele! quam enorme! Ira nihil sanum suadet. Non potest bonum esse consilium, quod dictat passio. Quoties, quæ in passione decrevisti, tibi redditus damnavisti! Disce ergo tuas passiones opprimere, ne te ad poenitenda consilia deducant. Vide an, et quæ tibi dominetur. Statue, quibus modis domes.

FERIA IV.

DECRETUM DEI DE SUBTRAHENDO CHRISTO HERODIS IRÆ.

I. Considera quam sint longe alia consilia Dei, alia hominum. Periclitatur de vita Christus. Poterat Deus vel Herodem perimere, vel iram extinguere, vel Filium invisibilem reddere. Decernit, ut fugiat. Quale hoc medium! quam dignitati Filii Dei contrarium! Ita Deus cum iis agit, quos amat: aspera illis, et difficilia decernit. Esne tu dignior Filio Dei? Si dura a te Deus experimenta exigit, quid lamentaris? Agnosce hæc esse ejus in te amoris argumenta, et mitius feres, et gaudebis, et gratias ages.

II. Considera, voluisse Deum, ut hæc fuga fieret, non ad Magos, apud quos Christus fuisset in honore et veneratione, sed in Ægyptum, ad gentem barbaram, et Judæis infensam, procul ab amicis et notis. Ita Filio suo toto infantiae tempore, nec ab amicis solatium, nec a notis honorem aut commoditatem admisit. Et quid tu quaeris agnosci, aestimari, honorari, commoditatibus instrui? Si te servum Christi agnosceres, rejiceres ista, et gauderes potius latere, contemni, affligi. Aude hoc a te exigere, ut Christo propior accedas.

III. Considera, Deum Filium suum mittere in Ægyptum, quam olim tantis plagis vastaverat, ut det illi magnæ reconciliationis signum. Quam bonus Deus! quibus ex justitia sustulit primogenitos, ex misericordia suum Primogenitum committit. Discat peccator, dum a Deo plectitur, non desperare in finem. Imo ipsum plectere, est quoddam bonitatis documentum. Castigat enim omnem filium, quem diligit.

Tu poenam omnem humilis excipe, et bonitati ejus consigna.

FERIA V.

JOSEPH MONETUR AB ANGELO, UT FUGIAT IN ÆGYPTUM.

I. *Angelus Domini apparuit in somnis Joseph, dicens: Surge, et accipe Puerum, et Matrem ejus, et fuge in Ægyptum.* (Matth. 2.) Considera præcepti circumstantias: 1. monet Angelus Dei nomine, tanquam per superiorem; 2. non Virginem etsi excellentiorem, sed Josephum tanquam caput familiæ. Per præpositos enim voluntatem fere manifestat Deus. 3. In somno monet. Rumpenda est quies, ubi Deus vocat. 4. Accipere jubet Puerum, et Matrem. De cætera supellectile nulla cura. Omnis suppellex tua sit Jesus. 5. In Ægyptum abeundum, in terram hostilem, ut tutus sit Jesus. Designari tibi locum pete, non elige. Si periculosus tibi videatur, Deus proteget, qui designavit.

II. *Et esto ibi, usque dum dicam tibi.* (Ibid.) Moræ tempus non determinat., Occupationis, loci, officii, afflictionis tempus Deo remitte. Ipsi cura est de te, mutabit cum expediet. Quantum tu ipse de te disponis, aut ad votum disponi procuras, tantum te subtrahis Divinæ gubernationi. Quantum inde turbationis, si non obtineas! Si obtineas, quam parum meriti, quam parum solatii, quam multum periculi!

III. *Qui consurgens accepit Puerum et Matrem ejus nocte.* (Ibid.) En obedientiæ perfectionem: 1. cum judicii subjectione, etsi multa occurrere potuissent, quæ obtenderet; 2. cum voluntatis promptitudine, in re tam ardua et difficili; 3. cum executionis celeritate,

ipsa nocte, abrupto somno, relictis omnibus, quæ habebat; 4. cum hilaritate, quòd sciret hanc esse Dei voluntatem. Expende tuam ad hos numeros obedientiam.

FERIA VI.

DE IPSO ITINERE FUGIENTIUM IN ÆGYPTUM.

I. *Et secessit in Ægyptum.* (Matth. 2.) Considera qui fuerint animorum sensus Josepho et MARIE. Experiebantur molestias itineris, injurias aëris, duritiem hominum, penuriam cibi, etc. Sed in his omnibus unâ hâc cogitatione recreabantur: Omnia hæc agimus, et patimur pro Jesu salvando. Hinc quæ solatia! quæ dulcedo! Omne enim amarum hâc cogitatione dulcorabatur: hoc tu principio nitere in adversis: Pro Deo patior.

II. Considera quis animi sensus Infanti fuerit, qui sciebat se ad necem quæri, qui venerat ipsi etiam Herodi vitam dare. Putas non vulneraverit animum tanta ingratitudo? Vide ne parem doloris occasionem sæpius Christo præbeas, dum tot beneficiis et gratiis non respondes. Sed poterat Omnipotens Infans vindictam sumere de Herode, suumque honorem tueri: et noluit. Falsum ergo est principium amoris proprii: non tolerandum id, quo honor periclitatur, etc.

III. Considera quæ Christus eo itinere passus sit. Ætas erat tenera, diversoria vilia, quandoque nulla, paupertas parentum summa, barbaries hominum, etc. At non ex necessitate hæc tolerabat; sed voluntate. Et ego pati refugio, et ea quoque, quæ necessitas adfert? Ego commoditatibus meis studebo?

SABBATO.

CÆDES INNOCENTIUM.

I. *Mittens, occidit omnes pueros, qui erant in Bethlehem.* (Matt. 2.) Considera 1. sanguinariam Herodis crudelitatem. Unum vult morti datum, et omnes occidit. Quo deducit unica ambitionis passio! imo quævis, nisi edometur. 2. Lapsus tuos rememora, quos una quandoque passio causavit, et tuo damno disce eam opprimere, ne te opprimat. Nec differendum est, quia tempore adolescit.

II. *A bimatu, et infra.* (Ibid.) Considera quam cautelam patrando sceleri Herodes adhibeat. Nam 1. non sua manu eos occidit, sed mittit ministros; ut si arguatur, excessum in hos retorqueat. 2. Occidit omnes, ut tanto certius is perimatur, quem volebat. 3. Non tantum in Bethlehem occidit, ubi acceperat natum Christum, sed etiam *in omnibus finibus ejus.* 4. Non solum eos, qui a tempore stellæ ortæ nati erant, sed etiam qui antea. Non patere, ut Filii tenebrarum sint cautiores ad malum patrandum, quam tu ad declinandum. Omnem cautelam adhibe, ne qua te pars boni prætereat, ne qua parte subrepat malum.

III. Considera admiranda Dei consilia, qui ipsis hominum sceleribus utitur in bonum. Nam ut observat S. Chrysost. hom. 9., forte hi pueri non erant futuri boni. Ergo beneficium fuit illis mors accelerata. Deinde crudelitas ipsa divulgata Romæ, servivit ad divulgandum Messiae adventum, cultum eidem a Magis delatum. Disce malis ad bonos, tibi que salutare, et Deo gloriosos fines uti. Magna hic Dei imitatio: magnum tibi lucrum.

DOMINICA V. POST EPIPHANIAM.

MONETUR JOSEPH DE REDITU EX ÆGYPTO.

I. *Defuncto autem Herode.* (Matth. 2.) Considera Herodem, qui p̄r mortem Christi suum regnū stabilire volebat, per suam mortem eo excidisse. Justus est Deus. Dissimulat peccata ad tempus, sed tandem plectit, cum minime opinamur. Time, dum peccasti, aut ne pecces, justitiam; qui, dum peccas, non ama sbonitatem.

II. *Angelus Domini apparuit in somnis Joseph in Ægypto.* (Ibid.) Considera Deī providentiam qui statim Herodis mortem Josepho nuntiat. Quam putas gavisus sit Joseph, quod sui tantum curam a Deo geri animadvertit? Quam fuerit in fiducia erga Deum firmatus? Lauda et tu divinam Providentiam. Projice cogitatum tuum in Dominum: ei te gubernandum committe. Erit illi cura de te; et videbis tristium etiam rerum lætos eventus.

III. *Surge, et accipe Puerum, et Matrem ejus, et vade in terram Israël.* (Ibid.) Terra Israël ampla erat. In quem ejus locum concedat Joseph, non determinat Angelus. Forte ut Joseph iterum recurrat ad Deum, et de loco inquirat. Gaudet enim Deus frequentiore nostra secum communicatione. Ideo non omnia simul declarat, quæ a nobis vult fieri. Da ergo hoc Deo gaudium; sæpius ad eum recurre. Hæc via est, se cum eo magis unniendi.

FERIA II.

DE REDITU EX ÆGYPTO.

I. *Qui consurgens accepit Puerum, et Matrem ejus, et venit in terram Israël.* (Matth. 2.) Considera æquam

omnino Josephi, et B. Virginis promptitudinem ad adeundam, ac ad deserendam Ægyptum. Nec alio titulo est reditus gratior, quam quod Deo ita placeat. Nec displiceret remanere diutius, etiam in ærumnis, si ita Deo placeret: ab hujus enim nutu cum omni indifferentia pendebant. Quæ vero tua est indifferentia? ad mandata es morosus: quod potes, recusas: quod non potes, expetis: de bono, et malo judicas, prout tibi sapit bene aut male: fingis te non posse, quod non vis: tanquam debitum petis, quod amas: tanquam injuriam accipis, si petenti negatur, etc.

II. *Audiens autem quod Archelaus regnaret in Judæa pro Herode patre suo, timuit illo ire.* (Ibid.) Considera, nihil quidem fuisse quod Joseph timere posset in Judæa. Nam *mortui erant, qui quærebant animam Pueri.* (Ibid.) Habet tamen Joseph, quod optimæ conscientiæ habent: etiam in securitate timent, ne perdant JESUM. Estne et tibi hujus rei sollicitudo? Quam vero necessaria in tot periculis? Hac adempta omnia perdidisti: imo et te ipsum. Vigila, etc.

III. *Habitavit in civitate, quæ vocatur Nazareth.* (Ibid.) Non eligit sibi Christus Hierosolymam caput Regni, et populis frequentatam: sed Nazareth locum vilem, a quo etiam per cōtemptum vocatus est Nazaræus. Hoc est ingenium Christi, semper sibi humiliora eligere. Quam diversum est tuum? Ignominiam Christo facis, si alia quæris quam ipse. Tanto majorem facis Christum quanto te minorem.

FERIA III.

DE ASCENSU CHRISTI CUM PARENTIBUS IN TEMPLUM.

I. *Ibant parentes ejus per omnes annos in Hierusalem.* (Luc. 2.) Considera piam et constantem hanc fuisse Josephi consuetudinem, orandi causa ad Templum ascendere: quod quidem agebat ex lege, qua omne masculinum obstringebatur. Vide quam accurate legem adimpleat, et quidem ex constante consuetudine sancta. Utinam ad hanc tu consuetudinem regularis observantiae pervenires! Pia consuetudo non est mera consuetudo, sed constantia. Hanc ut obtineas, quidquid agis, considera age, et ad regulam reflecte. Quantus esses, si id a principio vocationis egisses!

II. *Ibant parentes ejus.* Considera non solum Joseph, sed et B. Virginem ascendisse in Templum, et hanc quidem nullam habuisse obligationem: quia lex solis masculis data erat. Quia tamen erat opus bonum, quo obsequium præstabatur Deo, suffecit ad illam permovendam. Nimis parce cum Deo agit, qui nihil agit, nisi ad quod tenetur. Si Deus tecum ita ageret, quam miser esses! Ergo qui tanta a Deo mere liberaliter accipis, redde aliqua supererogatoria. Fecistine hactenus? faciesne in posterum quæ? quando? quo affectu?

III. Considera etiam Christum ivisse in comitatu parentum, tum ut legi satisfaceret, tum ut æternum Patrem veneraretur in domo sua, præscripto tempore communis venerationis. Felices parentes tanti Filii comitatu! Felix tu, si semper JESUM tecum habeas! Quid solatii deesse possit cum Jesu? Vide cum quanto spiritu et fervore hic Puerulus properet! Excita in te similem, cum ad Divina accedis.

FERIA IV.

DE EODEM ASCENSU IN TEMPLUM.

I. *Ascendentibus illis Hierosolymam secundum consuetudinem.* (Luc. 2.) Considera reducem ex Ægypto Josephum timuisse ire Hierosolymam. Cur modo non timet? Quia nempe hic agitur de cultu Deo exhibendo. Tunc enim exuendus est timor, et forti animo, quæ Deo debes, præstanda. Sic Deum timenti nihil eveniet mali. Dum tu ejus obsequium curabis, præstabit ille securitatem.

II. Considera Christum anno ætatis 12. ascendisse in Templum, quando scilicet communi hominum opinione se primum prodere solet judicium; ut prima statim ætate ostenderet, curas suas vergere ad obsequium Dei. Oh! si hoc exemplum secutus esses a juventute! quam felix tua esset conditio! quam securus animæ status! Dole te tam sero venisse. At saltem nunc serio, et cum magna resolutione age quod est ad obsequium Dei: et pone tepiditatem.

III. Contemplare agentium in Templo modestiam, reverentiam, affectus, quas gratias reddant pro beneficiis et sibi, et universo mundo collatis; quam fervidæ sint preces ad impetrandas hominibus gratias congruas; quam gratæ Deo sint eorum oblationes, etc. Confer tuam orantis compositionem corporis, collectionem animi, fervorem spiritus, etc. Vide in quo deficias, et emenda.

FERIA V.

REMANET PUER JESUS IN TEMPLO.

I. *Consummatis diebus cum redirent.* (Luc. 2.) Considera parentes Jesu non ante voluisse, quanquam

potuissent, Nazareth in domum suam reverti, quam solemnitas Azymorum, quæ septem dies durabat, undique expleretur. Ita ad apicem servare voluerant legem. Sit hoc et tuum studium, in iis præsertim, quæ Divina prescribunt. Noli mutilum Deo sacrificium dare, aut tempori quidquam detrahere. Quod Deo detrahis, cui addis, nisi sensibus? volesne hoc fecisse, cum consummati fuerint dies vitæ tuæ?

II. *Remansit puer JESUS in Hierusalem.* (Ibid.) Considera affectum, quo Christus ad Divina ferebatur: qui, quantum de se erat, voluisset semper remanere in domo Patris sui; et ob hunc finem, etiam Matrem, quamquam sibi dilectissimam, deserere. Dei enim obsequia omnibus sunt præferenda. Ex quo discam æstimare Divina, quæ regulis præscripta sunt: affectum ad ea excitare, ac potius iis temporis aliquid addere, ubi concessum est, quam demere.

III. *Et non cognoverunt Parentes ejus.* (Ibid.) Quamvis Christus non ignoraret absentiam suam magno dolori Parentibus futuram, voluit tamen se iis subtrahere; *ut ostenderet* (ait Beda) *se alium Patrem verum habere in cælis*, cui soli in iis, quæ operabatur ut Salvator, erat subjectus, sine carnis et sanguinis respectu. Disce quando operandum est juxta tuam vocationem, exuere amorem parentum, et amicorum. Ignorant hi, quæ sunt spiritus, et magno sunt impedimento. Non potes esse Discipulus Christi, si in his non oderis patrem et matrem. (Luc. 14.)

FERIA VI.

AMISSUM FILIUM REQUIRUNT PARENTES.

I. *Existimantes illum esse in comitatu, venerunt iter diei.* (Luc. 2.) Mirum videri potest, quomodo Mater potuerit a Filio sejungi, quem tantopere amabat. Sustinuit tamen id, quod crederet alios Divina ejus præsentia frui, ac ipsum eos morum suavitate ad se attraxisse. Ita ut serviretur aliis, libenter caruit eo, quo summe delectabatur. Appende hic tuam charitatem. Quam pauca, quam illibenter incommoda pateris alterius causa? At ut servias proximo, etiam aliquando Deus est relinquendus.

II. *Requirebant eum inter cognatos.* (Ibid.) Qua diligentia? quo mœrore? qua simul resignatione? quia non ignorabant eum Deum esse, et nihil non bene agere. Quibus ad Deum, quibus ad Jesum suspiriis? Itane in perditum Jesum requiris? Sed tamen non reperiiebant inter cognatos. Disce non inveniri Deum, imo perdi potius inter cognatos, inter affectus sanguinis et sensuum, inter solatia amicorum. Dissipant ista, non colligunt affectum in Deum. Huic tantum detrahis, quantum illis adjicis.

III. *Et non invenientes regressi sunt in Hierusalem.* (Ibid.) Considera qui fuerint regredientium sensus, doloris quidem, unionis tamen cum Divina voluntate, quod non ignorarent hoc altissimo consilio factum, ut majora sui accenderet desideria, et merendi daret occasionem: spei interim eum iterum reperiendi. Disce, quod Deus faciem suam subtrahat etiam iis, quos unice diligit. Si se tibi subduxit, vade in Hierusalem, constitue te in interna pace: quære cum iisdem affectibus.

SABBATO.

INVENTUR IN TEMPLO INTER DOCTORES.

I. *Invenerunt illum in Templo.* (Luc. 2.) Arguebant enim eum ibi esse, ubi sciebant ejus affectus versari. Disce ergo JESUM in Templo quærere, hoc est, in oratione. *Non invenitur enim in terra suaviter viventium: non in lectulo deliciarum carnis: non in vicis, et plateis distractionum mundi.* Imo hic potius perditur. Ne ergo te in afflictionibus tuis ad creaturas, sed ad orationem, et internam animi recollectionem converte. Ibi JESUM invenies.

II. *Sedentem in medio Doctorum, audientem illos, et interrogantem.* (Ibid.) En iterum ubi Christus invenitur: inter Doctores. Nemo sibi in rebus animi satis est sapiens. Magna sapientia est interrogare, et audire eum, qui spiritum dirigit. Interrogare, ut scias; audire, ut facias. Confunditur in sapientia sua, qui vel sic scire negligit, vel de sufficiente sapientia sua præsumit. Securius cum duce graderis per hanc mundi silvam infestam, quam solus. Ergo *Audi, fili mi, disciplinam patris tui . . ut addatur gratia capiti tuo.* (Prov. 1.)

III. *Stupebant autem omnes, qui eum audiebant, super prudentia et responsis ejus.* (Ibid.) Videbat omnium admirationem Mater, audiebat applausum: licet tamen conspecto Filio, ingens gaudium conceperit animo, mira illud modestia temperavit, dum ad tantos plausus non exultavit leviter, nec se ejus Matrem prodidit, unde aliqua gloriæ pars in eam redundaret. Sicne tu etiam agis? non prodis ea, quæ tibi sunt laudi apud homines? non jactas quandoque? non libenter de tua familia, de

tuis factis loqueris? Mendicas inanem laudem, veram perdis.

DOMINICA VI. POST EPIPHANIAM.

VERBA MATRIS AD FILIUM REPERTUM.

I. *Fili, quid fecisti nobis sic?* (Luc. 2.) Prior loquitur Mater: *affectus enim amoris*, ait Sim. a Cassian, *non potuit amplius cohiberi*. Vocat *Filium*: hoc erat omnibus notum: non Deum quod ab aliis ignorabatur. Noluit verbum proferre, quod sibi in laudem redundaret. *Quod, non est increpatio*, ait Carthus, *sed pia et amorosa conquestio*. Ostendit dolorem, quem habuit, ejus causam non perquiri curiose. *Quid fecisti nobis*: non ait: *mihi*: quo significet communem Josephi dolorem: ex quo sua etiam stet laus Josepho, quod amaverit eum quem perditum dolebat. Sic magnitudinem doloris exprimit, sicut magnitudinem amoris illud: *Sic Deus dilexit mundum*. (Joan. 3.) Vide quam paucis, quam multa imitanda exhibet.

II. *Pater tuus, et ego dolentes*. (Ibid.) Primas occupat Virgo alloquendi Christum, enarrando sua acta primas defert Josepho. Illud amoris fecit, hoc humilitatis, et reverentiæ in eum qui erat caput familiæ. *Humillima*, ait S. Augustin., *nec se merito, nec in ordine nominis præferebat*. Hoc conari tuto potes, ut amore in Deum omnes antecellas; sed humilitate, et reverentia omnibus cede; non tam verbis, quam vili interius tui æstimatione.

III. *Dolentes quærebamus te*. (Ibid.) Significat dolori se remedium quæsisivisse. Non enim sistebant in eo, quod amissum JESUM dolerent: sed ut doloris invenire ut lenimen, quærebant. Non sufficit amissum JESUM dolere,

si diligentiam non adhibes, ut invenias. Ideo quandoque se subtrahit, ut tu quæras: et delectatur quærentis studio, et repertus cumulat gaudium. Non ergo desponde animos, si amiseris: sed quære, et invenies.

FERIA II.

RESPONSUM FILII AD MATREM.

I. *Quid est, quod me quærebatis?* (Luc. 2.) Non sunt verba increpationis, quasi dicat: Non opus erat me quærere, qui non casu, sed altissimo consilio a vobis recessi. Nec inde fuit vanum quærendi studium: quia multa, quæ non sunt necessaria, ex pio tamen affectu laudabiliter fiunt. Quam suaviter, quam amanter hæc protulerit! quam suavitatem parentibus ingesserit! Merebatur id parentum studium. Si amisisti Jesum, gustumque devotionis, cogita altissimo Dei consilio factum; remitte te ejus gubernationi cum humilitate: quære tamen studio, quo potes. Veniet tempus consolationis.

II. *Nesciebatis, quia in his, quæ Patris mei sunt, oportet me esse?* (Ibid.) Interrogatio hæc vim habet affirmandi, id est, *sciebatis*. Sciebant utique, et ideo eum ibi quæsiverunt. Indicat tamen eum affectum, quem habuit ad ea, quæ Patris sunt; indicat propter hæc reliquendum patrem, et matrem; indicat hoc debitum esse, quod alia superat. Imprime hanc animo veritatem, et ubi causa Dei agitur, generosam cape resolutionem, abscindendi quidquid carum est.

III. *Et ipsi non intellexerunt verbum, quod locutus est ad eos.* (Ibid.) Beatissimæ Virgini non simul omnia de Christo sunt revelata, sed sicut semper crevit in gratia, ita etiam in mysteriorum intelligentia. Non

intellexit ergo tunc, quare Christus illa ætate inter Doctores sapientiam suam revelaverit; sed tamen ulterius non interrogavit. Cum enim audivit opus esse paternæ voluntatis, statim acquievit. Disce iudicium subicere. Neque enim necessarium est, ut omnium rationes assequaris, quæ Deus alto consilio de te disponit. Noli eas investigare, alias animi quietem turbabis. Satis sit tibi; Deus vult.

FERIA III.

DE DESCENSU EX TEMPLO.

I. *Et descendit cum eis.* (Luc. 2.) Audi narrantem JESUM, quæ sibi eo triduo evenerint. Specta audientem magna aviditate Virginem, et omnia verba corde suo observantem. Disce descendere ad sensum. (D. Anton. ser. infra Octav. Epiph.) *O rigida superbia, quæ super altitudinem nubium moliris ascendere: descende obsecro, quia JESUS descendit: non tam corpore ex edito loco Templi, quam animo per humilitatem.*

II. *Et erat subditus illis.* (Ibid.) Quis? Cui? Creator creaturæ, Dominus servo, Deus homini. O admiranda obedientia! *Erubescere, superbe cinis* (ait Bern. hom. 1, sup. Missus.) *Deus se humiliat, et tu te exaltas. Si hominis, o homo, imitari dedignaris exemplum, certe non erit tibi indignum, sequi Auctorem tuum.* Vilior est tibi præpositus, non tam nobilis, non tam doctus, quam tu? Numquid ab ejus nobilitate, ab ejus sapientia tanto es excelsior, quanto Deus ab hominis? Exemplum tibi dedit, tu eum sequere.

III. *Et erat subditus illis.* (Ibid.) In quibus? Quo modo? In vilissimis quibusque; officina fabri non exhibebat splendida. Tu ea, quæ fuerint, facile concipies.

Agebat autem illa prompte, humiliter, exacte; nec uno tantum die, sed usque ad trigesimum ætatis annum. Vilia tibi mandantur; et abjecta officia? Nihil est vile, quod Dei imitatione agitur, qui vel vile non agit, vel agendo tollit vilitatem. Sit honor tuus vilia agere, si honorem tuum maximum judicas Christo proxime assimilari. Ne tempus te frangat, in totam vitam te generose resolve abjectus esse in domo Dei.

FERIA IV.

DE PROPECTU CHRISTI IN ÆTATE, SAPIENTIA, ET GRATIA.

I. Puer autem Jesus *proficiebat . . . ætate*. (Luc. 2.) Poterat naturam assumere robustam, ac virilis staturæ, ut Adamum creaverat. Voluit infantilem, et per ætates transire, ut omni ætati exemplo esset. Crescebat ætate, et viribus, ut ad graviora pro me toleranda robustior evaderet. Hoc finē nutriebat corpus. Heu me! quantum absum! qui corpus nutrio ad delicias, non ad Dei obsequium, non ad difficilia pro Deo agenda, aut toleranda. Parce, Domine: emendabo ad tuum exemplum.

II. *Proficiebat sapientia . . . , et gratia*. (Ibid.) Plenus erat sapientia et gratia, a primo sui conceptus instanti. Externe tamen crescebat ad proportionem ætatis, coram oculis hominum sapientiam et gratiam magis magisque patefaciens. Disce, quod dum crescis ætate, crescere etiam debeas sapientia, et gratia. Annis crevisti; quam parum virtute? Scientias humanas addidicisti: gratiæ, et virtutis vix rudimenta attigisti. Quomodo subsistes, dum quæretur non quantum, sed quomodo vixeris? non quid didiceris, sed quid feceris?

III. *Apud Deum, et homines*. (Ibid.) Exhibebat enim opera semper excellentiora, quibus hominum

æstimationem lucrabatur, et eximia erant ad augendam Dei gratiam, si hujus fuisset capax. Ita in omnibus Dei placitum, et hominum ædificationem conjungebat. Hoc age et tu, ut per opera tua Deo placeas, et qui vident ea, *glorificent Patrem . . . qui in cælis est.* Vanum est, si solos homines spectes: si solum Deum, aliquid: si utrumque, optimum.

FERIA V.

QUID CHRISTUS EGERIT AD ANNUM USQUE TRIGESIMUM.

I. Considera Christum transegisse eos annos in contemplatione. Cogita ergo tractasse eum cum Patre negotium salutis humanæ, disposuisse militantem Ecclesiam, deflevisse peccata hominum, placasse iram Patris, precatum fuisse veniam, etc. Non dubita te tuaque peccata in illa contemplatione fuisse in præsentia. Non merebaris hoc. Sola fuit illius bonitas, tui meminisse. In hanc debita tua repone. Dole, veniam per illas lacrymas precare. Vide ut in posterum sis ei gaudio, non dolori.

II. Considera eum fuisse solatio SS. Matrî, et Josepho, sua conversatione, quam credibile est fuisse potissimum de Dei bonitate, misericordia, et opere salutis, ad quod venerat. Cogita quis fuerit utriusque parentis gustus? qui affectus? Disce quæ tuæ conversationis materia esse debeat: qua scilicet aliquod proximo solatium, aut pium affectum imprimas. Alias vel in noxia incidēs, vel tempus perdes. Egistine hoc hactenus?

III. Considera operatum esse manibus suis. *Nonne hic est faber?* (Marc. 6.) Hinc credi potest adjuvisse Josephum ad sustentationem. Tam humilem vitam

duxit Jesus. Et tamen non illi, sed tibi dictum est: *In sudore vultus tui vesceris pane.* (Gen. 3.) Et tu amabis otium? Nec pensi habet, quod nondum prædicet, aut miracula patret ad salutem hominum. Satis se agere judicat, quod agit id, quod scit Deum velle. Disce hoc agere, quod obedientia jubet; etsi tibi nihil agere, aut non satis pro tuis talentis occupari videaris. Satis agis, si id agis, quod per obedientiam scis Deo placere.

FERIA VI.

QUÆ VIRTUTES EX JUVENTUTE CHRISTI COLLIGANTUR.

I. Considera, cum Christi vita disponeretur ad mortem Crucis, voluisse eum duræ potissimum virtutis specimina edere. Ac primo *humilitatis*. Amavit enim nesciri; occuluit Divinitatem, sapientiam, vim patrandi miracula. Latuit in Nazareth ignotus omnibus in vili casa: exercuit abjecta ministeria, etc. Examina, qui te istis habeas. Non jactas ingenium, aut scientiam? Non ambis videri? Non fugis solitudinem? Abhorres a vilibus? Quam parum es Christo similis!

II. Secunda virtus *obedientia*. 1. Erga Deum; semper enim, quæ erant placita ei faciebat, ut respectu hujus omne illius opus fuerit obedientia. Æstima hanc virtutem, cujus pretium Christus omnibus suis actibus addi voluit. Potes hoc imitari ad omne opus, quod ex vocatione tua facis. Scis enim certo Deum id tibi mandare. 2. Erga homines; Erat *subditus illis*, non in honoratis, quæ non suppetebant, sed in vilibus, constanter, prompte, hilariter. Eximium quid esse crede, obedire, quod Christus tam constanter, tot annis egit. Examina, quæ tua sit obedientia, non

tantum operis, sed etiam promptitudinis voluntatis, et abnegationis iudicii.

III. Tertia est *continua patientia* in paupertate, et rerum etiam necessariarum defectu, in ærumnis, in contemptu. Hanc ille vitam meliorem, Deoque gratiorem iudicavit, et elegit. O sinistra hominum iudicia, quibus hæc vita extremum malorum est! dum pati fugiunt, perdunt animas suas, quæ *sola patientia possidentur*. Et quid est, quod tu pateris? Quam leve, quam nihil, si cum eo conferas, quod prior ille passus est! Ad quid te resolves?

SABBATO.

QUÆ DONA CHRISTUS HUMANO GENERI OBTULERIT.

I. *Ego autem constitutus rex ab eo . . . prædicans præceptum ejus.* (Ps. 2.) Primo, legem nobis offert quæ cæcos illuminat. Lex vetus erat timoris; nova caritatis et amoris. Illa servos, ista facit filios. Illam Deus inter minas et terrores; istam MARIE filius, Rex noster mansuetus, promulgat, non tabulis lapideis exarata, sed Spiritu Dei scriptam in tabulis cordis. Ipse legislator prius fecit quam docuit. *Beati qui ambulant in lege Domini*; sed examina teipsum si mandata ejus custodieris. Jugum ejus suave est, et onus leve: si excussisti, dole, et in futurum melius serva.

II. *Unicuique nostrum data est gratia secundum mensuram donationis Christi.* (Eph. 4.) Secundo, gratiam dat qua legem observare valeamus. Lex vetus gratiam præsignabat, sed spiritum gratiæ quo munitur et sanctificatur anima conferre non poterat. Jesus est auctor gratiæ quam in nos effundit abunde per Spiritum Sanctum. Hæc justificat impium, peccata

delet, animam sanctificat, filios Dei et hæredes cœli efficit, etc. Cum tali auxilio cur tam parva fecisti? Vide, si non tua sit culpa. Cave ne post tantam cultoris curam aliquando audias: *Succide illam, ut quid etiam occupat terram?*

III. *Vocabitur nomen ejus . . . princeps Pacis.* (Is. 9.) Christus in hunc finem venit, ut homo cum Deo, cum proximo, et secum ipso perpetua pace frueretur. *Nos enim reconciliavit, pacificans per sanguinem crucis ejus, et legem fraternæ caritatis dedit.* In pace te quoque vocavit. Sed vide si tua sit vera pax, non ficta. Nulla pax nobis cum carne, cum mundo, cum diabolo.

DOMINICA SEPTUAGESIMÆ.

DECRETUM SS. TRINITATIS, UT CHRISTUS MORIATUR.

I. *Agnus occisus est ab origine mundi.* (Apoc. 13.) Cogita te interesse consilio SS. Trinitatis consultantis, sitne perdendus homo, ut meruerat; an morte Dei hominis redimendus. Quid faciamus? Cogita adesse Justitiam Divinam, quæ enormitatem delicti exaggerat: 1. Quia homo Deum vilipendit, cujus præceptum transgressus est. 2. Quia præceptum hoc erat observatu facile. 3. Quia hoc ex malitia fecit, cum esse adeo illuminatus, fultus gratia, et sine passionum rebellione. 4. Quia nec motus est rigore poenæ transgressuro impositæ, nec exemplo Angelorum. Igitur non mereri misericordiam, sed justitiam. Agnosce hinc gravitatem peccati, detestare, time justitiam.

II. Cogita adesse Misericordiam, 1. approbare quidem omnia, quæ allegavit Justitia; excusare tamen hominem, quod fragilis sit, ex luto compositus, tentatus a dæmone, idque in despectum et odium Dei. 2. Agere

ne perdatur, quia totum genus humanum perdendum esset; non ita omnes omnino Angelos perditos: triumphaturum dæmonem, si homo damnetur; Deum habiturum nomen rigidi, non misericordis: cum misericordiæ nullus hactenus fuerit locus, nullus futurus; convenire denique Dei Bonitati, ut placetur. Exhibe te miserationis egentem; hanc invoca, lauda, gratias age, spera.

III. Cogita hanc esse SS. Trinitatis conclusionem, quæ magis in misericordiam inclinatur, quam in justitiam. Quod justus enim sit Deus, a nostra malitia habet; quod vero misericors, a sua bonitate. O quam expedit, et pro Dei gloria manifestanda, et pro hominum salute! Agnosce, adora, lauda, ama, time offendere hanc bonitatem, spera in eam. Sed quæ tua erit in eam obligatio! Quam eam amabis! Quam illi servies!

FERIA II.

CONCILIUM PHARISÆORUM ADVERSUS CHRISTUM.

I. *Collegerunt Pontifices et pharisæi concilium, et dicebant: Quid facimus? (Joan. 11.)* Qui coeunt? inimici Christi, invidi ejus gloriæ, quod miracula patret, quod a plebe honoretur. Quæ sana sententia expectari potest a iudicibus odio et invidia excæcatis? Quo fine coeunt? Ut Jesum dolo teneant, et occidant. Hocne meritis est Christus, qui pertransivit omnibus benefaciendo? Quid fecisses, si illi concilio adfuisses? quo in iniquos illos zelo exarsisses? In te converte hæc tela. Tu contra eum sæpius conspirasti. Amor proprius convocavit concilium passionum: quibus quoties satisfacis, decernis adversus Dominum. Et hoc meretur per tot tibi impensa beneficia? O ingratitudo!

II. *Hic homo multa signa facit. (Ibid.)* Nec nomi-

nare eum dignantur, adeo vilem aestimant. Hoc initium est ruinæ, Deum non magni aestimare. Conflentur, quod multa signa faciat, et tamen perditum eunt Jesum, quia timent regno temporali. Pluris hoc regnum aestimant, quam Deum. O insania! sed tua. Quoties tu Deum, si non vilem, certe non pro dignitate magnum aestimasti? vilia illi tuarum passionum delectamenta anteposuisti? Cape hanc veritatem: unicum tuum bonum esse, Deum amare, et illi soli servire.

III. *Expediit, ut unus moriatur homo.* (Ibid.) Innocens, Propheta, patrator miraculorum, Messias, non accusatus, non auditus, non convictus: et tamen expediit ut moriatur, ne regnum pereat? O scelerate! non expediit tua, sed Dei sententia, qui impio tuo decreto ad bonum generis humani utitur. Hæc Dei indoles est, ex pessimis optima eruere. Imitari potes, si ex tui contemptu eruas humilitatem, ex afflictionibus patientiam, ex creaturis Dei laudem. Ita *diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum.* (Rom. 8.)

FERIA III.

CÆNA IN BETHANIA A MARTHA ET MARIA CHRISTO EXHIBITA.

I. *Fecerunt autem ei cœnam ibi, et Martha ministrabat.* (Joan. 12.) Cœna hæc facta est in domo Simonis leprosi post Lazarum resuscitatum, Christo in gratiarum actionem. Martha ergo (ut videtur) in domo aliena ministrabat Christo. Qui amat, ubique captat occasionem amato ministrandi. Nullus illi locus, nulla domus ad hoc peregrina est, etiam sponte famulorum officium suscipit. At quot te prætereunt occasiones? Si amares, omnem acceperis, ubivis, quovis tempore.

Si hoc egisses quam dives esses bonis operibus? Non sēgre feras alios sedere in quiete, te autem ministerio fatigari. Diversis diversa mandantur merendi studia. Istud tibi: isto Deo places.

II. *Maria accepit libram unguenti nardi pistici pretiosi, et unxit pedes Jesu, et exersit capillis suis.* (Ibid.) Ungit Christi pedes et in præfigurationem sepulturæ ejus et in gratiarum actionem de resuscitato Lazaro. Expende, ad Christi pedes in aliorum præsentia projectæ humilitatem, sui contemptum, amorem, gratiarum actionem, qua pretiosissimum, quod habebat, Deo immolat. Attende, quam Christus habeat complacentiam, quam hujus actionis æstimationem? Affer et tu non vilia, non perfunctoria opera, sed pretiosa, pleno et interno affectu exhibita, qui a Deo tam pretiosa accipis.

III. *Et domus impleta est ex odore unguenti.* (Ibid.) *Christi bonus odor sumus* (2 Cor. 2), aut saltem esse debemus. Odor operum nostrorum est ædificatio proximi. Eximia unius virtus totam domum replet hoc odore. Quo major es, eo magis hoc præsta. Majorum exempla trahunt minores. Vide autem magis, ne de te queratur Deus: *Fœtere fecistis odorem nostrum* (Exod. 5), si vel aliis exemplo sis malo, vel bono illudas.

FERIA IV.

MURMUR DISCIPULORUM DE PROFUSO MARIE UNGUENTO.

I. *Videntes autem Discipuli indignati sunt, dicentes.* (Matth. 26.) Murmurabant de prodigalitate et indiscretionem Mariæ, qui, quo affectu hoc ageret, non videbant. Nunquam deerunt, qui de justorum virtutibus sinistre judicent, loquantur, et in malum interpretentur, sive ignorantia, sive malitia. Etiam boni suas formant

censuras zelo quandoque indiscreto; quid si et illi qui tecum conversantur? Si vis bonus esse Christianus, debes ad hæc animam parare. Ad judicia Dei respice, hominum contemnes. Isti corticem vident: Deus medullam. Cave autem ne et tu aliorum acta in malum interpreteris, dum potes in bonum.

II. *Dixit unus ex Discipulis ejus Judas Iscariotes.* (Joan. 12.) Matthæus et Marcus plures murmurasse scribunt: Joannes, unicum Judam. Augustinus combinat, *eis, Juda dicente, persuasum esse.* Ita murmurator unus, sæpe circulum integrum ad murmur trahit. Cave tu incipias, cave incipiente alio prosequaris. Facies, si assuescas aliorum actiones apud te in bonum interpretari.

III. *Potuit enim (unguentum) istud venundari multo, et dari pauperibus.* (Matth. 26.) Ecce quod pallium obtexit iniquitati: quasi ei cura esset de pauperibus, qui fur erat, et prospiciebat furandi occasionem, si illud unguentum venditum fuisset. Istæ vestiuntur plerumque malæ passiones. Irasceris, vis zelum videri: familiaritati peculiari indulges, vis charitatem æstimari: effundis te ad solatia creaturarum, vis dici fructuose conversari. Sed pallio hoc non tegeris apud Deum.

FERIA V.

CHRISTUS DEFENDIT MARIAM.

I. *Sciens autem JESUS ait: Quid molesti estis huic mulieri? opus enim bonum operata est in me.* (Matth. 26.) Semper JESUS advocatus est Mariæ: antea (Luc. 10) contra Martham de otio accusantem: hic contra Judam murmurantem. En quomodo semper virtus

Deum habet patronum. Quod solatium hinc fuerit Mariæ adhuc novitiæ in via virtutis? Quantum fuerit animata! Quid te affligunt sinistra hominum judicia, murmura, censuræ? nunquid propterea virtutem deseres? absit. Perge bene agere. Confide. Deum habebis defensorem. Erit tempus, quo aperietur veritas cum tuo solatio majore.

II. *Nam semper pauperes habetis vobiscum; me autem non semper habetis. Mittens enim hæc unguentum hoc in corpus meum, ad sepeliendum me fecit.* (Ibid.) Solvit rationem murmuris de cura pauperum. Non regerit Judæ intentionem furandi, quam noverat Dominus: ut discas non te defendere per revelationem alienæ culpæ. Infirmum innocentiae tuæ argumentum est alterius culpa. Laudat deinde intentionem Mariæ quod *prævenit ungere corpus suum* (Marc. 24), quod vel ex conversatione cum Christo, vel afflatu Spiritus Sancti didicerat, se post mortem non uncturam. Placent ergo Deo præventa obsequia, quorum post non datur occasio. Sic omnem gratiam æstima, omnem occasionem arripe: quia nescis an post futura sit.

III. *Ubicunque prædicatum fuerit hoc evangelium in toto mundo, dicetur, et quod hæc fecit, in memoriam ejus.* (Matth. 26.) Silebat Maria ad murmur Judæ: ecce Dominus fideles omnes ad ejus præconium excitat. Adeo placet illi silentium humile inter calumnias, quoniam *qui se humiliat exaltabitur.* (Luc. 18.) Adeo in conspectu Christi pretiosa est Passionis ejus devota consideratio. Et tu mortem ejus recolendo, et corpus ejus præsens in SS. Eucharistia piis affectibus prosequendo placebis illi.

FERIA VI.

ASCENDENS HIEROSOLYMAM PRÆDICIT SUAM PASSIONEM.

I. *Erant autem in via ascendentes Hierosolymam, et præcedebat illos Jesus, et stupebant.* (Marc. 10.) De-
buit insolita fuisse Christi properatio, quod stupuerint
Discipuli. Quæ vero ejus causæ? 1. Ut ostenderet
quam prompta voluntate ad patiendum, feratur. Ad
miracula edenda ordinario ibat passu, ad Passionem
accelerato. Amor addidit alas. Quam lentus sum ego!
Quam refractarius ad ardua! O! trahe me post te.
2. Ut ostenderet se ad labores et dolores præire. Cur
ergo præcedere tu vis ad honores, ad delicias? Quantum
abes a Spiritu Christi! Mirare, cum Apostolis, præce-
dentem: sed cum iisdem etiam sequere.

II. *Ecce ascendimus Hierosolymam, et filius hominis
tradetur Principibus Sacerdotum.* (Matth. 20.) Sæpius
alias, nunc iterum Passionem suam prædicat Apostolis.
Cur toties? 1. Quia quod quis amat semper habet in
memoria, libenter de eo loquitur. Non est tibi in
memoria Passio Christi, quia pati non amas. Patien-
dum tamen est. necessitate quadam. Noli pati ut
brutum; ut dulcius patiaris, memento patientis JESU.
2. Ut ad aliquid patiendum Discipulos animaret ex-
emplo suo, qui simul ascendebant. Qui cum Christo
ascendit, seu ad virtutem, seu ad coelestem Hierusalem,
pati debet. Sed non solus; habet secum Christum,
cujus vel memoria cruciatus lenit.

III. *Et ipsi nihil horum intellexerunt.* (Luc. 18.)
Terrena adhuc sapiebant, et magni faciebant ea, quæ
mundus aestimat, delicias, honores, gloriam, etc. a con-
temptu autem, contumeliis, et doloribus abhorrebant.

Animus, qui terrena sapit, non percipit, quod Deus æstimat. Unde tu tam aridus es in meditatione vitæ, et mortis Christi? Quia non habes æstimationem, et amorem contemptus, et afflictionum; sed honorum, vanitatum, et delectationum sensus. Defle insipientiam tuam, et disce ab optimo Magistro pati: Quia non est discipulus super Magistrum. (Matth. 10.)

SABBATO.

PRÆPARATIO AD SOLEMNEM INGRESSUM IN HIERUSALEM.

I. *Et ascendens JESUS Hierosolymam, assumpsit duodecim Discipulos.* (Matth. 20.) Non ignorabat Christus decrevisse Judæos, ut eum dolo tenerent, et occiderent. (Matth. 26.) Voluit tamen Hierosolymam solemniter ingredi, et cum ea pompa, quæ a Prophetis de Messia prædicta fuit. 1. Ut ostenderet se verum esse Messiam, et præberet se agnoscendi occasionem, ut inexcusabiles essent, si non ut talem venerarentur. Omnibus enim dat Deus gratias, non omnes accipiunt. Stude, ut oblatas accipias; time, si negligas. 2. Ut ostenderet, non posse Judæos exequi decretam mortem, nisi ipse velit. A Deo pendet quidquid decreveris. Ejus ergo gubernationi te in omnibus committe.

II. *Ite in castellum, quod contra vos est, et statim invenietis asinam alligatam, et pullum cum ea; solvite, et adducite mihi.* Si quis vobis aliquid dixerit, dicite, quia Dominus his opus habet. (Matth. 21.) 1. Ostendit Divinitatem suam, significando absentia. Crede non abesse a te; adora, ama, time. 2. Exercet dominium, quod habet in omnes res creatas. Et tu huic subjectus es. Patere eum in te dominari. Cum interna te cogitatione monet, ut frangas appetitum, ut subdas volun-

tatem, ut linguam modereris ; cogita has asinas esse, et tibi dici, *Dominus his opus habet*. Negabisne hoc illi ?

III. *Euntes autem Discipuli, fecerunt sicut præcepit illis JESUS, et adduxerunt asinam, et pullum.* (Ibid.) Obediunt Apostoli perfecte, *sicut præcepit*; nec ullam movent ulterius quæstionem. Par fuit promptitudo domini illorum jumentorum. Audito enim, quod *Dominus his opus habet*; nec qui sint, nec a quo missi, nec causam, nec tempus quærit. En bonam in utrisque voluntatem faciendi, quod placet Domino. Examina, quam bona sit tua, quam prompta ad bonas suggestiones. Dispone eam ut sit melior.

DOMINICA SEXAGESIMÆ.

TRIUMPHALIS INGRESSUS CHRISTI IN HIERUSALEM.

I. *Imposuerunt super eos vestimenta sua, et eum desuper sedere fecerunt. Plurima autem turba straverunt vestimenta, etc.* (Matth. 21.) Considera obsequia Discipulorum, et turbarum officia in textu enumerata. Quis excitavit turbam, quæ non ignorabat Principes in Christum conjurasse, nisi qui corda movet Deus, et contra timores firmat ? Quid sperare poterant a paupere Jesu, et pauperibus Discipulis ? imo timere poterant Principum indignationem. Sola æstimatio Christi eos movit, quam conceperant ex ejus miraculis, et recenter suscitato Lazaro. O si magnam conciperes Dei æstimationem quæ obsequia præstares Deo ! Quam fortiter adversus teipsum et concilia tuarum passionum dimicares !

II. *Clamabant dicentes : Hosanna filio David ; Benedictus qui venit, etc.* (Ibid.) Considera turbam hanc tria conjunxisse, quibus vera devotio perficitur : Cor, sive

affectum, quo Christum prosequabantur; Linguam, seu voces, quibus eum laudabant; manus seu opera, quibus ramos cædebant. Non est vera devotio, quæ hæc tria non habet, quia nisi hæc Deo reddat, non reddit nos totos. Confer devotionem tuam. Vide an verba, et opera procedant ex affectu? an, ut loqueris, ita facias? an vox sit Jacob, manus autem Esau? Totus Dei eris, si illa tria conjungas.

III. *Ecce Rex tuus venit tibi.* (Ibid.) Cogita te invitari ad hoc spectaculum: *Ecce Rex tuus* omni titulo. Debes ergo ei omnem subjectionem. *Venit tibi*, id est, tuo bono: cui omnes suas cogitationes, studia, vitam, sanguinem est impensurus: ut te egenum ditet, periclitantem protegat; miserum et vilem ad regnum evehat. Attolle illi portas cordis, ut introeat Rex gloriæ. Agnosce et adora Regem: offer illi intellectum, voluntatem, et affectus tuos.

FERIA II.

INVIDI PHARISÆORUM SERMONES.

I. *Videtis, quia nihil proficimus. Ecce mundus totus post eum abiit.* (Joan. 12.) Considera invidiam Phariseorum. Qui occisum volebant Christum, quam ægre ferunt honoratum! Sed fateri debent, se nihil proficere. Noli animo dejici, si invidiam patiaris. Nihil proficiet: solum invidum cruciabit. Noli etiam invidere, ne crucieris. Dicunt plus quam verum sit, (quod totus mundus eum sequatur,) ut magis suam rabiem acuant. Utinam vero id verum esset! sequantur eum Infideles, Hæretici, Judæi. Tu primus sis. Si alius plausum, et accursum habeat, tu non invide.

II. *Quidam autem Phariseorum dixerunt ad*

illum: Magister, increpa Discipulos tuos. (Luc. 19.) Ecce livoris ingenium! vult impeditos Christi plausus: audet ab ipso Christo id petere, ut eos prohibeat. Vocant Magistrum, ut petitioni per blandimenta viam sternant. Quid petunt? ut Discipulos increpet. Quare? Estne malum, quod applaudant Domino? Sed invidia nihil rectum videt, etiam pia et sancta improbat. Absit a me hæc, et omnis passio, quæ sensum pervertit, et excæcat.

III. *Quibus ipse ait: Dico vobis, quia si hi tacuerint, lapides clamabunt. (Ibid.)* Sensus est, quod non silebunt hi, qui a Deo moti sunt: si tamen silerent, posse Deum etiam durissimi cordis homines ad dandam sibi gloriam excitare. Ita est. Nullum cor est tam durum, quod Deus vel frangere, vel mollire non possit. Potest ergo et meum. Sed hætenus ego obstiti. Quid feci? Quoties voluit ille? Quoties ego restiti? Time.

FERIA III.

FLET SUPER CIVITATEM HIERUSALEM.

I. *Videns civitatem, flevit super illam. (Luc. 19.)* Quid lacrymæ in æstu plausum? Videt Hierusalem, et in ea totum mundum. Videt omnium scelera: etiam tua. Videt Passionem suam cessuram multis in ruinam, ex propria eorum malitia. Poterat absolute salvare, sed vult ut gratiis suis cooperemur. Peribimus, si non utemur. Expende, an aliquam super te flendi occasionem dederis. Amorem ejus in te agnosce. Sed non sufficit, nisi et tu coopereris.

II. *Si cognovisses et tu, et quidem in hac die tua, quas ad pacem tibi. (Ibid.)* Indicat fletus sui causam esse cæcitatem populi non agnoscentis Messiam, ex qua

odium, invidia, ingratitude, et omne malum. Hinc laborat Diabolus, ut hanc cordibus nostris cæcitatem inducat, ut non agnoscamus quantum bonum sit gratia Dei, quantum malum peccatum, non attendamus Dei inspirationibus, ne sequamur. Et hoc, *in hac die tua*, vitæ scilicet hujus, quæ sola est dies nostra: quam sequetur *Dies Domini*. Vide ergo, quomodo diem tuum impendas, ne timere debeas diem Domini. Deplora priorem cæcitatem, et tandem aperi oculos, ut agnoscas, quæ gratiæ tibi dentur ad vitam æternam.

III. *Venient dies in te, et circumdabunt te inimici tui vallo, etc.* (Ibid.) Prædicat eversionem urbis per Romanos futuram, ob peccata, præsertim in Christum, commissa. Peccata enim sunt omnium miseriarum causæ, et præparant materiam vindictæ Dei. In his exprimitur miseria hominis in articulo mortis, qui male usus est tempore suæ visitationis, et gratiæ. Circumdabunt eam inimici Dæmones: coangustabunt præterita peccata: prosternent in terram omnes grandes, et vanas designationes, etc., quia non bene usa est tempore visitationis suæ. Vide quanti refert uti gratia dum tempus est.

FERIA IV.

PASCISCITUR JUDAS CUM PRINCIPIBUS DE TRADENDO JESU.

I. *Tunc abiit unus de duodecim, qui dicebatur Judas Iscariotes, ad Principes Sacerdotum.* (Matth. 26.) *Tunc*, postquam intravit aviditas pecuniarum occasione effusi unguenti; vel quando scivit congregatos in odium Christi Pontifices. *Unus de duodecim*, in Apostolica dignitate constitutus: *Judas* nominatur, ne suspicio cadat in plures: *Iscariotes*, ne quis cogitet de Thaddæo: ad

Principes Sacerdotum infensissimos Christo, et morti ejus intentos. Vide quo evadant indomitæ animi passionēs. 1. Ardebat avaritia Judas. 2. Hinc murmurator factus de profuso unguento. 3. Tum cœpit odisse Christum, 4. Eum pretio vendere. 5. Non amico, sed capitalibus inimicis. Time proinde passionēs tuas, et ideo applica illis securim mortificationis.

II. *Et ait illis : Quid vultis mihi dare, et ego vobis eum tradam.* (Ibid.) Quantas, quam pretiosas merces proponit pessimus mercator, Dei Filium! Sed quam vili æstimat, qui pretii libertatem iniquis emptoribus remittit? qui nec JESUM nominare dignatur! Resne ergo tam vilis est Deus? Ah! quoties tu eum vilioris æstimasti! At quanto pluris, ille te fecit, qui pro te se, vitamque suam dedit! O brutum! si non pluris æstimas! si non amas!

III. *At illi constituerunt ei triginta argenteos.* (Ibid.) Pretium jumenti, aut vilissimi mancipii! Quis iste Dei contemptus? Sed altiore consilio tam parvo est venditus. *Nos ille voluit pretiosos facere in pretii vilitate* (ait D. Paulin. ep. 4). *Ipse nobis hac vilitate pretiosior, quod se vili vult æstimari, ut ab omnibus ematur.* Non potes grandia pro Deo dare: da parva, da curam minimorum. His libenter se tibi vendit.

FERIA V.

CŒNA PASCHALIS.

I. *Ite in civitatem ad quemdam, et dicite ei : Magister dicit . . . Apud te facio Pascha.* (Matth. 26.) Pauperimus JESUS nec ut Pascha celebret propriam habet commoditatem. Visne tu, non tantum ad spiritualia, sed etiam ad sensualia, omnem tibi suppetere com-

moditatem? Patrifamilias tantum innuit, quid placeat: *Apud te facio Pascha*; et ille protinus assentitur, et fervet ad obsequium. Sufficitne tibi innui, quid Deo placeat? Statimne assentiris? An quandoque servilibus cogendus es? Sic pretium operis et meritum perdis.

II. *Desiderio desideravi hoc Pascha manducare vobiscum.* (Luc. 22.) *Hoc Pascha?* quod est ultimum vitæ suæ, quod mox sequetur acerba Passio, et mors infamis? Ideo omnino, quia post hoc scit secuturam mortem, ad quam tui amore semper aspirabat. Quo vicinior est Passioni, eo majus gaudium prodit. Si Christum te amare credis, et pati fugis, tibi mentiris. Probatio amoris est passio, præsertim si sit cum gaudio, aut cum antecedente desiderio. O quam tu delicatus es! Non correspondebis desideriis Christi, nisi similia concipias.

III. Considera Christum si, ut multi habent, hac nocte servaret omnes legis cæremonias, et quid eæ significarent sine dubio contemplatum. In *Agnæ occiso*, *excoriato*, *asso*, seipsum occidendum, flagellis excoriantum, et igne amoris consumendum. In *secto*, *non fractis ossibus*, se luxatum quidem, ossa tamen sua non fracta. In *festinatione comedentium*, festinationem furoris inimicorum. In *lactucis agrestibus*, sui fellis amaritudinem. In *baculo*, *quem manibus tenebat*, suam Crucem. Cogita qui fuerint hic affectus, se ad omnia hæc offerentis: et conare similes elicere.

FERIA VI.

LOTIO PEDUM.

I. *Sciens quia omnia dedit ei Pater in manus . . . , surgit a cæna, et cæpit lavare pedes.* (Joan. 13.) Quæ

connexio ista? Scit omnia sibi data in manus, et coepit lavare pedes? Ut intelligas quanta sit humilitas, intellige quanta sit majestas ejus qui se abjicit. Potesne majorem cogitare? Appende vilitatem tuam: et tamen humiliari detrectas. *Omnia sunt ei data in manus.* Sed tu surripis aliquid illi, quia pedes illi tuos, id est, affectus non das. Ubi vagantur? nonne post vestigia gregum, seu creaturarum? Collige eos: consigna ei in manus, ut ille lavet a pulveribus, aut sordibus, quæ ex creaturis adhærent, et manu sua eos regat.

II. *Surgit a cæna, ponit vestimenta, accipit linteum, parat aquam, lavat, abstergit.* (Ibid.) Omnia solus agit. Cur non Discipulorum aliquis ad juvandum admittitur? Ad honorata, ad filiationem Dei, ad hæreditatem Regni, ad potestatem absolvendi, et ejiciendi Dæmonia admisit, socios; ad ea, quæ sunt humilitatis, prævenit omnes, nec opinantes. Sic agunt veri humiles. Non es vere humilis, si in vili ministerio non certas prævenire. At tu forte nec sequi contendis, et lentus aspicias alios. Crede mihi, aspicies etiam olim de longe, cum illi te ad præmium antecedent, et sero dolebis.

III. *Vehit ergo ad Simonem Petrum, etc.* (Ibid.) Petrus videt hinc suam vilitatem, inde majestatem Dei; stupet: *Domine, tu mihi lavas pedes?* Pondera singula verba. *Domine* universorum, et meus; *Tu*, cujus est potestas, et imperium; *mihi*, servo vilissimo, et peccatori, etc. Obstupesce vero quod ipsum toties in te faciat Jesus, toties te abluat non aqua, sed Sanguine suo, seu gratia ex meritis Sanguinis. At hujus tanta necessitas est, ut nisi te laverit, non sis habiturus partem cum illo. Dic ergo cum Petro: *Domine, non tantum pedes affectuum, sed et caput cogitationum, et manus operum, ut omnia sint munda in conspectu tuo.*

SABBATO.

ADMONITIO DISCIPULIS DATA POST PEDUM ABLUTIONEM.

I. *Scitis quid fecerim vobis? . . . Si ergo ego lavi pedes vestros Dominus, et Magister vester, et vos debetis alter alterius lavare pedes.* (Joan. 13.) 1. Per interrogationem revocat eos ad attentionem. Res enim attentu dignissima est humilitas Christi. 2. Verbo explicat, quod prius exemplo ostendit. Efficacissima sunt docentis verba, quæ ipsius factis animantur. 3. Argumentum nervosum est: Ego lavi; ergo et vos debetis: Ego vobis; ergo vos alter alteri. Vide quam a minori ad majus bene concludat. 4. Hic vocat se Dominum ac Magistrum, ut efficacius persuadeat. Quid tu ad ista? Stipes es, si non convinceris: lapis es, si non moveris.

II. *Exemplum enim dedi vobis, ut quemadmodum ego feci, ita et vos faciat.* (Ibid.) Vide quo facta Christi tendant: ut sint tibi in exemplum. Quantum est de te, vitam adimis factis Christi, si non imitaris: fraudas enim ea fine suo; quia exempla cessant esse exempla, ubi cessat imitatio. Ne feceris tu hanc illis injuriam. Vide etiam quam bonum habes Dominum, qui non imponit tibi jugum, quod ipse prior non portet! Quam bonum Magistrum, qui ut te blandius trahat, prius facit, quam verbo doceat. Ut bene ergo opereris, attende in singulis exemplum Christi, ut facias quemadmodum ille. Hæc compendiosa est, et certa perfectionis norma.

III. *Si hæc scitis, beati eritis, si feceritis ea.* (Ibid.) Aperta doctrina est, quod non ille sit beatus, qui multa scit, sed qui facit quæ scit. Non enim magnum est

virtutem cognoscere, sed studiose agere, ait Cyril. Alex. (l. 9. in Joan. c. 9.) Non ergo satis est, quod scias exempla Domini. Ipsa scientia est quædam ad imitandum obligatio. Nam (Luc. 12.) Servus, qui scit voluntatem Domini sui, vapulat multis, si non faciat secundum eam. Expende quanta tu lumina habeas, quantam bonorum cognitionem. O si secundum eam faceres, quam esses beatus!

DOMINICA QUINQUAGESIMÆ.

INSTITUTIO VENERABILIS EUCHARISTIÆ.

I. Accipite et comedite: Hoc est corpus meum. (Matth. 26.) Crede primum viva fide, carnem, sanguinem, animam Christi, Deitatem, et quidquid est Deus, exhiberi in SS. Eucharistia. Admirare Dei sapientiam, quæ invenit novum modum se nobis communicandi. Obstupesce, et lauda omnipotentiam, quæ uno momento, illa omnia nobis in Sacramento tradit. Agnosce infinitum amorem, quo hoc facit. Sicut Pater sic dilexit mundum ut Filium suum unigenitum daret: ita et Filius, ut seipsum daret, ut sit nobiscum usque ad consummationem sæculi. O admirabilis, et amabilis Deus! Quod de te cogitaverit, ut incarnaretur, quantum est! sed quanto majus, quod in te, velut denuo in mundum veniat, et omnia secum adferat, quæ tunc attulit! Quid retribues Domino?

II. Dominus JESUS in qua nocte tradebatur, accipiens panem, etc. (1 Cor. 11.) Considera tempus hujus institutionis. Erat illud ipsum, quo ejus vitæ struebantur insidiæ, quo fervebant odio Judæorum in illum. Sic aquæ persecutionum non potuerunt extinguere charitatem ejus. Sic amat nos etiam, cum

inimici sumus. Tormenta igitur vicina, crux, infamia, non causarunt separationem Christi a te, sed majorem conjunctionem per hoc amoris et unionis Sacramentum. *Quis ergo te separabit a charitate Christi? Tribulatio? an angustia? an fames? an nuditas? an periculum?* (Rom. 8.) Conclude magno ardentique amore: *In his omnibus superabo propter eum qui dilexit me.*

III. *Et manducantibus illis accepit JESUS panem.* (Marc. 14.) Considera quos Christus adhibuerit convivas. Apostolos nempe, et inter eos, ut communior habet sententia, etiam Judam. Sed quanta sumentium diversitas! Illi corpore simul, et spiritu ardentissimæ devotionis, iste solum corpore, spiritu autem in prodicionem Christi intento. Vide belluam illam hoc amoris cibo non mitigatam; et adverte quomodo scelera in catenam eant, cum passio, ex qua ortam trahunt, non tempestive opprimitur.

FERIA II.

CHRISTUS SUPER CÆNA INSINUAT PRODITOREM.

I. *JESUS turbatus est spiritu . . . , et dixit: Amen, amen dico vobis, quia unus ex vobis tradet me.* (Joan. 13.) Turbatio hæc fuit vehemens tristitia. Causa hujus est atrocitas criminis a Juda patranda, ab Apostolo, a domestico. Quid non agit, ut a meditato eum scelere reducat? Ostendit se conscius futuræ prodicionis, ut non credat Judas suum scelus latere. Non nominat proditorem, ut parcat famæ, ut non concitentur in eum alii Discipuli, ut Judas hac lenitate trahatur, ne manifeste coargutus fiat impudentior. Dum nihil proficit, dat signum proditoris: *Qui intingit mecum*

manum, etc. (Matth. 26.) Intentat ei Væ æternæ damnationis. O bonitas Dei! O duritia peccatoris! O Domine, non induretur cor meum, ad tot inspirationes, quas et mihi mittis.

II. *Et contristati sunt valde, et cœperunt singuli dicere: Nunquid ego sum, Domine? (Matth. 26.) Quod dixit: Unus ex vobis, omnes perturbat. (S. Chrysost. hom. 71. in Joan.) Quare? 1. Non de conscientiae reatu, sed de humanæ mutabilitatis incerto. (S. Leo. ser. 7. de Pass.) Etsi non essent sibi conscii, timebant suæ fragilitati. Noli ergo et tu nimium tibi confidere. Cecidit Petrus qui nimium sibi fidebat. 2. Timentes ne minus verum esset, quod in se quisque noverat. (Idem. S. Leo.) Etsi enim quis nihil sibi conscius sit, non ex hoc justificatus est. Time et tu, et dic: Ab occultis meis munda me. Audet et impudentissimus Judas idem quærere. Quid tu facis, ne te suspectum patiaris? Quam mansuete respondit Christus: Tu dixisti; non tu scelerate, tu perfide, etc. Quid tu respondes ei, a quo offensus es? quibus verbis? quo vultu? qua voce?*

III. *Exivit continuo. Erat autem nov. Et cum exisset, dixit Jesus: Nunc clarificatus est Filius hominis. (Joan. 13.) Ingressus in eum Satan, non permisit ut orationem exspectaret, timens, ne scintillam in ejus animo accenderet, et ad meliora retraheret. (S. Cyril.) Vide quam studeat Dæmon ab oratione avertere eos, quos tentat: et collige quam efficax remedium esse debeat oratio. Quando exivit Judas, clarificatus est Christus, separato inde nequissimo Juda, et secum remanentibus Sanctis: (S. Aug. tract. 63. in Joan.) quasi una iniqui præsentia gloriam Christi obscuraverit. Qui ergo inter Sanctos vivis, stude virtuti, ne tua vita gloriam Christi obfuscet.*

FERIA III.

CONTENTIO DISCIPULORUM.

I. *Facta est contentio inter eos, qui eorum videretur esse major. (Luc. 22.) Certiores facti de morte Magistri, inquirebant, quis eorum videretur esse major, ut cæteris fieret Magister. (Euthym.)* 1. Quam cito mutantur affectus nostri! Paulo ante *contristati sunt valde*, quod tradendus esset Christus: jam in ambitionem cadunt. Vide tu, ne sis in bono tam inconstans. Infirmæ virtutis sunt affectus desultorii. 2. Qui contendunt? Etiam in Christi schola? Sub Magistro humilitatis? 3. Quæ materia disceptationis? *Quis videretur*, coram hominibus, non quis re ipsa esset. O vanitas! visne tu videri, an esse?

II. *Qui major est in vobis, fiat sicut minor. (Ibid.)* Hoc est pharmacum curandæ ambitioni. Nam contraria optime curantur contrariis. Excellentiorum te judicas officio, potestate, scientia, etc. fias sicut minor. Ita lege a Christo sancitum est. Hoc ejus exemplo firmatum. *Ego autem in medio vestrum sum, sicut qui ministrat.* Alii solum videntur esse majores: qui se demittunt, re ipsa sunt. Credis hanc veritatem? Et cur non huc tua tendunt studia? Cur locum, cathedram, officium, etc. honoratiora ambis?

III. *Et ego dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater meus regnum. (Ibid.)* Accipe hoc ad domandam ambitionem, ad sectandam humilitatem motivum. Pater disposuit Filio regnum per humilitatem, et crucem. *Humiliavit semetipsum . . . propter quod Deus exaltavit illum, et dedit illi Regnum. (Phil. 2.)* Filius tibi eodem modo disponit regnum. *Disponit*, veluti testamento, et

ultima voluntate, quam non licet infringere. Delusoria sunt ergo principia his contraria, quæ haecenus es secutus. Illud certissimum est: *Qui se humiliat, exaltabitur.* (Luc. 14.)

FERIA IV.

SERMO CHRISTI SUPER CÆNA.

I. *Sicut dilexit me Pater, et ego dilexi vos. Manete in dilectione mea.* (Joan. 15.) Longus est sermo, et dignissimus, qui sæpius legatur. Tria autem potissimum eo commendavit: 1. Quidem, Amorem Dei, non qualemcunque, sed permanentem, et constantem. 2. Ad hunc ut inducat, suum in nos amorem proponit, *Dilexi vos gratis, sine vestris meritis: Sicut dilexit me Pater,* tam intenso, tam puro amore. Nonne jure amari exigit, qui ita amat? 3. Et quod signum amoris ei dabis? unum petit: *Si diligitis me, mandata mea servate.* Quam facile? *mandata ejus gravia non sunt.* (1 Joan. 5.) Dasne hoc signum in mandatorum observantia? Quem fructum feret, quia ita diligit? 1. *Manifestabo ei meipsum,* (Joan. 14.) per plura lumina. 2. *Pater meus diligit eum.* 3. *Ad eum veniemus, mansionem apud eum faciemus.* Expende hæc omnia.

II. *Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos.* (Joan. 13.) Commendat dilectionem proximi. Si hæc absit, non est dilectio Dei. (1 Joan. 4.) *Mandatum novum,* in quo fundatur lex nova, quæ est lex amoris, in qua sub capite Christo omnes unum corpus sumus, *singuli autem alter alterius membra.* (Rom. 12.) *Novum,* non novitate diligendi, sed diligendi *sicut ipse dilexit,* gratis, etiam inimicos, cum suo incommodo, per tormenta, usque ad Crucem, ut nos

salvaret. O quantum abes ab hac perfectione ! Si vis Discipulus ejus esse, accende hunc in te amorem. Hunc pro signo Discipulatus exigit. *In hoc cognoscent omnes, quia Discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem.* (Joan. 13.)

III. *Petite, et accipietis.* (Ibid.) Commendat orationem. 1. Accendit fiduciam impetrandi : *Quodcunque petieritis . . . faciam vobis.* 2. Auget fiduciam, quod potendum sit a Patre : *Si quid petieritis Patrem, qui bonus est, et potens.* 3. Docet ut id, quod petitur, sit aliquid, id est (ut ait Augustin. tract. 102. in Joan.), *quod in beatæ vitæ comparatione non sit nihil.* 4. Docet petendum in nomine, seu per merita sua, quæ (ut ait Rupert. l. 12. in Joan.) *necessarium sunt universæ orationis vehiculum.* 5. Quod petitur, dirigatur ad gloriam Dei : *Ut glorificetur Pater in Filio.* (Joan. 14.) Si has conditiones accurate servaveris, quod petes accipies.

FERIA V.

CHRISTUS CONSOLATUR APOSTOLOS.

I. *Non relinquam vos orphanos; veniam ad vos.* (Joan. 14.) Consolatur de suo habitu tristes Apostolos, pollicendo semper præsens suum auxilium in omni tribulatione. Si Deus tecum, quis contra te ? Non relinquet te, nisi prior tu eum relinquant. Perseverabit esse Pater, si non desinas esse filius. Etsi te modicum relinquant in desolatione, aut afflictione : iterum modicum et videbis eum, et gaudebit cor tuum. 2. Animat eos spe præmii æterni : *In domo Patris mei mansiones multæ sunt; et : Ego vado parare vobis locum.* Modicum est quodcunque tribulationis, sed æternum quandoque

gloriæ pondus illi promittitur. Illuc respice, ne pressus animo deficias.

II. *Quia de mundo non estis, sed ego elegi vos de mundo, propterea odit vos mundus.* (Joan. 15.) En aliud solatium: quia signum est Divinæ electionis, si habeas, quod patiaris. Quod reprobatur, patitur ire post vestigia gregum, ac delectationum suarum. Addit: *Ipse Pater amat vos, quia vos me amastis.* (Joan. 16.) Quartum solatium, quia afflictiones sunt pignus amoris Dei in nos. Quam majorem consolationem petis, quam scire quod te Deus amet.

III. *Si me persecuti sunt, et vos persequentur.* (Joan. 15.) Quinto, exemplum suum in solatium adducit: *Me priorem vobis odio habuit. Sed confidite, Ego vici mundum* (Joan. 16), vos quoque vincetis, quia ego vobiscum pugno. Sexto denique: *Tristitia vestra vertetur in gaudium*; mundi vero gaudium in æterna lamenta. Quanto melius tibi est amplecti viam, cujus terminus est æternum gaudere! Ad spinas ergo, ad Crucem aspira.

FERIA VI.

ORATIO CHRISTI AD PATREM PRO DISCIPULIS.

I. *Pater sancte, serva eos in nomine tuo, quos dedisti mihi, ut sint unum, sicut et nos.* (Joan. 17.) Per unionem charitatis perfectissimam, ut sint unum, sicut personæ Trinitatis, si non natura, saltem intellectu, iudicio, voluntate; *idem sapiant, idem velint.* Vide ut tua talis sit charitas. 2. *Non rogo, ut tollas eos de mundo, ex tribulationibus, quia volo eos adhuc pro nomine meo pati: sed ut serves eos a malo, id est, peccato.* Magis ergo sollicitus esto, ut peccatum

fugias, quam crucem, et afflictionem. 3. *Sanctifica eos in veritate*, per gratiam Spiritus sancti, ut sint idonei Ministri Evangelii. Sed tu etiam ut talis sis, gratiæ collabora, neque sis fecte sanctus, sed in veritate.

II. *Tui erant, et tu mihi eos dedisti, et sermonem tuum servaverunt.* (Joan. 11.) Hoc primum motivum est, quare pro iis oret. Ex parte quidem Christi, quia illi a Patre commissi erant. Ex parte vero Discipulorum, quia sermonem Dei, seu fidem, aut legem servaverunt, et gratia Dei in eis vacua non fuit; ac per hoc digni facti sunt, ut pro iis oraret. Vis advocatum Jesum apud Deum experiri? vide ut cum veritate dicas: *Tuus sum ego* (Psal. 118.); deinde ut gratia Dei apud te vacua non sit. 2. Motivum est: *Clarificatus sum in eis* (Joan. 17.): quia me glorificant coram hominibus. An et tu Deum glorificas affectu, verbo, opere?

III. *Non pro eis autem rogo tantum, sed et pro eis qui credituri sunt per verbum eorum in me.* (Ibid.) Crede et pro te orasse, quem præsentem ut comprehensor in essentia Divina, ut viator per scientiam infusam videbat. Effectum habebit oratio, si tu non resistas. Quid vero oravit pro te, et pro omnibus? 1. *Ut omnes unum sint.* 2. *Sicut tu Pater in me, et ego in te, ut et ipsi in nobis unum sint*, per charitatem ad Deum. Duplicem ergo hunc amorem pro te postulavit. O quam felix, si hunc habeas! At non habebis, nisi omnem alium sensualem amorem expellas.

SABBATO.

A CŒNACULO IN HORTUM EGREDITUR, ET PRÆDICT
SCANDALUM DISCIPULORUM.

I. *Et egressus ibat secundum consuetudinem in*

montem Olivarum. (Luc. 22.) Ex urbe olim sibi dilecta, tot beneficiis adornata, lacrymis a se deplorata, sed quæ gratiis non est usa, egreditur JESUS. Quis non timeat vel inter ipsa beneficia, ne a JESU deseratur? Non ex eo securum te reddunt, quia dantur, sed quia, Divina misericordia adjutus, cooperaris, quantum vales. *Ibat secundum consuetudinem*, qua oraturus se a tumultibus subducebat, quam non deseruit, etsi se ibi comprehendendum sciret. Disce non admittere spiritualibus exercitiis impedimenta, multo minus quærere, aut prætexere.

II. *Tunc dicit illis JESUS: Omnes vos scandalum patiemini in me in ista nocte.* (Matth. 26.) Timore, ac pusillanimitate, qua me pastorem vestrum deseretis, ubi ea videbitis evenire, quæ toties prædixi. Aliud est de vinculis et morte cogitare, aliud periculum præsens videre. Vix ullum terrent absentia mala: at præsentia etiam fortes frangunt. Etsi mille meditationibus pati ardua proposueris, adhuc sta in timore, et non tibi, sed soli gratiæ innitere.

III. *Respondens autem Petrus, ait illi: Etsi omnes scandalizati fuerint in te, ego nunquam scandalizabor.* (Ibid.) Ex fervore quidem suo solito, sed non cum humilitate conjuncto hæc dixit Petrus. Qui sibi præfidit, multa jactat, pauca præstat, in gravia incidit. Sic Petrus 1. contradicit Christo primæ veritati, idque non semel, sed iterato. 2. Christo gravius prædicenti lapsum, pertinaciter resistit. 3. Alios inducit exemplo suo, ut similiter omnes dicerent. *Debuisset dicere: Dona mihi gratiam, ut si omnes scandalum passi fuerint, ego in negationem non cadam.* (Orig. hom. 35. in Matth.) Neque bonis ergo tuis affectibus nimium fide, quia levi vento mutantur: sed eos in gratia Dei funda.

DOMINICA I. QUADRAGESIMÆ.

CHRISTI IN HORTO TRISTITIA, TÆDIUM, PAVOR.

I. *Cœpit contristari, et mœstus esse.* (Matth. 26.) Nec timere, nec tristari potuisset, quia vere beatus erat, nisi his affectibus licentiam dedisset animam occupandi. Excessus hic charitatis fuit, qui sponte voluit illam partem affligi, quam torquere non poterant adversarii. Causæ hujus tristitiæ fuerunt (si tanta hominibus cogitare licet) : 1 Viva repræsentatio omnium et singulorum cruciatuum suorum, ac mortis ignominiosissimæ. Quæ per partes passurus erat, ea hoc tempore simul sensit in anima. Colligam et ego in unum fascem omnem suam passionem, ut semper sit in corde meo fasciculus myrrhæ. 2. Viva repræsentatio omnium peccatorum, et exigui fructus ex sua Passione. Et tu ergo tristitiæ hujus causa fuisti. Christus pro te tristabatur, quia tu *exultabas in rebus pessimis*. Quantum tibi voluptatis, tantum Deo dedisti tormenti. Ah ! non amplius : ne de te queratur : *Quæ utilitas in sanguine meo ?* (Psal. 29.)

II. *Tunc ait illis : Tristis est anima mea usque ad mortem.* (Matth. 26.) Mœroris vis erupit in verba : an ut solatium quæreretur ? an ut etiam id aperiret, quod solum in animo latebat, et cognosci ab Apostolis non poterat ? *Anima mea*, quæ actu visione beata fruitur, cum qua naturaliter nullus mœror stare potest, illa tamen tristatur. Obstupesce. Christus, ut patiatur, miracula supra naturam adhibet. O amor ! O patiendi desiderium ! At quibus hunc suum mœrorem aperit ! iisdem, quos socios habuit in Transfiguratione. Disce hinc, quod quibus Deus solatia spiritualia concedit, eos

præparet ad magnos dolores. Disce non tantum esse cum Christo in monte Thabor, sed etiam in agonia in monte Oliveti.

III. *Sustinete hic, et vigilate mecum.* (Ibid.) Considerare hic potes, quæ Christus tristitiæ remedia adhibuerit. Primo enim aperuit hanc suam afflictionem Discipulus. Videtur dolori lenimen accedere, si reveletur amico. Experieris id ipse, si tentationes tuas alicui sapienti aperias. Ut difficile est occultis vulneribus remedium, sic facile apertis. 2. Confert se ad Orationem: *Sedete hic donec vadam illuc, et orem.* Non seducit prociis Regis filiam, quæ fidenter clamat ad patrem. Fur si clamore proditur, statim fugit. Tentatus ergo, non diverte ad creaturas, sed ad Deum.

FERIA II.

ORATIO CHRISTI IN HORTO.

I. *Pater, si possibile est, transeat a me calicis iste.* (Matth. 26.) Hæc prima orationis pars est. Orat ut homo, horrorem tam acerbæ mortis professus. Forte etiam ex desiderio citius consummandæ Passionis. Forte non rogat, ut calicem ipse prætereat; sed, (ut ait Hilar. can. 31. in Matth.) *ut illud, quod ad se transit, in alios accedat: ut quomodo ab ipso bibitur, ita ab his bibatur.* Existima ergo illud tibi a Christo propinari. Dio fidenter: *Calicem salutaris accipiam.* (Psal. 115.) Et quia, licet spiritus promptus sit, caro tamen infirma est, adde: *Et nomen Domini invocabo.* (Ibid.)

II. *Verumtamen non sicut ego volo, sed sicut tu.* (Matth. 26.) Altera orationis pars est. Si petivit, ut homo, liberari ex morte, ineffaciter petivit; et nunc corrigit naturalem voluntatem, per voluntatem ratio-

nalem, se Divinæ subjiicientem. Si petivit amore citius patiendi, etiam in hoc se resignat. Si denique ut etiam alii hunc calicem biberent, quibus, qua mensura dandus sit, Patri remittit. Disce inclinationem naturalis appetitus ratione corrigere. Disce te in omnibus Divinæ voluntati commendare.

III. *Iterum abiit, et oravit tertio eundem sermonem dicens.* (Ibid.) Interrupit bis orationem, Discipulorum gratia, qui in suis periculis dormiebant: ut eos ad orationem et ad futuræ pusillanimitatis remedium hortaretur. Alternat ergo studium orationis, et charitatis. Sic agendum et tibi. Ubi inter homines comparueris, ad Deum redi. Aliquando et oratio abrumpenda, ut proximo succurras. Opera charitatis nobiliora sunt, quam pietatis. *Orat eundem sermonem tertio.* Non est inanis oratio, nec sterilis, in qua sæpius eosdem affectus repetis.

FERIA III.

AGONIA ET SUDOR CHRISTI SANGUINEUS.

I. *Et factus in agonia prolixius orabat.* (Luc. 22.) Lucta erat inferioris hominis timentis, et superioris absolute volentis, et sibi imperantis mortem. Disce hinc ratione, et superiore homine, semper luctari cum inferiore, et ea tibi negare, quæ sunt sensus; ea velle, quæ ratio dictat. Neque hoc languide, sed si opus sit, etiam cum agonia. Disce deinde quo magis tentaris, magis orationi insistere, ut Deum ad victoriam habeas adiutorem.

II. *Et factus est sudor ejus sicut guttæ sanguinis decurrentis in terram.* (Ibid.) Quo devenit mei causa miser Deus! Infirmitas mea est, et ut curer, Medicus

sudat. Clamabat vindictam terra animæ meæ ob peccata mea, nec aliud expectare poteram. Aspergit eam Jesus sanguine misericordiæ suæ, ut misericordiam clamet. (Rupert. l. 12. de Vict. Verb. Misericordia.) Misericordia, mi Deus! Plantaverat sibi vineam electam animam meam: sed quia facta erat sterilis, et inutilis, rigat eam suo Sanguine. O quantum me amasti, Deus meus! Quam parum tibi reddo! Tu sanguinem fundis, ego sudorem tibi negabo?

III. *Apparuit illi Angelus de cælo confortans eum.* (Ibid.) Hic est fructus productæ orationis. Afflictus, persevera in oratione; Deus velut Angelum tibi mittet internam consolationem. Et Creator a creatura, quam humiliter accipit! Disce afflictos animos humanitate et lenitate solari, ad spem monitionibus erigere, et ipse ægritudine affectus minorum officia non superbe rejicere.

FERIA IV.

CHRISTUS AB ORATIONE INVISIT DISCIPULOS.

I. *Et venit ad Discipulos suos, et invenit eos dormientes, et dicit Petro: Sic non potuistis una hora vigilare mecum?* (Matth. 26.) Visitat Dominus Apostolos, ut videat, an vigilant, et orent, ut mandaverat. Visitandi sunt subditi. Tu non ægre feras visitari. *Invenit dormientes.* Ingentia illa Petri promissa in somnum abierunt. Quoties et tua? Quoties tibi fastidiosum est una orationis hora cum Domino agere? Quoties nec una hora vigilas, ut attendas observationi propositorum? Si increparis, tace cum Petro. Qui alias ad respondendum promptus fuit, confusus tacet.

II. *Vigilate, et orate, ut non intretis in tentationem.* (Ibid.) Periculum instabat, ne Judæorum metu Apostoli

Christum negarent, aut desererent. Ideo monet Christus vigilare, et orare. En optima contra tentationes munimenta: vigilantia, seu attentio, et oratio. Vigila; attente, reflexe, et cum consideratione operare. In multa impingis, quia inconsiderate agis, et loqueris. Ora: *in tentationem vadit, qui ad orationem non vadit.* (D. Chrysol. serm. 43.)

III. *Tunc venit ad Discipulos suos, et dicit illis: Dormite jam, et requiescite. Ecce appropinquavit hora, et Filius hominis tradetur in manus peccatorum.* (Matth. 26.) Per ironiam dormire jam jubentur; quasi dicat: Monui vos tempore prævenire pericula: ecce jam appropinquat hora qua tradar, et vos pro me stare oporteret; quid agitis non præmuniti? Noluistis mecum vigilare, et orare: ergo vos vobis relinquam. O Domine! nunquam hoc mihi fiat, ut me mihi relinquas! Certus mihi hinc esset interitus. Volo ergo vigilare tecum, et orare, ut tecum periculis obviare possim.

FERIA V.

OBVIAT TURBIS ET SATELLITIBUS.

I. *Surgite, eamus. Ecce appropinquavit, qui me tradet.* (Matth. 26.) Verba sunt ad vincula et passionem anhelantis. Unde tam animosus modo ad præsentiam lictorum, qui paulo ante ad solam horum cogitationem, *cœpit tædere, et pavere, et mæstus esse?* Agnosce vim orationis, et perfectæ in voluntatem Dei resignationis. Hoc si ntaris medio, obviabis intrepidus iis quæ metuebas. Deficis enim in tempore tribulationis, quia ad eam te per meditationem non disponis, quia eam non accipis de manu Dei. Et ideo dum appropinquat hora, tu fugis.

II. *Adhuc eo loquente, ecce Judas unus de duodecim venit, etc. (Ibid.)* Quo evasit indomita Judæ passio? Ex avaritia fur, ex fure osor Christi, ex osore venditor, ex venditore proditor, et antesignanus sicariorum. Infelix homo cui semel vel una passio dominatur! Non opus est multis, ut in ruinam eas. Vel una est nimium potens. Una convocat turbam. Applica securim ad radicem. Etsi clericus sis, quod metuas habes. Judas unus de duodecim erat.

III. *Qui autem tradidit illum, dedit eis signum dicens: Quemcumque osculatus fuero, ipse est, tenete eum. (Ibid.)* Vide industriam malitiæ. Prævidet non facile dignoscendum, scit eum evasisse aliquando. Volentibus eum lapidare, alias volentibus Regem creare; ne et hic elabatur, monet ducendum caute. Utinam tu cum tanta cautela et reflexione operareris bonum! Utinam tu duceres eum caute, ne ex corde tuo eum perderes.

FERIA VI.

DE OSCULO JUDÆ.

I. *Et confestim accedens ad Jesum dixit: Ave Rabbi: et osculatus est eum. (Matth. 26.)* Accedit confestim: quam impudenter, tam simulate: vultu hilari, animo venenato. Cui lethales struebat insidias, illi salutem offerebat: (ait Vict. Antioch. in Marc.) Vocat Magistrum, a cujus Discipulatu perfide recedebat. Osculatur: ausus præcipuum dilectionis signum, organum efficere Diaboli. (S. Ambr. in c. 22. Luc.) Si vidisses hæc, quid in verbis, in gestibus reprehendisses? Et tamen quantum malum! Non sufficit, ut exhibeas externa solum signa boni Christiani, aut clerici. Vide ne intus

venenum lateat. Non reprehenderis quidem ab homine, sed a Deo judicaberis, cui omnia patent.

II. *Dixitque illi Jesus: Amice, ad quid venisti?* (Matth. 26.) Amicum vocat, ut amicum faciat. Ad quid venerit, rogat, ut in se regressus cogitet, quam grande scelus moliatur. O infinita Dei misericordia, quantis non agis, ut peccatorem reducas! Non vocat latronem, sceleratum, sacrilegum: non attendit, quid Judæ scelus merebatur, sed quid suam decebat bonitatem. Si ita blanditur hosti, quid faciet fideli servo? Quomodo tu cum eo agis, a quo offensus es?

III. *Juda, osculo Filium hominis tradis?* (Luc. 22.) Quam belluam non emollirent hæ voces tam amanter prolatae! *Vide misericordiam inenarrabilem!* (ait Euthym.) *Siquidem donec traditus est, fuit illi cura de proditore.* Adhuc tentat illi objicere enormitatem sceleris, ut cogitet quid agat. Quid tu fecisses? si Deus visibilis tibi peccanti dixisset: Quid agis? Filium hominis tradis? Resilisses sine dubio. Sed etsi non videas oculis, debebas videre mente, quando subibat cogitatio: Hocne ages? peccatum est: Deus offenditur. Et quoties hoc tibi in corde loquebatur! Quam vero tu fuisti obstinatus!

SABBATO.

MANIFESTAT SE CHRISTUS TURBIS ET SATELLITIBUS.

I. *Itaque sciens omnia, quæ ventura erant super eum, processit.* (Joan. 18.) Advenerant cum furore turbæ, jam fixerat osculum Judas: non irruunt tamen, ut designaverant, sed stant immotæ; *Et Judas stabat cum ipsis.* Non poterant: quia nondum, Jesus permittebat; ideo processit ad eos. Ostendit quidquid eveniet, se

posse quidem declinare, sponte tamen et libere pas-
surum; imo se illa ipsa magno animo adire. Imitare
exemplum. Patientia coacta non est filiorum Dei. Ad
ardua qui non procedit, etiam venientia fugit.

II. *Et dixit eis: Quem quæritis? Responderunt ei: JESUM Nazarenum. Dicit eis JESUS: Ego sum. Ut ergo dixit eis: Ego sum; abierunt retrorsum, et ceciderunt in terram. (Ibid.)* Quærit, et quidem iterate: non ut sciat, qui scit omnia, sed ut respondeant: JESUM Nazarenum, et ea dignitate personæ agnoscant immanitatem sceleris. O bonitas Dei tot artibus nos quærentis! Agnosce tu personæ illius dignitatem, non tantum ut non offendas, sed ut impensius eum quæras. Qui Deum non quærit, seipsum perdit. Ad unam vocem: *Ego sum*, et non minacem, non fulmineam, cadunt retrorsum. Ita tractantur, qui Deum quærent, ut perdant. Quid fiet, quando in judicio voce illa tonabit: *Ego sum*, quem tu tam indigne tractasti. Stude ergo tu eum quærerere amore et obsequio.

III. *Si ergo me quæritis, sinite hos abire. (Ibid.)*
1. Prodit curam ac sollicitudinem quam de suis habet, ne perdat ex eis quemquam. Si tantam curam paucorum habuit, crede non minorem habiturum tot millium fidelium. *Quod in paucis factum est, quomodo in pluribus negligetur*, (ait Cyril. Alex. lib. 11. c. 34.) *et qui tam paucorum in tali tempore curam habuit, quomodo innumerabiles fideles non proteget?* Et tu ergo in protectione ejus es. Confide, quod te perditum non volet, nisi te ipsum perdas. 2. Deficientibus et confusis consulit, sui ipsius immemor. Quomodo tu alterius defectus tegis?

DOMINICA II. QUADRAGESIMÆ.

PETRUS DEFENDIT CHRISTUM.

I. *Petrus habens gladium eduxit eum, et percussit Pontificis servum.* (Joan. 18.) Facta licentia injiciebant manus in Christum satellites. Petrus ex zelo, sed indiscreto, defendendi Christum, injussus, auctoritate propria gladio ferit: qua re et se et alios ac ipsum Christum graviori periculo exponebat, unus contra omnes. Quam bonus est zelus, tam necessaria est discretio. Etiam bonorum affectuum nimia vehementia est temperanda. Zelus charitati est jungendus, ne ira fiat, aut vindicta. Si zelum defendendi honoris Dei profiteris, in teipsum exhibe. Invenies multa quæ ferias. Rescinde quod Deo non est honori.

II. *Mitte gladium tuum in vaginam. Calicem quem dedit mihi Pater, non vis ut bibam illum?* (Ibid.) Increpat, et docet Petrum, se calicem Passionis, etsi adferatur ab hominibus tanquam ministris, a Patre accipere tanquam a primo porrigente, cujus providentia gubernantur omnia. Non dicas: Hic, aut ille me affligit, deprimit, honorem meum vulnerat, etc. Calicem hunc ille tibi porrigit, qui Filio suo longe majorem dedit. Furaris Deo gloriam, si creaturæ tribuis, quod Dei proprium est. Ille est, et nemo alius, *qui deducit ad inferos, et reducit.* Solatio sit illud, quod, qui dat calicem, Pater sit, tui amantissimus, qui per eum non nocere vult, sed prodesse: forte ut medicus amara potione morbum tollet.

III. *Et cum tetigisset auriculam ejus (Malchi) sanavit eum.* (Luc. 22.) Dominus, quasi quadam teneretur restituendi obligatione, damnum, quod suus minister

fecit, resarcit. Sanat vulnera ejus, qui venerat vulnera illaturus. Reddit pro malis bona. Et quoties tibi? *Erudiens nos, quod in persecutores nostros, beneficos nos esse oporteat*, (ait S. Chrysost. hom. 81, in Joan.) Sanat auriculam, necessarium fidei, ac per consequens aliis illapsibus Divinis instrumentum. O si sanet interiorum tuum auditum, ut eum sanctis illius inspirationibus intendas!

FERIA II.

COMPREHENSIO CHRISTI, ET FUGA DISCIPULORUM.

I. *Dixit JESUS turbis: Tanquam ad latronem existis cum gladiis, et fustibus comprehendere me. Quotidie apud vos sedebam docens in templo, et non me tenuistis.* (Matth. 26.) Jam jam indignissime vinculandus, et raptandus nihil non suæ congruum benignitati profert. 1. Sensus gravissimum insinuat, quod tanquam latro tractetur, qui prædas non egit alias, quam animarum Dæmoni ereptarum. Utinam anima mea sit præda tua! En habe illam. 2. Ostendit eorum ingratitudinem, qui hæc reddunt sublimi suæ doctrinæ in Templo traditæ, quam et ipsi toties sunt admirati. Quæ tu reddis Deo tibi per inspirationes loquenti? 3. Ostendit se non eorum vi, sed sponte capi, quando vult. Et ideo jam capiendum, quia *hæc est hora vestra*, a Patre decreta, qua me trado in manus vestras. Ita solvit iniquitates meas; quibus ego me in manus Dæmonum consignavi.

II. *Tunc accesserunt, et manus injecerunt in JESUM, et tenuerunt eum.* (Matth. 26.) Irruunt in Agnum crudeles lupi. Expende sævitiam, sed vide causam: (Thren. 4.) *spiritus oris nostri, Christus Dominus captus est in peccatis nostris.* Tu funes texuisti, tu catenas

fabricasti peccatis tuis. De te quæritur. (Psal. 118.) *Funes peccatorum circumplexi sunt me.* Sed time. Erit tempus, quo fortis Samson dirumpet vincula; et tam *Deus ultionum Dominus, Deus ultionum libere* aget. (Psal. 93.) Ergo tu impone vincula manibus tuis, ne eas extendas ad iniquitatem.

III. *Tunc Discipuli omnes relicto eo fugerunt.* (Matth. 26.) Silent jam voces illæ: *Eamus et nos ut moriamur cum eo*, (Joan. 11.) et illæ: *Etiamsi oportuerit me mori, etc.* (Matth. 26.) Omnes: nullo, nec tam zeloso quidem Petro, aut dilecto Joanne excepto. *Relicto eo*, Domino, Magistro suo, *fugerunt*, ut suam cutem periculo eriperent. An se magis ipsos, an magis Christum amaverint, hinc conjice. Primus ad deserendum Christum stimulus est amare seipsum. Disce tuo ipse fervori, ac propositis non fidere. Sæpe in arena deficiis, qui antea tot tibi victorias de te ipso pollicebaris. Resolutiones, quas facis, factis proba.

FERIA III.

JESUS PRIMUM AD ANNAM DEDUCITUR.

I. *Et adduxerunt eum ad Annam.* (Joan. 18.) Quod in hoc itinere factum est, sanctius affectu prosequeris, quam discursu. Quam aliud est hodie Hierosolymam ingredientis spectaculum, quam nuper! Quam variabilis est hominum sensus, a lætitia in furorem, a laudibus ad contumelias, ab obsequiis ad opprobria! Et confides in homine? Quidquid molestiarum corpori, quidquid injuriarum honori excogitare poteris, id Domino Majestatis illatum crede. Compatere: te causam agnosce, dole. Et dum ad omnia silentem JESUM con-

templaris, disce sancto silentio longe minores tibi illatas, aut forte tantum apprehensas injurias decoquere.

II. *Pontifex ergo interrogavit JESUM de discipulis suis, et de doctrina ejus.* (Joan. 18.) Reus et sceleratus Judicem examinat. Stat modestissimus Judex ante reum. Qua superbia, quibus sannis et irrisionibus interrogatur? quomodo ejus doctrina eluditur? Deus ab hominibus, Justus a peccatoribus judicatur. Sit ergo et mihi pro minimo, si ab hominibus judicer. (1 Cor. 4.) Meretur, ut judicia me meliorum tolerem, qui innocens tulit judicia iniquorum. *Charitas, quæ patiens est, et omnia suffert, præstabit, ut non deiciat.*

III. *Respondit ei JESUS: Ego palam locutus sum mundo . . . et in occulto locutus sum nihil. Quid me interrogas? interroga eos, qui me audierunt.* (Joan. 18.) Duo interrogatus, de Discipulis, et doctrina: ad primum tacet, quia Discipuli ob suam fugam non erant ei honori; bonum de iis de præsentī non potuit dicere, malum non voluit. Disce hinc caute loqui de proximo. Tace, quod non est pro ejus commendatione. Vide, ut non sis confusione tanto tuo Magistro. Ad doctrinam vero suam exculpandam allegat publicam famam libere, et sine metu: *Ego palam locutus sum.* Hoc audet, qui testimonium habet bonæ conscientiæ. Poteris et tu hoc semper, si ita opereris, tanquam in publica omnium luce.

FERIA IV.

DE ALAPA CHRISTI.

I. *Unus assistens ministrorum dedit alapam JESUS, dicens: Sic respondes Pontifici?* (Joan. 18.) Considera gravitatem injuriæ. Percutit vilis homo; percutitur

Dei Filius ; alapa immani, et ut creditur, ferrata manu, ab ingrato Malcho, cui paulo ante aurem sanaverat, (ut habet S. Chrys. Hom. 82. in Joan.) ; in faciem, in quam desiderant Angeli prospicere ; in consessu Principum, et Sacerdotum : ob responsum mite, verum, et reverens : laudatur percussor, irridetur percussus. Nec ulciscitur tamen Dominus, qui potest. Cogita terrenum Regem sic a mancipio tractari : quod ferrum, qui rogi, quæ rotæ non expedientur ? O bonitas ! o patientia Jesu mei ! Et ego verbum quodvis, aut minimam confusionem, longe majores meritis tam fastidiose fero ?

II. *Respondit ei Jesus : Si male locutus sum, testimonium perhibe de malo : si autem bene, quid me cædis ?* (Ibid.) 1. Loquitur Dominus ad alapam, qui ad flagella, ad spinas, ad clavos siluit. Docuit istis silentio commendari patientiam : illo vero patientiæ laudi nihil demi, si responsio sit mollis, et humilis, qualis erat Christi. Alterutrum horum serva, si injuria afficeris. 2. Bene loquitur Dominus, et cæditur : solvit delicta linguæ meæ. Dum male loquor, merito mihi objicit : *Quid me cædis ?*

III. *Et misit eum Annas ligatum ad Caipham Pontificem.* (Ibid.) Hic cogita, ut superius feria III. punct. 1. omnia illa injuriarum genera Christo illata in itinere ad Caipham. Vide confusionem Christi, affectus, quibus omnia Patri offert pro salute tua. Compatere : tibi indignare, qui causa es omnium. Dole, gratias age, etc.

FERIA V.

DE FALSIS TESTIMONIIS CONTRA JESUM.

I. *Principes autem Sacerdotum, et omne Concilium,*

quærebant falsum testimonium contra JESUM, ut eum morti traderent. (Matth. 26.) Principalis eorum intentio erat JESUM occidere: altera vero non incurrere apud populum notam, quod Jesus non sit justo judicio occisus. Igitur quærunť falsa testimonia, qui falsa arcere debebant, *insidias suas, tribunalis schemate palliantes*, (ait Vict. Antioch. in cap. 14. Marc.) Quam multa virtutis prætectu palliantur! Non tu idem quandoque facis? Non rerum colore contentus minus curas de substantia? Deponetur aliquando operum tuorum velum, et apparebunt quid sint.

II. *Et non invenerunt, cum multi falsi testes accessissent. (Matth. 26.)* O quam innocens est vita Jesu mei! Non tantum crimen non inveniunt malitiosi homines, sed nec umbram criminis in Christo. Bene Orig. *Adversus JESUM nec color inveniebatur, qui posset adjuvare mendacia. Adeo munda fuit vita Jesu, et omnino irreprehensibilis.* O si vita tua foret talis, ut falsus accusator fratrum nihil in te inveniret, quod peccati speciem haberet! Si jam migrandum esset, putasne nihil inveniret?

III. *Et surgens Princeps Sacerdotum, ait illi: Nihil respondens ad ea, quæ isti adversum te testificantur? (Ibid.)* Admirare silentium Jesu, quod ipse iniquus Judex est admiratus. Quære causam. Quare siles, mi Jesu? 1. Non egent responso testimonia, quæ seipsa conficiunt, *Et non erat conveniens testimonium illorum (Marc. 14.)*, quæ moribus, et vita satis refutantur. Vide quam vitæ probitas sit firma defensio. Et frustra excusas te verbis, ubi te facta accusant. 2. Christus suo silentio satisfacit, pro stultiloquio Adæ, quo excusavit peccatum suum. (Genes. 3.) Ita S. Hier. (in 14. c. Marci.). Et tu illi silentium indicis, si te reum excusas, ut nocens innocens videaris.

FERIA VI.

ADJURATUR CHRISTUS A CAIPHA, ET CONDEMNATUR
BLASPHEMIÆ.

I. *Et Princeps Sacerdotum ait illi: Adjuro te per Deum vivum, ut dicas nobis, si tu es Christus Filius Dei. JESUS autem dixit illi: Tu dixisti . . . Ego sum.* (Matth. 26. Marc. 14.) Amorem veritatis prætexit Sacerdos, reipsa calumniam quærit. Si taceat Christus, arguetur Dei contemptor; si neget, seductor, et impostor populi; si affirmet, blasphemus. Non fuisset difficile Christo hinc evadere. Affirmat tamen se Dei Filium, qui ad alia siluit: etsi sciat se inde damnandum morte. Vide quanta libertate Deum confiteri oporteat, ejusque periclitantem honorem tueri. Sepone illusionis et tuorum incommodorum metum, cum de Deo, aut virtute agitur. Hac prodita, quid prodest vivere?

II. *Amodo videbitis Filium hominis sedentem a dextris virtutis Dei, et venientem in nubibus cæli.* (Matth. 26.) Duplicem suum adventum insinuat: alterum in carne humilem, dum se *Filium hominis* vocat; alterum in majestate ad judicandum, ut meminerint superbi Sacerdotes, se ab illo judicandos, quem nunc tam impie judicant. Tunc ille sedebit in virtute, isti stabunt in trepidatione. Qui judicas fratrem tuum inique, memineris te olim æque judicandum. Ne formides in nube Judicem, ama fratrem, qui ejus personam hic sustinet. Ne timeas Sedentem a dextris, fratrem tuum ne tracta sinistre.

III. *Tunc Princeps Sacerdotum scidit vestimenta sua, dicens: Blasphemavit. . . . Quid vobis videtur? At illi dixerunt: Reus est mortis.* (Ibid.) En iterum pietatis

specie velatum crimen. Dolorem ostendit Pontifex discissis ex more gentis vestimentis suis ob auditam, ut prætexebat, blasphemiam. Melius scidissent corda sua, quam vestimenta. Unus, quod sanctissime dictum, blasphemiae insimulat, omnes sententiam succlamant: *Reus est mortis*. Ne tu olim esses in iudicio, Deus pro te factus est reus. Quos existimas animi sensus Christo fuisse? Eos tu imitare, dum dicta, factaque tua suggillantur.

SABBATO.

DE INJURIIS EA NOCTE A CHRISTO TOLERATIS.

I. *Tunc expuerunt in faciem ejus, et colaphis eum ceciderunt.* (Matth. 26.) Gravissimum contumeliae genus est, faciem alicujus conspuere. *Respice Domine in faciem Christi tui.* (Psal. 83.) Agnosce figuram substantiae tuae. Hic est Filius tuus, quem gloria et honore coronasti. Mea hæc inventa sunt. Faciem Christi conspui, quoties animam peccato maculavi. Creata hæc est enim ad imaginem Dei. Sine Domine, abstergam hæc sputa: abstergam minimas maculas animæ meæ. Discam quoque te imitari, si quis in faciem meam conjecerit calumniam. Satis hæc me convincit ratio: Tu exemplo præivisti.

II. *Et velaverunt eum, et percutiebant faciem ejus, et interrogabant eum dicentes: Prophetiza (nobis) quis est, qui te percussit?* (Luc. 22.) Ignorantiam appingunt Sapientiae. Quomodo hoc tu ferres? Et quis tu? quis Deus? Videri se non credunt a Deo, qui scrutator est cordium. Sic prætendis nequitiae velamen coram hominibus, et non coram Deo. Videt ille, et indicare posset percussorem. Quid tu murmuras, si tangeris?

Quin et tu Deum percutis, et tacet. Differt, ut resipiscas. Id nisi facias, dicet aliquando : Tu me percussisti illo peccato, illo loco, illo tempore. Quid dices, qui irrisisti ? Deus videt, et judicat.

III. *Et alia multa blasphemantes dicebant in eum.* (Ibid.) Cogita, quidquid excogitare potes injuriarum a petulantissima turba, volente Principibus placere, vino æstuante, a Dæmone instigata, nullius honorati viri præsentia coercita. Non defendis te, mi Jesu ? et ita te in manus peccatorum tradis ? At ego ne in tuas quidem me resigno. Tam vero hoc necessarium est, quam salutem velle. Ab nunc in manibus tuis ero. Si me percusseris aliena lingua factoque, non recedam a te.

DOMINICA III. QUADRAGESIMÆ.

DE PRIMA NEGATIONE PETRI.

I. *Petrus autem sequebatur eum a longe.* (Matth. 26.) *Sequebatur*, hoc amoris erat : *a longe*, hoc timoris. Fervorem jam timor infregerat, et ad languorem sequendi deduxerat. Hic mali principium. Tantum accedis ruinæ, quantum de fervore serviendi Deo remittis. Quo lentius tu pergis, hoc longius a te recedit, quem sequeris. Quotidie ergo in novitate spiritus ambulandum.

II. *Erat autem cum eis Petrus stans, et calefaciens se.* (Joan. 18.) *Petrus vero sedebat foris.* (Matth. 28.) En fructum lentæ sequelæ : 1. *Stat* : et tandem eo devenit, ut a coepta virtute desistat. 2. *Sedet*, et quasi conquiescit in suo torpore. 3. *Calefacit se*, quia extremo frigore corripitur, et quasi gelatur anima relicto Deo. Hæc te non invitant ad fervorem spiritus ? Sed hunc

ut foveas, noli te miscere turbæ, aut sociis, qui Deum non sapiunt. Periculum quantum sit, Petrus doceat. At, *qui amat periculum, peribit in illo.* (Eccli. 3.)

III. *Et accessit ad eum una ancilla, dicens: Et tu cum JESU Galilæo eras. At ille negavit coram omnibus, dicens: Nescio quid dicis.* (Matth. 26.) 1. Adeo nefarius homo est JESUS, ut indignum ducat Apostolus, quem profiteatur? Inter alios Apostolos existens Petrus, JESUM Filium Dei vivi professus est: inter sceleratos consistens dissimulat nosse. Ecce dissolutorum commercium quo deducat. 2. Ad ancillæ vocem cecidit Petrus. Per ancillam delectamenta sensuum intellige. Turpiter labitur, qui ista audit. De hujus veritate te ipsum quære.

FERIA II.

DE SECUNDA ET TERTIA NEGATIONE PETRI.

I. *Vidit eum alia ancilla, et ait . . . : Et hic erat cum JESU Nazareno. Et iterum negavit cum juramento: quia non novi hominem.* (Matth. 26.) Negationi secundæ juramentum addit. Ita via per unum peccatum ad gravius sternitur. Minora cave, ne in graviora incidas. Dictum veritatis est: *Qui spernit modica, paulatim decidet.* (Eccli. 19.) Non nosti hominem, Petre, qui te erexit in fluctibus? quem confessus es Filium Dei? cujus tot spectasti miracula, etc. Quam facile mutamus consilia! Dum fervet spiritus, ad mortem pro Christo aspiramus: dum tepet, mollis ancilla, aut levis tentatio nos prosternit. Nemo sibi fidat, sed cum timore, et tremore, quisque salutem suam operetur.

II. *Qui stabant dicebant Petro: Vere ex illis es. Ille autem cœpit anathematizare, et jurare, quia nescio*

hominem istum. (Marc. 14.) Quam gravi ruina collapsa est Ecclesiae columna! hæc est sibi præfidentium poena, ut sibi relictæ, discant, quam parum possint. Sta ergo in timore: alias cito subvertetur domus tua. (Eccli. 27.) Ut modicum dedecus declinaret Petrus, Christum negavit. Quoties tu ob talem metum, seu ob respectum humanum idem fecisti: si non verbo, certe facto, erubescendo virtutis operationem? Time illud: *Qui me erubuerit . . . , hunc Filius hominis erubescet.* (Luc. 9.) Tam pudor boni est malus, quam pudor mali est bonus.

III. *Et continuo gallus cantavit: et recordatus est Petrus verbi JESU . . . Et egressus foras, flevit amare.* (Matth. 26.) O misericordia Dei infinita! Adhuc loquente, et verba negationis proferente Petro, eum respicit. Quasi suarum ærumnarum oblitus, in salutem servi intendit; qui ipse eum vel maxime affligebat. Quoties, Domine, cum mihi irasci poteras, es misericordiæ recordatus! suggessisti ad resurgendum media, dum laberer! Et te non amem, o bone JESU! Sed non satis amo, nisi injurias tuas doleam! nisi defleam. Incipiam ergo cum Petro flere, et nunquam desinam.

FERIA III.

CHRISTUS DEDUCITUR AD PILATUM.

I. *Mane autem facto, consilium inierunt omnes Principes Sacerdotum, et seniores populi adversus JESUM, ut eum morti traderent.* (Matth. 27.) Tertium hoc est consilium pejus prioribus. In primo non omnes consensere. In secundo dubitatum est. In tertio in unam mortis sententiam conspirant omnes. Sic eunt per gradus etiam scelera. Tu primum cave, in secundum non ibis. Consentit impiis, qui cum illis in consilium

vadit. Passiones suas qui consulit, facile assentitur, et quidem contra JESUM. De mane fit hoc consilium. Filii tenebrarum confundunt filios lucis, qui minus vigilaht, ut JESUM servant, quam illi ut perdant. Tu mane consilium ini cum potentiis tuis, quomodo JESU servias; vel perdas passiones quæ JESUM perdunt.

II. *Et surgens omnis multitudo eorum duxerunt illum ad Pilatum.* (Luc. 23.) Parum aut nihil dormivit turba illa, quæ totam noctem impendit illusionibus Christi: odio tamen Christi, et amore placendi Principibus, digerit incommodum vigiliarum. Tantane tibi est promptitudo ad serviendum, ac placendum Christo? *Surgit omnis multitudo:* cur tu, cum alii de mane vigilant ad fores sapientiæ æternæ, indulges superfluo somno? Mane exit Christus ad opus suum, quod ei Pater imposuit: exi et tu ad tuum.

III. *Et ipsi non introierunt in prætorium, ut non contaminarentur.* (Joan. 18.) O scelestæ religio! *Duces cæci, excolantes calicem, camelum autem glutientes!* (Matth. 23.) Legalem et externam magis puritatem curant, quam internam: quasi scelus sit intrare prætorium Ethnici, quod lex vetabat; et nullum sit scelus Christum occidere. Rupertus hic: *Contaminari exterius cavetis introeundo in Prætorium, et intus horribiliter pollui non timetis tractando homicidium?* Talis est Christianus, qui solum curat exterius videri bonus, non intus esse. *Quid faciet, cum inspicere cœperit Dominus?* (Eccli. 2.)

FERIA IV.

DESPERATIO JUDÆ.

I. *Tunc videns Judas . . , quod damnatus esset, pœni-*

tentia ductus, retulit tringinta argenteos, dicens : Peccari, tradens sanguinem justum. (Matth. 27.) Tradens Christum forte non credebat damnandum, sed evasurum per miraculum. Secus evenit. Nunc demum gravitatem sui delicti agnoscit. Imaginem habes hominis, qui scelus antequam committat, leve quid æstimat; postquam commisit, videt suam miseriam. Ita Diabolus excæcat, ut pecces; oculos aperit, ut desperes. Non peccasset Judas, si ad illud attendisset: Amice, ad quid venisti? (Matth. 26.) Non peccares, si prius conscientiam, aut Dei inspirationes audires.

II. *At illi dixerunt: Quid ad nos? Tu videris. (Matth. 27.) D. Paschas. (l. 12. in Matth.) ait hæc irridentes, et insultantes dixisse. Hæc est merces eorum, qui, ut hominis gratiam ineant, Deum offendunt: ut ab ipsismet, quorum causa peccarunt, irrideantur, et despiciantur. Tu pluris æstima gratiam Dei, etsi perdenda sit hominum. Si hominibus placere velis, Dei servus non eris. Sacerdos, anxium poenitentem non ita rejice, ne desperet.*

III. *Et Judas, projectis argenteis in Templo recessit; et abiens laqueo se suspendit. (Matth. 27.) Ecce quo recidit Christi Apostolus! Quis credidisset modici pretii avaritiam hunc exitum sortituram? Ita invalescit omnis passio, nisi in principio suffocetur. Ideo vigila, et time teipsum. Omnis mali tenue est principium.*

FERIA V.

ADDUCITUR CHRISTUS AD PILATUM.

I. *Exivit ergo Pilatus ad eos foras, et dixit: Quam occasionem adfertis adversus hominem hunc? Responderunt ei . . . : Si non esset hic malefactor, non tibi tra-*

didissemus eum. (Joan 18.) 1. Orditur consilium bene ab interrogatione. Sed quia cum turba luctatur, vix eluctabitur. Quæ Christi sunt, non sunt tractanda eum turba nostrarum affectionum. His adversus virtutem nunquam deerit querela. 2. *Bene omnia fecit*, (Marc. 7.) et *malefactor* dicitur. O ingratitudo! Carperis, si bene feceris? Inspice tui JESU patientiam et humilitatem. Nihil regere; nec quære, ut de te dicatur *Bene omnia fecit*, nisi olim a Deo. 3. *Malefactor* non unum sceleris genus, sed omne complectitur. Et hoc Dei Filius? O injuria inauditi! Adora ejus innocentiam. Gaude si bona, quæ feceris, improbentur. Sic propior Christum imitaberis.

II. *Dixit ergo eis Pilatus: Accipite eum vos, et secundum legem vestram judicate eum.* (Joan. 18.) Quæ ista iniquitas, inimici, et accusatoris libidini accusatum relinquere? Quis Christi despectus? Quasi is ille sit, cujus nemo dignatur esse Judex? Compatere despecto JESU. *Dixerunt ergo ei Judæi: Nobis non licet interficere quemquam.* Et tamen interficitis odio, et lingua, qua cædem ejus poscitis. Quæ ista sanctitas vestra? Deus non irridetur. Videt quod latet in corde, etsi opere non patretur. Dicam ego, quoties passio suggerit factum Deo injuriosum: Mihi non licet interficere JESUM: amabo eum, et verebor.

III. *Ceperunt autem illum accusare dicentes: 1. Hunc invenimus subvertentem gentem nostram.* (Luc. 23.) Qui venit de stercore erigere, qui mundavit leprosos, sanavit ægros, obedire Superioribus docuit. Est hoc subvertere? an componere? 2. *Prohibentem tributa dare Cæsari*, qui aperte jusserat dare Cæsari, quæ Cæsaris sunt. 3. *Dicentem se Christum Regem esse*: qui, ne Rex crearetur, fugerat. En quam falsa crimina pro-

feruntur! Audit Christus, non interruptit, non excusat, non regerit iniquæ turbæ. Itane tu agis cum oggerente defectum? Itane cum quodam te commovente? Da te Jesu convertendum: præbe illi tributum cordis tui: adora, et venerare Regem tuum.

FERIA VI.

CHRISTUS A PILATO EXAMINATUR.

I. *JESUS autem stetit ante Præsidentem.* (Matth. 27.) Quis? universorum conditor Deus, Judex vivorum et mortuorum. Coram quo? coram scelerato judice. Cujus rei causa? quæstioni subjectus, quasi reus sententiam expectans. Huc ergo se demisit summa Sanctitas, et Innocentia! Et quousque tuam non deprimis superbiam? Stat JESUS: qua confusione? qua tamen animi constantia? qua modestia? qua submissione? qua in judicem, licet improbum, reverentia? Disce quid te agere oporteat, dum confunderis, dum stas ante quemdam te corripientem, et non sine causâ.

II. *Et interrogavit eum Præses, dicens: Tu es Rex Judæorum?* Dicit illi JESUS: *Tu dicis.* (Ibid.) Joco et per ludibrium quæsivit Præses: serio et ex veritate respondit Christus. Crede hunc tu et universi, et animæ tuæ Regem: huic te, huic obsequia perpetua devove. Et ausus es tu perduellis alium Regem animæ tuæ admittere, aut dicere: *Nolo hunc regnare super me?* Ausus es tanquam regibus, tuis affectibus depravatis servire? Hen quam sæve dominati sunt! Nunc iis renuntia. Dic fidenter illis: *Non serviam.* Dirumpam vincula eorum, et projiciam a me jugum ipsorum.

III. *Respondit Pilatus: Gens tua, et Pontifices tradiderunt te mihi. Quid fecisti?* (Joan. 18.) Respondebo

ego pro te, mi Jesu! Fecit omnia, et nihil. Quæ bona sunt et sancta, ab ipso facta sunt. Circumspice omnia. Quæ mala sunt et perversa, nec ab ipso, nec in ipso sunt. Pro te scio respondere. Sed si tu ex me quæras, *Quid fecisti?* hio hæreo, et confundor. Video enim quam abusus sim talentis a te mihi datis! quam per meam negligentiam inanis in me fuerit gratia tua! Ne mihi olim dura accidat illa quæstio, *Quid fecisti?* antequam quidquam faciam, ex me sollicite quæram: Quid facis?

SABBATO.

CONTINUATUR IDEM EXAMEN.

I. *Respondens JESUS: Regnum meum non est de hoc mundo.* (Joan. 18.) Non negat se regem mundi, sed negat se eo modo, pompa, et armorum apparatu regnare, quo Reges mundi. Quæ ergo illius regnandi ratio? Paupertate, contemptu, obedientia, humilitate, cruce. His fecit, ut omne sibi genu flecteretur. Flecto et ego. Agnosco te Regem meum in vilitate tua. Hanc pro te amplector. Non potest esse vilis, qui similis tibi est.

II. *Dixit ei Pilatus: Ergo Rex es tu? Respondit JESUS: Tu dicis, quia Rex sum ego.* (Ibid.) Iterum se Regem confitetur quæsitus. Constantia et veritas semper idem loquitur. Et ego te Regem credo, et confiteor, et dicam semper: *Rex meus, et Deus meus es tu.* Si invadit animæ dominatum passio, dicam: *Rex meus es tu.* In hoc natus sum et ego, ut factis perhibeam testimonium huic veritati: et constanter præbebo.

III. *Dicit ei Pilatus: Quid est veritas? Et cum hoc*

duxisset exivit. (Ibid.) Salutaris est quæstio. Utinam expectaret responsum. Et tu frequenter quære: *Quid est veritas?* Sed et responsum attende. Multa tibi movet amor proprius, animorum magus: multa Deus de abnegatione, de contemptu tui, etc. Quære: *Quid est veritas?* depone larvam rebus: attende veritatibus practicis. Cave *transitorium fervorem*, qui bona desiderare incipit, sed mox iterum exit, et in mentis proposito non persistit. (Hugo Victor.)

DOMINICA IV. QUADRAGESIMÆ.

ULTIMO ACCUSATUS AD HERODEM MITTITUR.

I. *Exivit ad Judæos, et dixit: Ego nullam invenio in eo causam.* (Joan. 18.) Hoc innocentiae debebatur testimonium. Quid enim reatus inveniret in eo, qui peccatum non fecit, nec facere potuit? At ego multam in eo moriendi causam invenio: quia scio, quod posuit *Dominus in eo iniquitatem omnium nostrum.* (Isai. 53.) Video in eo delicta mea, quæ mortem merentur. In me culpa est: in illo amor, et pœna. Detestor quod ego feci: amo quod ille fecit, gratias ago. Non addam posthac causæ, quam imposui, sed demam.

II. *Et accusabant eum summi Sacerdotes in multis. Jesus autem amplius nihil respondit; ita ut miraretur Præses.* (Marc. 15. Matth. 27.) In multis? fidem auctoritate faciunt, non probatione. Et tacet JESUS, non ex necessitate, sed ex virtute. Gravissima innocentiae defensio est silentium, cum vita loquitur. Sic vive ut etsi dici possint multa, probari nihil possit. Te silente peroret vita.

III. *Ut cognovit, quod de Herodis potestate esset, remisit eum ad Herodem.* (Luc. 23.) Nec damnare

voluit quem non poterat ; nec absolvere, quem debebat. Timebat Dominum liberare : voluit seipsum a causæ cognitione liberare, parum sollicitus, quid Domino fieret. Amor proprius est iste, qui relinquit causam Dei, ut suam agat. Quis vilior, tu, aut Deus ? Si alterutrius agenda sit causa, quem postpones ? Agenda est autem pene quotidie.

FERIA II.

CHRISTUS AB HERODE ILLUDITUR.

I. *Herodes viso JESU gavisus est valde. Erat enim cupiens ex multo tempore videre eum . . . , et sperabat signum aliquod videre ab eo.* (Luc. 23.) Quare nullum miraculum edis, JESU, illi, qui tanto tui tenetur desiderio ?
 1. Non est desiderium pii affectus, sed curiositatis. (S. Greg. in c. 31. Job.) *Non quærebat profectum, sed signa, vel scientiam mirari.* Vide, ne per meditationes, aut pios libros magis quæras scientiam, quam affectum.
 2. Non edit miraculum Dominus, quia, ut ait Ambr. (l. 10. in Luc.) *jactantiam declinabat.* Qui multa te scire putas, hoc quoque disce, te non jactare. Argumentum parvitatæ est, velle magnum videri.

II. *Interrogabat eum multis sermonibus ; at ipse nihil illi respondebat.* (Luc. 23.) 1. Miraculum petitur : editur, et non agnoscitur. Inter calumnias et criminationes tacet Jesus. Hoc magnum miraculum est, quod mundus non vidit. 2. Uno signo edito potest lucrari Regis ac totius aulæ gratiam, non edit. Hoc alterum miraculum est. Potes et tu talia patrare prodigia. Contemptus tace, inter irrisiones tace, ama Christi amore confundi ac deprimi, et rem stupendam patrasti. Fuge magnorum gratiam, et miraculum edidisti.

III. *Sprevit autem illum Herodes cum exercitu suo, et illusit indutum veste alba.* (Ibid.) 1. Usque ad stultitiæ nomen et insignia humiliatur æterna Dei Sapientia, ut mea curetur superbia, qui nimis sollicite aestimari quæro. Agnosco tuum in me amorem, quo fatuus videri voluisti. Fac ut ego tua hac stultitia infatuer, qui stulta mundi elegisti. 2. Vestis alba innocentiae tuæ testis est. Hæc ipsa est, quam ego in paradiso perdi. Tu eam reperisti, ut mihi restituas per gratiam. Gratias tibi, Domine. Conservabo eam in puritate, ut decenter indutus admittar ad nuptias Agni.

FERIA III.

BARABBÆ POSTPONITUR.

I. *Quem vultis dimittam vobis, Barabbam, an JESUM?* (Matth. 27.) Confertur impietas Sanctitati, scelus Innocentiæ, Sanctus latroni, Deus peccatori, quem Seraphino contulisse grandis foret injuria. Exæquationem aliquam habet omnis comparatio. Unde tantum dicitur Christus non esse pejor deterrimo. Semel a Pilato hanc injuriam tulit JESUS; a te toties, quoties amorem creaturæ illius amori opposuisti; quoties non minus pensi habuisti, cupiditatibus tuis obsequi, quam legi Dei. Quid egisti?

II. *Principes autem Sacerdotum, et seniores persuaserunt populis, ut peterent Barabbam.* (Ibid.) Barabbas patronos habet, JESUS neminem. Tu patronum age illius, quem advocatum habebis apud Patrem. Tu defende virtutem in omni occasione: persequere Barabbam. Dic animæ tuæ: Crucifigatur Barabbas: passio mea pessima mortificetur, pereat: vivat JESUS in anima mea.

III. *Exclamavit autem simul universa turba, dicens:*

Tolle hunc, et dimitte nobis Barabbam. (Luc. 23.) Si conferre Christum Barabbæ grandis fuit injuria, quanta erit huic eum nebuloni posthabere. Summus Deus patitur se infimo loco haberi, et indignabitur p̃ulvis, si humiliori officio applicetur? Indignaris insanæ turbæ? Et cur idem facis, quoties præponis ea quæ sunt carnis iis quæ sunt spiritus: mundi honorem, honori Dei? Non est hæc palmaris injuria?

FERIA IV.

PILATUS CEDIT FURORE PLEBIS.

I. *Dicit illis Pilatus: Quid igitur faciam de JESU . . ? Dicunt omnes: Crucifigatur.* (Math. 27.) Qui nimium turbæ cessit, jam dominatum perdidit. Ex plebis insolentia evasit timidus Præses; ex timore Præsidis plebs audacior, ut jam timeret ille innocentem absolvere, et sententiam rogaret a furente. Compatere JESU tuo in tanta ignominia. Disce turbæ sensualitatum ne in minimo cedere, alias fiet insolentior, voluntas ad bonum debilior. Quære ex te: Quid ergo faciam de JESU? Responde: Eripiam eum tot injuriis, impediendo, ubi potero, omne peccatum. Amabo illum, quantum isti oderunt: honorabo, quantum dehonorarunt.

II. *Videns autem Pilatus, quia . . . magis tumultus fieret . . . , lavit manus dicens: Innocens ego sum a sanguine Justī hujus, vos videritis.* (Ibid.) Multa tentavit Pilatus, ut JESUM furori plebis eriperet; sed in omnibus simul seipsum quæsivit: et superavit causa propria causam Christi. Frustra jam lavat manus, qui cor inquinavit. Et quomodo sit cædis innocens, qui ut avertat tumultum, occidit innocentem! Disce 1. depurare amorem Dei, et amore proprio non miscere.

In eo, quod pro Deo agis, non respice tua commoda, alias huc omnino deflectes. 2. Non esto meticulosus in causa Dei contra turbam passionum, alias tibi sæpe imperabit. 3. Non rejice in alium culpam, quam tu patrast.

III. *Et respondens universus populus dixit: Sanguis ejus super nos, et super filios nostros. (Ibid.)* O Divine Sanguis! quam contemptim habetis! quasi nemo te sit unquam requisiturus! quasi non sis clamaturus in Coelum melius, quam sanguis Abel! Sed habent, quam sibi sollicitarunt, pœnam Judæi. Dicam ego suavius: *Sanguis ejus super me*, in quo dealbem animam meam; *et super opera mea*, quæ semper uniam Sanguini et meritis Christi.

FERIA V.

CHRISTUS FLAGELLIS CÆDITUR.

I. *Tunc ergo apprehendit Pilatus JESUM, et flagellavit. (Joan. 19.)* Diritatem supplicii tibi repræsentat. Compatere dilaniato Christo. Agnosce te horum causam. *Nam supra dorsum ejus fabricaverunt peccatores. (Psal. 128.)* Disce te libenter submittere percutienti manui Dei, qui pro te se libenter submisit manibus lictorum: et dic cum eo: *Ego in flagella paratus sum. (Psal. 37.)*

II. *Apprehendit Pilatus JESUM, et flagellavit.* Expende virtutes præcipuas a Christo in flagellatione exhibitas. 1. Amorem nostri eximium qui *multa flagella peccatoris (Psal. 31)*, quæ merueramus, in se suscepit. Daris amorem proba. 2. Humilitatem ex vilitate supplicii, quod erat solum Mancipiorum. Hinc Isaias: *Vidimus eum . . . despectum, et novissimum virorum. (Isai. 53.)* Mensura tuam humilitatem, an usque ad

novissimum descendat. 3. Invictam fortitudinem, et patientiam. Quomodo tu stas in adversis? *Patientiam hujusmodi nemo hominum perpetraret.* (Tert. 1. de part. cap. 3.) Quid tu ad iotum vel unius verbi agis? *Calumniis appetitus silentium detulit triumphale.* (Ambros. serm. 17. in Psal. 118.) Potesne et tu silere? 4. Lætam suæ voluntatis cum Divina conformationem. *Concidisti saccum meum, et circumdediti me lætitia.* (Psal. 29.)

III. *Et flagellavit eum.* Sic pro te JESUS sanguinem suum libenter fudit. Accede, et tu collige sinu ejus sanguinem, ut nec tuis, nec alienis pedibus amplius proculcetur. Et dum pro te flagellatum cogitas JESUM, noli corpus tuum mollior ac delicate tractare.

FERIA VI.

JESUS SPINIS CORONATUR.

I. *Et exeuntes eum, chlamydem coccineam circumdederunt ei.* (Matth. 27.) Rex Regum, et Dominus dominantium ut Rex jocularis habetur. Purpura primum, quæ erat Regni insigne, induitur. Sed ad hoc exuerunt eum, detrahendo cum violentia vestes, non sine dolore. Induitur deinde purpura ad ignominiam. Ita est: Christo est ignominie, quidquid mundo est honori: Christo est honori, quidquid mundo est ignominie. Elige prudenter, tene constanter.

II. *Et plectentes coronam de spinis, imposuerunt super caput ejus.* (Ibid.) Siccine gloria et honore coronasti eum, Domine? Ita est. In Regno Christi non aliæ sunt coronæ, quam quæ pungunt. 2. Exi, et vide Regem tuum in diademate, quo tu eum coronasti. Tu coronasti te rosis, JESU tuo solas spinas reliquisti.

3. Tu pupugisti ejus caput cogitationibus ac judiciis tuis. Agnosce, deplora: compatere Jesu tuo, et audi dicentem tibi: Non agnosco sub spinoso capite membrum delicatum.

III. *Et arundinem in dextera ejus, (Ibid.) pro joculari sceptro. Et genu flexo ante eum, illudebant ei, dicentes: Ave Rex Judæorum. Et dabant ei alapas. Et exspuentes in eum, acceperunt arundinem, et percutiebant caput ejus. (Matth. 27. Joan. 19.)* Expende hæc ludibria. Inspice affectus Christi. Compatere amantissimo Regi. Dica ei opera tua et obsequia. Da te tanquam arundinem in manu ejus. Genu flectens adora eum: Ave, Rex meus. Deterge sputa. Excipe aut ejus loco, aut pro eo, si non alapas, alias occurrentes injurias.

SABBATO.

ECCE HOMO.

I. *Ecce adduco eum vobis foras, ut agnoscatis, quia nullam invenio in eo causam. (Joan. 19.)* Accede et tu ad hoc spectaculum. Cognosce, quod nulla sit in eo causa, sed in te; ille vero causam tuam ex amore in se suscepit. Vide si illa est facies, quæ in monte Thabor refulsit. In externis est opprobrium hominum, et abjectio plebis. (Psal. 21.) In internis, speciosus forma præ filiis hominum. (Psal. 44.) Cogita hanc tibi imaginem proponi, ut vitam tuam ad eam conformes.

II. *Et dicit eis: Ecce homo. (Joan. 19.)* Pilatus Judæis, ut misericordia moti, desistant ejus mortem postulare. Cogita tibi ab æterno Patre dici: *Ecce homo*, qui hactenus jacebas paralyticus, et hominem non habebas, hic hominem vides, qui omnes tuas infirmitates

cûrabit. Huic tu illas humiliter expone. In hoc homine confide : cæterum in nullo, ne tibi aliquando exprobrat : *Ecce homo, qui non posuit Deum adiutorem suum.* (Psal. 51.) *Ecce homo, qui in te, ut in latronem incidit, et despoliasti eum, et plagis impositis abiisti, et semivivum reliquisti. Ecce homo, quem unum et semper aspicere debes in omnibus operibus tuis.*

III. *Cum ergo vidissent eum Pontifices, et ministri, clamabant, dicentes : Crucifige, crucifige eum.* (Joan. 19.) Nondum satiata est crudelitas. Addunt clamoribus rationes : *Secundum legem debet mori. Quare ? quia Filium Dei se fecit. Ergo si filius Dei esse vis, debes mori ? Ita omnino. Vetus homo mori debet, ut vivat novus. Inclama ergo tibi : Crucifige veterem hominem cum concupiscentiis suis.*

DOMINICA V. QUADRAGESIMÆ.

ITERUM PILATUS PRO TRIBUNALI SEDET.

I. *Cum audivisset Pilatus hunc sermonem magis timuit : et ingressus est Prætorium iterum, et dixit ad JESUM : Unde es tu ?* JESUS autem responsum non dedit ei. (Joan. 19.) Considera 1. timorem Pilati. Desiderabat Christum dimittere, quem innocentem agnoscebat, sed timebat tumultum populi. Nunc quia audivit, quod se Filium Dei fecit, et vidit opera ejus a dicto non dissonare, magis timet, forte Filium Dei condemnare. Ideo quærit : *Unde es tu ?* Si primo statim rescidisset hunc timorem, non tam periculose luctaretur. Qui semel cedit passioni, semper fortiolem experitur. Tu principiis obsta. Quære et tu : *Unde es ?* ut bene Deum noveris. 2. Nihil respondit ei, ne dimitteretur

liber. Tantum te amavit ! tantum opus salutis nostræ, quod susceperat perficere desiderabat !

II. *Dicit ergo ei Pilatus : Mihi non loqueris ? Nescis quia potestatem habeo crucifigere te, et habeo potestatem dimittere te ? Respondit Jesus : Non haberes potestatem adversum me ullam, nisi tibi datum esset desuper. (Ibid.)* Ecce iterum superbia opprimit lumen quod habebat de Christo dimittendo. Ita de una passione in aliam fit saltus, et una alteram juvat in ruinam. 2. Expende responsum Christi ; applica illud tibi in omni adversitate. Verum enim est, quod nulla in te possit quidquam, nisi datum sit illi desuper. Agnosce proinde omnes ex alto venire ; quamvis Deus ad eas inferendas creatis instrumentis utatur.

III. *Quærebat Pilatus dimittere eum. Judæi autem clamabant dicentes : Si hunc dimittis, non es amicus Cæsaris. (Ibid.)* Violenta hæc est machina. Ne perdat amicitiam Cæsaris, Deum perdit. Quam inique ? quam præpostere ? Timuit, ubi non erat timor : Quotidianum hoc est, forte et tuum. Deum contemnimus, ut hominem amicum conservemus. Expende quam hoc iniquum sit.

FERIA II.

PILATI IN CHRISTUM SENTENTIA.

I. *Et dicit (Pilatus) Judæis : Ecce Rex vester. Illi autem clamabant : Tolle, tolle, crucifige eum. (Joan. 19.)* Agonizat frigida defensio, quia adhuc clamores turbarum admittit et auscultat. Non bene satis a passione te tueris, si ei auscultas. Semper illa clamabit ne meliori assentiaris, sed commodiori. Agnosce tu Regem, quem

tollendum illi clamant. Exhibe illi solium, cor tuum. Roga ut hic imperet.

II. *Dicit eis Pilatus: Regem vestrum crucifigam? Responderunt Pontifices: Non habemus Regem, nisi Cæsarem.* (Ibid.) O cæcitas! Cæsarem agnoscunt Regem, a quo spoliabantur sua libertate: Christum, qui venerat, ut eos in libertatem assereret, rejiciunt. Quoties tu tyrannum animi colis, Christum despicias? Illius suggestiones velut imperia audis, hujus contemnis? Dic potius: Non habeo Regem, nisi Jesum Christum.

III. *Tunc ergo tradidit eis illum, ut crucifigeretur.* (Ibid.) Considera 1. injustam sententiam: quia judex toties innocentem agnovit, et tamen condemnat. 2. Crudelem, quia, ut ait Luc. 23, *tradidit eum voluntati eorum*, furentium scilicet, et capitalium inimicorum. 3. Cogita Jesum hanc sententiam non tam a Præsidente, quam ab æterno suo Patre decretam in mundi salutem accepisse. Discam me libenter tradere voluntati Dei, qui se tam prompte *tradidit voluntati eorum*.

FERIA III.

CRUCIS BAJULATIO.

I. *Et bajulans sibi crucem, exivit.* (Joan. 19.) Considera 1. quam suavi affectu diu desideratam Crucem sit amplexus; sane majore, quam Andreas suam; cupiens in ea delicta nostra portare. Quam gravem tu eam tuis reddidisti! Admirare ejus affectum, et gratias age. Detestare tuum, qui injuncta officia quereris esse supra tuas vires. 2. Non absterret eum infamia Crucis, quæ erat supplicium latronum: non pondus debilitato corpori admodum grave. Hæc sunt, quæ te ple-

rumque terrent. At non est infamia sequi JESUM. Defectum virium supplebit ipse; vel etiam succubuisse, erit gloriosum.

II. *Exeuntes invenerunt hominem Cyrenæum, nomine Simonem: hunc angariaverunt, ut tolleret Crucem ejus.* (Matth. 27.) Etsi violenter particeps factus infamiæ Simon, accepit gratiam illuminationis, et deinde gloriæ. Si angariato hoc dedit JESUS, quid dabit volenti? Associa te, aut subi vices Simonis. Non deterreat te pondus, non hominum judicia, non confusio. Si com-pateris, et conregnabis.

III. *Sequebatur autem illum multa turba populi, et mulierum.* (Luc. 23.) Quam diversis affectibus! aut ut crucifigant, aut ut irrideant, aut ex curiositate, aut ex humana familiaritate: nemo ut tollat crucem suam, et sequatur eum. Vide, ut tu hoc eum affectu sequaris. 2. Semel susceptam Crucem constanter tulit usque ad montem Calvariæ. Et licet tot per viam difficultates, ob pondus, debilitas vires, confusionem, irrisiones, etc. occurrerent, non tamen dimisit. Disce non ad horam portandam tibi esse Crucem, sed tota vita.

FERIA IV.

CRUCIFIXUS JESUS.

I. *Et dederunt ei vinum bibere cum felle mistum. Et cum gustasset, noluit bibere.* (Matth. 27.) 1. Dulcedo cordium potatur felle. Gustavit, ut suum etiam palato daretur tormentum. Noluit bibere, ne amaricaretur viscera, quæ sunt misericordiæ. Vinum dat mundus, sed nunquam purum. Id, quo delectat, permiscet felle. Ah! noli bibere: quia in novissimo mordebit ut coluber.

(Prov. 23.) 2. Vinum non bibitur, quia felle mistum. Displicent optima, quia mista pessimis. Intentio mala optimæ opera depravat. Sic ista age, ut nihil tædii, nihil simulationis, nihil commodi, aut amoris proprii admisceas.

II. *Ibi crucifixerunt eum.* (Luc. 23.) S. Ambros. (in c. 23. Luc.) ait: *Nudus Crucem ascendit: talis ergo ascendat, qui seculum vincere parat, ut seculi adjumenta non quærat.* Nihil in mundum attulit, nihil auferre pauperrimus Jesus. Non amat Crucem, qui non amat paupertatem: quia in ea nemo, nisi nudus digne pendet. 2. Cogita violentiam, qua manus pedesque trahuntur, dolorem ex traiectione olavorum, et patere te per obedientiam trahi, loco et muneri etiam arduo, ac tibi difficili applicari. 3. Cogita Christum egisse æterno Patri gratias pro illa hora, qua consummaturus erat opus; obtulisse se in sacrificium pro mundi, ac nominatim tuis peccatis. Quid vero tanto amoris rependes, quo dilexit te, et tradidit semetipsum pro te?

III. *Et cum eo alios duos, hinc, et hinc medium autem Jesum.* (Joan. 19.) Hoc ad majorem ignominiam spectabat, ut peior pessimis latronibus crederetur. Cogita tria genera crucifixorum: pessimus unus, alter conversus, tertius ipsa Innocentia et Dei Filius. Quandoquidem sua justis, et injustis crux est. Noli crucifigi ut latro, aut sceleribus ansam dare Cruci; noli violenter, ac proinde sine merito. Crucifigere cum Christo sponte, cum gaudio, et ex obedientia.

FERIA V.

SORTES IN VESTES. TITULUS, ET BLASPHEMIÆ.

I. *Erat autem tunica inconsutilis, desuper contexta per totum. Dixerunt ergo ad invicem: Non scindamus eam, sed sortiamur de illa.* (Joan. 19.) Divisa primum est exterior Christi vestis in quatuor partes. Interior et inconsutilis servatur integra. Vestes Christi fideles sunt. Scinduntur, qui corpori Christi non penitus adjacent. In quo non est fundamentum amoris Dei, non est etiam amor proximi. Qui adhæret Deo, adhæret et proximo per charitatem. Quoties quod non ausi sunt Judæi, ausus es tu, et vestem hanc charitatis Christianæ discidisti? Dic in posterum: Non scindam eam.

II. *Jesus Nazarenus, Rex Judæorum.* (Ibid.) Mori-
 rienti titulus datur ab ipsis hostibus, qui datus est nascenti a tribus Magis. Sic potestas ejus, et imperium firmatur. Sed heu! non agnoscitur Rex ab iis, qui erasum hoc nomen volunt. Erit tamen mihi Jesus et Salvator. Erit mihi Nazarenus et floridus, ac in ipsis tormentis amabilis. Erit mihi Rex, cui me devoveo: nec alium anima mea Dominum admittet. Ut nunquam discedam, Christo configar Cruci, clavis timoris, amoris, et mortificationis.

III. *Blasphemabant eum* (Matth. 27.), exprobrantes impotentiam salvandi seipsum, præsumptam Regis dignitatem, fiduciam vanam in Deum, inanem Dei filiationem. Hæ omnes calumniæ extinguuntur, si descendat de Cruce. Ita enim aiunt: *Descendat nunc de Cruce, et credimus ei.* Sed frustra. Imo, quia Filius Dei est, non descendit de Cruce. Filiorum Dei est, in

cruce suscepta constanter perseverare, ac mori, tum continua sui ipsius mortificatione, tum quotidiana vocationis suæ confirmatione.

FERIA VI.

PRIMUM, ET SECUNDUM CHRISTI VERBUM IN CRUCE.

I. *JESUS autem dicebat : Pater, dimitte illis : non enim sciunt quid faciunt.* (Luc. 23.) Loquitur in causa aliena, qui semper tacuit in sua. Et prima causa non est amantissimæ Matris, sed crucifigentium. Expende verba: *Patris* nomen usurpat, ut ad pietatem moveat, moneatque esse Patrem non tantum bonorum, sed etiam malorum, et te omnium fratrem. *Illis*, non definit præsentem Crucifixorem, sed etiam futuros, scilicet omnes peccatores. Quid non speres, qui te non excludi vides? *Non sciunt quid faciunt.* Excusat quoad potest, per ignorantiam: quia vere *omnis peccator ignorans est*, nec æstimat peccati gravitatem. Offensus quid tu agis? Ora pro præsentibus. Ignosce illis: excusa et tu quoad potes.

II. *Domine, memento mei, dum veneris in Regnum tuum.* (Ibid.) Latro bonus reprehendit socium blasphemantem, confitetur peccatum suum, dat testimonium innocentiae Christi, credit Christum esse Deum, et plenus spe eum orat: *Domine, memento mei, dum veneris in Regnum tuum.* Quid non potest uno pene momento Dei gratia acceptata? 2. Non petit latro liberationem a cruce, sed sui memoriam. Satis illi provisum est, cujus Deus meminisse dignatur. 3. Duo sunt ad latus Christi: unus convertitur, quis non speret? unus damnatur, quis non timeat, etiamsi sit apud JESUM?

III. *Amen dico tibi: Hodie mecum eris in paradiso.* (Ibid.) Quæ benignitas Jesu? Plus exhibet, quam petatur. 1. Quod promittit, non differt: *Hodie.* 2. *Mecum:* quod solatium, esse cum Jesu! In Paradiso cum illo esse et tu desideras? Sed esto prius in Cruce. *Ad magna præmia perveniri non potest, nisi per magnos labores.* (S. Greg. hom. 37. in Evang.) Si compassus fueris, conregnabis.

SABBATO.

TERTIUM VERBUM AD MATREM ET AD JOANNEM.

I. *Stabat juxta Crucem Jesu Mater ejus.* (Joan. 19.) Quis putas fuerit dolor Sanctissimæ Matris, quæ unice diligebat Filium? Jesu, quem non ignorabat Deum et hominem: *juxta:* quæ oculis suis inspiciebat; *Crucem:* tormenta et infamiam supremam. Et tamen *stabat*, et ipsa animo Filium pro mundi salute offerebat. *Stantem lego, flentem non lego*, ait D. Ambr. (in c. 23. Luc.) *Stare namque* (addit Amadeus hom. 5. de Martyr. Virg.) *in illa cordis amaritudine, magnæ adscribitur constantiæ.* Disce 1. Stare in adversis mente, et ratione, voluntate constante, etiam infracto exercitio. Disce 2. Nihil creatarum rerum, etiam spiritualia solatia ita amare; quin, si Deus velit, si expediat pro aliorum salute, perdere velis.

II. *Cum vidisset Jesus Matrem, et Discipulum stantem . . . , dicit Matri suæ: Mulier, ecce filius tuus.* (Joan. 19.) Sui loco relinquit Matri Joannem. Sed quæ comparatio utriusque! Quale solatium, loco Dei purus homo? Non est dubium Beatissimam Virginem in Joanne semper speculatam esse Christum. Disce et tu in proximis agnoscere Christum; firmior inde erit

charitas : præsertim vero in Superioribus exactior erit obedientia. Sed cur Joannes Matri ? 1. Privilegio virginitatis hoc tribuit Theophylactus. Virgo, Virgini Virginem commendavit. 2. Quia ipse quoque ad Crucem stetit : *Usque adeo bonum est, inquit ille, stare apud patientem Christum. Nam in fraternitatem ejus ducit.* En quibus frater Christi, quibus Virginis filius evadas. Pulchri tituli hoc constant pretio.

III. *Deinde dicit Discipulo : Ecce Mater tua.* (Joan. 10.) S. Ambros. (in exhort. ad Virg.) *Vocatus a Christo reliquit patrem. Huic traditur Virgo, qui suos nescit.* Quod tibi solatium esset, si ea tibi in Matrem daretur ! At fieri potest, si amore JESU tuos nescias, et carnalem ad eos affectum exuas. 2. Fieri potes frater JESU, et hinc MARIE filius, si exacte te voluntati Dei accommodes : *Quicumque fecerit voluntatem Patris mei . . . , ipse meus frater . . . est.* (Matth. 12.) Hoc consanguinitatem cum eo facit.

DOMINICA PALMARUM.

QUARTUM, ET QUINTUM CHRISTI VERBUM.

I. *Circa horam nonam clamavit JESUS voce magna : Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me.* (Matth. 27.) S. Leo : *Vox ista non querela, sed doctrina est : erudiens nos eo usque devenisse Christi dolores, ut noluerit eos etiam interna Dei assistentia mitigare. Et tu quot solatia, non tantum a Deo, sed a creaturis mendicas ? Magnum est, et valde magnum, ait Thom. a Kemp. (l. 2. c. 9.) tam humano, quam Divino posse carere solatio ; et pro honore Dei libenter exilium cordis velle sustinere, et in nullo seipsum quærere.*

II. *Ut consummaretur Scriptura, dixit : Sitio.* (Joan. 19.) Sciebat omnia se implevisse, quæ de se erant in Scriptura: hoc unum deesse; *In siti mei potaverunt me aceto.* (Psal. 68.) Hoc ergo implere voluit. Vide quam ad omnem obedientiæ apicem attendat Christus. 2. Magna evacuatio sanguinis magnam sitim creabat. Sed major erat sitis plura patiendi. *Habuit aliam sitim, puta amplius patiendi, atque evidentius suum nobis amorem demonstrandi.* (Blos. in expl. Pass. c. 18.) O si dares animam tuam, quam eum reficeres! Examina tuum in Deum et salutem proximorum amorem. Quid pro iis tolerare desideras?

III. *Vas ergo erat positum aceto plenum. Illi autem spongiam plenam aceto hyssopo circumponentes, obtulerunt ori ejus.* (Joan. 19.) 1. Aceto modico, et hyssopo reficitur exhaustus et moriens Deus. Habes in mediis etiam laboribus frangendi appetitus exemplum. Non æstima lautiora tibi deberi. In schola Christi minus illi debetur in hoc mundo, qui plura præstat. Servus Christi nunquam vult indulgentius haberi. 2. Acetum dant sitiendi Deo, qui optimos dies transigunt in mundanis, et carnalibus; senium vero tanquam fæces ætatis Deo dare volunt. 3. Vas aceto plenum, sunt corda amaricata, et plena rancoris, aut impatientiæ. Evacua hoc vas, et imple suavi vino charitatis.

FERIA II.

SEXTUM, ET SEPTIMUM CHRISTI VERBUM.

I. *Consummatum est* (Joan. 19.), quod Pater mandavit, quod Ego suscepi peragendum. Divinum est, cœpta perficere: modica laus est incipisse, maxima perfecisse. Non qui cœpit, sed qui perfecit præmium

capit. Quam multa tu ordiris? quam pauca ad finem deducis? Imitare Dei tui constantiam, ut et tu dicere possis hora suprema: Consummatum est, quod Deus jussit per praecepta, quod suscepi per consilia, quod jubent regulæ, quod monuit gratia. Quam felix tunc eris! sed quam longe adhuc abes!

II. *Pater, in manus tuas commendo spiritum meum.* (Luc. 23.) Expende verba: *Pater*: fiducia, et amoris verbum est. Non bene id usurpas, nisi vivas ut filius amans, reverens, obsequens. *In manus tuas*, in quibus una est quies et securitas. Ut in illis sis æternum, conjice te in illas, dum vivis, perfecta tuæ voluntatis in Divinam resignatione. *Commendo spiritum*: non corpus. Hoc in lectulo Crucis jam quiescit. Disce spiritus majorem habere curam, quam corporis. Ut autem spiritus secure transeat in manus Dei, vide ut corpus semper sit in Cruce. Hic solus tutus est transitus: alius omnis periculosus.

III. *Et inclinato capite tradidit spiritum.* (Joan. 19.) O sublime Mysterium! Deus moritur. Hoc assequi non potes, nisi prius discas, quod amor possit. Et pro te moritur. Vide homo, quanti sis pretii apud Deum. Vere dixit Apostolus (2. Cor. 6.) *Empti estis pretio magno*, morte Christi. Quid rependes, ne sis ingratus? Et tu spiritum tuum superbum inclinato per humilitatem capite trade. 2. Inclina caput tuum per obedientiam usque ad migrationem spiritus. *Inclina cor tuum ad custodiendas justificationes Dei.* (Psal. 118.)

FERIA III.

PRODIGIA IN MORTE CHRISTI.

I. *Ecce velum Templi scissum est in duas partes a*

summo usque deorsum (Matth. 27.), at significaretur morte Christi antiquam legem esse rescissam. 1. Operetur in te hoc ipsum mors Christi, ut vetus lex, quæ est lex membrorum, in te rescindatur. Efficacissimum argumentum occidendi veterem hominem, est Jesus occisus. 2. *Scissum est*, ne sancta amplius obumbrarentur. Frivolæ rationes sunt vela quædam, quibus Divina obvelamus. Scindantur illæ, ut ista melius perspicias. Nonne iis sæpius tui animi oculus fuit impeditus ?

II. *Terra mota est, et petra scissæ sunt.* (Ibid.) Hæc sunt signa condolentis naturæ. Pudeat hominem non tantum dolore mortem Christi, quantum elementa senserunt. *Terra es*, jam pridem tibi dictum; quia terram amas. Deus mortuus est. Hic succuti debes, et quidquid terrenum excutere. Condolere non potes, nisi ames: amare autem JESUM non potes, si præter JESUM aliud amas. *Petra es*, vel gravis pondere peccatorum, vel dura tui judicii ac voluntatis obstinatione. Si mors Christi penetrat, discindere contritione.

III. *Et monumenta aperta sunt.* (Ibid.) Ostenditur, quod Christus mortem nostram moriendo destruxerit, dum per eum juri mortis ipsi mortui eripiuntur. Hoc quoque operetur in te mors Christi. Aperiat et denudetur penitus sepulcrum tuæ conscientiae ei cui debet. 2. Aperiat sepulcrum dealbatum simulationis, ut appareas quod es, non quod fingis. 3. Aperiat sepulcrum malaram consuetudinum, easque omnes emittat, ut posthac ambules in novitate vitæ.

III. *Et continuo exivit sanguis, et aqua.* (Joan. 19.) Opportuna salutis nostræ remedia, SS. Sacramenta, quibus et ablueremur a peccatis, et adornaremur gratia. An et hoc parvum amoris signum est? Quantum vero illud? usque ad ultimam guttam sanguinem pro te dedit. *Tam copioso munere ipsa Redemptio agitur, ut homo Deum valere videatur.* (Euseb. Gall. hom. 6. de Pasch.) Quam liberalis in te est Deus! Quam tu parcus in illum, ut pro tanto sanguine nec lacrymam stilles?

FERIA VI. PARASCEVES.

CONTEMPLATIO CRUCIFIXI JESU.

I. O vos omnes, qui transitis per viam, attendite, et videte, si est dolor sicut dolor meus. (Thren. 1.) Considera tormenta Christi, 1. in corpore. *Foderunt manus meas et pedes meos; dinumeraverunt omnia ossa mea.* (Psal. 21.) *A planta pedis usque ad verticem capitis non est in eo sanitas.* (Isai. 1.) 2. in animo ex contemptu sui. *Subsannaverunt me subsannatione.* (Psal. 34.) *Factus sum in derisum omni populo meo, et canticum eorum tota die.* (Thren. 3.) Ex infamia Crucis cum latronibus. *Et cum sceleratis reputatus est.* (Isai. 53.) Ex defectu compatiens, aut consolantis. *Non est, qui consoletur eum ex omnibus charis ejus. Omnes amici ejus spreverunt eum, et facti sunt ei inimici.* (Thren. 1.) *Sustinui, qui simul contristaretur, et non fuit; et qui consolaretur, et non inveni.* (Psal. 68.) Ex ingratitudine hominum, et parvo fructu suæ Passionis. *Quæ utilitas in sanguine meo?* (Psal. 29.) *Quid est, quod debui ultra facere vineæ meæ, et non feci*

ei? *Expectavi ut faceret uvas, et fecit labruscas.* (Isai. 5.)

II. *Quid sunt plagæ istæ in medio manuum tuarum?* (Zachar. 13.) Quære ita ex Jesu tue: et respondentem audi: *Illis plagatus sum in domo eorum, qui diligebant me. Agnosce infinitum amorem,* (S. Ang. lib. de Virgin.) *Inspice caput hoc inclinatum ad osculandum, cor apertum ad diligendum, brachia extensa ad amplectendum, totum corpus expositum ad redimendum, hæc quanta sint cogitate; hæc in statera vestri cordis appendite; et totus vobis figatur in corde, qui totus pro vobis fuit affixus in Cruce. Vere dilexit nos, et tradidit semetipsum pro nobis.* (Ephes. 5.) *Illud a te quæri existima: Simon Joannis, amas me?* (Joan. 21.) Et repone toto affectu: *Domine, tu scis quia amo te.*

III. *Pro omnibus mortuus est Christus, ut et qui vivunt, jam non sibi vivant, sed ei qui pro ipsis mortuus est.* (2 Cor. 5.) Hunc ex Christi morte fructum trahere: non tibi, non commoditati, non delectationi, non honori vive, aut actum ullum impende. Te, et tua illi debes. *Non estis vestri: empti enim estis pretio magno.* (1 Cor. 6.) *Quid ergo retribuam Domino, (ait Bernard, tr. de dilig. Deo,) pro omnibus quæ retribuit mihi? In primo opere me mihi dedit, in secundo se; et ubi se dedit, me mihi reddidit. Datus ergo, et redditus, me pro me debeo, et bis debeo. Quid Deo tribuam pro se!*

SABBATO SANCTO.

DEPOSITIO CORPORIS CHRISTI DE CRUCE, ET SEPULTURA.

I. *Joseph, qui et ipse Discipulis erat Jesu, occultus autem propter metum Judæorum, audacter introivit ad*

Pilatum, et petiit corpus JESU. (Matth. 27. Joan. 19. Marc. 15.) 1. Patibulatum corpus JESU unus tantum petit; quam pauci amant JESUM Crucifixum! 2. Ante ob metum latebat, jam pendentis JESU se declarat Discipulum. Hic fructus Passionis est. In te vacuam non credam, si in confusione et vilitate Deum agnoscas, et sequaris; idque audacter, nulla veritus pericula, præstes.

II. *Venit autem et Nicodemus ferens mixturam myrrhæ, etc.* (Joan. 19.) Duo ergo ex omnibus Discipulis sunt, qui in Crucifixum JESUM testantur affectum. Aude tu tertius esse. 2. Expende officia, quæ Christo exhibent. Deponunt Corpus de Cruce, aromatibus condiunt, involvunt sindone, et suis humeris viri nobiles, eum, qui tam infamis habitus fuit, deportant. En quam contempto Christo nobilitatem suam subjiciant, ut tu eidem contempto, non neges tuam vilitatem. Exhibe eadem officia in Christi membra, seu proximos depone de cruce affictos solatio spirituali, condi aromatibus, sive cura illorum famæ, involve sindone silentii eorum defectus.

III. *Et posuit illud in monumento suo novo, quod exciderat in petra, et advolvit saxum magnum ad ostium monumenti.* (Matth. 27.) Sepelis in corde Christum, quoties sumis. Hæc ergo observa. Sit sepulcrum novum, in quo non sit ullus alius positus sinister affectus; sit in lapide immobilitatis, et constantiæ; advolve saxum efficacium propositorum; circumda custodiam sanctarum cogitationum, etc.

DOMINICA RESURRECTIONIS.

I. *Resurrexit tertia die secundum Scripturas.* (1 Cor.

15.) Succedunt læta tristibus. Deus ita constituisse videtur, ut per aspera eatur ad amoena. Christus gloriæ Resurrectionis præmisit triginta tres annos duræ vitæ, tres dies acerbissimæ Passionis. Sic ergo et tibi eundem ad gloriam. Si commortuus fueris, et convives.

II. *Ego dormivi, et soporatus sum, et exsurrexi.* (Psal. 3.) Anima Christi reunitur corpori, ut quod socium fuit passionum, esset et resurrectionis. In momento recedunt livor et vulnera; accedunt decor et gratia: quo tam corporis, quam animæ illius gaudio? quibus angelorum gratulationis affectibus? Accede ad Christum paribus: et ut gaudium tuum sit plenum, unire et tu tanquam membrum corporis Christi illius animæ per amorem.

III. *Quomodo Christus surrexit a mortuis per gloriam Patris, ita et nos in novitate vitæ ambulemus.* (Rom. 6.) Recipis fructum Resurrectionis Christi, si ambulas in novitate vitæ. Sed non ambulas in novitate vitæ, nisi occidas veterem hominem. Sicut non est ingressus ad vitam æternam, nisi per mortem naturalem; ita nec ad novam perfectamque vitam ingredieris, nisi spiritu facta carnis mortifices.

FERIA II.

DE DOTIBUS CORPORIS GLORIOSI.

I. *Seminatur in corruptione, surget in incorruptione.* (1 Cor. 15.) Prima Corporis gloriosi dos est, qua et mortis, et morborum ac vulnerum immune redditur. *Mors illi ultra non dominabitur.* (Rom. 6.) Quibus mediis ad hanc evasit Christus? Patiendo, et moriendo. Huc tu evadere debes, ut nec in prosperis, nec in adversis, ullo pravo affectu corrumparis. Ad hoc

vero expende, quam necessarium sit mortificationis studium.

II. *Seminatur corpus animale, surget corpus spirituale.* (1 Cor. 15.) Secunda dos est subtilitas, qua corpora dura, et aliis corporibus resistentia, penetravit. Tu penetra omnes difficultates et impedimenta in via virtutis. *Omnia potes in eo, qui te confortat.* (Philipp. 4.) Sed ad hoc quoque opus est, ut seminetur animale, et proprii commodi studiosum.

III. *Seminatur in infirmitate, surget in virtute.* (1 Cor. 15.) Tertia dos est agilitas, qua se ubi volebat, momento præsentem sistebat. An ita tu agilis ad inspirationes divinas? an ad aliorum commoda, an ad progressum in via virtutis? an ad seminandum in infirmitatis suæ cognitione, et abjectione tui?

IV. *Seminatur in ignobilitate, surget in gloria.* (Ibid.) Quarta dos, claritas, qua longe supra solem resplenduit. *Sic luceat lux tua coram hominibus, ut videant opera tua bona.* (Matth. 5.) At non erit, nisi semines in ignobilitate et abnegatione tui.

FERIA III.

DE VULNERUM CICATRICIBUS IN GLORIOSO CORPORE RESERVATIS.

I. *Quid sunt plagæ istæ in medio manuum tuarum?* (Zach. 13.) Euseb. Emiss. (hom. 10. de Pasch.) ait: Ideo in glorioso Corpore retenta vulnera, *Ne causam ipsam gloriæ obscuraret lux gloriæ.* Voluit in æternum constare, se per vulnera emisisse gloriam. Si hoc est gloriæ pretium, quid ego olim ostendam, qui pati detrecto? *Oportuit pati Christum, et ita intrare.* (Luo. 24.) Ergone mihi alia via pingetur?

II. *Non obliviscar tui. Ecce in manibus meis descripsi te.* (Isai. 49.) Altera retentarum cicatricum causa est, ut sint Christo memoriale sui in nos amoris pro quibus ea pati voluit; et in iis legat pretium nostræ salutis, pergatque adhuc nos amare, qui tanto illi constamus. Ergo tui memoriam in æternum vult habere JESUS. Recordare et tu Salvatoris tui. At non sæpe recordaberis, nisi obliviscaris creaturarum, quæ memoriam Dei impediunt.

III. *Et videbit eum omnis oculus, et qui eum pupugerunt.* (Apoc. 1.) Tertia causa est, ut olim damnandis ea ostendat; exprobet sævitiam, qui eum peccatis suis crucifixerunt; ingratitudinem, qui tanto amor non corresponderunt. Item, ut ostendat Beatis in æternum, et gaudeant de amore tanto, qui per cicatrices elucet. Quomodo tu eas aspicias? an cum confusione? an cum gaudio?

FERIA IV.

APPARET SANCTISSIMÆ MATRI SUÆ.

I. *Qui diligit me, diligetur a Patre meo; et ego diligam eum, et manifestabo ei meipsum.* (Joan. 14.) Manifestasse se Christum Matri, non tradunt Evangelistæ, et ideo non certum est; at pie creditur, quia eam præ cæteris dilexit, et præ cæteris ab ea diligebatur. Amans, ut ad centrum properat ad amatum. Nondum sentis tibi per sancta lumina manifestari JESUM? forte non satis amas. Amantibus se manifestat JESUS.

II. *Secundum multitudinem dolorum meorum in corde meo, consolationes tuæ lætificaverunt animam meam.* (Psal. 93.) Cogita, quæ fuerit Virginis viso Filio con-

solatio. Ut eam assèquaris, magnitudinem doloris in Passione habiti expende. Ad mensuram doloris datur consolatio. Quantum tu sperare possis, ex mortificationis et toleratæ afflictionis magnitudine collige.

III. *Anima mea liquefacta est, ut (dilectus) locutus est.* (Cant. 5.) Cogita, quod fuerit expectantis Virginis desiderium: qui jam Christum aspicientis affectus demissionis, devotionis, adorationis, gratulationis de exantlato tanto opere; gaudii de triumpho resurrectionis; amoris, etc. qui omnes ex ferventi in JESUM desiderio nascuntur. Non experiris hos in te? Excita fervens videndi et cognoscendi Dei desiderium, sequentur reliqui.

FERIA V.

SANCTÆ MULIERES TENDUNT AD SEPULCRUM DOMINI.

I. *Una autem Sabbati valde diluculo venerunt ad monumentum, portantes, quæ paraverant, aromata.* (Luc. 24.) Cogita harum studia. 1. Emunt aromata. Jam non habebant amplius, quod posset vanitati servire. 2. Conficiunt unguentum, etsi scirent jam a Josepho, et Nicodemo unctum, spectantes non quid ab aliis factum sit, sed quid a se fieri deceat. 3. Valde mane exeunt, non citra incommodum tenebrarum, et forte insomnem noctem transegere ob dolorem. 4. Veniunt ad monumentum sine metu custodum; amor enim eas urgebat. Vere amas JESUM, si hæc ei obsequia præstas.

II. *Et dicebant ad invicem: Quis revolvat nobis lapidem?* (Marc. 16.) Expendunt difficultatem, quæ obviat suscepto operi: agnoscunt vires sibi ei superandæ non suppetere. Non cedunt tamen, sed pergunt. En

constantiam in bono, fiduciam in Deo natam ex amore. Usurpa tu hanc sæpe reflexionem : Quis revolvat mihi lapidem hujus tentationis, difficultatis, impedimenti ? ne imparatus retundaris. Fide Deo, ubi tu deficiis, ut susceptum opus constanter urge.

III. *Ecce terræ motus factus est magnus, et respicientes viderunt revolutum lapidem.* (Matth. 28. Marc. 16.) En ut Divina providentia constantiam et fiduciam juvat ! Terræ motu revolvitur lapis, fugantur custodes, qui opus meditatam impedire potuissent. Ita serio Deus ad se tendentibus adest : tollit impedimenta externa aliorum hominum, aut circumstantiarum, interna malorum habituum, et consuetudinum, fugat Dæmones inimicos. Expende quoties id sis expertus : et persevera in bono, confide in Deo.

FERIA VI.

SANCTÆ MULIERES DE RESURRECTIONE CHRISTI AB ANGELO INFORMANTUR.

I. *Respondens autem Angelus dixit mulieribus : Nolite timere vos, scio enim quod JESUM, qui crucifixus est, quaeritis.* (Matth. 28.) En alterum timentibus, sollicitate tamen Deum quaerentibus, solatium ! Sed cur non timeant terræ motum, Angelum aspectu fulguris ? Quia JESUM quaerunt crucifixum. His sua Deus mittit solatia. At carebis illis, dum teipsum, dum creaturas, dum aliud præter JESUM, et hunc crucifixum quaeres.

II. *Non est hic : surrexit enim, sicut dixit.* (Ibid.) Quaerunt JESUM in tumulto. Dolere poterant, quod hic non esset ; sed si suum JESU bonum amabant, gaudere debebant, quod gloriosus surrexerit. Ubi tu JESUM quaeris ? in tuis commoditatibus ? in creaturis ? in sen-

suum oblectamentis? Quoties respondent tibi Divina lumina: *Non est hic?* quoties frustra, et damno tuo quæsivisti? et nondum desistis?

III. *Venite, videte locum, ubi positus erat Dominus. Et ingressæ non invenerunt corpus Domini JESU.* (Ibid. et Luc. 24.) Amor erat, quo JESUM quærebant, sed adhuc sensualis, ut eum viderent, tangerent, ungerent. Ideo non invenerunt. Puro quærendus amore est. Examina intentiones tuas, an puræ sint, an soli JESU intentæ, an nihil amoris proprii admixtum? Mixta non invenies eum, qui solum pura intentione invenitur.

SABBATO.

REPREHENDUNTUR MULIERES, ET MITTUNTUR NUNTIE AD APOSTOLOS.

I. *Cum timerent autem, et declinarent vultum in terram, dixerunt ad illas: Quid quæritis viventem cum mortuis?* (Luc. 24.) Reprehendi merentur, quia Angelis clare monstrantibus non credunt. Has imitantur, qui in rebus etiam sanctis non sequuntur ductum visûs spiritualis, et suo sensui inhærent. Quæerunt JESUM, cui se dedant; sed inter mortuos, cum judicio et amore proprio. Ibi est Jesus, ubi nihil tui est.

II. *Non est hic, sed surrexit.* (Ibid.) Infallibile resurrectionis signum exhibent, quia *non est hic*. Hoc argumento probatur nostra spiritualis resurrectio; si a verace Angelo, non a blandiente sensu dici possit, non est in hac imperfectione, in hoc pravo affectu, in hac passione, in priore tepiditate spiritus. Gaude, si sic sit: si non est, cura ut sit.

III. *Cito euntes dicite Discipulis ejus, quia surrexit.*

(Matth. 28.) Nomine Christi hoc mandant Angeli Mulieribus. At non merebantur tam læta nuntia Apostoli, qui eum tam foede deseruerant. Spectavit Christus, quid suus amor postulet, non quid eorum merita. Amat etiam immerentes. Hoc me indignum amore mei Domini solatur. Non intres in iudicium cum servo tuo, Domine, sed fac secundum misericordiam tuam.

DOMINICA IN ALBIS.

MULIERES REFERUNT APOSTOLIS NUNTIIUM RESURRECTIONIS.

I. *Dicite Discipulis ejus, et Petro, quia surrexit.* (Marc. 16.) Exprimi nominatim Petrum, tenerioris affectus est argumentum. Amaverat plus cæteris JESUM, inde plus cæteris dolebat: affectum affectu rependit. Non cessabat suum peccatum de flere: erigit moestum amoris demonstratione. Agnosce bonitatem, ama, in eam spem tuam repone. Non dimittet te, etiam cum ex fragilitate peccaveris.

II. *Et regressæ a monumento nuntiaverunt hæc omnia undecim, et cæteris omnibus.* (Luc. 24.) Oves Pastoribus Divina mysteria annuntiant. Doctores edocent discipuli. Ne erubescas, qui regis Ecclesiam Dei, a minoribus discere, aut in eis mirari gratiæ miracula. Ne eis invidias qui tibi in spirituali perceptione præcurrunt. Humilis esto, et paratus a quocunque edoceri.

III. *Et visa sunt ante illos sicut deliramentum verba ista, et non crediderunt illis.* (Luc. 24.) Quæ nuntiant Mulieres, sunt ea ipsa, quæ Christus Apostolis prædixerat: concordant omnino Magistri verbis nec tamen credunt. Imitaris Apostolorum incredulitatem, qui in-

spirationes Divinas, ut vanas rejicis; aliorum monita, scrupulos, conscientiae remorsum deliria arbitraris. Attende illis: quia per illa Deus ducit, Aberras, si non sequeris.

FERIA II.

PETRUS ET JOANNES CURRUNT AD SEPULCRUM.

I. *Exiit ergo Petrus, et ille alius Discipulus, et venerunt ad monumentum.* (Joan. 20.) Nuntii a Mulieribus accepti veritatem experiri volunt. Non retinentur aliorum non credentium exemplo. Attendunt, non quid agant alii, sed quid prudenter agendum sit. Cape hujus regulæ necessitatem, et sequere.

II. *Currebant autem duo simul.* (Ibid.) Amor eos incitabat ad cursum. Hic nescit tarda molimina, Parum distant, lente velle obsequia Dei, et diu nolle. Qui amat Divina, volat ad illa. Currisne tu, an serpis? Vis progredi? ama, tantum procedes, quantum amabis.

III. *Ille alius præcucurrit citius Petro, et venit prius ad monumentum; non tamen introivit.* (Ibid.) Discipulus quem amabat Jesus, prior venit. Non hominis est volentis, neque currentis, sed miserentis est Dei. Prævenientis gratiæ opus est quod ad Jesum venias: illi, non tibi ipsi, da gloriam. Et nota quod vera Fides humilis est, nec de se præsumit. Non tua bona opera, sed sola Dei misericordia tibi præstet fiduciam; et quantuslibet sis *noli altum sapere, sed time.*

FERIA III.

MAGDALENA AD MONUMENTUM.

I. *MARIA autem stabat ad monumentum foris plorans. Dum ergo flet, inclinavit se, et prospexit in monumentum.* (Joan. 20.) Considera amoris signa: stat ad monumentum; flet: sæpius inspicit videndi Jesu desiderio. Repeti de illa potest: *Dilexit multum.* (Luc. 7.) Expende curam, qua tu Deum quæris. Stasne in propositis? dolesne amissum? considerasne ubi, quomodo reperias?

II. *Et vidit duos Angelos in albis sedentes.* (Joan. 20.) S. Cyrill. Alex. (lib. 12. in Joan. cap. 46.) *Cum circa monumentum perseverat plorans, vocis Angelorum ad cognoscendum Christum juvatur.* Ut angelos seu spiritualia lumina assequaris, non obiter exigenda est meditationis hora, sed perseverandum et attentione et affectu; etiam sua deploranda est cæcitas.

III. *Dicunt ei illi: Mulier, quid ploras? Dicit eis: Quia tulerunt Dominum meum; et nescio ubi posuerunt eum.* (Joan. 20.) Causa fletus est amissus Jesus. Optima, et una lacrymis digna. Sed si flet illa, quod tulerunt invitæ et ignorantibus, quid te agere decet, cui scienti et volenti tuæ passionibus et mali affectus toties Jesum tulerunt?

FERIA IV.

CHRISTUS APPARET, MAGDALENÆ IGNOTUS.

I. *Conversa est retrorsum, et vidit Jesum stantem: et non sciebat, quia Jesus est.* (Joan. 20.) Dum quæritur Jesus, adstat a tergo Magdalene. Vide, quam non procul est ab iis, qui eum quærunť in toto corde. Sed

dissimulat quandoque præsentiam suam, ut non apprehendamus hic JESUM esse, sed nos desertos cogitemus. At respiciamus post tergum, sive ad exitum nostrarum afflictionum, videbimus ibi Deum.

II. *Dixit ei* JESUS: *Mulier, quid ploras? Quem quaeris?* (Ibid.) Drogo Host. (de Sacram. Passion.) *Occultat se ut ardentius requiratur, et requisitus cum gaudio inveniatur, inventus cum sollicitudine teneatur.* 2. Interrogat non ignorans, sed quia delectatur, nos quandoque affligi suiipsius desiderio. Si videaris tibi a Deo desertus, ardentius Deum require: iste est inveniendi modus.

III. *Dicit ei: Domine, si tu sustulisti eum. dicito mihi ubi posuisti eum, et ego eum tollam.* (Joan. 20.) Vide amoris vim, qui solum Christo intentus, quid loquatur vix advertit. Si sustulisti *eum* dicit; quem? non exprimit, quasi obviis quisque ejus affectus intelligat. Novit quis fuerit Judæorum furor, et ait *se eum ablaturam*, ubiubi sit, sine omni periculorum metu. Ita amor animosam reddidit, ac resolutam. Quantum tu ab his resolutionibus distas, quia plurimum distas ab amore?

FERIA V.

CHRISTUS MANIFESTAT SE MAGDALENÆ, ET MITTIT EAM AD DISCIPULOS.

I. *Dicit ei* JESUS: *Maria. Conversa illa dicit ei: Rabboni.* (Joan. 20.) Uno Christi verbo, *Maria*; altero *Marisæ, Rabboni*, magni affectus clauduntur: in Christo benignitatis, suavitatis, affabilitatis, familiaritatis; in Maria vero reverentiæ, humilitatis, adorationis, amoris, gaudii. Ille ex uno verbo noscitur: illa uno verbo se

eum nosse significat. Ita Deus paucis verbis multa homini: ita homo paucis verbis multa Deo loquitur. Plura de Deo cogita, quam loquaris.

II. *Dicit ei Jesus: Noli me tangere.* (Ibid.) Expende causam, cur eam tactu prohibeat, fuisse, ut nimium fervorem, quo illa se ad pedes Jesu projecerat, non-nihil temperaret. Amor enim pene reverentiam exue-
rat. Amari vult Deus; sed et reverenter coli. Ut Deo ergo familiaris esse debes per intimam cum eo communicationem; ita debes esse et reverens, tam externo corporis situ, quam interna animi compositione.

III. *Vade ad fratres meos, et dic eis: Ascendo ad Patrem meum, et Patrem vestrum.* (Ibid.) Ad pedes Christi suos exerere affectus Maria desiderabat; Christus vero quantocius suos consolari. Ideo accessu eam prohibet, et ad Discipulos ablegat, quos, ad exprimendum amorem, *fratres* vocat. Vide, quam Deo placeat, ut tua spirituali consolatione abstineas, ut alium mœstum consoleris. Curat eis significari ascensum suum *ad Patrem vestrum*: ut incipiant de Christi recessu cogitare, se ad illum tolerandum disponere, et confidere in Deum, quem sciant affectu Patrem esse.

FERIA VI.

APPARET ALIIS MULIERIBUS.

I. *Ecce Jesus occurrit illis, dicens: Avete.* (Matth. 28.) Credas assecutam esse illas Magdalenam; significasse se vidisse Dominum: dolere mulieres se ad sepulcrum non expectasse; desiderare et ipsas videre Dominum. Ita dispositas primus salutatur: *Avete.* Ita benignus est Deus iis, qui eum desiderant, et obsequia deferunt. Non

diu differet te consolari, si serium ejus desiderium concipias. Omnis perfectionis initium est desiderium.

II. *Illæ autem accesserunt, et tenuerunt pedes ejus, et adoraverunt eum.* (Ibid.) Expende gaudium, reverentiam, et dulcissimos affectus ad Christi pedes. Arcuerat paulo ante Magdalenam a pedibus suis. Non solatium præbet, differt quandoque: exhibet autem perseverantibus, sed hora, qua sibi placet. Non omnibus idem solatium prabet, differt quandoque: exhibet autem perseverantibus, sed hora qua sibi placet, et quod cuique bonum est. Tuum est insistere bono, de tempore consolationis curam Deo remitte. Non aberit a se desiderantibus.

III. *Tunc ait illis JESUS: Nolite timere; ite nuntiate fratribus meis, ut eant in Galilæam, ibi me videbant.* (Ibid.) Expende verborum suavitatem, tum ad mulieres, tum ad mulieres, tum de Apostolis sui nuper desertoribus. Sed suaviorem crede fuisse animum: neque enim aversionem ab iis, quanquam graviter offensus, concepit. Etiam qui te offendit, fratrem cogita, suavi alloquio et affectu dignare. Galilæam illis designat, ubi videatur, locum scilicet quietum, et a tumultibus submotum. Ut gustes Deum, recede a strepitu mundi, vanitatum, passionum tuarum.

SABBATO.

APPARET PETRO.

I. *Abiit (Petrus) secum mirans, quod factum fuerat.* (Luc. 24.) Viderat Petrus sepulcorum vacuum. Discedit a Joanne, solus secum meditatur quæ vidit. Optima dispositio ad videndum Deum, Divinaque cognoscenda, recedere etiam corpore, multo magis affectu

a creaturis. Solitudinem animæ amat Deus. *Ducam eam in solitudinem, et loquar ad cor ejus.* (Osee 2.)

II. *Surrexit Dominus vere, et apparuit Simoni.* (Luc. 24.) Apparet Dominus non Joanni, qui constans ad Crucem permansit; sed Petro, qui et fugerat et negaverat. Ita animat Deus peccatores pœnitentes, ut non dejiciantur. Ostendit quantum æstimet lacrymas pœnitentis. Qui hic affectus Petri? quæ confusio ob scelus admissum? quis dolor? quæ lacrymæ? Excita in te eosdem ad pedes JESU.

III. *Visus est Cephæ.* (1 Cor. 15.) Christus non exprobrat Petro scelus admissum, sed blandissime solatur. Disce qua benignitate peccatorem contritum excipias: qua charitate obliviscaris injuriarum a proximo acceptarum. Quod feceris proximo, exspecta a Deo. *Si non dimiseritis hominibus, nec Pater vester dimittet vobis.* (Matth. 6.)

DOMINICA II. POST PASCHA.

JUNGIT SE CHRISTUS DUOBUS DISCIPULIS EUNTIBUS IN
EMMAUS.

I. *Ecce duo ex illis ibant . . . in castellum . . . , nomine Emmaus.* (Luc. 25.) Tristes de Christi morte, dubitantes de Resurrectione, solatium quærunť a villa. Convertuntur ad sensualia, qui exspectare debebant Divina. Promissus tertius dies aderat: accesserat mulierum, Petri, ac Joannis testimonium: isti tamen adhuc dubitabant. Quam parum sustinemus Dominum, qui nos tot annis sustinet! quam facile ad sensualia convertimur: Immodicam tristitiam cave: si aliqua te tangat, noli a creaturis remedium quærerere. Exspecta Dominum, et intendet tibi.

II. *Et ipsi loquebantur ad invicem de his omnibus, quæ acciderant. Et factum est, dum fabularentur, et secum quærerent, et ipse JESUS appropinquans ibat cum illis. (Ibid.)* Errabant oves, adest Pastoris charitas, ne perdantur. Dissimulat habitum, ut prius eos ad Divinum solatium recipiendum disponat; vult enim ad suas gratias nos præparari. Dum fabulantur de Passione, se illis miscet; tantum Domino placet suam, a nobis mortem commemorari! Assuesce non inania, sed Divina loqui, ut JESUM habeas itineris tui socium.

III. *Oculi autem illorum tenebantur, ne eum agnoscerent. (Ibid.)* Hoc exhibebatur foris, quod agebatur in mente. Nec eum fidei oculo agnoscebant, nec corporis. Qua causa tenebantur oculi? Credibile est, nimia tristitia, quæ animum plerumque confundit. Adest Deus iis, qui afflicto sunt corde; et tamen dum tangimur, abesse credimus. Tunc fide firmandus est animus. Sapiens est Deus, scit; omnipotens, potest; bonus, vult adesse. Exspecta ergo, viriliter age, et confortetur cor tuum.

FERIA II.

QUI SINT EORUM SERMONES EXQUIRIT CHRISTUS.

I. *At (JESUS) ad illos: Qui sunt hi sermones, quos confertis ad invicem, et estis tristes? Et respondens unus dixit ei: Tu solus peregrinus es in Jerusalem, et non cognovisti quæ facta sunt in illa? (Luc. 24.)* Quærit quod sciebat, 1. ut ulcus suum detegerent, ac pharmacum susciperent, ait Theophyl. En benignitatem Christi! 2. Quia gaudet rememorari suam Passionem, præbet narrandi occasionem. Narra ergo tu Deo per gratiarum actionem, quanta pro te passus sit.

Qui sunt tui sermones? de iis rebus, quæ sunt in corde. Expende, quæ sint, an Divina, an humana? Denique ulcera animi non cela, ut medicinam capias.

II. *Quibus ille dixit: Quæ? Et Dixerunt: De Jesu Nazareno, etc. (Ibid.)* 1. Quærit tanquam ignorans, aut quasi jam oblitus injuriarum suarum tam immanium. An tu sic minutarum oblivisceris? 2. Quærit, *Quæ*, tanquam tota illa passio res esset adeo minuta, ut ei memoria exciderit. Amor tam ingens tui parva illi repræsentat ea, quæ pro te fecit. Parvus ergo est meus in Jesum amor, qui me pro eo egisse multa existimo. Conabor præstare plura, sed ero tamen servus inutilis.

III. *Nos autem sperabamus, quia ipse esset redempturus Israel. (Ibid.)* Aperiant ulcus modicæ fidei. Non credebant enim iliam ipsam Christi mortem esse redemptionis medium. Si consilia Dei in humanis eventibus assequi non potes, acquiesce illis. Optimum est, quidquid decernit ipse: per media a nobis judicata contraria fini, ad finem pervenit.

FERIA III.

CHRISTUS REPREHENDIT DUOS DISCIPULOS INCREDULOS.

I. *Et ipse dixit ad eos: O stulti, et tardi corde ad credendum! (Luc. 24.)* Acerba reprehensio, sed nulla indignatio. *Stultos* vocat, non pro convitio sed pro officio charitatis. Si corripis, sic age; si corriperis, sic suscipe. Et tu tardus es corde credendum practice, quæ passus est Christus. Nam si credis mente, at non opere, et imitatione.

II. *Nonne hæc oportuit pati Christum, et ita intrare in gloriam suam? (Ibid.)* Causa reprehensionis alle-

III. *Et dixerunt ad invicem: Nonne cor nostrum ardens erat in nobis, dum loqueretur in via.* (Ibid.) *Christi sermones*, ait Origen, *accendebant corda ad amorem Divinum.* Legis pios libros, meditaris documenta Christi, audis adhortationes: Deus tibi loquitur: accenderis, nisi resistas. Sed quando dicunt se exarsisse? Non in fractione panis, dum eum agnoscerent: sed in via, dum adhuc lateret. Etiam desolationes (cum Deus a te absconditur) ad hoc tibi serviant, ut inflammeris desideriis, amore, affectibus adhærendo Deo, etc.

FERIA VI.

APPARET DISCIPULIS CONGREGATIS.

I. *Cum sero esset . . .*, et fores essent clausæ, ubi erant Discipuli congregati . . . , *venit Jesus.* (Joan. 20.) Ubi non est dispositio, tardat Deus. Nondum credebant: varia ad eos resurrectionis nuntia miserat, ut dispo- neret, per quæ et desiderium accenderet. Ideo sero venit, quia sero se disposuerunt. Ut visiteris a Deo, pone congruam dispositionem. 2. *Cum fores essent clausæ.* Deus non intrat in cor, si portæ sensuum non sint obseratæ. Dissipatus est spiritus, ubi sensus non sunt custoditi, ubi creaturarum affectus ultro citroque meant. Inspice portas tui cordis.

II. *Venit Jesus, et stetit in medio* (Ibid.); ut æque omnibus esset conspicuus, ut Dux, Magister, Pastor, Protector suorum. Ubi duo vel tres congregantur in nomine ejus, adest ipse. Congrega ergo potentias animæ tuæ in oratione, claude portas sensuum, mox tibi aderit: Dux ad animosa proposita, Magister ad solidas veritates, Pastor ad solatia, Protector contra tuos hostes. Quia vero medium amat, etiam tu eum in

medio cordis reponere, ut nihil præ illo aestimes, ames, timeas.

III. *Et dixit eis: Pax vobis. Ego sum, nolite timere.* (Ibid. Luc. 24.) Omnia singularis solatii verba. *Pax vobis*: quam olim spopondit, quam passione sua comparavit. *Pacis Deus est.* Pax ergo tibi sit cum Deo, per tuæ cum illius voluntate conformationem: cum proximo per charitatem patientem, benignam, non inflatam, etc. tecum per affectuum pravorum mortificationem. *Ego sum*: addit Chrysostomus. serm. 81. qui vos per gratiam vocavi, elegi per veniam, pietate sustinui, portavi charitate, et modo vos sola benignitate suscipio. Dic etiam animæ meæ: *Ego sum*: et si consistent adversum me castra, non timebit cor meum. (Psal. 26.)

SABBATO.

CONTURBATIS ET CONTERRITIS CICATRICES VULNERUM EXHIBET.

I. *Conturbati vero, et conterriti existimabant se spiritum videre.* (Luc. 24.) Discipuli rudes adhuc, et imperfecti, non credunt, ait Beda, tertia die potuisse resurgere. Putant ergo, se videre spiritum, seu phantasma; tametsi jam audierint: *Ego sum.* Quoties non sancta dictamina, et veritates practicas, aut putamus, aut nobis mentimur esse illusiones? quia timemus scilicet agendi difficultatem, et magis nobis illudimus. Nunquam tu ita timuisti? an posthac timebis?

II. *Et dixit eis: Quid turbati estis, et cogitationes ascendunt in corda vestra.* (Ibid.) Christus in repentinis eos timere, ac turbari non probat. Ideo amice corripit. Repentina probant animum constantem,

Deoque nixum. Ut nihil tibi repentinum eveniat, quo sternaris, assuesce prævidere omnia, ac te præmunire. Id si fecisses, quantas difficultates gloriose superasses, quibus turpiter succubuisti? id ut obtineas, expugnandus omnino est amor proprius.

III. *Videte manus meas, et pedes meos, quia ego ipse sum.* (Ibid.) Ad pellendum timorem, ad firmandam fidem hoc fecit. O benignitas Christi! Venerare sanctum latus, manus, ac pedes, transfossa. Inhære huic spectaculo, quandiu potes. Si vero te terreat difficultas aliqua, aut munus grave suscipiendum; inspicere illa vulnera, nuper acerba, nunc illustria; et spera tua quoque vulnera, et adversitates tibi cessuras in gloriam.

DOMINICA III. POST PASCHA.

CHRISTUS MANDUCAT CUM DISCIPULIS.

I. *Adhuc illis non credentibus, et mirantibus pro gaudio dixit: Habetis hic aliquid, quod manducetur?* (Luc. 24.) Vide quot modis se Jesus suis insinuat, ut ipse esse credatur. Mittit per quos nuntietur, ipse se videndum, audiendum, tangendum præbet: hic etiam, licet in glorioso corpore, ad manducandum petit, ut incredulos reducat. Animarum salus non uno remedio peragitur: tentanda sunt plura, etiam ut tuam emendes. Non elanguesce, si uno non proficias. Zelus tuæ, et alienæ salutis id efficiet, et plura suggeret.

II. *At illi obtulerunt ei partem piscis assi, et favum mellis.* (Ibid.) Tenuitati Discipulorum aliud non suppetebat. Optimum quod habebant porrexerunt. Fac Jesum a te petere, quod manducet: quid porriges? da optimum quod habes, teipsum; sed assum tum interna, tum externa mortificatione. Aliter placere Deo non

potes. Sed adde mel promptæ, ad ejus obsequia, voluntatis, puræque intentionis : quo condimento si careant opera, non sapiunt Deo.

III. *Gavisi sunt Discipuli viso Domino.* (Joan. 20.) Viderant utique statim ingredientem, at primum post longiorem conversationem gaudent : tum enim plene credunt : vel forte ex illius lenitate quod non exprobrēt turpem fugam. Unde ex hac benignitate, subit spes omnium olim promissorum bonorum. Quam hic Discipulis, tibi sæpius fugitivo exhibuit benignitatem. Gaudere potes, et a tam benigno Deo plura bona sperare.

FERIA II.

APERIT ILLIS SENSUM SCRIPTURARUM.

I. *Hæc sunt verba, quæ locutus sum ad vos . . . : quoniam necesse est impleri omnia, quæ scripta sunt.* (Luc. 24.) Agit suæ passionis et mortis memoriam ; ostendendo hæc non casu acta, sed ex Dei decreto. Quæ autem decrevit Deus, necesse est impleri omnia. Disce, si quid pateris, ex Dei decreto venire. Non ergo te oppone, quia necesse est impleri. Utinam id semper egisses !

II. *Tunc aperuit illis sensum, ut intelligerent Scripturas :* (Ibid.) Non tantum ut ipsi intelligerent, sed ut eundem etiam nobis sensum tanquam Magistri traderent. Sed quid est, quod tam bono Magistro sensum Scripturarum, et doctrinæ Christi nondum capimus ? Amor proprius, et affectus inordinati excæcant nos. Isti ergo tollendi sunt. Nonne hi te hactenus obfuscant ?

III. *Et dixit eis: Quoniam sic scriptum est, et sic oportebat Christum pati. (Ibid.) Expende illud Sic, ex amore erga homines, ex obedientia erga Patrem, ex necessitate satisfactionis. Pati oportebat, quia decretum fuit, quia elegi et suscepi. Quid tu ad ista? Vis pro tuis peccatis satisfacere? oportet pati: Amas salutem hominum? oportet pati: Vis obedire Patri? oportet pati.*

FERIA III.

DAT ILLIS SPIRITUM SANCTUM, ET POTESTATEM ABSOLVENDI.

I. *Dixit ergo eis iterum: Pax vobis. Sicut misit me Pater, et ego mitto vos. (Joan. 20.)* Creat Apostolos, et Legatos suos. Mittit eos eodem fine, quo a Patre missus est, ad salutem hominum: vult eos illam operari eodem amore, quo ipse egit, usque ad effusionem sanguinis. Quantum est cooperari Filio Dei in salutem animarum! Hæc vocatio tantum a te zelum exigit, quantum Christus habuit: quam procul abes? Exigit, ut hoc zelo complura patiaris. Meretur id Deus, meretur unius animæ pretium.

II. *Hæc cum dixisset, insufflavit, et dixit eis: Accipite Spiritum Sanctum. (Ibid.)* Insufflavit: ut sciremus, quemadmodum unus Dei afflatus Adamo dedit vitam vigoremque naturalem, ita per Spiritum Sanctum dari vitam, vigoremque supernaturalem. An tu hanc vitam habes? Certe dare toties ille voluit, quoties menti sancta inspiravit. Quis evades, si hos afflatus accipias?

III. *Quorum remiseritis peccata remittuntur eis. (Ibid.)* Agnosce Christi in nos amorem. Offenditur a

nobis Deus, et dat hominibus potestatem reconciliandi. Quam facilem nobis veniam reddit! Poterat post suam passionem suffragantes deserere: suggerit secundam tabulam. Æstima hoc beneficium Ecclesiæ factum: et si te peccatis obstrictum vides, magna spe veniæ hoc remedio utere.

FERIA IV.

THOMÆ APOSTOLI INCREDULITAS.

I. *Thomas unus ex duodecim, non erat cum eis quando venit JESUS. (Joan. 20.)* Audierat Discipulos, qui ex Emmaus reduces narrabant se vidisse Christum, et quia non credebat recessit. Caruit igitur hoc solatio præsentiæ Christi. Duo autem commisit, judicium suum illorum asserentium judicio anteposuit, et a communitate recessit. Cave tu utrumque. Prima ad errorem via est judicium proprium. Adest Christus charitate conjunctis: subtrahit se iis, qui cum charitatis læsione sunt singulares. Expende qui te in his habeas.

II. *Dixerunt ergo ei alii Discipuli: Vidimus Dominum. (Ibid.)* Sed Thomas prius duobus, nunc omnibus, forte et Beatissimæ Virgini asserentibus non credit, sui tenax judicii. Sic de malo, quod semel coepimus, in pejus ruimus. Cave ergo malorum principia, et eorum radices tolle. O si pridem hoc fecisses!

III. *Ille autem dixit eis: Nisi videro in manibus ejus fœuram clavorum, et mittam digitum meum in locum clavorum, et mittam manum meam in latus ejus, non credam. (Ibid.)* Ita protestatur, ut suum sustineat judicium. Et quanta hinc mala? Incrudulitas pertinax; superba suum omnium judicio præferentis; præsumptio modum suæ conversionis Deo præscri-

bentis. Apostolus huc recidit: quantus, quantus sis, time, et cum humilitate iudicium submitte cui debes.

FERIA V.

CHRISTUS APPARET DISCIPULIS PRÆSENTE THOMA.

I. *Post dies octo iterum erant Discipuli ejus intus, et Thomas cum eis: Venit JESUS januis clausis.* (Joan. 20.) Dies octo in sua incredulitate duravit Thomas; perstitisset diutius, si Christus non occurrisset. Ita labi, et in malo perseverare possumus, nec resurgere nisi per Dei misericordiam. Quoties es expertus? Ama hanc bonitatem. 2. Unum quærebat, ad omnes venit: ut qui coram omnibus peccaverat, coram omnibus resipisceret: qui omnes contristaverat, omnes exhilararet. Nam iis debes exemplum bonum, quibus, et in quo malum exhibuisti.

II. *Venit JESUS januis clausis.* Agendum erat de gravi culpa Thomæ, de eaque iste corripiendus. Noluit JESUS ad hoc patere portas, sed totum clausis peragi. Bonus Pater in latebris domesticis increpat filium malum, ne ejus famam lædat. Sit tibi etiam cura famæ alienæ: et noli aperire januam oris tui, ut quandoque lædas.

III. *Stetit in medio, et dixit: Pax vobis.* (Ibid.) Quasi dicat, quando sum in medio, est Pax, alias nulla. Thoma, non eras cum iis, in quorum medio fui: ideo tibi nulla pax. Disce, quod nisi JESUS sit in medio, et solus omnium tuarum actionum centrum, non habebis pacem. Noli ergo te centrum tuarum actionum ponere.

FERIA VI.

VERBA CHRISTI AD THOMAM, ET THOMÆ AD CHRISTUM.

I. *Deinde dicit Thomæ.* (Joan. 20.) Cur ad unum convertitur? Adsunt digniores, Petrus, Joannes, et ut creditur, Beatissima Virgo: unum Thomam alloquitur, ut ejus se causa venisse ostendat: non attendit ad plurimum dignitatem, sed ad uniûs necessitatem. Quam amans, quam benignus Deus! Tu avertisses te ab eo, a quo recenter offensus esses. Disce non rogatus benigne alloqui, a quo offensam acceperis. Hæc nota filiorum Dei est.

II. *Infer digitum tuum huc, et vide manus meas, etc.* (Ibid.) Ostendit se Deum, et præsentem fuisse, cum Thomas protestaretur. Id si animo cogitasset Thomas, cautius locutus fuisset. Hoc tu præsentiae Divinæ remedium adhibe, ut caute agas, et loquaris. 2. Condescendit Thomæ in omnibus, quæ dixerat Thomas: addit tamen admonitionem: *et noli esse incredulus*. Sic suaviter tractandus delinquens, ut tamen increpatione erudiatur.

III. *Respondit Thomas, et dixit ei: Dominus meus, et Deus meus.* (Ibid.) Magnos affectus paucis verbis conclusit. Nee dolor, nec amor plura eum loqui patiebantur: dolor ex delicto suo: amor ex benignitate Christi, cum meritis ipse esset indignationem. *Dominum* vocat, quem timeat; *Deum*, quem amet. Agnoscis tu quidem Christum esse Dominum tuum, et Deum tuum; sed necdum ut Dominum, aut ut Deum habes. Si Dominus est, cur non times offendere? Si Deus est, cur non amas super omnia?

SABBATO.

APPARET DISCIPULIS AD MARE TIBERIADIS.

I. *Dicit eis Simon Petrus : Vado piscari. Dicunt ei : Venimus et nos tecum. (Joan. 21.)* Mirus charitatis consensus. Unus voluntatem indicat, omnes consentiunt. Noli tu esse charitatis dissipator, ubi actio est licita, et honesta. Mira exempli vis, præsertim a Præposito ! subditi enim ad illius exemplum rapiuntur. Si subditus es, habes majorum exempla quæ sequaris : si præses, habes quos exemplo trahas.

II. *Et ascenderunt in navim, et illa nocte nihil prederunt. (Ibid.)* Deo disponente factum est, ut nihil caperent ea nocte, ut discerent se sine JESU nihil posse, quantumcunque laborent : et in nocte peccati, pravæ intentionis, aut præsumptionis, inaniter laborari, et sine merito. Ut ergo fructum e laboribus feras, ambula in luce gratiæ, et uni te Deo cogitatione, affectu, fine, et oratione.

III. *Mane autem facto stetit JESUS in littore. Non tamen cognoverunt Discipuli, quia JESUS est. Dicit ergo eis JESUS : Pueri, nunquid pulmentarium habetis ? Responderunt ei : Non. (Ibid.)* In mari versamur, et in nocte, dum sumus in hac vita. Qui piscantur honores, delectationes, vanitates, fatebuntur olim se nihil cepisse, sed non sine dolore. Sic ergo laborem impende, ut rogatus olim a Deo, *nunquid pulmentariam habes*, respondere possis : Per gratiam tuam hoc, illudve cepi. Interrogat autem Christus, non ut discat, sed ut ipsi paulo post advertant, quam sit inanis se absente, quam fructuosus præsentem labor. Sine te nihil possum, Domine.

DOMINICA IV. POST PASCHA.

CHRISTUS DETEGIT SE DISCIPULIS.

I. *Dicit eis : Mittite in dextram navigii rete. Miserunt, et jam non valebant illud trahere præ multitudinem piscium.* (Joan. 21.) Dominus jussit, licet nondum notus : prompta fuit Discipulorum obedientia. Hinc tam copiosa captura. Quæ ex obedientia facis, Dominus benedicet. Dominus potentia sua collegit ad dextrum latus pisces, ut obedituris in promptu essent: Ut capias animas, a Deo præparandæ sunt. Non artis illud fuit, sed pietatis Domini. Nil fide tibi, sed Domino. Ad dextrum jaci rete jussit, ut discas sancta, non sinistra intentione operari. Sic laborans non fraudaberis fructu.

II. *Dixit ergo Discipulus ille, quem diligebat Jesus, Petro : Dominus est.* (Ibid.) Cur primus Joannes Dominum videt, S. Hier. lib. 1, cont. Jovin. *Jesus stabat in littore, nec sciebant Apostoli, quem viderent. Solus virgo virginem agnoscit. Munditia cordis ad Deum, Divinaque cognoscenda conducit plurimum. Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt.* (Matth. 5.) 2. Chrysost. serm. 78. *Primus qui diligitur videt : quia semper vivacius, qui diligitur, intuetur.* Redde ergo te dignum, ut ameris a Deo, per amorem; et diliget te, et manifestabit se tibi. 3. Joannes Dominum esse Petro significat. Quæ de Deo capis, sine invidia communica.

III. *Simon Petrus cum audisset, qui Dominus est, tunica succinxit se, et misit se in mare.* (Joan. 21.) S. Hier. in c. 24. Luc. *Non contentus vidisse, impatiens desiderii, negligens captionis, immemor periculi, ubi*

Dominum vidit in littore, serum aestimat, si cum cæteris navigio perveniret. Ita fervor : nec patitur moras, nec timet pericula. Confer tuam tepiditatem. Quam lente, aut quam parum operaris, etsi multa cognoscas ! Abrumpe moras, et impedimenta. Petrus non est mersus : nec tu frangaris.

FERIA II.

CHRISTUS IN LITTORE PARAT CIBUM, ET INVITAT DISCIPULOS.

I. *Ut ergo descenderunt in terram, viderunt prunas positas, ei piscem superpositum, et panem. (Joan. 21.)* Dum piscantur, Christus eis cibum parat. Etiam in glorioso corpore non dedignatur vile ministerium. Et dedignaberis tu in mortali carne officium humile ?
2. Ignorabant Apostoli unde pisces illi assi, (nam plures erant) unde panes, ac formatum prandium. Indicare voluit Christus sibi omnia parare, ac illam ipsam tot piscium capturam suum esse beneficium. Agnosce, si quid boni habes, a Deo venire. Redde ergo illi, et ad ejus gloriam impende.

II. *Dicit eis JESUS : Afferte de piscibus, quos prendidistis nunc. (Ibid.)* Petrus illico traxit in terram 153. magnos pisces. Voluit Christus, ut ex multitudine, et magnitudine piscium, post irritum noctis laborem uno tractu captorum, cognoscerent in se ejus beneficio habere : unde ad impensius amandum moverentur. Adverte ergo, quæ ab eo accipis beneficia, et illis ad amandum moveare, ejusque gloriæ impende.

III. *Dicit eis JESUS : Venite, prandete. (Ibid. En* quanta suavitas, et affabilitas Christi invitantis et

comprandentis. Ama hanc bonitatem. Hunc vero cibum paravit Dominus, ut benevole Discipulos a labore per cibum refocillet, ait Euthym. Piscare et tu sedulo animas in hoc mundi mari natantes. Confide quod Dominus in littore patriæ invitabit te, ut edas, et bibas super mensam suam in regno suo. (Luc. 18.)

FERIA III.

CHRISTUS COMMITTIT PETRO SUAS OVES.

I. Cum ergo prandissent, dicit Simoni Petro JESUS: Simon Joannis diligis me plus his? Dicit ei: Etiam Domine, tu scis, quia amo te. Dicit ei: Pasce agnos meos. (Joan. 21.) Destinatur Petrus Pastorovium. Hunc multus labor manet; qui, nisi sit amor, non toleratur. Hinc Augustin. tractat. 124. in Joan. Interrogatur amor, imperatur labor. Major ergo apud Christum est, qui plus amat. Pro hac tu magnitudine, contende, caeteras ride. Petrus respondet: Tu scis, jam doctus sibi non credere. Nec addit: Plus his, memor suæ præsumptionis confusæ. Noli te aliis præferre. Deficit enim fervor, et confunditur præsumptio.

II. Dicit ei iterum: Simon Joannis diligis me? ait illi, etc. (Joan 21.) Repetit quæstionem ad exigendam, amoris constantiam in Pastore animarum. Sine hac neque tu animam bene gubernabis. Felix Petrus! qui respondere potuit: Amo te. Infelix ego! respondere deberem: amo me, amo mea commoda, amo creaturas; et si te quandoque amo, quam cito deficio, et tepesco! At non ita posthac.

III. Dicit ei tertio: Simon Joannis amas me? (Ibid.) Quare tertio quærit? Optat. Milevit. cont. Parmen. Ne Apostoli severe contemnerent eum, qui negaverat

Christum. Ita consulit Apostolicæ auctoritati. S. Ambros. in cap. 22. Luc. *Quia tertio negaverat, tertio confitetur.* Quoties peccasti, negasti: an toties confessus es per veros vitæ fidei, et amoris actus? Assuesce ad frequentes fidei actus, quia sunt origo omnis boni. *Contristatus Petrus*, quod tertio quæreret: quia vel rediit antiqui sceleris memoria, et dolor; vel subiit timor suiipsius, etsi sibi nihil conscius esset. Time et tu, quia per hoc probatus non es, quod non sis tibi conscius.

FERIA IV.

CHRISTUS PRÆDICIT PETRO MARTYRIUM.

I. *Cum esses junior cingebas te, et ambulabas ubi volebas: cum autem senueris, extends manus tuas, et alius te cinget, et ducet quo tu non vis, (Joan 21.)* Post trinum amoris examen timuit Petrus, ne sicut post protestationem moriendi Christum negaverat, ita post amoris protestationem laberetur. Christus ergo eum certum reddit, quod pro suo amore sit manus extensurus in Cruce. Dum non possum esse certus, quod pro amore Jesu me alius crucifiget, *crucifigam carnem meam cum concupiscentiis.* Sed et si ab aliis aliqua afflictio veniat: *Extendam manus meas in amplexum.*

II. *Et cum hoc dixisset, dicit ei: Sequere me, Conversus Petrus vidit alium Discipulum. (Ibid.)* Prædixit Petro Crucem: qui ferenda sit, docet: *Sequere me*: exemplum meum sit tibi præ oculis. Ex hoc nos capite sub cruce defloimus, quod non respiciamus in JESUM. *Respiciam ergo in auctorem, et consummatorem JESUM.* 2. Petrus vocatur; sequitur et Joannes. Qui amat, non exspectat

mandata, sed sponte sequitur JESUM. Unde tu lente sequeris, nisi quia tepide amas?

III. *Hunc ergo (Joannem) cum vidisset Petrus, dixit JESU: Hic autem quid? Dicit ei JESUS: Sic eum volo manere, donec veniam, quid ad te? tu me sequere.* (Ibid.) Redarguitur Petri curiositas: quam melius tua? Investigas aliena, quæ domi, quæ foris accidunt: *quid ad te?* Observas quid, cum quibus, quandiu agant alii: *quid ad te?* tuum est JESUM sequi, ad hoc unum attende, reliqua Deo committe.

FERIA V.

CHRISTUS APPARET IN MONTE GALILÆÆ, PLUS QUAM 500 DISCIPULIS.

I. *Undecim autem Discipuli abierunt in Galilæam in montem.* (Matth. 28.) Memorat Paulus 1 Cor. 15 fuisse plus quam 500 Discipulos. Excitados fuisse credo relatione feminarum, et aliorum dicentium, quod spoponderit se in Galilæa videndum. Christus charitatem suam non restrinxit ad paucos, sed in omnes extendit. Communica affectum omnibus, non uni particulari: Omnium te servum fac. 2. Apostoli, qui Christum viderant, commonent alios, ut et ipsi tanti boni participes fiant. Quod tibi datum est, sine invidia communica. 3. Considera expectantium affectus, et desideria.

II. *Ubi constituerat illis JESUS.* (Ibid.) Observat condictum locum, et tempus suæ apparitionis JESUS, ut fideliter adimpleat, quod promisit. Quam fidelis Deus in promissis! quam tu parum, ei fidelis! quanta proponis, quam pauca agis! Quam infidelis est mundus, et quam accurate ei servis?

III. *Et videntes eum adoraverunt. Quidam autem dubitaverunt.* (Ibid.) Ex iis nempe, qui eum antea non viderant, licet ex aliis omnia anteacta intellexerint. Hæc cordis nostri est durities ad Divinas inspirationes. O tolle a me, Domine, cor lapideum! Principio dubium fuit paucorum, exitu tamen communis omnium adoratio: cum qua reverentia, humilitate, amore, et gaudio? Ascende et tu montem altioris virtutis, ut talem consolationem merearis.

FERIA VI.

DESTINAT DISCIPULOS AD CONVERSIONEM MUNDI.

I. *Et accedens JESUS, locutus est eis: Data est mihi omnis potestas in cælo, et in terra.* (Matth. 28.) Quam hæreditario jure habebat, vi unionis hypostaticæ ut naturalis Dei Filius, potestatem, eam sibi datam ait per Crucem et merita Passionis. Vim seriæ mortificationis agnosce, per quam datur tibi potestas in cælo, seu in parte rationali: et in terra, seu in parte animali, in qua sunt pravæ affectiones. Agnosce hunc Dominum omnis potestatis: adora eum; subijce te ejus potestati. Roga, ut eam exerceat per Superiores tuos, prout est ad gloriam suam.

II. *Euntes ergo docete omnes gentes.* (Ibid.) 1. Expende illud: *Ergo, Quia data est mihi potestas, ergo vos docete.* Quomodo hoc sequitur? Ostendit se summæ potestati conjungere optimam voluntatem, et potestate hac uti ad benefaciendum. Ama hanc bonitatem, quam non semel expertus est. 2. *Docete omnes.* Etiam in te respexit, neminem exclusit. Si doces, *docere omnes*; non sperne pauperem. Assiste tam miseris, quam felicibus:

imo illis potius, quia de illis habes: *Quod fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis.* (Matth. 25.)

III. *Baptizantes eos in nomine Patris, etc.* (Matth. 28.) Abrogatur rigida lex circumcisionis in remedium peccati originalis, et instituitur Baptismus suavior. Age gratias Deo, quod per legem Evangelicam jugum suave, et onus leve reddiderit. Accepisti et tu hoc Baptismi beneficium, quo carent tot pagani. Quid debes Domino? Factus es de familia Christi, Christianus. Sed nomen pulchrum, est grande convitium, si facta desint. Vives ergo, ut statum tuum decet, ut decet filium tanti Patris.

SABBATO.

CONTINUATIO INSTRUCTIONIS APOSTOLIS DATÆ.

I. *Docentes eos servare omnia, quaecunque mandavi vobis.* (Matth. 28.) S. Hieron. hic: *Jussit ut primum docerent, deinde Fidei tingerent Sacramento, post quæ essent observanda, præciperent.* Servare dixit, non scire: quia finis legis Evangelicæ est ejus observatio. Omnia non aliqua. *Qui enim offendit in uno, fit omnium reus.* Observa ergo: ab hoc pendet salus tua. *Et mandata ejus gravia non sunt.* (1 Joan. 5.) Imposuit enim ille, qui te amat.

II. *Qui crediderit, et baptizatus fuerit, salvus erit: qui vero non crediderit. condemnabitur.* (Marc. 16.) Intellige quid sit damnari, quid salvari: utrumque a tua voluntate pendere. Vis salvari? ad hoc Fide, et Baptismo opus est. Fide autem non mortua, quæ est sine operibus; sed viva, et operibus probata. Age gratias pro Baptismo, et Fide. Sed expendere quomodo

eam operibus probes. Compatere, et ora pro iis, qui in tenebris sedent.

III. *Signa autem eos, qui crediderint, hæc sequentur.* (Ibid.) Miraculis probanda Fides prædicatur, quæ post probata est. Tu hæc spiritualiter operare; Dæmonia ejicient: S. Bern. serm. 1. de Ascens. *cum eradicantur e corde peccata.* 2. *Linguis loquuntur novis: Idem, cum recedunt vetera de ore eorum.* 3. *Serpentes tollunt: Idem cum venenatas suggestiones extinguunt. Mortiferum sine noxa bibunt, cum tentationes sentiunt, non consentiunt.* 4. *Super ægros manus imponunt, et bene habent: id est, cum ægras affectiones bonis operibus operiunt.*

DOMINICA V. POST PASCHA.

SPONDET NOBISCUM ESSE USQUE AD CONSUMMATIONEM
SEculi.

I. *Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus, usque ad consummationem seculi.* (Matth. 28.) Mittebat Discipulos tanquam oves inter lupos. Quantæ ergo illos manebant adversitates! En solatium: *Ecce vobiscum sum.* Hoc tibi quoque sit solatio: *Ne timeas, quia ego tecum sum.* (Jerem. 1.) *Non ut nihil patiaris, ait Prosp. l. 2. de Voc gent. c. 1. sed quod multo majus est, ut nulla sævientium crudelitate supereris.*

II. *Ego vobiscum sum: et qua Deus, et qua Homo Deus.* Qua Deus, per immensitatem. Etsi non videar a vobis, video vos, et observo quæ agitis. En stimulum ad bene agendum. Fervor accedet, si oculum Domini semper præsentem cogites. Qua Homo Deus, per præsentiam in Ecclesia. Expende, et ama tantum beneficium.

III. *Ego vobiscum sum: 1. per gratiam habitualem,*

quæ nos Deo conjungit. Quanta cura hujus vinculi est habenda! 2. per gratias actuales, dando vires ad operandum supernaturaliter. Sed per me stat, ut sint efficaces. O si eas semper acceptassem! quanto alius essem! 3. per specialem providentiam, regendo quemque ad finem suæ vocationis. Tot modis mecum es, Domine: ero et ego tecum semper corde, et opere.

FERIA II.

APPARET ULTIMO RECUMBENTIBUS IN CŒNACULO.

I. *Novissime recumbentibus illis undecim apparuit, et exprobravit incredulitatem eorum.* (Marc. 16.) Specta humanitatem Christi, qui etsi in corpore glorioso, et jamjam accensurus, cum Discipulis recumbere non indignatur. In quocunque sis honore, par cæteris esto. Exprobratio illa amoris est volentis suos magis purificare. Nemo se isthuc excusat. Quando tu sic accipies correctionem, et amorem æstimabis?

II. *Vado ad eum, qui misit me.* (Joan. 16.) Etsi hic, quid ulterius locutus sit, non prodatur, credi tamen potest, manifestasse illis jam tempus esse, ut vadat ad Patrem, et quædam ex ultima cœna repetivisse. Considera, quo doloris sensu id acceperint, quod privandi essent Christi præsentia. Tu magis dole, si abeat a te per gratiam, quia magis est perniciosum. Non quære sensibilem devotionem: sed in hoc te Deo remitte: veram autem, et solidam ne dimitte.

III. *Vado ad eum.* Ut Christus suos repentino nuntio sui abitus non prosterneret, sensim eos disposuit, raro illis, et ad breve tempus in gloriosa carne comparendo. Ægrius separamur ab iis, quibus sæpius, et familiarius utimur. Hoc tu modo a creaturis, a tuis commodis te

remove. Raro, et non nisi in transitu iis utere primum, postea facile carebis.

FERIA III.

CHRISTUS ABITURUS SUOS APOSTOLOS CONSOLATUR.

I. *Expedit vobis, ut ego vadam.* (Joan. 16.) Etiam hoc repetivisse crediderim moestis. Non dicit: *Expedit mihi*: quanquam et ipsi expediret quam plurimum, ut post Passionem frueretur gloria, et sederet ad dexteram Patris; sed *Expedit vobis*; ut intelligant eum in humana carne tam passibili, quam gloriosa, non sibi, sed suis intentum fuisse, et etiamnum quod agit, eorum bono se agere. Nonne decet, ut et tu non te constituas centrum tuarum operationum? Nonne ut quidquid agis, pro Deo agas, quia omnia pro te agit?

II. *Si enim non abiero, Paracletus non veniet ad vos.* (Ibid.) Amabant Apostoli Christum adhuc carnaliter: et in hoc amabant seipsos. Expediebat ut hoc, quod in sensu est, totum converteretur ad spiritum, et perficeretur eorum fides, spes, et charitas. Vult ergo Christus, ut amore ita puro, et spirituali diligatur; ne affectus erga illum mixtus amore proprio impediat Spiritum Sanctum: et quomodo eum non impediunt tot inordinati affectus? *Spiritualis gratiae plenitudinem occupata mens non admittit.* S. Bern. ser. 6. de Ascens.

III. *Si autem abiero, mittam eum ad vos.* (Ibid.) Spiritus Sancti adventus pendebat a Christi in cœlum ascensu; quia ita decretum fuit a Deo; ut consolatio una adhuc carnalis tolleretur; mitteretur alia omnino spiritualis. Et credo hoc etiamnum esse statutum a Deo, ut non gustet quis cum suavitate cœlestia, et

spiritualia, nisi terrena, et carnalia sibi eripiat. Vide ubi hæres? in quibus terræ, et carnis affectibus? Inde tibi non sapiunt spiritualia. Sapient hæc, si illa tollas.

FERIA IV.

EDUCIT DISCIPULOS AD MONTEM OLIVARUM.

I. *Sedete in civitate, quoadusque induamini virtute ex alto.* (Luc. 24.) Expende verba, cape mysteria: quæ a te exigatur ad Spiritum Sanctum promissum præparatio. 1. Monet *sedere*, indicans quietem maxime animi, a creaturis, a suis passionibus non inquietati. 2. In *civitate*, etiam inter negotiis intentos quietem habendam. 3. *Donec*: non insinuat tempus, ut ascendat desiderium, et Divinæ dispositioni acquiescant. 4. *Induamini virtute*: ut nos cognoscamus esse omnino nudos, sine Spiritu Sancto, et posse nihil: ab hoc solo esse omnem nostram virtutem. Hac etiam hodie resiste adversariis tuis.

II. *Eduxit autem eos foras in Bethaniam.* (Ibid.) Vedit in Bethaniam, ut credere licet, valefacturus Marthæ, et Mariæ, et ad suum triumphum deducturus. Adverte quantum eas amaveret. At meruerunt amari: altera per hospitalitatem erga Jesum, altera per contemplationem. Quam non obliviscitur Deus officiorum, quæ ei præstas! quam tu oblivisceris gratiarum, quas accipis!

III. In montem, *qui vocatur Oliveti.* (Act. 1.) Cogita, qui fuerint Apostolorum Christum comitantium affectus, gaudii dolore mixti; quæ valedicentium lacrymæ; quæ preces, etc. 2. Montem Oliveti subit, ad cœlos inde ascensurus. Recogita, quod ibidem suam Passionem sit auspicatus: et intellige adversitates esse principium

gloriæ. Non ibis ergo ad gloriam per mundi delicias, et sensuum oblectamenta. *Aut pati ergo, aut mori, dic cum S. Theresia.*

FERIA V.

DE ASCENSIONE DOMINI.

I. *Elevatis manibus . . . benedixit eis.* (Luc. 24.) Quibus verbis benedixerit, non constat. Cogitare licet, eam fuisse, quam in Coena dedit: *Pater sancte, serva eos in nomine tuo, quos dedisti mihi, ut sint unam, sicut et nos.* (Joan. 17.) Benedictio autem Christi efficax est, dans gratias, quas precatur. O Pater mi! benedic etiam mihi benedictione cœlesti, non terrena, quia nec satiat, nec amplius sapit.

II. *Videntibus illis elevatus est.* (Act. 1.) Non mere videntibus, sed quod rem adeo insolitam, gloriosam, et amabilem spectantibus accidere solet, comitantibus affectu admirationis, gaudii, ac disiderii. Unde singulos dixisse credas: *Trahe me post te.* (Cant. 1.) Comitare tu iisdem. *Elevatus est*, non momento abreptus, ut diutius illi suis affectibus inhærerent. Momentanei non agunt radices. Quos tu in meditatione excitaveris, saltem in eum diem foveas, et proferas.

III. *Humiliavit semetipsum, etc. Propter quod et Deus exaltavit illum.* (Philip. 2.) Ibi ascendere incipis in cœlum, ubi te deprimis. *Quod enim ascendit, quid est, nisi quia et descendit.* (Eph. 4.) Humilitati hoc promisit Christus: *Qui se humiliat, exaltabitur.* (Luc. 14.) Tanto altior erit ascensus, quanto profundior humilitas. Potesne tibi cœlum polliceri, si pergas ea via qua hactenus? Inspice vias Domini, et sequere.

FERIA VI.

ADSTANT DUO ANGELI, PRÆDICUNT SECUNDUM CHRISTI
ADVENTUM.

I. *Et nubes suscepit eum ab oculis eorum.* (Act. 1.)
Gratissimum oculis objectum, et unicam lætitiæ materiam, nubes involvens eripuit oculis. A Deo productam cogitare licet, non aliunde advocatam. Deus aliquando est, qui nubem ponit intellectui nostro, ut non penetremus Divina; ne contemplationi intenti prætereamus opera charitatis in proximos; aut ut in ipsa desolatione humiliter tolerata, plus illi placeamus. At vide ne aliæ sint in te nubes exhalantium passionum, ac pravorum affectuum, quæ tollunt aspectum Dei. Veni cœlestis Auster, et dissipa has nubes.

II. *Cumque intuerentur in cœlum euntem illum ecce duo viri adstiterunt , qui et dixerunt : Viri Galilæi, quid statis aspicientes in cœlum.* (Ibid.) Postquam absconditus ab oculis Discipulorum est Jesus, reprehenduntur : 1. Quod *stent*. In hac vita sumus in via, ergo non est standum, sed de virtute in virtutem procedendum. 2. Quod *aspiciant cœlum*. Non solum aspiciendo, aut desiderando eo pertingitur : laborandum est pro eo regno, quia *vim patitur*. Sed forte tu hanc correptionem non mereris qui intentione tua raro cœlum aspicias ? Posthac *Oculi mei semper ad Dominum.* (Psal. 24.)

III. *Hic JESUS, qui assumptus est a vobis in cœlum, sic veniet.* (Act. 1.) Ingerunt secundi ad judicandum adventus memoriam : *Sic veniet*, quoad majestatem quidem, non tamen quoad finem, qui jam vadit in cœlum, ut advocatus sit noster ; tunc veniet, ut judicet.

Volunt ergo hujus adventus memoriam, abeunte JESU, apud nos remanere, qua timeamus offendere eum, quem habituri sumus Judicem. Sic ergo sequere ascendentem, ut non debeas timere judicantem.

SABBATO.

DE TRIUMPHALI CHRISTI IN CÆLUM COMITATU.

I. *Ascendens in altum captivam duxit captivitatem.* (Ephes. 4.) Comitantur ascendentem sanctæ patrum animæ, amoris vinculis captivæ, et augustum reddunt triumphum. Meminerunt angustiarum suarum; vident, et gaudent se liberas. Adjunge te illi comitatu. Aspice, quam dilecta tabernacula Domini virtutum, et sordebit tibi tellus. , Aspira ad libertatem filiorum Dei, qui vinctus teneris tuarum cupiditatum catenis. Denique disce Apostolicum virum non debere solum, et sine comitatu cælum ascendere, sed secum prædas animarum orco ereptarum deducere.

II. *Currus Dei decem millibus multiplex, millia lætantium.* (Psal. 67.) Occurrunt triumphanti Angeli: Gratulantur Christo, ut victori, debellatum infernum; ut Pastori, repertam ovem quæ perierat; ut Parenti hominum, recuperatum filium prodigum, etc. Gratulare cum illis Christo: recogita, quanti steterit hic triumphus. Agnosce et te ereptum inferis; te esse ovem illam, quæ abieras in errores concupiscentiarum: filium prodigum, qui dissipaveras omnem substantiam. Gaude, gratias age, propone.

III. *Ascendit Deus in jubilo.* (Psal. 46.) Cogita, quæ fuerint jubilationum voces. Dixerint animæ, quo nihil audit libentius Triumphator: *Redemisti nos, Domine*

Deus, *in sanguine tuo, etc.* (Apoc. 5.) Cecinerint Angeli; *Dignus est Agnus qui occisus est, accipere coronam, etc.* (Ibid.) Tu cum his, et illis, applaude Christo. Cum illis agnosce te sanguine Christi redemptum. Agnosce tuam inde nobilitatem, ne degeneres. Ab his vero disce, coronam dari occiso, ut et tu veterem hominem occidas

DOMINICA VI. POST PASCHA.

TRIUMPHALIS CHRISTI IN CÆLUM INGRESSUS.

I. *Pater . . . opus consummavi, quod dedisti mihi, ut faciam : et nunc clarifica me tu Pater, etc.* (Joan. 17.) Ubi Filius ante Patrem constitit, hæc aut similia dixisse puta. Repræsentat expletam obedientiam, ostendit vulnera, offert animarum spolia : et ideo gloriam petit. Fac te ante eundem Patrem consistere : potesne cum veritate dicere : *Opus consummavi?* quam imperfecta est tua obedientia! quam pauca pro Christo sustines! quam frigidus es ad salutem proximi! Age, ut cum hora venerit, ita dicere possis æterno Patri.

II. *Dixit Dominus Domino meo : Sede a dextris meis.* (Psal. 109.) Crede humanitatem Filii ad dexteram Patris invitata, ab Angelis, et Beatis Iatriæ cultu adoranda : *sedere jussam, ad majestatem, potentiam, et super omnes creaturas excellentiam indicandam.* At qui hic gloria et honore coronatus, est frater tuus; ille ipse est, qui humiliavit semetipsum factus obediens usque ad mortem. (Philip. 2.) Sed propterea exaltavit illum Deus (Ibid.), ut discas humilitatem certam esse viam ad gloriam.

III. *Sedet a dextris Dei* (Marc. 16.), ad imperandum, et judicandum. At nihil imperabit, nisi quod ipse

fecit. Ut suaviora nobis sua redderet imperia, ea exemplo condivit. Quam durus est servus, qui ad illa opera se applicare detrectet, quæ Dominus non dedignatur! sed quoties tu detrectasti? Judicabit autem abscondita cordium. Si non amas Patrem, Fratrem, ac Dominum, time Judicem. Si hominem fallis, hunc fallere non potes.

FERIA II.

FRUCTUS ASCENSIONIS CHRISTI.

I. *Attollite portas principes vestras, et elevamini portæ æternales.* (Psal. 23.) Primus fructus est, quod portas cœli per peccatum nobis clausas, Christus sua ascensione reseraverit, ut intrare nobis liceat ad gloriam, modo velimus. Cogita, quæ fuerint Patrum lamenta, dum eæ essent clausæ; quæ gaudia, dum apertas viderunt. Gaude et tu de hoc tibi beneficio facto. Sed quale monstrum est peccatum, quod unum tibi iterum eas portas claudere potest? Declina ab hoc, et abhorre, ne, dum pulsaveris, audias, *clausa est janua.* (Matth. 25.)

II. *Vado parare vobis locum.* (Joan. 14.) Alter fructus Ascensionis Christi, ut nobis locum paret. Ita qui Passionem suam, et mortem voluit nobis servire, vult etiam gloriam suam nobis prodesse: ut ubi est caput nostrum, ibi et nos simus ejus membra. Quam bonus est Deus, qui totus est meus? Visne et tu totus esse Dei? Visne per infamiam, et bonam famam, per gloriam, et ignobilitatem? Hoc certe meretur Deus, qui tantum de te est meritis.

III. *Advocatum habemus apud Patrem, JESUM Christum justum.* (1 Joan. 2.) Tertius hic fructus est. To-

ties rei, toties recidivi, habemus advocatum, qui interpellat pro nobis, et vulnera sua Patri ostendit, ut eorum objectu mitiget iram, quam promeremur. Redde te dignum, et committe te totum, ut pro te interpellat. Sed scito quod *non pro mundo roget*. Ideo non mundi, sed Christi legibus vive.

FERIA III.

DE NOSTRA ASCENSIONE.

I. *Ascensiones . . . in valle lacrymarum.* (Psal. 83.) Ascensio Christi nostram invitat. Hæc non una est. I. Est in *valle lacrymarum*, sive in animæ purgatione. Hic *ascende super equos* indomitæ tuarum passionum. *Elevabunt nos, si fuerint, infra nos.* S. Augustin. serm. 176. Per ea ascendis, quæ calcas. Calca ergo et mundum, et teipsum generoso contemptu.

II. *Ibunt de virtute in virtutem.* (Ibid.) Altera ascensio est per profectum in virtute. Nullus est terminus præscriptus; quia quibus dicitur: *Estote perfecti, sicut Pater vester cælestis*, semper habent, quo progrediantur. Quotidie ergo hic adhibendus conatus est, omnis captanda occasio. Et quot tu prætermittis nunquam amplius redituras? Excita novum fervorem.

III. *Donec videatur Deus Deorum in Sion.* Tertia ascensio est per unionem: quando eo pervenis, ut Deus sit tibi omnia: extra Deum nihil velis, ames, timeas. O quando ascendam in hunc montem Domini! O quam adhuc amo terrena! quam meipsum! quam facile humano respectu a bono avocor! O Deus meus, et omnia!

FERIA IV.

DE REGRESSU DISCIPULORUM IN HIERUSALEM.

I. *Et ipsi adorantes regressi sunt in Hierusalem.* (Luc. 24.) Obsequuntur monentibus Angelis, relinquunt locum, in quo cum magno suo solatio diutius hæsissent. Si juberis mutare locum, si aliud etiam cum tuo incommodo, et privatione solatii spiritualis, attende pretium obedientiæ. 2. *Adorantes eum ut Deum suum.* Adora tu Christum cum desiderio insistendi vestigiis virtutum ejus.

II. *Cum gaudio magno.* (Ibid.) Quod viderint gloriam Domini; quod acceperint benedictionem ad labores, quos sperant a Domino prosperandos; quod cum parandi sibi loci promissionem acceperint, sperant etiam se aliquando eo ascensuros: in his gaudent servi Dei: in vanis, et noxiis mundus.

III. *Intraverunt coenaculum, et manebant ibi.* (Act. 1.) 1. Mandato Christi obedientes, qui eos jussit redire in Hierusalem. 2. Ex cognitione suæ imbecillitatis; ne, si prodirent non induti virtute ex alto, deficerent. Cognosce et tu, quam parum possis sine eo, qui solus potest omnia: et ut possis aliquid, imbecillitatem tuam illius omnipotentiae junge.

FERIA V.

DE ELECTIONE S. MATTHIÆ.

I. *Oportet impleri Scripturam. . . . : Episcopatum ejus accipiat alter* (Act. 1): ut loco Judæ alius substituatur. Vide providentiam Dei, quæ nec in Ecclesia aptos ministros, nec in Religionibus servos suos deesse patitur;

et cum unus deficit, de alio providet. Accepisti et tu in ministerio alicujus defuncti illocum? Sta in timore, et humilitate, cum vides Apostolum defecisse.

II. *Et statuerunt duos, Joseph . . ., et Matthiam. Et orantes dixerunt: Tu Domine . . ., ostende quem elegaris.* (Ibid.) En medium bonæ electionis, oratio, et indifferentia ad Dei nutum. Sine his quàm male elegisti multa! quanto melius elegisses, si hæc adhibuisses! Sape tuo damno.

III. *Et dederunt sortes eis, et cecidit sors super Matthiam.* (Ibid.) Præfertur Matthias Barsabæ, nec ille effertur, nec iste murmurat, tametsi forte præferendus videretur, quod et prior nominetur, et elogio Justi honoretur. A Deo dictatum uterque accipit. Si alteri præponaris, esto Matthias; si postponaris, esto Barsabas.

FERIA VI.

DE EXPECTATIONE SPIRITUS SANCTI.

I. *Sedete in civitate.* (Luc. 24.) Ad hoc Christi mandatum subducunt se Apostoli a conversatione, et forensi tumultu, expectaturi, quem promiserat Deus, Spiritum Sanctum. Itaque vivebant illo tempore abstracti a rebus seculi, et hominum commercio. Spiritus Sanctus lingua est Dei; sed *non auditur in compitis, non percipitur in foris.* Secedendum est ab extraneis ad interna, ut percipiatur. Discede ergo a distractionibus, et te intra te collige. Anima dissipata non est cum Deo. Si id fecerunt, quibus Christus revelavit adventum Spiritus Sancti, quanto magis te decet id præstare?

II. *Donec induamini virtute.* (Ibid.) In illa recollectione spirituali expectabant illud: Donec. Cum enim

venturum certo crederent Spiritum Sanctum, horam autem ignorarent, ita agebant, ut semper parati reperi-
rentur. In dilatione erat longanimitas, et patientia; cum ardente desiderio æquanimitas, et indifferentia, ut tum veniret, cum Deo placeret. Debes etiam ad consolationes spirituales habendas, aut non habendas, indifferens esse: et id unum spectare, ut Dei voluntas fiat, tui alias desiderii nulla ratio habeatur.

III. *Erant perseverantes . . . in oratione.* (Act. 1.) Non ignorabant, quod *dabit Spiritum bonum petentibus se* (Luc. 11), ideo in illo secessu orationi vacabant. Crede petivisse eos illum variis titulis: ut *lumen cordium*, tum ad sua, tum ad aliena corda illuminanda: ut *flammam*, ad accendenda sua, et aliena corda ad amorem Dei, et ad omnia quæ sunt Apostolicæ vocationis. Oratione trahis Spiritum Sanctum. Esto certus, si petes ut debes, accipies.

SABBATO.

PECULIARIS APOSTOLORUM AD ACCIPIENDUM SPIRITUM SANCTUM PRÆPARATIO.

I. *Omnes erant perseverantes.* (Act. 1.) Hinc neque Thomas abest, jam semel expertus, quanto se bono privet, qui a communitate se separat. Magnus Sanctus evadit, qui, quæ sunt Religioni communia, observat. Ab his neque majoris spiritualis commodi causa est recedendum. Nam communes gratias perdis per singularitatem, et hoc defectu mereris, ut particulares non accipias. Esto ibi, ubi filii Dei sunt *omnes*.

II. *Erant perseverantes unanimiter.* (Ibid.) In summa concordia, et animorum consensu, qui apparuit

in electione Matthiæ. Quod charitatis vinculum nec solvit numerosa congregatorum multitudo, nec nationum diversitas, nec discrepantia naturalis genii. Sed *erat cor unum, et anima una*. Spiritus Sanctus est amor essentialis, et vinculum charitatis. Quomodo eum præstolari potes, si solvis vinculum? si cum plurium offensa adheres uni? si diversos genio, aut natione fugis? etc.

III. *Cum mulieribus, et MARIA Matre JESU.* (Ibid.) Apostolis primus fuit in gubernatione ecclesiæ locus MARIE in gratia et sanctitate primus. Illi regunt, ista supplicationi, actibus Fidei et charitatis vacat. Hic ultimo in S. Scriptura Mater Domini commemoratur. Cogita eam sic multos annos transigere, in pio secessu, ferventi supplicatione cum fidelibus conjunctam. Concipe magnam B. Virginis æstimationem et tuas cum illius orationibus offer Deo.

DOMINICA PENTECOSTES.

DE ADVENTU SPIRITUS SANCTI IN VENTO.

I. *Cum complerentur dies Pentecostes, erant omnes pariter in eodem loco.* (Act. 2.) Tempus non vacat mysterio. Dies erat idem, quo olim data fuit lex timoris; cui hodie sufficitur lex amoris, quam venit Spiritus Sanctus scribere in cordibus fidelium, ut efficiatur per illam jugum Christi suave, et onus leve. Vere enim amanti nihil difficile. O si et hodie ad me veniat, et scribat *legem suam in medio cordis mei!* ut non ex necessitate servili, sed ex amore filiali Deo serviam.

II. *Factus est repente de cælo sonus, tanquam advenientis spiritus vehementis.* (Ibid.) Expende verba:

Factus est sonus : quo omnes occupet, et si quis esset incurius, percelleretur. Quam altum ego dormio, qui necdum hoc sono excitor! *Repente* : quia visitatio Spiritus sancti non habet definitam horam, sed ut expectanda est semper, ita semper est expectanda. *De caelo* : unde est *omne bonum*, id est, Filius Dei : et *datum perfectum*, id est, Spiritus Sanctus. *Tanquam spiritus*, id est, venti, cujus diversas proprietates, ut Spiritui Sancto convenientes, considerare potes. *Veementis*, ad notandum impetum, quo corda nostra ad actus virtutum impellit. O quam vehemente mihi spiritu opus est, qui tantum torpeo! Veni, Sancte Spiritus, perfla hortum, aut cor meum.

III. *Et replevit totam domum, ubi erant sedentes.* (Ibid.) Abundantia donorum ostenditur, quibus Ecclesia a Deo repletur : a quo nemo, qui in coenaculo, seu in Ecclesia est, excluditur. Ora, ut domum animæ tuæ totam impleat. Aperi angulos, et latebras, ut penetrare possit. At non replebit, nisi et tu sedeas per quietem internam, et animi compositionem. Non enim implet animam vagam, et ad exteriora effusam.

FERIA II.

DE EJUSDEM ADVENTU IN IGNE, ET LINGUIS.

I. *Apparuerunt illis dispertitæ linguæ.* (Act. 2.) Non dabatur Spiritus Sanctus Apostolis, ut res otiosa : sed ut formarentur prædicatores legis novæ : ideo linguæ illis figura datus est ; et ut loquerentur magnalia Dei. Ex lingua tua argue, an habeas Spiritum Sanctum in corde tuo. Ex abundantia cordis os loquitur : sensus quos promissis, præhabes in corde. Si reperis non habere linguam, emenda.

II. *Tanquam ignis.* (Ibid.) Alias sub aliis figuris apparuit, nubis, columbæ, fluvii, etc. hic sub ignis specie, quo Apostoli et illuminarentur, et alios illuminarent; accenderentur ipsi, et alios accenderent, ac mentes peccatorum purificarent; quæ sunt potissimæ dotes Evangelici prædicatoris. O quam tibi opus est hoc igne, ut illuminentur tuæ tenebræ ad declinandos consuetos errores! ut accendaris amore tam in Deum, quam in proximum! Veni, Sancte Spiritus, accende lumen sensibus, infunde amorem cordibus.

III. *Seditque supra singulos eorum.* (Ibid.) S. Greg. Nazian. orat. 44. de Pentec. *Sessio hæc, ait. regie in Spiritu Sancto dignitatis excellentiam significat, qua cordium illorum dominatum accepit. Sedit, non discessurus, quia Apostoli in gratia confirmabantur. O si Spiritus iste regiam in corde tuo dignitatem obtineret! O si te tam varium, et mutabilem confirmaret! Dominatur, si velis; si carnis dominatum non admittas, si pareas ejus inspirationibus. Confirmabit, si velis, firmiter et constanter. Totum ergo hoc a tua pendet voluntate.*

FERIA III.

DE FINE, QUO MISSUS EST SPIRITUS SANCTUS.

I. *Ego rogabo Patrem, et alium Paracletum dabit vobis, . . . Spiritum veritatis, quem mundus non potest accipere.* (Joan. 14.) Finis est, ut sit *Paracletus*, seu Consolator. Consolatur autem qua *Spiritus veritatis* est, discernens falsa a veris. Quæ nos affligunt, plerumque falsa sunt imaginationis figmenta. Delege tibi veritatem: consolatio erit in promptu: quia videbis inanes umbras fuisse.

II. *Cum autem venerit ille Spiritus veritatis, docabit vos omnem veritatem.* (Joan. 16.) Secundus finis est, ut conferat Apostolis intelligentiam eorum, quæ Christus sive aperte, sive occulte docuit, toti Ecclesiæ tradendam. En quanta cura, et providentia Dei, ut errores ex suorum mentibus eximantur. Intellectus est, qui ducit, aut seducit voluntatem. Quantum interest, ut hic fallacias detegat, et altis veritatis principiis imbuatur, ne principiis carnis, aut mundi voluntatem seducat! Quæ sunt autem principia tua? quam conformia veritati?

III. *Cum venerit ille, arguet mundum de peccato, et de justitia, et de judicio.* (Ibid.) Tertius finis est, ut per Apostolos arguat mundum, ut corrigatur. Cur arguendi munus tribuitur Spiritui Sancto, qui est Spiritus amoris? ut omnis increpatio fiat in Spiritu amoris, ac lenitatis. Nota autem tria, de quibus arguet. De peccato incredulitatis; de justitia, quod mundus se justum putet: de judicio, quod Principem hujus mundi Diabolum faciat. Vide quæ tua sit fides? quam firmetur operibus? ane falsa æstimatione sis justus? an audias suggestiones Dæmonis?

FERIA IV.

QUID SPIRITUS SANCTUS IN APOSTOLIS OPERATUS SIT.

I. *Vos autem baptizabimini Spiritu Sancto.* (Act. 1.) Collationem Spiritus Sancti Baptismum vocat, significans per illum datos esse Apostolis principales effectus Baptismi: purgationem a peccatis, remissionem poenæ, gratiam, perfectam charitatem, et unionem cum Deo, et omnes habitus virtutum supernaturalium. O felix Apostolorum sors! infelix tua! Quantum tibi horum

deest! Veni, Sancte Spiritus! imple superna gratia, quæ tu creasti pectora.

II. *Charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum Sanctum.* (Rom. 5.) Charitas ipsa zelus est, quem conceperant Apostoli ad totius mundi conversionem pro gloria Dei, sine metu periculorum, tormentorum, et mortis, qui antea ad vocem ancillæ exhortuerant, aut metu mortis fugerant. Estne zelus iste gloriæ Dei in te? quæris salvandas animas? quæris tuam? sed quas pro illa difficultates superas? quas umbras non times?

III. *Cæperunt loqui variis linguis.* (Act. 2.) Ut prædicaturi erant omnibus gentibus Evangelium, collatum est illis per Spiritum Sanctum donum omnium linguarum, signum unitatis totius mundi in Christo. Gratias itaque dedit congruas ad finem vocationis eorum. Ita Deus cum omnibus agit. Quos vocat, vocationi aptat. Nec tibi deerit, dummodo utaris mediis, quæ tibi suggerit. In hoc plerumque defectus est noster. Quantus evades, si utaris!

FERIA V.

QUID APOSTOLI PER SPIRITUM SANCTUM EGERINT.

I. *Cæperunt loqui variis linguis, prout Spiritus Sanctus dabat eloqui illis.* (Act. 2.) Accepto Spiritu Sancto prosiliunt Apostoli: prædicant magnalia Crucifixi JESU: antea idiotæ, nunc sapientia pleni: antea timidi, et pusillanimes, nunc tormentorum et mortis contemptores. Quem movet Spiritus, nihil timet, cum moventi obsequitur. Noli tardare, cum motum senseris: noli metuere. Ille finem dabit optatum qui jussit.

II. *Stupebant autem omnes, et mirabantur. . . . Alii autem irridentes dicebant : Quia musto pleni sunt isti.* (Ibid.) Res sane digna fuit admiratione, illi sapientia, linguarum notitia, facundia in explicandis mysteriis, zelus, et fortitudo. Sed a malis linguis nihil intactum. Irridentur, ut *musto pleni*. Cum optime feceris, etiam de te pessime loquentur alii. Sed ut per hoc non desistebant Apostoli inceptum proseguere, tu pariter non desiste. Propter sermones hominum non incepisti, propter eosdem non desine.

III. *Stans autem Petrus . . . levavit vocem suam, etc.* (Ibid.) Occasionem ex imputata ebrietate nactus Petrus, negat ebrios esse vino, affirmat plenos esse Spiritu Sancto. Exprobrat Judæis, quod Christum crucifixerint. Quibus illi *auditis, compuncti sunt corde*. Disce primo apprehendere omnem occasionem boni. O quot tibi elapsæ sunt ! 2. Inebriari Spiritu Sancto, qui inducit rerum terrenarum oblivionem. 3. Sermones tuos eo dirigere, ut compungantur corde, qui te audiunt. Ad hoc autem zelo, et solida, non ficta, et apparente virtute opus est.

FERIA VI.

FRUCTUS SPIRITUS SANCTI IN PRIMIS CHRISTIANIS.

I. *Erant perseverantes in doctrina apostolorum, et communicatione fractionis panis, et orationibus.* (Act. 2.) Ter mille baptizati fuerunt. Hi statim 1. sequuntur doctrinam Apostolorum, sensui arduam, et contrariam. 2. Eucharistiam frequentant, qua dispositione ? qua fame ? quo fructu ? 3. Orant, qua fide ? qua humilitate ? qua constantia ? Confer te cum illis. Vide, quo deficias. His stude ; quia sunt primum vitæ spiritualis nutrimentum.

II. *Erant pariter, et habebant omnia communia.* (Ibid.) *Non erat meum ac tuum, frigidum illud verbum.* Qui Spiritum Dei concipit, facile ab amore terrenorum, avellitur. Evacua te ad paupertatem spiritus. Quominus habueris divitiarum amorem, plus Spiritus habebis. Non intrat Spiritus cor, quod aliarum rerum amore plenum est.

III. *Multitudinis credentium erat cor unum, et anima una.* (Act. 4.) In tanta diversitate nationum, conditionum talentorum, summa concordia, nulla alterius de altero querela, de nullo sinistra existimatio, minus sermo sinister. O felix societas, in qua multi vivunt una anima, et consensu! *Quam bonum, et quam jucundum est habitare fratres in unum.* (Psal. 132.) Vis Spiritum Dei, et tuæ vocationis? cura unionem. Hac læsa, semper lædis pupillam oculi.

SABBATO.

DE IIS, QUI NON ACCIPIUNT SPIRITUM SANCTUM.

I. *Non permanebit spiritus meus in homine in æternum, quia caro est.* (Gen. 6.) Qui addictus est sensualitati, et delectationibus, non speret in se Spiritum Sanctum. Quia caro concupiscit adversus spiritum, et spiritus adversus carnem. Vide ergo et hinc necessitatem sensus tuos, et concupiscentias occidendi.

II. *Spiritus Sanctus disciplinæ effugiet fictum.* (Sap. 1.) *Fictum*, intellige simulatorem, qui vult videri bonus, non studet esse; qui suis sensuum delectamentis apud alios prætexit bonum aliquem finem; qui malis suis intentionibus colorem sanctitatis appingit. Hunc effugiet Spiritus Sanctus: quia est Spiritus veritatis, quæ alium colorem non admittit. Tolle ergo fictionem, et omnem humanum respectum, pestem animæ:

age candide, simpliciter, et sincere. *Foris enim omnis qui amat et facit mendacium.* (Apoc. 22.)

III. *Spiritus veritatis, quem mundus non potest accipere.* (Joan. 14.) Quia mundus falsis principiis nititur: divitias, honores, oblectamenta sensuum esse quaerenda, fugiendam paupertatem, contemptum, et Crucem. Veritas autem prorsus habet contraria principia: non potest ergo mundus Spiritum veritatis accipere. Examina utris tu principiis innitaris. Agnosce illorum falsitatem; istorum firmitatem, et te exemplo Christi ad ista converte.

DOMINICA SS. TRINITATIS.

DE MYSTERIO SS. TRINITATIS.

I. *Dominus Deus noster, Dominus unus est.* (Deut. 6.) Deus est una quaedam simplicissima entitas, in omni genere perfectionis infinita, primum rerum omnium principium, et finis ultimus; unicum summum bonum: ideo unicus Deus, extra quem non est alius. Non capio te, sed credo te, adoro, laudo, glorifico, timeo, amo, et tibi soli servio: tu centrum omnium meorum affectum. Ah sero te agnovi, *sero te amavi pulchritudo mea!* qui multiplicavi mihi deos quoties me, vel creaturam aliquam plus quam te colui, et amavi, aut illi impensius servivi. Ex hoc tu unus eris mihi in Deum, cui omnia ossa mea dicent gloriam.

II. *In Nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti.* (Matth. 28.) Ita Deus est in essentia unus, ut tamen sit trinus in personis. Pater sui intellectione generat Verbum: Pater, et Verbum, mutua dilectione producant Spiritum Sanctum. O incomprehensa Trinitas! Non capio

cum perfecta unitate perfectissimam distinctionem ; sed credo, adoro, laudo, etc. Applicabo animum ad vivam Dei cognitionem, ut quoad potest in hac umbra, aliqua ejus imago in mente mea generetur ; quam summi æstimem, ex æstimatione amen, et ita etiam Spiritus Sanctus aliqua ratione in me producat.

III. *Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus Deus.* (Apoc. 4.) In hac personarum Trinitate summa est perfectionum æqualitas, eadem bonitas, gloria, immensitas, æternitas, omnipotentia, justitia, etc. quas omnes affectiones una sanctitas comprehendit, et ideo præcipue memoratur. Cum omnis creatura sit quædam imitatio Dei, ut omnes Dei perfectiones nos imitemur sanctitas sola imitanda proponitur : *Sancti eritis, quia ego Sanctus sum* (Levit. 11) : non potentia, altitudo, scientia, quam ambierunt Angelus, et primus homo, et male perierunt, Hoc ergo age, ut Dei sanctitatem imiteris. Sed quantum abes !

FERIA II.

DE PERSONA PATRIS ÆTERNI.

I. *Nunquid ego, qui alios parere facio, ipse non parium ?* (Isai. 66.) Pater est fons, et origo divinarum processionum et perfectionum, qui a nullo procedit, a quo procedunt reliquæ personæ ; qui cognoscendo seipsum producit Filium, cui totam essentiam, et omnes perfectiones absolutas communicat. Hoc non intelligis ? Captiva intellectum in obsequium fidei : humiliter adora, lauda, glorifica, ama cum omnibus Angelis. 2. Ita generat Filium, ut tamen et in Patre sit Filius, et in Filio Pater : imo sunt unum Pater, et Filius. O Pater ! da nobis ut simus unum, sicut tu, et Filius tuus.

II. *A quo omnis Paternitas in cœlis, et in terra nominatur.* (Ephès. 3.) Unicum ad intra, et ex necessitate generat Filium sibi consubstantialem, sed multis ad extra dat, ut sint, et nominentur filii Dei adoptivi per gratiam. Vide quanta majestas est, quæ adoptat! quanta vilitas hominis, qui adoptatur! Habes quo confundaris, quod alios titulos tanti feceris, hanc filiationem Dei tam parvi æstimaveris: quo gaudeas, quod possis esse filius, et hæres Dei: quod timeas, et omni studio in posterum caveas amittere.

III. *In manu tua est fortitudo, et potentia.* (2 Par. 20.) Etsi et perfectiones absolutæ, et actiones ad extra sint communes Trinitati, Patri tamen, quia fons omnium, et origo est, attribuitur potentia, per quam est quidquid extra Deum est. Et tu de nihilo ab illo est; quidquid es, illius es: Illi ergo te redde, cujus es. Hoc tua natura, hoc omnis creatura clamabat tibi toties: *Ipse fecit nos, et non ipsi nos* (Psal. 99): et tu surdus quoties magis creaturas coluisti? Non pudet? Et quid ages?

FERIA III.

DE PERSONA FILII.

I. *Unigenitus Filius, qui est in sinu Patris.* (Joan. 1.) Filius de Patre genitus, est substantialis imago Patris, cujus habet eandem individuan naturam, easdem omnes perfectiones absolutas. *Unigenitus*, cui totum communicatur, quidquid potest Pater communicare. *In sinu Patris*, cum Patre et intelligit, et amat, et beatus est, et Spiritum Sanctum producit. Crede, lauda, glorifica, ama, etc. Cujus es tu imago? nonne Dei? Ad hanc quidem creatus es: sed quam defœdasti eam!

II. *Quos præscivit, et prædestinavit conformes fieri imagini Filii sui, ut sit ipse primogenitus in multis fratribus.* (Rom. 8.) Unicus filius et hæres, multos fratres adoptivos, et cohæredes admittit: imo adsciscit per assumptionem humanitatis, et gratiam adoptionis suo sanguine fundat. Habes ergo fratrem Filium Dei: quæ gratia? quæ gloria? sed quam parvi eam aestimasti! Inspice hanc imaginem denuo, ut quid tibi desit, advertas, et repares.

III. *Omnia in sapientia fecisti.* (Psal. 103.) Filius est sapientia Patris. Huic supernaturalia lumina, et cognitiones refuruntur in acceptis; quia *illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum.* (Joan. 1.) Ab hoc veram sapientiam pete, quæ est cognitio et aestimatio rerum, prout sunt: ut terrena terrena aestimes, divina divina, transitoria transitoria, æterna æterna; ut transeas solum per ea, quæ transeunt, hæreas in illis, quæ permanent.

FERIA IV.

DE PERSONA SPIRITUS SANCTI.

I. *Mittam vobis a Patre Spiritum veritatis, qui a Patre procedit.* (Joan. 15.) Spiritus Sanctus de Patre Filioque procedens, est substantialis amor quo in se mutuo in hærent. Habet eandem Divinam essentiam, æternitatem, perfectiones infinitas cum Patre et Filio, quibuscum simul adoratur et conglorificatur. Crede, lauda, adora, gratias age. O si et ego conjungerer Deo in eodem Spiritu!

II. *Accepistis Spiritum adoptionis filiorum.* (Rom. 8.) Quos adoptat Pater in filios, Filius in fratres, hos in dies perficit Spiritus Sanctus communicando seipsum,

dona supernaturalia, et gratiam habitualement, - quæ est quædam participatio naturæ Divinæ. Sed quoties tu *restitisti Spiritui Sancto*, ne in te hanc filiationem perficeret? *Noli in posterum contristare Spiritum Sanctum Dei.* (Eph. 4.) Quod te extra Deum magis lætificat, hoc certo Spiritum Sanctum magis contristat.

III. *O quam bonus, et suavis est, Domine, Spiritus tuus!* (Sap. 1.) Bonitas, suavitas, misericordia, etsi æque sint communes Trinitati, specialiter Spiritui Sancto tribuuntur. Huic debes, quod sis deductus in terram bonam, quod fecerit tecum Deus misericordiam suam, quod lacrymis laveris peccata tua, etc. Et quid reddis? Vide, ne si ingratus esse pergas, ipse quoque a te abstrahat misericordiam suam, et cesset postulare pro te gemitibus inenarrabilibus.

FERIA V.

DE AMORE CHRISTI ERGA NOS IN SANCTISSIMO SACRAMENTO.

I. *Hoc est Corpus meum. . . . Hic est Sanguis meus.* (Matth. 26.) Idem in Eucharistia est corpus, quod in Incarnatione assumptum fuit? Idem sanguis, qui in Cruce effusus. Quanti amoris opus est Incarnatio, et Mors Christi, tanti est suiipsius exhibitio in Eucharistia. Tantum ergo debes Christo per hanc ad te venienti, quantum totus mundus incarnato et mortuo. O Domine, quis tu es? et quis ego sum? Et tamen quam parum tibi obsequii reddo! quam multum mihi ipsi, et vanitati!

II. *Qui manducat meam carnem, et bibit meum sanguinem, in me manet, et ego in illo.* (Joan. 6.) Sub

elementis panis et vini se abdidit, ut nobis incorporaretur, et ut nostrum alimentum transiret in substantiam. Vides amorem erga te, quo Jesus vult tecum unum fieri? Quam ergo debet purum esse et immaculatum cor tuum! quam ab omni re creata avulsum, et uni Deo adhærens? Qui enim amat alia præter Deum, non amat, ut debet, Deum.

III. *Caro mea vere est cibus, et sanguis meus vere est potus.* (Ibid.) Ut vitam viveremus divinam, divinum exhibuit alimentum. Terrenis elementis gratiam addidit, ut ipse substantia sui corporis, et sanguinis, nos satiaret. Non est hoc amoris vere divini argumentum? Non deberet hic cibus omnem meum appetitum satiare? Toties hoc pascor, et tamen ad cæpas Ægypti, ad delectamenta sensuum, ad creata suspiro! O pudor!

FERIA VI.

SS. EUCHARISTIA EST MEMORIALE PASSIONIS CHRISTI.

I. *Hoc sacramentum instituit tanquam Passionis suæ memoriale perenne.* (S. Thom. opusc. 3.) Cruenti sacrificii ut perennis exstaret memoria, incruentum instituit quotidie peragendum. Semel pro nobis immolatus, invenit modum, quo illius sacrificii memoria sæpissime renovetur? Agnosce amorem Christi toties seipsum pro te offerentis. Sed nihil reddis, nisi et tu quotidie immoleris. Qui enim sunt Christi, carnem suam crucifixerunt cum vitiis, et concupiscentiis suis. (Gal. 5.)

II. *Hoc facite in meam commemorationem.* (Luc. 22.) Quanti ipse suam passionem fecerit, hinc æstima; quia voluit ipse seipso ejus esse memoriale. Obligat hoc to ad continuam tanti beneficii memoriam; non quæ in

sola cogitatione sistat, sed quæ in affectum, et opus transeat. *Qui enim Passionis Dominicæ mysteria celebramus, debemus imitari quod agimus.* (S. Greg. 4 Dialog. 59.)

III. *Quotiescunque manducabitis panem hunc, et calicem (Domini) bibetis, mortem Domini annuntiabitis.* (1 Cor. 11.) Quoties Eucharistiam sumis, cogita te mortui Christi sepulcrum esse. Non eris dignum, nisi sis novum; voluit enim poni in monumento novo. Non eris novus, nisi veterem hominem occidas. *Necesse est, ut dum hæc agimus, nosmetipsos Deo in cordis contritione mactemus.* (S. Greg. Ibid.) Quid ad hoc ais? Expedi arma, et te hostiam ei exhibe, qui se dedit hostiam pro te.

SABBATO.

DE DIGNITATE SUMENTIS EUCHARISTIAM.

I. *Ad eum veniemus, et mansionem apud eum faciemus.* (Joan. 14.) Qui sumit Eucharistiam, fit Dei habitaculum. Ut advertas quanta sit hæc dignitas, cogita uterum Beatissimæ Virginis, in quo primum homo factus habitavit; quantis illam gratiis cumulavit. At is ipse est, qui in Eucharistia ad te divertit. Quanta est hujus habitaculi dignitas! Ah! noli permittere, ut in ea divertant foeda animalia infrænum passionum.

II. *Qui manducat meam carnem, et bibit meum sanguinem, in me manet, et ego in illo.* (Joan. 6.) Non solum fit habitaculum Dei, qui Eucharistiam sumit, sed admirabili quadam unione fit unum cum eo. Assequere si potes, quanta sit hæc dignitas, uniri humanitati Christi, et veluti ea mediante ipsi personæ Verbi, et

toti Trinitati. Considera ad quid te obliget hæc dignitas; ut qui uniris Deo, avellaris a luto creatarum rerum; ut dicta, facta, cogitata tua sint talia, quæ non dedeceant membrum Christi.

III. *Ego vivo propter Patrem, et qui manducat me, et ipse vivet propter me.* (Ibid.) Excellentiam unionis cum Christo adverte. Sicut Filius accipit a Patre essentiam, vitam, et omnes perfectiones, ita ut sit unus Deus cum Patre, et in eo vivat, easdemque cum illo perfectiones habeat, idem intelligere, idem velle, et operari; ita per Eucharistiæ sumptionem fis particeps vitæ, et perfectionum Christi. Debes ergo idem cum illo sentire, velle, agere, pati. Efficiet id unitus tibi Christus, nisi tu obsistas.

DOMINICA I. POST TRINITATEM.

SS. EUCHARISTIA EST CÆNA MAGNA.

I. *Homo quidam fecit cœnam magnam, et vocavit multos.* (Luc. 14.) Eucharistia cœna est, parata vespere, seu in fine seculorum: sumenda in nocte obscura ad fidei lumen. *Magna* ab Editore Deo, a ferculis humanitatis ac Divinitatis Christi: a convivis omnibus fidelibus; a ministris Angelis. Omnia magna sunt; tu solus parvus es, et indignus: et tamen te quoque homo Deus ad illam invitat. Huc totam famem, sitimque applica; et *ne desideres de cibis ejus mundi et carnis, in quo est panis mendacii.* (Prov. 23.)

II. *Et coeperunt simul omnes excusare* (Luc. 14), seu recusare. Domini bonitas est omnes admittentis; sua cujusque malitia est, seipsum excludentis. Tria excusationem genera inducuntur: In emptâ villa domi-

natio, et superbia notatur. (S. Aug. serm. 33. de Verb. Dom.) In emptis bobus avaritia, aut quinque sensus, qui nos ad terrena trahunt. In ducta uxore, carnis voluptates. Priores rogant se excusari: tamen venire contemnunt. Humilitas sonat in voces, superbia in actione. (Gregor. hom. 13.) Tertius solus ait: Non possum venire: quia animus ad voluptates propensus, infirmus est, et invalidus ad exsequenda, quæ Dei sunt. (Cyrill. Alex. lib. 4. de Ador.) Hæc tria plerumque sunt, quæ si te non abstrahunt a Cœna, fructum imminuunt. Vide ne recuses.

III. *Tunc iratus Pater familias dixit servo suo: Exi cito in plateas, et vicos civitatis; et pauperes, ac debiles, et cæcos, et claudos introduce huc. (Luc. 14.) Merito irascitur Dominus, cujus tanta humanitas, tantum beneficium respuitur. Pauperes, et debiles dicuntur, ait S. Greg. hom. 36. qui iudicio suo apud semetipsos infirmi sunt. Quam ille ardet habere convivas! quam tu languide accedis? Ille undequaque conquirat, nec aversatur infirma mundi. Non avertaris infirmitate tua, quia quem revocaverit, dignum facit, si sequatur (S. Ambr. I. 1. de Poen. c. 6), et sanat omnes infirmitates tuas. (Psal. 102.)*

FERIA II.

DE DISPOSITIONE AD SS. EUCHARISTIAM SUMENDAM.

I. *In sole posuit tabernaculum suum. (Psalm. 18.) Curanda summa puritas animæ, in quam venturus est Eucharisticus Deus. Exigit hoc summa puritas, et majestas Hospitis. Expende enim quis, ad quem ingreditur. Si Matrem, quæ conceptura erat Filium Dei, decebat tanta puritate nitere, te idem decet, qui eundem*

excipis. At puritas, non est sola ab omni peccato immunitas, sed etiam affectuum purgatio, et virtutum ornatus. Potesne sic te mundum dicere? Quanto labore adhuc opus est, ut huc pervenias! pervenies, si serio voles. Dic cum leproso (Matth. 8): *Domine, si vis, potes me mundare.* Confide, extendet manum suam, et dicet: *Volo, mundare.*

II. *Vincenti dabo edere de ligno vitæ.* (Apoc. 2.) Ut hoc fruaris mysterio, necesse est, ut te vincas, et appetitum rationi, rationem Deo subjicias. Non satis ergo digne accedis, si te non vincas. Quantus tibi in teipso victoriarum campus! superbia, ambitio, tui aestimatio, vanæ gloriæ cupiditas, ira, impatientia, languor in spiritu, tepiditas, et alia, quæ tu nosti. Hæc devince, et dabitur tibi *de ligno vitæ.* Quam alius esses, si quoties ad hanc escam accessisti, vel unum ex his hostibus subjugasses!

III. *Ecce ego pluam vobis panem de cælo; egrediatur populus, et colligat.* (Exod. 16.) Promittitur hic manna, figura Eucharistiæ, et quidem ad instar pluvie super justos, et injustos cadentis. Quæ bonitas Dei se tam prodige largientis! sed ut eo potiarius, necesse est te egredi. Unde? aut quo? Respondet Rupertus (lib. 3. c. 11. in Exod.): *De pristina conversatione, de vetustate vitæ.* Nondum enim deposito vetere homine, non est nobis hoc manna colligere. Expehde, quam vivat in te vetus homo, quanta in eo occidere debeas, ut induas novitatem vitæ.

FERIA III.

ITEM DE DISPOSITIONE AD SS. EUCHARISTIAM SUMENDAM.

I. *Pauperes ejus saturabo panibus.* (Psal. 131.) Felix paupertas, quæ sola, ut ait Rupert. in c. 6. Joan. *edit magnam eleemosynam Regis regum, quam dat ipse, non aliam, quam seipsum.* Datur ergo ille panis ut eleemosyna magni Dei. Exinanire, exinanire, ut pauper fias illa dignus. Ejice amorem seculi, et vanitatem ejus. Indigne eleemosynam accipit, qui dives est; indigne Eucharistiam, qui seculo afficitur. Scito, *qui esurientes, seu pauperes, implet bonis, ille divites dimittet inanes.* Et hæc est forte causa tam parvi fructus a te relati, ex tam frequente hujus mysterii sumptione.

II. *Si quis sitit, veniat ad me, et bibat.* (Joan. 7.) Sitis quædam, et fames, ac vehemens desiderium adferendum est ad hunc cibum. Fons ille Sacramentalium gratiarum non patet, nisi sitienti: *Sitienti dabo de fonte aquæ vitæ.* (Apoc. 21.) Oportet namque, ait Bern. serm. 81. in Cant. *ut sancti desiderii ardor præcedat faciem ejus ad omnem animam, ad quam est ipse venturus.* O tepida anima! nonne sacrilegium crederes nauseare cibum istum preciosissimum? Certe proximus nauseæ es, si non desideras. Excita ergo, quoties accessura es, fervens desiderium: quod nascetur ex actuali fide dignitatis hujus cibi, amoris in te Dei, fructuum ex Eucharistia dimanantium, etc.

III. *Cum invitatus fueris ad nuptias recumbe in novissimo loco.* (Duc. 14.) Ad nuptiale convivium Dei se tibi desponsantis accessurus es. Quis tu? quis ille? Agnoscis in ejus majestate, tuam indignitatem? sed dignus fieri potes, si corde sincero sis humilis. Re-

spexit humilitatem ancillæ suæ (Luc. 2.), ut ejus sacramentissimum uterum subiret: non despiciet tuam humilitatem. Et quanta te deprimendi materia, si bene expendas, quis tu, quis ille!

FERIA IV.

DE EFFECTIBUS SS. EUCHARISTIÆ SUMPTÆ.

I. *Accedite ad eum, et illuminamini.* (Psal. 33.) Accedentium ad Christum fructus est, quod intellectu illuminentur ad cognoscenda altissima mysteria. Ipse lux est, *quæ illuminat omnem hominem.* (Joan. 1.) Expende tenebras tuas. Heu quantum ad Divina cæcutis! scisne quod in fractione panis aperti sunt oculi Discipulorum? (Luc. 24.) Ecce idem cæcitatæ tuæ medicus est. Idem, quod ex cæco olim Hierichuntino, ex te quærit: *Quid tibi vis faciam?* (Luc. 18.) O benignitas prævenientis! Dic fidenter cum eodem: *Domine, ut videam te, videam me.*

II. *Qui replet in bonis desiderium tuum: renovabitur, ut aquilæ, juvenus tua.* (Psal. 102.) Senescit anima, cum ad virtutem languet: juvenescit, cum viget: Senio hoc frequenter et tu occuparis: sed in novitate vitæ ambulandum est. Ut renovetur autem juvenus tua, aptissimum remedium est, ut Deus *repleat in bonis desiderium tuum.* Si ergo per S. Hieron. in c. 3. Ezech. *hoc solum habemus in presenti seculo bonum, si vescamur carne Domini, ex hoc digne sumpto juvenesces.* Æstima, lauda, ama, anhela: et quoties accedis, aliquid veteris hominis depone.

III. *Exsurgens MARIA, . . . abiit in montana cum festinatione.* (Luc. 1.) Effectus hic fuit concepti Dei.

Quo enim jam Deo plena, ait Ambr. 2. in Luc. nisi ad superiora cum festinatione contenderet? Eundem et tu accipis in Eucharistia. Idem in te, nisi tu obsistas, operabitur: ut ardente voluntate ad ardua virtutum contendas, et quidem magna festinatione ad apicem perfectionis pervenias. Cooperare id desideranti Deo, ne te semper per tuum languorem in imo reperiatur. Elevabit te Deus, sed non sine te.

FERIA V.

DE ALIIS EFFECTIBUS SS. EUCHARISTIÆ SUMPTÆ.

I. *Panem Angelorum manducavit homo. (Psal. 77.)* Dicitur SS. Eucharistia *Panis Angelorum*, non quod Angeli ea vescantur, sed quod homines sumentes veluti Angelos efficiat. Ita Hugo Card. in c. 31. Proverb. *Datus est hominibus, ut fiant Angeli.* Quæ tua est felicitas, si fias veluti corporis expers, totus spiritualis, tentationum immunis, expers passionum? Certe si nondum factus es talis, tu impedivisti. Et quæ hæc tua insania, cum possis, nolle ad Angelicam perfectionem evadere?

II. *Quotquot autem receperunt eum, dedit eis potestatem filios Dei fieri. (Joan. 1.)* Effectus Sacramentorum Ecclesiæ est, ut te faciant filium Dei, non quidem naturalem, sed adoptivum. Per quæ simul intras in jus hæreditatis. *Si enim filii (Dei sumus), et hæredes. (Rom. 8.)* O mira dignatio! expende, quem Patrem habeas? quem fratrem? quo affectu, reverentia, fiducia in eum ferri debeas? sed quam degener tu fuisti hactenus filius, et frater! Non te pudet? Sed quid eris

in posterum, ut digne Patrem voces Deum, fratrem JESUM?

III. *Qui manducat meam carnem, et bibit meam sanguinem, in me manet, et ego in illo.* (Joan. 6.) Altius ascendit dignitas, quam per S. Eucharistiam obtines. Non tantum fis filius Dei; sed unum cum Deo, ut is in te maneat, tu in illo. Sed necesse est ad hoc, ut moriatur in te, quidquid tu es; vivat solum, quod Deus est. O quando erit illud tempus, quo cum veritate dicere possis: *Vivo autem, jam non ego; vivit vero in me Christus!* (Galat. 2.)

FERIA VI.

DE INFINITA DEI PERFECTIONE.

I. *Ex ipso, et per ipsum, et in ipso sunt omnia.* (Rom. 11.) Quidquid concipere potes perfectionis, bonitatis, sanctitatis, pulchritudinis, sapientiæ, potentiæ, felicitatis, etc. hoc in Deo est infinite perfectiore modo, quam tu concipias. Ex hoc et per hunc omnia, quæ aliquid perfectionis habere videntur. O Deus meus et omnia! tu es esse necessarium a teipso: omnis creatura nihilum necessarium ex seipsa. Quid ergo amorem ad nihilum converto, a te avertō? Tu es Deus meus, et solus dignus amore meo. Felix ego, si tantæ majestati digne possim servire!

II. *In ipso sunt omnia*, non tantum eminentiali modo essendi, sed etiam ut in idea, seu exemplari omnis perfectionis; præsertim vero intellectualium creaturarum, quas ad imaginem, et similitudinem suam creavit, et usque modo per conservationem ad eandem similitudinem efformat. Quam eximium tibi propositum est exemplar, quod imiteris! Lauda, gratias age, ama.

Sed confer vultum animæ tuæ cum illo : proh quantum abludis ! Adnitere ergo Deum assidue intueri : exuere, quod modo refers : refer eum, quem debes.

III. *In ipso sunt omnia.* Perfectiones illæ omnes innumeræ per creaturas dispersæ, in Deo sunt unica eademque res, quæ est sapientia, bonitas, misericordia, etc. sine omni compositione, sine omni distinctione : unde quæ unum sunt, et in eadem unitate multa, magis Deum referunt. Esne tu unus, unitate intentionis ? Unam forte habes, sed non eadem unitate multiplicem sed diversas, et pugnantes : placendi Deo, et hominibus : serviendo sensibus, et Deo. Unam habe, qua Deum respicias, sed idem opus ex pluribus virtutum motivis age ; erit unum opus, multiplex perfectio.

SABBATO.

DE SAPIENTIA DEI, ET SUI IPSIUS CONTEMPLATIONE.

I. *Omnia nuda, et aperta sunt oculis ejus.* (Hebr. 4.) Scit enim quidquid sciri potest ; quidquid in Deo est, quidquid extra Deum conditum est, aut condi potest, et ipsa cordium secreta ; sapientia inventrix omnium, quæ in mundo fiunt, disponens omnia in numero, pondere, et mensura : in cujus comparatione omnis Angelorum scientia est mera ignorantia. Crede, æstima, lauda, ama, spera in omni casu adinventuram tibi remedium : consigna te illius sapientissimæ dispositioni. Imitare nihil agendo temere, sed adhibita consideratione. Attende, quid agas, quia Deus videt.

II. *Non est ulla creatura invisibilis in conspectu ejus.* (Ibid.) Non tantum quæ fuerunt, sunt, aut erunt ; sed etiam quæ non erunt quidem, sed essent tamen, si conditio aliqua poneretur. Hac scientia composuit v. g. te,

cum omni tempore, loco, et circumstantia possibili, et vidit, quid in quaque circumstantia acturus esses. Quid non debes ergo Deo, quod te non produxerit ex parente idololatra, in tempore, et loco infidelitatis, non conjunxerit iis circumstantiis, in quibus certo eras periturus, etc.? Lauda, magnifica, ama, time, si forte aliquam circumstantiam viderit, qua esses eum derelicturus, quæ forte a teipso, a tua gratiam acceperandi negligentia dependeat.

III. Considera primum essenziale, et necessarium objectum Divinæ cognitionis esse Deum ipsum, quoad essentiam, attributa, perfectiones omnes tam absolutas, quam personales. Ex hac cognitione oritur suiipsius infinita æstimatio, amor, gaudium, et beatitudo. Hæc cognitio immutabilis est, et æterna; et cum tanta eodem temporis momento moliatur, a sui contemplatione nunquam avocatur. Lauda, adora, etc. Hoc quoque sit tuum primum objectum. Vide ut ab ejus contemplatione non quavis musca avoceris. Per ejus contemplationem eo tende, ut magnam de eo æstimationem concipias.

DOMINICA II. POST TRINITATEM.

DE POTENTIA ET DOMINIO DEI.

I. *Ego Deus omnipotens.* (Gen. 17.) Quia infinita est, et potest quidquid de se est possibile, mundum hunc, et infinitos alios de nihilo condere, destruere, adnihilare: a qua omnis vis est causarum secundarum, in cujus comparatione omnis alia potentia, est mera infirmitas. Admirare, adora, benedic, æstima, implora hanc in tuis necessitatibus. Junge te humili confidentia huic omni-

potentiæ, etsi ex te nihil possis; omnia poteris ea corroborante.

II. *Magnitudinis ejus non est finis.* (Psal. 144.) Supremus, absolutus, necessarius, æternus omnium Dominus est, tam dominio jurisdictionis, quam proprietatis. Primo quidem titulo creationis ex nihilo; a quo proinde res omnes essentialiter dependent, secundum omnia, quæ sunt, et possunt. Agnosce te opus manuum ejus. Offer illi quidquid es, quidquid potes. Sive te deprimat, sive elevet, sive affligat, sive soletur: Dominus est, faciat, quod ei placitum est.

III. *Tu vivificas omnia hæc.* (2 Esdr. 9.) Alter absoluti, et supremi Domini titulus est (ut infinitos alios taceam) conservatio continua illius esse, quod per creationem dedit; qua nos continuo producit, et esse communicat, ac suspensas tenet creaturas, ne rursus in abyssum nihili corruant. Hinc omnes tuæ actiones Dei sunt, nec licet tibi potentiis tuis abuti. Injuriam ergo ei facis, si his ad tuam gloriam, ad tuum commodum magis utaris, quam ad illius. At quoties id fecisti? Hinc ulterius omnes tuos affectus debes illius affectibus, ac voluntati conformare.

FERIA II.

DE SANCTITATE ET IMMUTABILITATE DEI.

I. *Sanctus Dominus Deus noster.* (Psal. 98.) Cogita sanctitatem ejus *ad intra* in infinita cognitione suiipsius, quæ est generatio Verbi; in amore infinito sui, qui est productio Spiritus Sancti; in gaudio, quo in se, de se fruitur: quid hic non infinite distat ab omni macula? Exclama viva fide, gratulatione, adoratione, tui confusione: *Sanctus, Sanctus, Sanctus.* (Apoc. 4.) Imitare

Dei sanctitatem, ama puritatem, execrare immunditiam in cogitationibus, in affectibus tuis.

II. *Sanctus in omnibus operibus suis.* (Psal. 144.) Cogita sanctitatem ejus *ad extra*, quæ reflucet in operibus ejus : quæ sive consideres in seipsis, sive ex fine, quo a Deo fiunt, sancta omnino sunt, pura, et immaculata, ita ut nulla possit imperfectio intervenire, hoc ipso, quod a Deo fiant. Imo non potest non omne malum, quod sanctitati contrariatur, immutabili, et æterno odio prosequi. Lauda, glorifica, ama, detestare omnes animi tui maculas, opera tua redde immaculata.

III. *Ego Dominus, et non mutor.* (Malach. 3.) Amat, odit, operatur libere, nec tamen mutatur : gubernat universum et eodem momento se omnium rerum motibus impendit, producit, ac destruit infinita, et tamen est semper idem. Blasphematur, injuriis afficitur infinitis, et non turbatur. Admirare, lauda, pete hanc perfectionem, qui minimo moveris. Ut imiteris, tolle ex animo immoderatos motus, extermina præcipites gestus, alterationem vocis, asperitatem vultus, etc.

FERIA III.

DE AMORE DEI, QUO SE ET NOS DILIGIT.

I. *Deus charitas est.* (1 Joan. 4.) Quia se comprehensive cognoscit esse summum bonum sine omni admixtione mali, se quoque infinite amat per Spiritum Sanctum, qui est amor substantialis. Hinc se æternum laudat, et quidquid operatur, ad unicam suam gloriam refert. Huc etiam me meaque omnia dirigit. Quam alte me evehit Deus ! Sed quantum ego ejus intentioni sum reluctatus, operationes meas ad meum honorem meaque commoda retorquendo !

II. *Ipse enim Pater amat vos* (Joan. 16), quia omnia, quæ fecit, cognoscit esse bona, hinc *nihil edit eorum quæ fecit*. Quia ergo amat, et amor est quædam effusio sui in amatum, se quoque nobis communicat, conferendo esse naturale, facultates corporis et animi, gratiam et dona supernaturalia; esse suum personale naturæ humanæ, se ipsum mihi in Eucharistia. Admirare, lauda, gratias age, ama, ob eos fines, ob quos te Deus amat: impende dona ad eos usus, ad quos dedit.

III. *Omnia quæcunque voluit, fecit.* (Psal. 113.) Cum se tot modis communicat, non facit id ex necessitate, aut coacte, sed libere ex sola sua bonitate, ac amore. Deinde nihil inde sui emolumenti quærit, quia nullius est capax. Admirare, lauda hanc benefaciendi propensionem, gratias age. Confundere, quod nisi coactus vix reddas obsequia: quod tua in omnibus quæras commoda. Dic cum Psal. 53. *Voluntarie sacrificabo tibi.* Et Psal. 113. *Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam.*

FERIA IV.

DE SUAVITATE, MISERICORDIA, ET JUSTITIA DEI.

I. *Suavis Dominus universis.* (Psal. 144.) Leges nobis imponit, sed viribus commensurat; ad observationem earum gratia sua juvat, et nobiscum cooperatur; non necessitate, sed gratia inducit: non exigit a nobis omnia, quæ possumus, quod utique ut supremus Dominus posset; errantes amanter revocat, etc. Lauda, adora, ama; confundere, quod in proximum sis asperior; quod plura ab illo exigas, quam Deus. Imitare verborum lenitate, suavitate morum religiosa, non affectata.

II. *Et miserationes ejus super omnia opera ejus.* (Ibid.)
Etsi in Deo perfectiones omnes sint æquales, quia sunt ipse Deus, quoad nos tamen et in ordine ad effectus, supereminet misericordia, qua sublevat omnes misérias nostras corporis, animæ, necessarias ac liberas, vel præveniēdo, vel eruēdo, vel coadjuvando et consolando. Quantam in peccatores exhibet quotidie, qui *dissimulat peccata hominum*, et exspectat pœnitentiam! Quantam in te! Quid ei debes? Lauda, adora, fiduciam concipe exemplo filii prodigi.

III. *Ulciscens in omnes adinventiones eorum.* (Psal. 98.)
Ut misericors sit Deus, est tamen etiam justus vindex. Infinite sanctus peccato læditur: ideo punitione injuriam reparat. Nullum est seu in justis, sive in reprobis, seu grave, seu leve peccatum, ne otiosum quidem verbum, cujus pœnam non exigit. Quia non decet ejus majestatem impune lædi. Hinc morbi, mors, bella, pestis, etc. sunt pœnæ peccati. A Deo ergo accipiendæ ad expiationem scelerum, quia eo fine a Deo decernuntur. Admirare, lauda, time Justitiam, quæ nulli parcit. Imitare, sumendo de teipso pœnas; acceptando humili et hilari animo, quas de te sumit, etc.

FERIA V.

DE PROVIDENTIA DEI.

I. *Dominus regit me, et nihil mihi deerit.* (Psal. 22.)
Providentia est ordinatio, et applicatio mediorum, quibus Deus quamlibet creaturam ad suos fines vult deducere. Ab hac nullam excludit creaturam, cui *æqualiter cura est de omnibus* (Sap. 6): non muscam, non vermiculum, non improbos, non atheos, etc. a quibus gravissime offenditur. Quamque creaturam ita curat

quasi ex unica exstaret in universo. Recogita per quæ media te duxerit : quam suaviter, quam efficaciter. Ubi potes esse securior, quam si te totum Divinæ providentiæ committas, quoad corpus, animam, locum, etc.? Quam spem potes concipere, si ejus dispositioni non obsistas?

II. *Vos cogitastis de me malum, sed Deus vertit illud in bonum.* (Genes. 50.) Providentia sua Deus immittit res adversas, famem, pestem, bellum, tentationes Dæmonis, persecutiones, morbos corporis, afflictiones animæ : sed facit, ut *diligentibus Deum omnia cooperentur in bonum.* Josephi venditi recordare. Utitur enim illis ut mediis ad suos fines. Æstima ejus omnes dispositiones. Nec fallitur Sapiencia, nec fallit bonitas. Nihil tibi accidet, quod tuo non sit emolumento. Afflictionem ergo excipe a Deo, læto, hilarique animo. Et dic cum Filio Dei : *Calicem, quem dedit mihi Pater non bibam illum?* (Joan. 18), et posthac : *In manibus tuis sortes meæ.* (Psal. 30.)

III. *In pace in idipsum dormiam . . . , quoniam tu, Domine, singulariter in spe constituisti me.* (Psal. 4.) Qui omnem spem suam fundat in Dei providentia, ideoque se totum illi committit, vere dormit, et quiescit in summa animi tranquillitate, in cordis jucunditate, quæ nullo rerum eventu turbatur. Et quanta hæc voluptas? Hæc propria est libertas filiorum Dei. *Omnem ergo sollicitudinem tuam projice in eum, quoniam ipsi cura est de te.* (1 Pet. 5.)

FERIA VI.

DE IMMENSITATE, ET PRÆSENTIA DEI.

I. *Nunquid cælum et terram ego non impleo?* (Jerem. 23.) Ubi spatium quodcunque est, imo ubi quodcunque

finxi potest, ibi Deus est. Nusquam ergo tibi tutæ sunt latebræ a facie ejus. Qua fugis, Deus est. Ubi lates, Deo pates. Ubique pariter Deo frui potes. Si Deum quæris, invenies eum in omni loco, ad quem te destinat obedientia. Nullus illi tam vilis est locus, in quo non sit : et cur tu fugis ?

II. *Cælum et terram ego impleo.* Cogita modos, quibus Deus est ubique. 1. Per essentiam secundum suam totam Divinitatem. Hic ergo, ubi ego sum, est Pater, generatur Filius, spiratur Spiritus Sanctus, etc. Ergo nunquam sum solus. Ergo semper habeo cum quo amice versari possim. Ergo ubique Deum revereri debeo : ergo ubique timere. 2. Per præsentiam, non veluti mortuam, sed advertens, et cognoscens omnia. Adest oranti, tentato, afflicto, bonum operanti. Crede, ama, confide, illius solius oculis placere stude. 3. Per potentiam, ubique enim operatur, conservando, coagendo, etc. Non despondebo ergo animum in adversis, *quoniam tu mecum es* : tu adjuvas infirmitatem meam.

III. *Non est procul ab unoquoque nostrum.* (Act. 17.) Cogita etiam tibi Deum esse præsentem, longe intimius, quam sit ipsa tua anima. Intra te est Pater, Filius, Spiritus Sanctus, ac tota Divinitas, per essentiam, præsentiam, et potentiam. Ejus Bonitas dat tibi esse, Sapientia intelligere, Omnipotentia agere etc. Gaude, admirare, confide, ama, Deum intra te ipsum quære : stude, ut sis dignum ejus Majestati habitaculum ; ne ei displiceas, quem semper tecum habes.

SABBATO.

JESUS BAPTIZATUR A JOANNE.

I. *Tunc venit* JESUS *a Galilæa in Jordanem ad Joannem, ut baptizaretur ab eo.* (Matth. 3.) Considera Christi humilitatem. Qui formam peccatoris assumpserat, induit etiam pœnitentis. Non est, nec esse potest peccator, et haberi non pensi habet. Vitam activam ab humilitate auspicatur. Admirare, lauda, gratias age pro exemplo. Imitare. Cura, quis sis, non quis habearis. Quæ cum proximo agis, in humilitate funda. At Joannes prohibebat eum, dicens: *Ego a te debeo baptizari, et tu venis ad me?* Agnoscit eo momento Christum, quem nondum viderat. Hinc reverentia, admiratio venientis ad se: humilitas se baptismo indigere profitentis. Tantum est semel nosse Deum; si nitereris bene Deum nosse, quantos illa cognitio excitaret affectus?

II. *Respondens autem* JESUS, *dixit ei: Sine modo; sic enim decet nos implere omnem justitiam.* (Ibid.) Ut tu baptizes, ego baptizer: ego me demittam, tu obedias. Ergo omnis justitia impletur humilitate, et obedientia. Nondum bene hanc veritatem, es assecutus. Nunc igitur subjiocere non tantum majori, aut æquali, sed etiam minori, exemplo Christi.

III. *Baptizatus autem* JESUS, *confestim ascendit de aqua: et ecce aperti sunt ei cœli.* (Ibid.) Tria post Christi Baptismum evenere. 1. Cœli aperti sunt. En clavim, quæ tibi cœlum reserat, humilitatem: quia humilibus datur gratia: gratia est semen gloriæ. Aspira ad cœlum. Sed scito, quod vim patitur, quam tibi inferas de deprimendo. 2. *Vidit Spiritum Dei descen-*

dentem sicut columbam. Ita humiliantem se Spiritus Dei honorat. Non nega ei gustum, quem dare potes per tuam humilitatem. At venit super humilem in specie columbæ puræ et innocentis : quia humilitas conservat innocentiam. 3. *Et ecce vox de cælis, dicens : Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi complacui.* Qui se inter peccatores abjicit, declaratur Filius Dei. Testatur Pater, sibi Christum placere in hac humilitate. O si tibi diceret Deus : Tu es filius meus dilectus ; quantum exultares, amares, etc ! At dicet, si te cum Christo humiliaveris : quia *humilia respicit, et alta a longe cognoscit.* (Psal. 137.)

DOMINICA III. POST TRINITATEM.

CHRISTUS IN DESERTUM SECEDIT, ET TENTATUR.

I. *Tunc JESUS ductus est in desertum a Spiritu.* (Matth. 4.) Utique Sancto ; non vano, non mundano. Filius, et filii Dei Spiritu Dei aguntur. *Ductus est in desertum,* non in frequentem civitatem ; ut fugiat plausum, quem forte dedisset populus motus reseratione cœli, descensu Spiritus, et voce audita. Quo tu spiritu duceris, aut potius raptaris ? et quorsum ? Confundere, et sine te a Spiritu Dei agi, ab hominum frequentia, ad fugam laudum et plausum. *Ut tentaretur a Diabolo.* S. Ambrosius in Luc. *Ut Diabolum provocaret.* Hic finis illius secessus fuit. At cur tentari voluit Dei Filius ? Ut discas tentationes etiam in filios Dei cadere, ne in tentationibus pusillanimis fias. Ut habeas vincendi Magistrum. Assume animos, et ut vincas, exemplo Christi pugna.

II. *Et tentabatur a Satana.* (Marc. 1.) Audet Dia-

bolus, quia Deus permisit, qui prohibere poterat. Quanto plus audebit in te, qui prohibere non potes. Sta in timore. Ex occasione famis arripit statim occasionem, eum gula tentandi. Ita vigilat in omnem occasionem nocendi. Disce vel ab ipso Diabolo vigilare in id, quod tuæ est professionis: vigilare in omnem occasionem mali, ne tibi noceatur.

III. *Accedens tentator dixit ei: Si Filius Dei es, etc.* (Matth. 4.) In tribus his Christi tentationibus adverte, quibus potissimum argumentis, seu fraudibus uti soleat. In prima, quia famet Christus, persuadere vult necessitatem cibi. In secunda, ad præcipitium sollicitat *sub specie boni*, quod Deus per Angelos assistet. In tertia, *imaginationi* tanquam quid magnum *objicit*. Reflecte te, an non sub specie necessitatis, aut boni, te tua passio seduxerit? An non æstimaveris magni, quæ apud Deum nihil sunt, etc. *Qui respondens dixit: Scriptum est.* Considera quid Christus egerit. 1. Statim resistit tentatori. Noli cum tentatione tricari. Facile vincitur, qui principio non resistit. 2. Rejicit uno verbo: *Scriptum est*, objiciendo id, quod Deus mandat. Dic et tibi in tentatione: Prohibet Deus, plectit Deus, et æternum. Tunc accedent ad te Angeli, seu veræ consolationes spirituales.

FERIA II.

DE TRIBUS TENTATIONIBUS, ET VICTORIA CHRISTI.

I. *Si Filius Dei es, dic ut lapides isti panes fiant.* (Matth. 4.) Incitat Christum ad inordinatum affectum cibi per miraculum quærendi. Christus huic tentationi obviat per generosum contemptum. *Non in solo pane*

vivit homo: quasi dicat, se hoc medium contemnere, cum alia supersint plura. Ita obviandum est tentationibus sensus. Felicius contemnes, quam positive lucteris. Aliæ sunt voluptates homine dignæ; sensuum dedignare.

II. *Si Filius Dei es, mitte te deorsum, etc.* (Ibid.) Est tentatio vanitatis, specie boni, seu confidentiæ in Deum tecta. Huic obviat: *Non tentabis Dominum Deum tuum.* Larvam detegit, et ostendit esse tentationem, quod ut bonum objiciatur, ut confidat Deo se præcipitando. Ita obviandum est tentationibus specie bonitatis. Non statim sanctum æstima, quod speciem boni habet: sed examina fines, intentionem, circumstantias. Quoties sic aberrasti?

III. *Hæc omnia tibi dabo, si cadens adoraveris me.* (Ibid.) Impudentissima hæc est ambitionis tentatio, per quam cultus Deo debitus creaturæ tribuitur. Hanc cum indignatione repellit: *Vade Satana.* Ita indignare tentationibus, quæ Dei honorem violant, quæ affectum ad creaturas rapiunt. Dic magno animo: *Dominum Deum meum adorabo, et illi soli serviam.* Vide etiam quanti æstimet dæmon peccatum mortale, ut omnia regna pro uno proponat. Tu tanti fac salutem tuam.

FERIA III.

TESTIMONIUM JOANNIS DE CHRISTO.

I. *Miserunt Judæi Sacerdotes, et Levitas (ad Joannem), ut interrogarent eum: Tu quis es? (Joan. 1.)* Vitæ austeritas, sanctitas et zelus, magnum nomen Joanni fecerant. Hinc orta quæstio, an ipse Christus sit. Magnum nomen quo plus quæris, minus obtines;

sanctitatem vitæ sequitur sponte. Ad hanc obtinendam multum proderit sæpe quærere: *Tu quis es?* et respondere sibi: *Non sum ego Christus*; agnoscere suam vilitatem, abjecte de se sentire, et loqui. Humilitas enim est fundamentum sanctitatis.

II. *Quid ergo? Elias es tu? Et dixit: Non sum.* (Ibid.) Poterat Joannes et Eliæ, et Prophetæ nomen acceptare, qui a Christo dictus fuerat *spiritu Elias, et plusquam Propheta*: quia tamen id etiam negare poterat, responsum illud elegit, quod ad sui contemptum magis facit. Hæc veræ humilitatis est regula. Quomodo tu eam observas? Quid Joannes de se? *Ego vox.* Quid tu de te? Nihilum te forte dicis, sed non sentis, et idipsum quod dicis, vis non credi; et sub pallio humilitatis tegis superbiam. Confundere, et posthac, *non veniat tibi pes superbiæ.* (Psal. 35.)

III. *Quid ergo baptizas, si tu non es Christus, etc. . . . Ipse est, qui post me venturus est, qui ante me factus est, cujus ego non sum dignus ut solvam ejus corrigiam calceamenti.* (Joan. 1.) Effunditur in laudem Christi, et per sui honoris dispendium, honorem Christo asserit. Confer te cum Joanne. Quam tu parvus in aliorum laudes; quasi tibi decedat, quod alterius meritis tribuis! quam ambitiosus tuarum, quas etiam non mereris! quam facile, ut tuum cures, honorem Dei negligis!

FERIA IV.

ALTERUM JOANNIS TESTIMONIUM DE CHRISTO.

I. *Altera die vidit Joannes JESUM venientem ad se, et ait: Ecce Agnus Dei; ecce qui tollit peccatum mundi.* (Joan. 1.) Cyril. lib. 1. in Joan. c. 1. *Propheta simul et*

Apostolus, quem venturum prædixerat, jam demonstrat præsentem. Præcursor constitutus primam oblatam prædicandi Christum occasionem arripit. O si et tu nullam sineres elabi occasionem Christum tibi, et aliis manifestandi, laudandi, etc. et verbo et opere! Spera id futurum, si veniat JESUS ad te per gratiam, sine qua nihil potes: Si videas tu JESUM, et cum reflexione advertas ad occasionem. Hoc ora JESUM.

II. *Ecce Agnus Dei; ecce qui tollit peccatum mundi.* Expende ipsa verba testimonii. 1. Agnum vocat, ut reducat in memoriam illud: *Ego quasi agnus mansuetus, qui portatur ad victimam.* (Jerem. 11.) 2. Agnum Dei: quo ipsius divinitatem manifestat. 3. *Qui tollit peccatum mundi:* finem ob quem venerit, ostendit. Cogita hujus agni mansuetudinem, patientiam, obedientiam. Vide qui possis imitari, et te quoque illi victimam facere. Gratulare mundo, et tibi, quod tollat peccata. Spem tuam solum in eum pone. *Ecce.* Sæpius illum menti tuæ objice; sæpius illum ubi occasio est, aliis demonstra.

III. *Et ego vidi, et testimonium perhibui: Quia hic est Filius Dei.* (Joan. 1.) (Joannes) venit in testimonium: ut testimonium perhiberet. *Vidit; et testatur: Hic est Filius Dei.* Disce testimonium dare de proximo. 1. *Vide,* et observa ejus virtutes, non defectus. 2. Ubi occasio est, lauda eum, non te: sed dic: *Ego nesciebam hanc virtutem; ego sum longe illo infirmior. Hic est Filius Dei, quia habet spiritum Dei; ego vero spiritum mundi et vanitatis, etc.*

FERIA V.

TERTIUM JOANNIS TESTIMONIUM CUM FRUCTU DISCIPULORUM.

I. *Altera die iterum stabat Joannes, et ex Discipulis ejus duo. Et respiciens JESUM ambulantiem dicit: Ecce Agnus Dei. Et audierunt eum duo Discipuli loquentem, et secuti sunt JESUM.* (Joan. 1.) Ex destinato Christus se exhibet, ut Joannes ansam habeat de Christo testandi, discipuli sequendi. Ita prævenit nos gratia: sed quoties non audimus! Joannes ansam arripit: tu nullam boni negliges. Plures cum Joanne fuerunt, duo tantum ad sequendum Christum moventur. Dei est cor tangere. E quot millibus te Deus respexit? Agnosce beneficium vocationis, gratias age, time nisi satisfacias.

II. *Conversus JESUS, et videns eos sequentes se, dicit eis: Quid quæritis? Qui dixerunt ei: Rabbi . . . , ubi habitas? Dicit eis: Venite, et videte.* (Ibid.) Intellige 1. Christi respicientis gratiam. Sine hac ubi esses? a te petit JESUS, *quid quæris?* ut te invitet ad se quærendum. At tu mundum, teipsum, tua commoda quæris. 2. Discipuli compellendo JESUM, *Magistrum*, ostendunt desiderium, quod habent ab eo discendi. Quem tu Magistrum habes? mundum, tuas pravas affectiones. Transi ad scholam Christi. Ita vive, ut in morte a Christo invitante audias: *Veni, et vide me in æternum.*

III. *Venerunt, et viderunt ubi maneret, et apud eum manserunt die illo.* (Ibid.) Vide ut statim obsequuntur invitanti. Quid viderint nisi meram paupertatem, et incommoda? Non quære JESUM in affluentia commodorum. Cogita suavem illius noctis conversationem,

et discipulorum attentionem, et gustum. Confundere, quod tam facile te divinorum tædeat, ut etiam horulæ spatium cum Deo agendi tibi sit molestum. Etsi gustum quærere non debeas sensibilem, habebis solidum si permaneas cum Jesu. Qui cito satiatur, tepide cum Deo versatur.

FERIA VI.

ANDREAS PETRUM AD CHRISTUM DUCIT; VOCATUR
PHILIPPUS.

I. *Invenit hic (Andreas) primum fratrem suum Simonem, et dicit ei: Invenimus Messiam.* (Joan. 1.) En fructus habitæ cum Christo conversationis: cognoscit Messiam: gaudet de invento: zelum concipit fratrem suum ad eam cognitionem deducendi. Si contraria in te experiris, cogita, quod non solide cum Christo per spiritualia verseris, et emenda. Quanta erit tua felicitas, si tandem invenias Messiam! quia ab eo habes omnia. Ut invenias ergo, danda sunt omnia.

II. *Et adduxit eum ad Jesum. Intuitus autem eum Jesus dixit: Tu es Simon Filius Jona: tu vocaberis Cephas.* (Ibid.) Andreæ zelus Petrum adducentis ad Christum, Petri promptitudo ad accedendum, quantum te confundunt? Tergiversatio ad divina est semper noxia. Aspectus Jesu cor Petri movet. O Jesu! et me aspice tua gratia. Imponit nomen Petri, ut solidus sit, et constans. Et tibi nomen imposuit Christiani. Vide ut nomini facta respondeant.

III. *Invenit Philippum, et dicit ei Jesus: Sequere me.* (Ibid.) Quæsiturus discipulos in Galilæam abit, quæ inter Judææ terras erat maxime rudis, et ignobilis, ut non crederetur sermo ejus esse in sapientia mundi, sed in doctrina Spiritus Sancti, ait S. Chrysost. Ubique

ad magna humiles elegit. Attende vocationis verba : *Sequere me.* Quis? quem? quæ dignitas Christum sequi? quo fervore id agendum? quo tempore id agis? etc.

SABBATO.

NATHANAEL A PHILIPPO AD CHRISTUM DUCITUR.

I. *Invenit Philippus Nathanael, et dicit ei . . . , Invenimus JESUM filium Joseph a Nazareth. Et dixit ei Nathanael : A Nazareth potest aliquid boni esse? Dicit ei Philippus : Veni, et vide. (Joan. 1.)* Philippus agnitum JESUM vult et ab aliis agnoscere. Deum non satis amat, qui, ut ametur ab aliis, non laborat. Dubitat Nathanael; qui putat a vili Nazareth nihil esse boni. Jesus tamen elegit Nazareth in patriam: ita amavit undequaque vilitatem. Nihil tam humile ubi JESUM non invenias. *Veni, et vide* ad experimentum provocat. Qui Deum gustant, sciunt quid sit.

III. *Vidit Jesus Nathanael . . . , et dicit . . . : Ecce vere Israelita, in quo dolus non est. Dicit ei Nathanael : Unde me nosti? . . . Dicit ei (JESUS) . . . , Cum esses sub ficu, vidi te. (Ibid.)* Offendi poterat Christus Nathanaelis dicto, quod nihil boni esset a Nazareth: excusat hoc a sinceritate, *sine dolo*. Qui JESUM sequuntur, aliena dicta in bonum sensunt accipiunt; inde quietem non perdunt. Laudat Jesus Nathanaelem a candore animi: *Vere Israelita*. Potestne de te dici: *Vere sine dolo? Vere Religiosus*, et non tantum apparens? Denique absentem vidit Jesus, qui ubique te videt.

III. *Respondit ei Nathanael. . . : Rabbi, tu es Filius Dei, tu es Rex Israel. (Ibid.)* Egregia confessio! Unde agnoscit Filium Dei? quia audit se visum sub ficu:

quod videat cum scire, quæ putantur occulta. Crede hoc de Deo, et in oculis ejus ambula, qui omnia videt. Tria de Christo profitetur: 1. Quod sit Magister. Estne etiam tuus? audis, et sequeris doctrinam ejus? 2. Quod sit Filius Dei. Ergo et frater tuus. 3. Quod sit Rex Israel, seu filiorum Dei. Audisne ejus mandata?

DOMINICA IV. POST TRINITATEM.

NUPTIÆ IN CANA GALILÆÆ.

I. *Nuptiæ factæ sunt in Cana Galilææ, et erat Mater JESU ibi. Vocatus est autem et JESUS. (Joan. 2.)* Regulas mensæ hinc desume. 1. Contentus esto tenui mensa, qualis fuit hic pauperum sponсорum. 2. Tolera defectum cibi aut potus: nam et hic vinum defecerat. 3. Sit tecum JESUS et MARIA, exemplar modestiæ, sobrietatis, etc. Deinde adverte, quid Mater egerit: *Et deficiente vino, dicit Mater JESU ad eum: Vinum non habent.* Ad necessitates sponsi advertit, et Filio insinuat. Sic aliorum memor sis: et illorum necessitates ad JESUM defer. *Vinum non habent* fervoris, zeli, charitatis, consolationis, etc. Roga ut tibi impetres. *Dicit ei JESUS: Quid mihi et tibi est, mulier? nondum venit hora mea.* 1. Dat Matri occasionem humilitatis, mulierem nuncupando, qua sciebat eam delectari. 2. Docet se ad horam a Deo præscriptam magis attendere, quam ad preces parentis, nec ante his obsequendum. Noli Deo præscribere tempus auxilii. Sed confide: aderit, cum venerit hora ejus. Multum lenit sua mala, qui cum spe, et longanimitate sustinet.

II. *Quodcunque dixerit vobis, facite. (Ibid.)* Beatissima Virgo a Filio, non matris, sed *mulieris* nomine compel-

lata, petitionis, ut videri poterat, repulsam passa tacet, in confusionem tui amaroris, quem concipis e quovis duriore verbo. Constante sua fiducia docet te repulsam passum non desperare. Tuum erit *facere, quodcumque dixerit*. Sola illa spes non confunditur, quæ operibus fulcitur.

III. *Dicit eis JESUS: Implete hydrias aqua.* (Ibid.) Voluit dare indigentibus vinum; noluit prius quam data ab ipsis aqua. Vult tibi benefacere, sed vult ut conferas de tuo. Usque ad *summum*, ex parte tua agendum est quidquid potes. Unde tam parum habes? nisi quia tam parum contulisti. Parum est in te vini consolationis, quia non implevisti cor aqua compunctionis. Dilaudatum fuit hoc vinum. *Omnis homo primum bonum vinum ponit. . . Tu autem servasti bonum vinum usque adhuc.* Mores Christi contrarii sunt moribus mundi, et carnis. Hi post momentaneas delectationes offerunt vinum acerbum anxietatis. Christus præmittit acerbitates, et post dat veras animi consolationes. Elige utrum velis: sed cogita, quod postremum est, æternum fore.

FERIA II.

DE EJECTIS E TEMPLO NEGOTIATORIBUS.

I. *Invenit in Templo vendentes boves, et oves, et columbas, et nummularios sedentes.* (Joan. 2.) Sub prætextu habendi in promptu res sacrificiis necessarias, avaritia Sacerdotum induxit in Templum mercaturam. Cura divini cultus videtur, et est lucri. Atque ita locus Deo destinatus fit stabulum. *Templum Dei es tu.* (1 Cor. 3.) Quomodo se habet? nunquam prætextu boni tegis amorem proprium? Cave! hinc incipit anima

tua fieri stabulum suarum passionum; ubi amor proprio nimium concedis. Si quæ illic reperis animalia, examina an non hac via intraverint, et forte jam sedeant.

II. *Et cum fecisset quasi flagellum de funiculis, omnes ejicit de Templo.* (Joan. 2.) Ostendit dominium, exercet potentiam. Unus, et contemptibilis reputatus omnes percellit. Nemo se opponit, quia sub flagello agnoscunt Dominum. Agnosce et tu Dominum, cum te flagellat in anima, in corpore, in fama. Prædica ejus potentiam sancto silentio, et humili subjectione. Gaude, quia hoc flagello ejicit ex templo animæ tuæ terrena desideria, etc. Cogita etiam zelum, quem ostendit gloriæ Dei; quem tu habes honoris tui zelum, converte in zelum gloriæ Dei.

III. *Et his, qui columbas vendebant, dixit: Auferte ista hinc, et nolite facere domum Patris mei domum negotiationis.* (Ibid.) Habuerunt hæc verba suam in Judæos vim; omnes enim sublatis rebus suis diffugerunt. Quoties dictum tibi. Tolle hanc passionem, hanc vanitatem, illum affectum; et adhuc sedes in eo. Vide indignitatem. Si non times hic, *quasi flagellum*, time ibi verum flagellum.

FERIA III.

COLLOQUIUM CHRISTI CUM NICODEMO.

I. *Erat homo ex Pharisæis, Nicodemus nomine. . . Hic venit ad JESUM nocte.* (Joan. 3.) Motus ea auctoritate et zelo Christi, quem in mercatores exercuit, credidit JESUM plus esse, quam hominem. *Nemo enim, inquit, potest hæc signa facere, nisi Deus fuerit cum illo.* Vide quam zelus habeat admirandam vim animos

attrahendi, etiam fastuosos. *Venit nocte*, ob timorem et respectum Judæorum, quod quidem tolerari potest in eo, qui Christum nondum noverat. Sed quomodo tolerabuntur humani respectus in te, qui te ejus sectatorem profiteris? Qui homines præ Deo respicit, despicietura Deo.

II. *Et dixit ei: Scimus quia a Deo venisti Magister,* (Ibid.) Credisne et tu Christum venisse Magistrum? si credis, unde tam parum proficis; quia docentem non quiete audis: garris enim cum vanitatibus et terrenis desideriis. Auditis non credis serio, viva et actuali fide. Credita non exerces, semper languidus, ubi operandum est. Si vis proficere, hæc emenda.

III. *Respondit (ei) JESUS: Amen, amen dico tibi, nisi quis renatus fuerit, etc.* (Ibid.) Attende capita, quæ Christus docet. 1. Baptismum in aqua et Spiritu Sancto, ob ejus necessitatem. 2. Incarnationem: *Sic Deus dilexit mundum*, etc, et Passionem: *Sicut Moyses exaltavit serpentem*, etc. quia ista sunt præcipua motiva amandi Deum, amorem imitandi. His etiam te accende. Adverte ad docilitatem Nicodemi, qui exinde se professus est palam discipulum JESU, constans perseveravit; et Apostolis fuga dilapsis corpus Domini de cruce deposuit. Si amares palam te profitereris posthabito omni humano respectu; non attenderes doctrinæ mundi, etc.

FERIA IV.

DOCTRINA TRINITATIS NICODEMO A CHRISTO TRADITA.

I. *Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret.* (Joan. 3.) Docet personam Patris, et ejus in te amorem, quo major esse non poterat, etsi Pater seip.

sum pro nobis dedisset. Adora Patrem, agnosce amorem, gratias age. Redde amorem : da illi quidquid sensui charum est, imo quidquid animæ elevatæ. Illi potentias tuas omnes vicissim impende. Meretur, quia Pater est, etiam tuus, licet sis filius degener.

II. *Lux venit in mundum, et dilexerunt homines magis tenebras, quam lucem.* (Ibid.) Docet personam Filii sub nomine *lucis* : quæ scilicet illuminat omnem hominem doctrina cœlesti, et exemplis. Vis esse *filius lucis* ; sed tenebræ tuæ hanc lucem non comprehenderunt cogitatione, viva fide, et imitatione. Forte magis amas tenebras mundi, quam exempla, et doctrinam Christi !

III. *Spiritus ubi vult, spirat, et vocem ejus audis, sed nescis, unde veniat, aut quo vadat.* Sic est omnis, qui natus est ex Spiritu. (Ibid.) Docet personam Spiritus Sancti. Crede, confitere, et adora eum ; audi vocem ejus, quia loquitur tibi per Scripturas, per creaturas, per inspirationes. Ingrati est nescire, unde veniat, seu non attendere principiis inspirationum et gratiæ, aut quo vadat : seu non ad finem respicere, ad quem dirigit, ut coopereris. Quam profunde tu huic miseriæ es immersus !

FERIA V.

QUARTUM JOANNIS DE CHRISTO TESTIMONIUM.

I. *Venerunt (Discipuli Joannis) ad Joannem, et dixerunt ei . . . : Cui tu testimonium perhibuisti, ecce hic baptizat, et omnes veniunt ad eum.* (Joan. 2.) Tanguntur invidia discipuli Joannis. Hic affectus etiam Sanctos quoque invadit. Videntur in modo loquendi Joannem Christo præferre, quia secundum sensum amabant. Præfers tacite Deo, quidquid extra ipsum amas. Addunt,

omnes venire ad Christum, cum tamen actu multi venirent ad Joannem. Invido aliena felicitas est grandis, sua est nulla. Absit a te invidia, sed æmulare charismata meliora.

II *Qui habet sponsam sponsus est: amicus autem sponsi, quæ audit eum, gaudio gaudet propter vocem sponsi.* (Ibid.) Non movetur dictis Discipulorum ad indignationem, minus ad invidiam; non approbat eorum sensum; sed Christum Messiam, et Sponsum Ecclesiæ profitetur; se amicum illius ait, et ideo gaudere de ejus gloria. Quis tuus est sensus in gloria alterius? probasne si crescat? juvasne, ut exaltetur? Facies, si amicus sis amore vere Christiano.

III. *Illum oportet crescere, me autem minui.* (Ibid.) Multa ibi elogia attribuit Christo; sed omnia huc confert, ut exaltetur gloria Christi, ipse vero deprimatur. Vide duas bases, in quibus te stare oportet: in zelo gloriæ Dei, et humiliatione tui.

FERIA VI.

JOANNES INCARCERATUR.

I *Herodes misit, ac tenuit Joannem, et vinxit eum in carcere.* (Marc. 6.) An indignatus, an questus est Joannes, nuper ut Messias cultus, jam reus et confusus? Tu hæc agis: at Joannes sui similis, imperturbatus cum humilitate et gaudio afflictionem suscepit. Frangis afflictionem, si ad sensum non admittis: huc non pertinges, nisi tibi sis mortuus.

II. *Dicebat enim Joannes Herodi: Non licet tibi habere uxorem fratris tui.* (Ibid.) Hæc vinculum causa fuit. Quia sanctum opus fecit, ex zelò admonendo

Regem, in vincula trahitur. Hæc sæpe est merces justorum, malum pro bono recipiunt. Utinam tū nulla alia causa, nulla tua culpa patiaris! patienti ipsa erit innocentia solatium. Adverte cum libertate modestiam admonentis: sine improprio veritatem, non ex se, sed ex lege proponit.

. III. *Herodes metuebat Joannem, sciens eum virum justum, et sanctum, et custodiebat eum, et audito eo multa faciebat, et libenter eum audiebat.* (Ibid.) Virtus etiam hosti est amabilis ac venerabilis. Sed si amat Joannem, cur incarcerationat? Judæorum importunitati, Herodiadis precibus id tribuendum est. Ut hominibus satisfaciat, ab æquo discedit. Respectus hominum generat despectum Dei; respectus Dei despectum favoris humani. Elige, quem recipias.

SABBATO.

COLLOQUIUM CHRISTI CUM SAMARITANA.

I. *JESUS fatigatus eo itinere, sedebat sic supra fontem.* (Joan. 4.) Zelo unius animæ, et peccatricis, fatigatur, sistit, et exspectat eo loco quo scit certo venturam. Nulla Christo est vilis anima. Etiam viliorum salutem quære: quia animas Deus æstimat, non divitias, non dignitates. S. Ambros. l. 2. de Spirit. Sanct. *Fatigatus est etiam in te, quia diu te quæsivit*, per omnes suos labores, et cruciatus. Sedet, et exspectat: quid moraris accedere? imo cur longius recedis?

II. *Venit mulier de Samaria, . . et dicit ei JESUS: Da mihi bibere.* (Joan. 4.) Felix mulier! quia venit ea hora, qua exspectabatur. Una quandoque neglecta occasio infelicitatis est origo. O si sæpe hoc cogitares,

quam attentus esses gratis tibi datis ! Petit ab ea parum, ut det, multum, aquam scilicet salientem in vitam æternam. Hæc indoles Dei est : ubi parum das, dat tibi multum. Da ergo etiam minima. Minimorum cura generat maxima : minimorum neglectus ad gravia præcipitat.

III. *Dicit ei mulier . . . : Quomodo tu Judæus cum sis, bibere a me poscis, quæ sum mulier Samaritana ?* (Ibid.) Ecce mulieris, et nostram erga Christum rusticitatem ! Quod inimico negare est nefas, Christo negamus. Quoties sitit, et petit ea, quæ sunt ad salutem tuam, et tu ei negas ? Et quanta est Christo sitis salutis tuæ, quia magis te amat, quam dæmon oderit ! Et tanto amori, tantæ siti poteris aliquid negare, cujus demum fructus est tuus ?

DOMINICA V. POST TRINITATEM.

CONVERTITUR MULIER, ET NUNTIAT CHRISTUM SAMARITANIS.

I. *Respondit JESUS, et dixit ei : Si scires donum Dei, et quis est, qui dicit tibi : Da mihi bibere ; tu forsitan petiisses ab eo.* (Joan. 4.) Mulier nescit donum Dei præsentis, nescit, quid ipse petat. Hinc nondum petit ipsa aquam vivam. A præsentia Dei omne bonum salutis pendet. Si præsentem cogitares, nonne ferventior esses in ejus obsequio ? Nonne affectus tuos magis reprimeres ? Per hoc inducit illam ad plenam instructionem de Messia, de adorando Deo in spiritu, et veritate, et movet ad detestationem vitæ prioris. Ita Deus prævenit nos, et invitat. Sed *qui fecit te sine te, non salvabit te sine te.* S. August.

II. *Domine, da mihi hanc aquam, ut non sitiam, neque*

veniam hic haurire. (Joan. 4.) Effectus colloquii cum Christo. Accenditur in ea desiderium aquæ cœlestis: ex manifestatione occultorum suorum criminum agnoscit Messiam; de peccatrice fit Apostola, relinquit hydriam, currit ad civitatem, invitat omnes ad Christum: *Venite, et vidite.* Vide, et imitare progressum animæ. Excita desiderium aquæ gratiæ: pete eam reverenter: relinque hydriam veterum consuetudinum: gaude te invenisse JESUM; cura, ut alios ad illum trahas.

III. *Interea rogabant eum Discipuli, dicentes: Rabbi, manduca. Ille autem dixit eis . . . : Meus cibus est, ut faciam voluntatem ejus, qui misit me, ut perficiam opus ejus.* (Ibid.) S. Chrysost. homil. 33. *Hominum salutem, inquit, hoc in loco cibum appellat, ut quanta salutis nostræ cura, et desiderio teneatur, ostendat.* Hanc enim curando implebat voluntatem Patris. Et tu illi cibus es, quia te salvum petit. O quæ gratia! Imitare: sit cibus tuus obedientia. *Quid ita in omni necessitate confortat et sustentat, ut divinæ voluntatis executio?* ait S. Bernard. Sit cibus tuus zelus animarum: tot perdis animas, teste Augustino, quot, cum potes non rapis.

FERIA II.

CHRISTUS SANAT FILIUM REGULI.

I. *Hic (Regulus) cum audisset, quia JESUS adveniret, . . . abiit ad eum, et rogabat eum, ut descenderet, et sanaret filium ejus: incipiebat enim mori.* (Joan. 4.) Ad Christum accurrimus, cum nos premit adversitas, et ideo eas Deus immittit: ergo mitius tolerandæ sunt. Quæ cura est patris pro salute corporis, hæc sit tua pro salute animæ. *Nonne anima plus est quam*

corpus? (Matth. 6.) Imperfecta est Reguli fides. Sit tua perfectior: pete ab eo, cætera ejus dispositioni committe. In tentatione non differ recursum, donec *incipias mori*; sed præveni. Dilata remedia dant malo vires.

II. *Dixit* JESUS *ad eum*: *Nisi signa et prodigia videritis, non creditis.* (Joan. 4.) Arguit modicam fidem, ut ad majorem disponat, et sanet ejus animam. Hæc Christi est bonitas, quæ vult plus dare, quam petamus, modo nos ipsi non impediamus. Perseverat precando Regulus: *Descende, priusquam moriatur.* Sed errat, quod putat auxilium Domini posse esse serum. Solatur eum JESUS: *Filius tuus vivit.* Non sunt verba narrativa tantum, sed etiam effectiva. O si dicat mihi: *Anima tua vivit!* Regulus *credidit.* Huc tendebat Christus dilatione. Si differt, quod petis, tuo bono id facit.

III. *Credidit ipse, et domus ejus tota.* (Ibid.) Audiuit ab occurrentibus servis, vivere filium ab ea ipsa hora, qua Christus dixit: *et credidit ipse.* Venit in domum, vidit, narravit, quæ dixit JESUS; *credidit domus ejus tota.* Qualis est paterfamilias animæ, intellectus circa veritates practicas, talis est voluntas, appetitus, affectus. Avertendus ergo est a falsis mundi et carnis principiis; excolendus divinis, non ut scias, sed ut facias.

FERIA III.

PISCATUR PETRUS AD STAGNUM GENESARETH.

I. *Ascendens in unam navem, quæ erat Simonis, rogavit eum a terra reducere pusillum: et sedens docebat de navicula turbas.* (Luc. 5.) Primo a turba, quæ

irruerat in JESUM, disce desiderium percipiendi Divina. 2. Si Christum habes in navicula cordis, reducere debes a terra, seu terrenis affectibus. Non possunt enim misceri amor Dei, et amor mundi. 3. Tunc *sedebit* tanquam imperans cordi, et affectibus; et docebit te solidas veritates, quas capere non potes, dum terrenis adhæres.

II. *Ut cessavit autem loqui, dixit ad Simonem: Duc in altum, et laxate retia vestra in capturam.* (Ibid.) Non contentus JESUS, ut pusillum te subducas a terrenis, dicit tibi: *Duc in altum*; ad majorem perfectionem procede, semper plus restat, quam assecutus sis. *Duc in altum* per intentionem elevantem. 2. Respondit Petrus: *Per totam noctem laborantes nihil cepimus.* Hic fructus est laborum seculi circa dignitates, etc. *nihil.* Et quantum pro hoc nihilo laboratur! et pro eo, qui solus est omnia, quam parum!

III. *In verbo autem tuo laxabo rete. Et concluderunt piscium multitudinem copiosam.* (Ibid.) Cum antea in eo ipso loco nihil cepissent. Quare modo? Quia in nomine JESU, et ex obedientia jactum est rete. Quæ hac intentione facis, apud Deum nunquam sunt irrita. 2. Sic respondit Christus Petro, quod se in navim receperit, quod a terra submoverit. Minimum, quod Deo præstas, magno remunerat. 3. Ut doceret, sequentibus eum non defutura necessaria ad victum. Depone has corporis curas, et de hoc esto sollicitus, ut JESUM sequaris.

FERIA IV.

VOCATIO PETRI ET ANDREÆ, JACOBI ET JOANNIS.

I. *JESUS vidit duos fratres; Simonem . . . , et Andream . . . ; et ait illis: Venite post me, faciam vos fieri piscatores hominum* (Matth. 4.) Quos vocat? unde? quo? Vocat rudes, et simplices: quoniam semper illi placita est humilitas, et est optima ad gratias dispositio. Vocat fratres: ubi Pelusiotæ l. 1. ep. 9. indicavit, se *Discipulos omnes suos fraterno amore copulari velle*. Tales esse debent, qui captant animas. Quomodo te hic habes? Vocat a mari et vili labore. Et te ex mari mundi vocavit, ubi jaciebas retia cupiditatum ad capienda terrena. Agnosce gratiam, etc. Vocat post se, ut eum sequens semper habeas in oculis, ut videas, et premas vestigia ejus, ut pari zelo pisceris homines. Vide dignitatem muneris, indignitatem tuam. At quomodo id agis?

II. *Illi autem statim relictis retibus secuti sunt eum*. (Matth. 4.) Hæc obedientiæ promptitudo tuam arguit tergiversationem. *Relinquunt retia*. Retia tua, quæ a sequela JESU impediunt, sunt familiaritates seculi, negotia extranea vocationi, pravæ affectiones. Si vis JESUM sequi, debes relinquere quæ sunt aliena a JESU.

III. *Vidit alios duos fratres, Jacobum Zebedæi et Joannem . . . in navi . . . , reficientes retia, et vocavit eos*. *Illi autem statim relictis retibus, et patre, secuti sunt eum*. (Ibid.) Et hic ait gloss. *Unitatem fraternæ dilectionis probavit*. S. Bern. ser. 2. de S. Andr. *Nihil dijudicantes, aut hæsitantes, non solliciti unde viverent, sine mora sequuntur*. Et magis cæca, quam priorum videtur obedientia; quia non additur, ad quod munus

vocentur. Patrem quoque relinquunt, vocante Christo. Vide, an tu sic obedias cæce, statim, omni alio amore seposito.

FERIA V.

CURATUR DÆMONIACUS A SPIRITU IMMUNDO.

I. *Erat in Synagoga homo in spiritu immundo.* (Marc. 1.) O infelicitas hominis a dæmone possessi! si talem haberes in corpore, quid non ageres, ut liberareris? Habes in animo, in pravis affectibus, et minimum curas. *Exclamavit: Quid nobis et tibi. JESU Nazarene!* O impudentia! negat jus Christo in creaturam suam. Ita statim ex peccato hominis sibi jus arrogat. Sed non sinit JESUS, qui venit *dissolvere opera diaboli.* *Venisti perdere nos.* S. Hier. in Matth. 8. *Præsentia Christi tormentum est dæmonum.* Tormentum est illi, si debeat a te exire. O afflige diabolum; ut affligeres, si posses apertum.

II. *Scio qui sis, Sanctus Dei.* (Marc. 1.) Laudat, et adulatur Christo dæmon, vel ut non pellatur, vel ut Christum vana gloria afflet. *Si te lactaverint peccatores, non acquiescas eis.* (Prov. 1.) *Comminatus est ei JESUS: Obmutesce, et exi de homine.* (Marc. 1.) Non placuit Christo laus ex ore peccatoris. Vide, quale est os, et cor tuum, ut digne laudes?

III. *Discerpens eum spiritus immundus, et exclamans voce magna exiit ab eo.* (Ibid.) Ad unum Christi verbum, *Exi*, migrat dæmon: quare non a te post tot inspirationes? tua culpa; quia ei blandiris in tuis passionibus. S. Gregor. hom. 12. in Ezech. *Quem possessum non discerpserat, deserens discerpit, quia plerumque dum de corde expellitur, acriores in eo tentationes generat, quam*

prius excitaverat. Non deijce ergo animum, si tentationes vehementiores sentis: signum est dæmonem exire.

FERIA VI.

SOCRUS SIMONIS CURATUR A FEBRI.

I. *Socrus autem Simonis tenebatur magnis febribus.* (Luc. 4.) Ita dispositam invenit JESUS. Qualem te invenit, cum ad te venit? Non una forte sed multiplex tua est febris. S. Ambros. *Non minorem febrim amoris erga res creatas esse dixerim, quam caloris: febris nostra, avaritia, libido, ambitio, iracundia est.* Agnosce morbos tuos et pericula. Admitte JESUM in domum cordis tui, quem hactenus repulisti, ut gratia, et dictaminibus divinis medeatur.

II. *Et accedens elevavit eam apprehensa manu ejus, et continuo dimisit eam febris.* (Marc. 1.) Actum est de tua sanitate, nisi Deus extendat manum gratiæ. Sed quoties extendit, et non apprehendis? *Imperavit febrī, et dimisit illam.* (Luc. 4.) Intelligis voluntatem, et mandatum Dei circa tuas febres, et te nondum dimittunt: quia tu illas amas, qui odisti febres corporis. Time illud: *Curavimus Babylonem, et non est sanata; derelinquamus eam.* (Jerem. 51.) *O derelinquamus eam!*

III. *Et continuo surgens ministrabat illis.* (Luc. 4.) Cum Deus solus sanat, momento res agitur ad perfectionem. At hoc rerum ordine successive id agitur, juxta mensuram nostræ cooperationis. Velles domitas habere passiones, sed velles nullo labore tibi constare. Inania sunt desideria, ubi manus operi non adhibetur.

2. Restitutam sanitatem statim obsequio Christi im-

pendit, et ministrat. Hoc gratitudo postulabat. Cui sanitatem impendis?

SABBATO.

TRES, QUI VOLUNT CHRISTUM SEQUI, SED NON UT
OPORTET.

I. *Dixit quidam ad illum : Sequar te quocunque ieris.* (Luc. 9.) Verba optima, si par fuisset intentio. Ob lucra sua sequi voluit. Ideo non acceptat Dominus, qui non habet, ubi reclinet caput suum, quasi dicat, ut ait S. Hieronymus: *Quid me propter divitias, et seculi lucra sequi vis, cum nec hospitium habeam?* Primo ergo obsequia Deo reddenda, non detorque ad tam abjectos fines gloriæ tuæ, vel commodorum. 2. Pauperem Christum imitare superfluum rescissione. 3. Non habenti, ubi reclinet caput, cor tuum exhibe, sed mundum, et molle.

II. *Ait ad alterum : Sequere me. Ille autem dixit : Domine, permitte mihi primum ire, et sepelire patrem meum.* (Ibid.) Non acceptat Dominus, sed ait : *Sine ut mortui sepeliant mortuos suos.* Pietatis erat sepelire patrem; sed cum Deus aliud mandat, vel obedientia, etiam pia sunt relinquenda; imo Deus propter Deum: quia mensura perfectionis est voluntas Dei.

III. *Et ait alter : Sequar te Domine: sed permitte mihi primum renuntiare iis, qui domi sunt.* (Ibid.) Neque hunc acceptat Dominus, ait enim: *Nemo mittens manum suam ad aratrum, et respiciens retro, aptus est regno Dei.* Ubi de suo servitio agitur, non vult Deus consilia agi cum domesticis, cum affectibus nostris: quia et periculosum est, et mora trahitur. 2. Qui

vult sequi Christum, antrorsum aspiciat affectu, et desiderio, non retrorsum ad terrena, quia simul non consistunt.

DOMINICA VI. POST TRINITATEM.

SEDATUR TEMPESTAS MARIS.

I. *Ascendente (JESU) in naviculam, secuti sunt eum discipuli ejus.* (Matth. 8.) Discipulus bonus etiam in arduis a Magistro non discedit. *Et ecce motus magnus factus est in mari.* Etiam ubi Christus est, est tentationi, et afflictioni locus. Ideo etsi sis in gratia, esto vigilans: sed non concide animo, quia Dominus est tecum. *Ipsa vero dormiebat.* Qualis animus, qui in tempestate est quietus!

II. *Et accesserunt ad eum discipuli.* (Ibid.) Huo recurrendum, cum premeris. *Et suscitaverunt eum dicentes: Domine, salva nos, perimus.* Duo peccant. 1. Defectu fidei: quod credunt dormientem non posse salvare. 2. Perturbatione animi ex timore: ideo arguuntur: *Quid timidi estis?* Tu contra in omni tentatione confide in Dei providentia: animum serenum retine, quia omnis turbatio non profutura, aut noxia media arripit.

III. *Tunc surgens imperavit ventis, et mari.* (Ibid.) Prius ventis, tanquam causæ commotionis, deinde mari. Si vis malum aliquod exstirpare, a causa, et radice illud aggredere. *Et dixit mari: Tace, et obmutesce.* (Marc. 4.) Dum commoveris animo, tace, obmutesce, ne in querelas, in murmura, in indignationem erumpas. Sæpius hoc tibi dixit Deus: raro es obsecutus. *Et facta est tranquillitas magna.* Confundunt te insensibiles creaturæ, quæ tam prompte obsequuntur Deo.

FERIA II.

LEGIO DÆMONUM EXPÛLSA.

I. *Occurrerunt ei duo habentes dæmonia, de monumētis exeuntes, sævi nimis.* (Matth. 8.) Miseriam horum fusius describunt Marcus 5, et Luca 8: *Neque catenis quisquam poterat eum ligare . . . : in montibus, erat clamans, et concidens se lapidibus: et vestimento non induebatur.* Ita dæmon tractat hominem; et tamen amatur, cum amatur peccatum. Minimum pejus est omni excogitabili pœna, et licet pœnam minimam fugias, peccatum non horres. Rumpis catenas legum divinarum: laceras vestem gratiæ, etc.

II. *Videns autem JESUM a longe, cucurrit, et adoravit eum.* (Marc. 5.) Confundunt te Dæmones, qui JESUM præsentem timent, quem præsentem tu offendere non vereris. Adorant cum timore: tu amore id præsta. Addunt: *Adjuro te per Deum virum, ne me torqueas, expellendo me: quia inexplicabili odio tentare homines desiderant.* Quanta igitur opus circumspectione. Interrogatus, *quod tibi nomen est?* respondit: *Legio.* Ubi unus intrat, plures trahit. Una passio non domita multas excitat. Unum peccatum patratum ad multa trahit.

III. *Dæmones autem rogabant eum, dicentes: Si ejicis nos hinc, mitte nos in gregem porcorum.* (Matth. 8.) Vide quam parum possint: ne quidem porcum occupare: quanto minus in te poterunt, nisi tu assentiaris? Ex petitione collige, ad quam vilitatem per peccatum venerint nobiles spiritus. Concessit, quod petiverunt, JESUS, ut doceret tanti esse animam, ut pro ea a jugo

dæmonis liberanda, omnis jactura temporalis sit postponenda : ergo et tui honoris et commodi, etc.

FERIA III.

CHRISTUS ROGATUS A GERASENIS DISCESSIT.

I. *Et veniunt ad JESUM, et vident illum, qui a dæmonio vexabatur, sedentem vestitum et sanæ mentis.* (Marc. 5.) Hic status est hominis a peccato liberati. *Sedet*, mira animi quiete ; *ad pedes JESU*, affectibus humilitatis. *Vestitus gratia*, et donis supernaturalibus. *Sanæ mentis*, suarum dominus passionum, quæ eum exerrare fecerunt. Quanto felicior hic status priore ? Hunc tibi precare ; et ut conserves, pedibus JESU non discede.

II. *Et rogare cœperunt eum, ut discederet de finibus eorum.* (Ibid.) Cajet. hic : *Damnum porcorum timorem majoris damni excitavit.* Ne patiantur temporalium jacturam, præeligunt carere Christo, quod summum est malorum. O insania ! Tū eum tene, et non dimitte. Ut serves JESUM, etiam vitæ, et sanguinis jactura, est ingens lucrum.

III. *Cumque ascenderet navim, cœpit illum deprecari, qui a dæmonio vexatus fuerat, ut esset cum illo.* (Ibid.) Accepta gratia hoc desiderium excitavit. Quoties eamdem accepi, et necdum habeo desiderium Deo adhærendi ! JESUS non admisit eum, sed ait illi : *Vade ad tuos, et annuntia illis, quanta tibi Dominus fecerit, et misertus sit tui.* Non rejicit illum, sed prædicatorem facit illum beneficii ; quibus ? Illis ipsis, qui rogabant, ut discederet ; quare ? ut vel sic agnoscerent JESUM, et in illum

crederent. O bonitas! quærit eos, a quibus rejicitur. O quoties te sic quæsivit! Quid debes tantæ bonitati?

FERIA IV.

OFFERTUR CHRISTO PARALYTICUS.

I. *Et venerunt ad eum ferentes Paralyticum, qui a quatuor portabatur.* (Marc. 2.) Miserabilis hujus hominis status, sed miserabilior animæ tepidæ, qui nec manus ad operandum, nec pedes affectuum ad se movendum firmos habet. Expertus es id aliquando in teipso? Utinam non etiam nunc! Vis sanari? quatuor bajulos adhibe: cognitionem tuæ miseræ, cognitionem bonitatis Dei; et hinc spem salutis, et amorem Dei. Certa est salus hæc conjungenti.

II. *Et quærebant eum inferre, et ponere ante eum. Et non invenientes, qua parte eum inferrent præ turba.* (Luc. 5.) In domum non dabatur accessus præ turba: paralyticus tamen per illos quatuor ab omni parte quærit. Agit, quod potest, ne occasio elabatur. Hoc et tu age in negotio animæ. Quod hodie potes, non differ in crastinum. Etsi impedimentum quandoque sufficiens videatur, rationabilius est, ut tentes per-rumpere.

III. *Nudaverunt tectum, ubi erat, et patefacientes submiserunt grabatum, in quo paralyticus jacebat.* (Marc. 2.) In bajulis constantem in ægrum charitatem adverte, et imitare. Eandem cogitare potes in domino domus, qui non prohibet tabulatum cubiculi per-rumpi, in quo Christus prædicabat. Paralyticus vero non timet nomen inurbani, aut importuni, aut confunditur comparere æger. Tantum facit amor sanitatis.

Et non faciet in te plus amor sanctitatis? Generosa utere resolutione.

FERIA V.

SANATUR A CHRISTO IDEM PARALYTICUS.

I. *Et videns JESUS fidem illorum, dixit Paralytico: Confide, fili. (Matth. 9.)* O verba amoris, quæ saxum cor emolliant! *Remittuntur tibi peccata tua.* Non hoc petivit æger; sed sanitatem corporis. Sed majus esse malum animæ docet, quod prius curat. Quam cæcus es, qui hoc non agnoscis! Hinc major tibi cura sanitatis corporis, quam animæ. 2. Peccatum est morborum, et afflictionum causa; ut curet ergo morbum, tollit causam. Non bene mederis morbis animæ, nisi radicem evellas passionis.

II. *Erant autem illic quidam de Scribis sedentes, et cogitantes in cordibus suis: Quid hic sic loquitur? blasphemat. (Marc. 2.)* Nunquam deerunt, qui, quod sancte feceris, perverse accipiant. Non deerunt, qui prætextu zeli, tegant invidiam. Si talis es, cogita te cum Scribis illis redargui: *Ut quid cogitatis mala in cordibus vestris?* Confundere, et ne similia posthac judices, cogita, quod sicut JESUS vidit cogitationes eorum, ita videat tuas omnes, seu bonas, seu malas.

III. *Tunc ait Paralytico: Surge, tolle lectum tuum, et vade in domum tuam. (Matth. 9.)* A paralyti animæ liber, tria age, ne iterum relabaris. 1. Surge per generosas, et sæpius repetitas resolutiones. 2. Tolle lectum, id est, ut ait Glossa, *carnem* a carnalibus desideriis ad voluntatem spiritus attolle. 3. Vade in domum conscientię tuæ, et illic habita.

FERIA VI.

ACTA POST SANATUM PARALYTICUM.

I. *Propterea persequabantur Judæi JESUM quia hæc faciebat in Sabbato.* (Joan. 5.) Sub prætextu religionis malitiam exerunt. Bonum opus JESUS præstitit, et persecutione rependitur. Persecutio certa mihi est, si bonus sim inter dyscolos. O si tueri, aut solari me possim cum Christo: *Pater meus usque modo* (hoc ipso Sabbato) *operatur, et ego operor*: id est: operor opera Patris mei. At infelicem me! non potero. Opera mea sapiunt mundum et sensum. At non amplius! Operabor cum, et in Patre, ad, per, et propter Patrem meum.

II. *Propterea magis quærebant eum Judæi interficere, quia . . . , Patrem suum dicebat Deum.* (Ibid.) Quo devenimus? per ipsam regularum observantiam, per opera, quibus meremur esse filii Dei, incurrimus odia dyscolorum. O quam felix ego, si ideo tantum sim exosus, quia Deus est Pater meus; quia operor quæ Patri placent! Patiar, mi Deus, odia; sed non alia causa, quam quod sim filius tuus tu Pater meus.

III. *Opera, quæ ego facio, testimonium perhibent de me.* (Ibid.) Probat Christus Divinitatem suam: allegat testimonium Joannis: sed eo non nititur: majus seu firmitus addit, opera sua, quæ nemo alius potest facere. Probare aliquando ad tribunal Dei debebo, me esse filium Dei, si gloria potiri velim. Quid allegabo? Nihil proderunt elogia hominum, ubi sola pensantur opera singulorum. Quid fiet, si non inveniantur opera tua plena? Quid agendum nunc, ut tunc te laudent in portis opera tua? (Prov. 31.)

SABBATO.

MATTHÆI VOCATIO.

I. *Cum transiret inde JESUS, vidit hominem.* (Matth. 9.) Chrys. ser. 30. *Vidit illum Deus ut ille videret Deum.* Ita nec cognoscere Deum potes, nisi ille per gratiam se exhibeat. O vide me JESU, ut videam te! *In telonio sedentem* tanquam in lucris temporalibus quiescentem. O falsa quies! *Matthæum nomine*: exprimit ipse nomen, ut sciatur sua indignitas, et dignatio Dei. *Et ait illi.* Etiam dum sedes in peccato, dum actu peccas, tibi Deus ad cor loquitur: sed quoties dissimulas audire! *Et secutus est eum* statim, quia JESUS transibat. Gratia venit, et vadit; pertransit, nisi occupes. *Relictis omnibus.* Cognoscenti Deum vilescunt omnia.

II. *Et fecit ei convivium magnum Levi.* (Luc. 5.) Ut gratus esset, ut gaudium testaretur; ut alios, hac occasione ad Christum pertraheret. Aderat enim *turba multa publicanorum, et aliorum, qui cum illis erant discumbentes.* Esne tu tam gratus Deo? Quærisne occasiones boni? Non dedignatur hanc mensam Christus, etiamsi posset inde vilior aestimari, quod cum peccatoribus ageret; quia erat occasio plures convertendi. Curasne ita salutem proximi? etiam ubi crederes te viliores habendum?

III. *Et . . . Pharisei dicebant Discipulis: Quare cum Publicanis, et peccatoribus manducat Magister vester?* (Matth. 9.) Lauda tu JESUM, quod cum peccatoribus versetur: alias ubi tu esses? Lauda, quod non tantum manducet cum peccatoribus, sed etiam ab iis manducari velit. Tanta tui est dignatio, o vilis homo! Noli mur-

murare, aut aliena facta sequius interpretari; quia intentionem ignoras.

DOMINICA VII. POST TRINITATEM.

MULIER A SANGUINIS FLUXU CURATUR.

I. *Mulier, quæ erat in profluvio sanguinis annis duodecim, . . . ; et erogaverat omnia sua, nec quidquam profecerat.* (Marc. 5.) Calamitas corporis melioris status accendit desiderium: æstimat sanitatem, dum ea caret, erogat omnes suas facultates, ut eam recuperet; plus daret, si plus haberet. Quanto melior est sanitas animæ! æstima hanc: si habes, cura ne perdas: huc omnes animi facultates, intellectum, memoriam, voluntatem impende. Si non habes, desiderium accende; sed non satis: facultates impende.

II. *Cum audisset de Jesu, venit in turba retro, et tetigit vestimentum ejus.* (Ibid.) Cum humilitate, reverentia, et viva fide reparandæ sanitatis. Ita ad Eucharistiam eundum. Nec te impediat turba tuorum affectuum pravorum. Semove illam, ut accedas. Quærit: *Quis est, qui me tetigit?* (Luc. 8.) Non ut sciat, qui nihil ignorat; sed ut se prodat fides mulieris, et illuminentur alii, et mulier ipsa a fide in alias virtutes progrediatur. Disce semper proficere, et desiderio Christi in hoc satisfacere.

III. *Mulier vero timens, et tremens* (Marc. 5), ne increparetur, quod immunda mundum tetigisset: et tu non times tot passionibus immundus, non tangere fimbriam, sed ipsam Divinitatem sumere? *Venit, et procedit ante eum, et dixit ei omnem veritatem, de morbo suo, coram omni populo humilis, et confusa.* Vide pro-

fectum a fide ad confessionem suorum defectuum, et publicam confusionem. Tu nondum huc es progressus? At ille dixit: *Confide, filia.* (Matth. 9.) Statim ubi se humiliat, vocatur *filia*. Digna est hæc gloria, ut per humiliationem a te ematur. *Fides tua te salvam fecit.* Si deficis, certe defectu fidei deficis. Assuesce actualem fidem sæpius exercere, maxime circa Deum, et ejus attributa.

FERIA II.

JAIRI FILIA RESUSCITATUR.

I. *Ecce Princeps unus accessit, et adorabat eum, dicens: Domine, filia mea modo defuncta est: sed veni, impone manum tuam super eam, et vivet.* (Matth. 9.) Filia unica, nobilis, tenera moritur. Ne crede ætati. Ubique mors est: forte hic dies est ultimus. Domine, tū scis insipientiam meam. Si scis me peccatorum aliquando, potius hoc momento, etiam fulmine me tolle. 2. Si cadas, modo, in momento recurre ad Deum. Differre velle poenitentiam, est velle sæpius cadere.

II. *Et cum venisset . . . et vidisset . . . turbam tumultuantem, dicebat: Recedite.* (Ibid.) Ubi Christus accedit, debet recedere quidquid est mundi. Non sanatur in solidum anima, nisi turbam passionum ejicias. Dic ergo tuis resolute in omni occasione: *Recedite.* Addit: *Non est mortua puella, sed dormit.* Forte respicit ad eos, qui adolescentes se Deo dedicant. Moriuntur civiliter, sed mors hæc somnus est suavis, et aquies: dum vere mundum deserunt cum concupiscentiis suis. Si ergo adhuc in te vivunt concupiscentiæ, nondum

es mundo mortuus, sed dormis ad tempus, sicut ignis sub cinere.

III. *Ipse autem tenens manum ejus, clamavit dicens: Puella, surge.* (Luc. 8.) Qui per te cadis, sine manu et auxilio Dei non resurges. Agnosce tuam infirmitatem: apprehende robur gratiæ. *Et reversus est spiritus ejus.* Quoties tibi dixit, *Surge*: et non est in te reversus spiritus? Anima separata obedit Deo, cur non etiam unita corpori? ratio utrumque postulat. Quia *sive vivimus, sive morimur, Domini sumus.* (Rom. 14.) Ah! non queratur de te Deus: *Usquequo non vis subjici mihi?* (Exod. 10.)

FERIA III.

DUO CÆCI A CHRISTO ILLUMINANTUR.

I. *Et transeunte JESU, secuti eum duo cæci, clamantes . . . : Miserere nostri, fili David.* (Matth. 9.) Cæci, oculo corporis, non animæ, qui fide agnoscunt Messiam, credunt potentiam, sperant misericordiam. Forte tu animo magis cæcus es, dum nebulas offendunt pravæ affectiones, ut non videas viam veritatis, nec intelligas sublimen Christi doctrinam. *Animalis homo non percipit ea quæ sunt spiritus.* (1 Cor. 2.) *Et nescis, quia tu es miser . . . , et cæcus.* (Apoc. 3.)

II. *Dixit eis JESUS: Creditis, quia hoc possum facere vobis? Dicunt ei: Utique Domine.* (Matth. 9.) Toto processu nec respondit eis JESUS; perseverarunt tamen eum sequi, et clamare. Sequere JESUM, etiamsi te non soletur. Sustine Dominum cum patientia, et longanimitate. Tandem quod quærit, non est sciendi causa, sed vult grandem de sua potentia opinionem haberi.

Sublimis de Deo sensus est magnarum actionum origo.

III. *Tunc tetigit oculos eorum dicens : Secundum fidem vestram fiat vobis. (Ibid.)* Ecce ad mensuram dispositionis mensuratur gratia. Hinc intellige, quare sis tam egenus gratiarum : quia valde modica tua est dispositio : et conare te posthac ad ampliores disponere. Sanatis comminatus est, dicens : *Videte, ne quis sciat.* Non fuit tantum mandatum, sed mysterium docentis ; si quæ egerimus apud populum plausibilia, occulta optemus. Non vult laudari Christus : et cur tu, qui sine eo nihil potes ?

FERIA IV.

DÆMONIUM MUTUM EJICITUR.

I. *Obtulerunt ei hominem mutum, dæmonium habentem, et ejecto dæmonio, locutus est mutus. (Matth. 9.)* Magna est offerentium charitas ; major Dei benignitas. Hanc admirare, illam imitare. Agnosce te mutum, si te loqui vetat de Deo affectus vanitatis ; pro Deo respectus humanus ; cum Deo mentis ad creaturas evagatio.

II. *Miratæ sunt turbæ, dicentes : Nunquam apparuit sic in Israel. (Ibid.)* Candidi, et simplices animi laudant, quæ vident bona. *Pharisæi autem dicebant : In Principe dæmoniorum ejicit dæmonia.* Invidus animus, pessimum dat alienis rebus colorem. Tanti refert, quo animo sis, ut bene loquaris. Magus pronuntiatur Jesus, et tacet, ac tolerat : et quomodo hæc cogitans indigneris, si quid de te sinistrum proferatur ?

III. *Et circuibat Jesus omnes civitates, et castella ;*

docens in Synagogis eorum, et curans omnem languorem. (Ibid.) En quid rependit tantæ injuriæ? cumulabat in eos beneficia, et miracula. Non propterea desiste a bono, quia de factis tuis sinistre loquuntur homines. Si propter eos non cœpisti, propter eos non desistas. Respice cui servias, et decerne non curare, si hominibus non placeas.

FERIA V.

AD PISCINAM INVENIT PARALYTICUM.

I. *Jacebat multitudo magna languentium, cæcorum, claudorum, aridorum, expectantium motum aquæ.* (Joan. 5.) Typum habes morborum animæ. Languidi sunt, quos progredi tædet in via virtutis: cæci, qui non erigunt se ad æterna, sed in caligine periturorum hærent; claudi, qui in utramque partem jam ad Deum, jam ad mundum inclinant; aridi sua culpa, qui succum devotionis non gustant. Vide, an non te reperias in hac multitudine. Cum quanta longanimitate, et attentione expectant motum aquæ desiderio sanitatis corporalis! Utinam tantum tibi esset desiderium sanitatis animæ, tanta intentio ad remedia!

II. *Qui prior descendisset in piscinam post motionem aquæ, sanus fiebat.* (Ibid.) Quanta fuerit, quam continua singulorum attentio ad motionem aquæ! quanta concurrentium lucta! At primus solum sanabatur, non magis æger, non diutius expectans; sed primus, et maxime diligens. Vide, quid a te requiratur, ut in anima saneris: attentio ad Dei inspirationes, ad motum aquæ, seu cordis tui affectus, et diligentiam operandi. Vide, an, et quantum his deficias.

III. *Erat quidam homo ibi triginta octo annos habens in infirmitate sua. Hunc cum vidisset Jesus . . . , dicit ei: Vis sanus fieri? (Ibid.)* Non dubitabat de ejus voluntate Christus, sed ad infirmitates tuæ animæ respiciebat, quæ curari non possunt, nisi tu velis. Ideo ex te quæritur, an revera velis: quia hæc voluntas est primum movens. *Visne?* forte solum velles. Nam si vis, cur repellis media? Si vis curari superbiam, cur fugis humilitatem? etc.

FERIA VI.

CHRISTUS SANAT EUMDEM PARALYTICUM.

I. *Respondit ei languidus: Domine, hominem non habeo, ut cum turbata fuerit aqua, mittat me in piscinam. (Joan. 5.)* An murmurans hoc dicit, et tacite incusans ministros aquæ, quod ad ditiores accurrant, se miseram deserant? an nude miseriam suam exponens? Fac, ut neutro modo tua causa de te dicatur ab amico, a subdito, a discipulo, a pœnitente: *Hominem non habeo.* In miseriis animæ tuæ id queri non potes. Nam *Ecce Homo*, Jesus tuus, qui mittit te in piscinam sui sanguinis.

II. *Dicit ei Jesus: Surge tolle grabatum tuum, et ambula. (Ibid.)* Tria hic habes adversus languorem spiritualem remedia. 1. *Surge*: non exspecta, ut sola gratia te erigat, sed tu quoque cooperare. Nec tu solus potes quidquam, nec illa sine te: tu cum illa potes omnia. 2. *Tolle grabatum* cupiditatum, ac passionum. Tolle, tolle, crucifige. Tolle eas, rationis, ac voluntatis manibus regendo, in quibus antea et ratio, et voluntas quiescebat. 3. *Ambula* de virtute in virtutem, studio ac desiderio proficiendi.

III. *Postea invenit eum JESUS in templo, et dixit illi: Ecce sanus factus es; jam noli peccare, ne deterius tibi aliquid contingat.* (Ibid.) Commemorat beneficium, prohibet peccatum, minatur supplicium. Ab imperfectionibus te cohibeant hæc, et ad fervorem spiritus moveant: amor, quo tibi benefacit Deus; mandatum illius, ac nisi feceris, secuturum supplicium.

SABBATO.

CHRISTUS EXCUSAT DISCIPULOS VELLENTES SPICAS.

I. *Abiit JESUS per sata Sabbato: Discipuli autem ejus esurientes cœperunt vellere spicas, et manducare.* (Matth. 12.) Cogita austeram Christi, et Discipulorum ejus vitam ad eam usque famem deductam. Non sunt eis, ut tibi præparata fercula; nec panis quidém. *Admirare*, ait Chrys. hom. 60. in Matth. *quomodo nullam corporis curam habeant: neque tamen a Christo abscedant.* Præsentia Christi eis supplebat defectum, et condiebat insipida. Si hunc serio cogitares, sollicitam, quam habes, corporis curam converteres in animam, nec defectus cibi aut commoditatum te a Christo avelleret per impatientiam et murmurationem.

II. *Pharisæi autem videntes, dixerunt ei: Ecce Discipuli tui faciunt, quod non licet facere Sabbatis.* (Ibid.) Ecce quomodo observant eum, ut criminentur, et famæ demant per miracula acquisitæ: et invidia vestitur zelo violatæ legis. Graviora a se parata Sabbato invenirent, si se inspicerent. Sed talpæ in se, lynces in aliis minima taxant. Vides, quam turpe sit observare alios, et se ignorare? Ubi se objicit festuca in oculo fratris,

converte tu cogitationem ad trabem, quæ est in oculo tuo.

III. *At ille dixit eis : Non legistis, quid fecerit David, quando esuriit? Quomodo intravit in domum Dei, et panes propositionis comedit? (Ibid.)* Tacuerunt Discipuli ad redargutionem etiam sibi factam, ut est apud sanctum Lucam : ideo Dominus eorum defensionem suscipit. Si vis omnibus injuriis, et calumniis respondere, multa incurres, unde plura, patiaris ei taceas, verbum Dei pro te loquetur. Est enim ei suorum cura : et si premi eos patitur, non sinit opprimi. Reposita est hæc spes in sinu meo.

DOMINICA VIII. POST TRINITATEM.

SANATUR MANUS ARIDA.

I. *Ecce homo manum habens aridam : et interrogabant eum : Si licet Sabbato curare (Matth. 12):* ut, si affirmaret, accusarent eum apud Principes ; si negaret, immisericordem apud plebem proclamarent. Utrunque imminebat periculum : ut errorem tamen confutet, eligit Sabbato curare. Quid tu faceres pro veritate, ubi provideres aliquid te passurum ? Ne timeas a facie hominum. Age, quod æquum, et justum est discreto zelo : et sine cœlum tueri. In manu vero *dextera arida*, considera arida tua opera virtutis. Exarescat tibi sinistra, et vivat dextera.

II. *Et ait homini habenti manum aridam : Surge in medium. (Marc. 3.)* Ut miseria visa moveat affectum se opponentium. *Et dicit eis : Licet Sabbatis benefacere, an male?* id est, an omittere beneficium. Christo ergo idem est, non benefacere indigenti, quando potes, ac

eidem nocere. Examina, quo affectu demandata charitatis opera suscipias. Forte et tu ibi curris, ubi extrahenda est ovis e fovea, ubi proprium aliquod commodum affulget: et langues, ubi proximo est succurrendum.

III. *Et contristatus est super cæcitate cordis eorum.* (Ibid.) Quod nec eum Messiam agnoscerent, nec doctrinam de juvando proximo etiam in Sabbato probarent. At quanto major est cæcitas tua, quam nebulæ passionum inducunt! Ah! noli contristare Christum Domini. Et dicit homini: *Extende manum tuam; et extendit, et restitutus est.* Tibi dici puta: *Extende manum ad opera virtutis.* Quid juvat proponere, aut desiderare, si nunquam ad opus progrediaris? *Exeuntes autem . . . , consilium faciebant, quomodo eum perderent.* Unde meliores fieri debebant, inde peiores effecti sunt. Hæc et tu reddis Deo, quoties beneficiis ad malum abuteris.

FERIA II.

ELIGUNTUR DUODECIM APOSTOLI.

I. *Factum est autem in illis diebus, exiit in montem orare.* (Luc. 6.) Cogitabant Judæi quomodo eum perderent; Christus, quomodo eos salvaret per Apostolis, ut instrumenta. Quantum distant consilia Dei a consiliis hominum! 2. Subducit se, ut cedat eorundem iræ, et docet, incendio non suggerendum pabulum. 3. Docet interpolanda contemplatione opera vitæ activæ, ut colligatur spiritus ad majora. 4. Docet, ut recte ores, secedendum a strepitu tam externo negotiorum, quam interno passionum.

II. *Et erat pernoctans in oratione Dei.* (Ibid.) Totam noctem orat, antequam Apostolos deligat; ut doceat, quæ in negotio salutis sunt statuenda, esse cum Deo conferenda: idque non obiter, sed aliquanti temporis deliberatione. Humana prudentia deficit ad ea, quæ sunt Dei. Errasti sæpe, cum Deum non consuluisti; forte nunquam; ubi consuluisti.

III. *Et cum dies factus esset, vocavit Discipulos suos, et elegit duodecim ex ipsis, quos et Apostolos nominavit.* (Ibid.) Et te vocavit Deus, ad Apostolicam vitam, et gratis. Quanta vocationis dignitas! quanta tua indignitas! Ne præsumas de vocationis gratia, si eam non firmes operibus: etiam Judas fuit inter illos, et tunc temporis te sanctior; et tamen defecit. Quod et tibi evenire potest, sapienter cave.

FERIA III.

SERMO CHRISTI IN MONTE HABITUS.

I. *Et cum sedisset accesserunt ad eum Discipuli ejus: et aperiens os suum docebat eos.* (Matth. 5.) Ubi sedet ad docendum Magister, accedunt Discipuli, et audiunt doctrinam. Insidet Deus Magister cordi tuo, aperit os suum per inspirationes: accede, si vis esse Discipulus; et ubi vocem ejus audieris, noli obdurare cor tuum. Æstima doctrinam, quam tantus Magister tradit. Statue te illi conformare potius, quam doctrinæ mundi, et carnis. *Beatos* pronuntiat eos, quos mundus et caro miseros. Deus non fallitur, ergo mundus. Intelligis hoc, et tamen hujus principia sequeris?

II. *Beati pauperes spiritu.* (Ibid.) Qui amore Dei abrenuntiant caducis omnibus, et animo eorum cupi-

ditatem evellunt, ut nudi nudum JESUM sequantur. Expende, quam terrena fastidias, æstimes, spernas, ut iis adhæreas. Quid de iis tibi statuendum sit, ex Christi exemplo disce. At quomodo eum imitaris? *Quoniam ipsorum est regnum cœlorum.* Est convincens Beatitudinis probatio: qui habet regnum cœlorum, beatus est, quis neget? Et tamen Veritas æterna hoc dixit, ergo beati sunt pauperes, non plenâ possessione illius regni, sed jure ad illud. Quanta bona lucraris, si caduca penitus animo exstirpas! 2. Beati sunt beatitudine hujus vitæ, quia nihil desiderant. 3. *Possident regnum Dei*, de quo Christus (Luc. 17): *intra vos est*; quia possident animam suam.

III. *Væ vobis divitibus, quia habetis consolationem vestram.* (Luc. 6.) De iis est sermo, qui affectu immoderato ad caduca feruntur. Ut pauperibus certitudo cœli promittitur, ita his vœ æternum intonat. Cor enim eorum ligatum est, ut non valeant ad Deum illud constanter, et integre erigere. Nam *incidunt in tentationes, et laqueos Diaboli.* (1 Tim. 6.) *Habent consolationem*, non Dei, non solidam, sed suam et apparentem. Non es in horum numero? Gratulare tibi, Deo gratias age: et cura ut animum magis, ac magis a caducis abstrahas, ut sit unicus thesaurus tuus is, qui est omnia.

FERIA IV.

SECUNDA, AC TERTIA BEATITUDO.

I. *Beati mites.* (Matt. 5.) Non tantum qui cohibent turbulentos, et vel minimos iracundiæ motus, sed etiam, ut ait Clem. Alex. l. 4. Strom. *Qui infidam, quæ est in anima pugnam sedant iræ et cupiditatis, et eorum, quæ sub ipsas cadunt.* Hic tibi de te cogitandi tam latus est campus, quam late se explicat irascibilis et concupiscibilis appetitus. Confer te cum exemplo Christi in tractandis peccatoribus, in ferendis injuriis, etc. Cogita tibi ab eo dici: *Discite a me, quia mitis sum.* (Matth. 11.)

II. *Quoniam ipsi possidebunt terram.* (Matth. 5.) Quam? olim *terram viventium*: nunc autem *terram sui cordis.* Hanc non possident iracundi, quia æstu quasi extra se rapiuntur: at *qui acquiescit increpationibus, possessor est cordis.* (Prov. 15.) Id est, qui non irascitur, non commovetur. Quanta hæc est felicitas, hac interna pace, et tranquillitate frui! *Sicut miserrabilis est civitas, quæ licet bene sit munita, intus tamen fovet proditores,* ait Chrysost. hom. 34. in Joan. *ita nihil beatius, quam intestino liberari bello.* Hanc beatitudinem ipse tibi dare potes: et quid vetat?

III. *Beati qui lugent.* (Matth. 5.) Ex compunctione, sua: ex compassione, aliena peccata; ex devotione, miseras hujus vitæ exulantis a patria: ex desiderio, vitæ æternæ dilationem. Vide quid tu lugeas, an Deum perditum, an carnali commoda? an mala corporis, an animæ? *Quoniam ipsi consolabuntur.* A quo? a Deo totius consolationis. Ubi? non tantum in cœlo, ubi absterget Deus omnem lacrymam (Apoc. 7), sed etiam

in hac vita, ubi luctum compunctionis, et devotionis, vel comitatur, vel sequitur incomparabilis consolatio. At *væ vobis, qui ridetis cum mundo, et ducitis in bonis dies vestros, quia in æternum lugebitis, et flebitis.* (Luc. 6.)

FÈRIA V.

QUARTA, ET QUINTA BEATITUDO.

I. *Beati, qui esuriunt, et sitiunt* (Matth. 5), ardente desiderio, *justitiam*, seu omnem Deo serviendi, et placendi rationem, qui desiderio quodam ardente feruntur in actus virtutum, non tantum eos, qui aliquid honoris habent adjunctum, sed etiam qui videntur abjecti, et viles, vel difficiles, et ardui. O quantum ab hoc ardore deficiis! Sitis: sed *cisternas dissipatas mundi quæ continere non valent aquas salutis.* (Jerem. 2.) Quam facile tibi desipit virtus, cujus exercitium est amarum! Visne servire, et placere Deo? In hoc consistit salus tua æterna. Excita ergo hanc sitim, sine qua languet omnis virtus.

II. *Quoniam ipsi saturabuntur* (Matth. 5): Olim, *cum apparuerit gloria Dei.* (Psal. 16.) In hac vero vita, quia nihil ultra desiderabant. Per ipsum enim desiderium habent, quod desiderant, quia sic Deo serviunt, et placent. Item semper habent, unde saturantur, quia semper habent, ubi justitiam operentur, ubi Deo serviant, *sive manducent, sive bibant, sive aliud quid faciant.* Nonne hoc ita vis? nonne saltem velle concupiscis? O utinam a primo momento vitæ! (*Deus*) *det nobis cor omnibus, ut colamus eum, et faciamus ejus voluntatem, corde magno, et animo volente.* (2 Mach. 1.)

III. *Beati misericordes* (Matth. 5), tum corporali, tum

spirituali misericordia, intentione pura, motivo virtutis, affectu amplo, etiam ad inimicos se extendere. *Quoniam ipsi misericordiam consequentur*: olim quidem, quando te coronabit in misericordia (Psal. 102): in hac vita vero per remissionem peccatorum, et abundantiam gratiarum. Quid diceres, si ante horam ivisses ad æterna supplicia, hac evocareris ad vitam, vestireris gratia, ducereris ad cælum? Nonne magna esset misericordia? Hanc Deus toties exhibuit tibi, quoties peccatum remisit. Vide ergo, unde hanc misericordiam tibi certam facere possis.

FERIA VI.

SEXTA, ET SEPTIMA BEATITUDO.

I. *Beati mundo corde* (Matth. 5), ii dicuntur, qui tametsi suas habeant imperfectiones, procul tamen sunt ab omni gravi peccato, ac proinde vestiti gratia, qui ipsos affectus habent purgatos, et a creaturarum amore avulsos, et ad Deum conversos: qui minimas etiam imperfectiones quanto possunt studio devitant, et toti Deo adhærere connituntur. Inspice in hoc puncto statum animæ tuæ: quam es a creaturis avulsus, quam Deo unitus, quo studio declinas imperfectiones, etc.

II. *Quoniam ipsi Deum videbunt* (Ibid.): olim quidem *facie ad faciem*, nunc autem *per speculum in ænigmate*, sive in creaturis. Videbunt illum memoria præsentis ipsius, hinc delectatio etiam in adversitatibus: *Memor fui Dei, et delectatus sum.* (Psal. 76.) Videbunt eum contemplatione, et cognitione sublimium veritatum, et videndo amabunt, et amando inhærebunt. Maxima hæc beatitudo hujus vitæ: sed quemadmodum ad clarem Dei visionem nihil coinquinatum pervenit, ita neque ad

istam pertingit anima immunda. Ut illam obtineas, velles in agone Angelo purior inveniri. Sic ergo quotidie vive, et mundus esto, quia forte hic dies est ultimus.

III. *Beati pacifici* (Ibid.); qui carnem spiritui, passionem rationi subjecerunt; qui cum proximo in pace vivunt, et charitate: qui alios componunt ad pacem, et reconciliant. Quære hæc in teipso. Si invenis, Deum lauda: sin minus, ab hodie illa cura tanto studio, quanto cupis esse filius Dei. Nam isti *vocabuntur filii Dei*: qui est Deus, totus spiritus sine carne, totus ratio sine passione, Deus pacis et non dissensionis. Quo magis ad hanc similitudinem te credis accedere, tanto certius habes te esse filium Dei.

SABBATO.

OCTAVA BEATITUDO.

I. *Beati, qui persecutionem patiuntur propter justitiam* (Matth. 5), non autem propter sua delicta. Certum est, quod omnes qui pie volunt vivere in Christo Jesu, persecutionem patientur. (2 Tim. 3.) Ergo si non vis recedere a justitia, debes paratus esse mori magis, quam Patrias Dei leges prævaricari. (2 Mach. 7.) Sed quis tibi tunc animus, cum vel sustinendum aliquid, vel virtus aliqua, aut Dei mandatum est violandum? Prætendis te Jesum sequi, et hunc crucifixum, sed clavos non vis tolerare: ne quid patiaris, et virtutem, et regulam deseris. Aut fatere, te non imitari Jesum; aut patere.

II. *Quoniam ipsorum est regnum cælorum.* (Ibid.) Tam consummatum in patria, quam inchoatum in via: quod est justitia, pax, et gaudium in Spiritu Sancto.

(Rom. 14.) Nam justitiam non potest perdere, qui mavult mala quæque tolerare, quam vel unam regulam violare. Compara tibi hoc regnum, in quo est certitudo futuri. *Nihil horum timeas, quæ passurus es* (Apoc. 2) a mundo contradicente, a dæmone affligente, a carne adversus spiritum concupiscente.

III. *Beati estis cum maledixerint vobis homines . . . , et dixerint omne malum adversus vos, mentientes propter me.* (Matth. 5.) Quis neget beatum, cui Deus benedixit? Nam *benedictio Domini divites facit, nec sociabitur eis afflictio.* (Prov. 10.) At Deus benedicit iis, quibus propter justitiam mundus maledicit: *Benedictio Domini super caput iusti.* (Ibid.) *Maledicent illi, et tu benedices.* (Malach. 2.) Et tamen nonne amas laudes, et benedictiones hominum? ergo eligis vituperari a Deo? an ignoras illud: *Vos cum benedixerint vobis homines?* (Luc. 6.)

DOMINICA IX. POST TRINITATEM.

DE TRIPLICI QUALITATE VIROBUM APOSTOLICORUM.

I. *Vos estis sal terræ.* (Matth. 5.) Natura salis, ait Plin. l. 31. c. 7, *est mordens, adurens, repurgans, extenuans, æsiccans.* Debet ergo homo Apostolicæ professionis quoad se esse in via purgativa seu poenitentia, perfectus, et alios prius per hanc vitam ducere, quam per illuminativam, et unitivam. Quid dicis de teipso? quantum in hac via profecisti? Nonne plus superest?

II. *Vos estis lux mundi.* (Matth. 5.) Secundus gradus viæ Apostolicæ nomine *lucis* exprimitur, et intelligitur via illuminativa seu studium perfectionis, in qua perfectus esse debet, quoad se in praxi virtutum desumpta-

rum ex vita, et doctrina Christi. Non sufficit enim purgatum esse, nisi et ornatus sit quoad se, et plenus virtutibus, ut aliis communicare possit, illuminando, errores dissipando, movendo animos. Habesne tu vel unicam virtutem in gradu perfecto? Quot tibi desunt? quomodo iis studes? Ut aliis apteris, quomodo talenta excolis? an ponis lucernam sub modio?

III. *Non potest civitas abscondi supra montem posita.* (Ibid.) Unitiva seu contemplatio, hic exprimitur. Ut *civitas est multitudo civium per se sufficiens ad vivendum* (Arist. 3. Polit.), ita perfecti, dum uni Deo inhærent, sibi, et aliis abunde sufficiunt ad perfecte vivendum. Vide an tua sufficientia sit unice in Deo? an soli illi, nihil creaturis adhæreas? an omnia in illum referas? an nihil extra illum quæras?

FERIA II.

DE BONO EXEMPLO DANDO AD GLORIAM DEI.

I. *Sic luceat luo vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona.* (Matth. 5.) Non omnia agi possunt in occulto, non omnia debent in aperto: at quæ agis in aperto, sint bona non apparenter, sed vere, ut *unusquisque . . . proximo suo placeat in bonum ad ædificationem.* (Rom. 15.) Examina verba tua in communi conversatione, maxime coram minoribus, qui facile a majore discunt, an vana, jactabunda, etc. mores, quam compositi? facta, quam recto consentientia?

II. *Et glorificent Patrem vestrum, qui in cælis est.* (Matth. 5.) Habes hic præscriptam intentionem cordis, qua operandum est bepe in aperto: primum quidem, ut tu placeas Deo, deinde vero ut Deus ab aliis glorificetur quatenus agnoscitur auctor boni. Potes ergo et mutus

gloriam Dei promovere. Detrahis gloriæ Dei, si quo hominum respectu non agis bonum in aperto, quod congruenter potes, aut debes. Examina ergo intentiones tuas, an huc tendant et statue in posterum: *Ego autem ad Dominum aspiciam.* (Mich. 7.)

III. *Attendite, ne justitiam vestram faciatis coram hominibus, ut videamini ab eis.* (Matth. 6.) Prohibet quærere gloriâ inanam. Maximam injustiam facit, qui facit justitiam, ut videatur: quia usurpat sibi, quod Dei est, ipso invito, et prohibente. Est enim solus Deus *Rex, et Dominus gloriæ. Sali Deo honor, et gloria.* (1 Tim. 1.) Tu sine gratia nihil potes: Dei gratia est, quæ operatur velle, et perficere. (Philipp. 2.) Quod ex opere resultat, est gloria. Tu qui nihil fecisti, voles omnem surripere Deo, qui totum fecit?

FERIA III,

DE EXACTA LEGIS OBSERVANTIA.

I. *Non veni solvere (legem), sed adimplere.* (Matth. 5.) Lex ante Christum non erat impleta, seu perfecta; venit, ut impleret, seu ad perfectiora deduceret: jussit enim illi addi animam, seu affectum internum; adjecit consilia, etc. Nobis vero adjecit merita sua, ex quibus est gratia ad facilius observandum legem. Vide quid debeas Legislatori. 2. *Observa non esse satis, legem non solvere, sed oportet insuper implere, hoc est cum perfectione opera virtutis exercere.*

II. *Amen dico vobis . . . , iota unum, aut unus apex non præteribit a lege, donec omnia fiant.* (Ibid.) Exemplum suum proponit, qui legem omnem, et ea quæ de ipso scripta erant in Prophetis, exactissime usque ad minimum servare voluit; ita, ut potius cælum, et terra

sint peritura, quam ipse non impleat minimum. Esne tu ita ad legem Dei, ad munera status tui affectus? Conare omni modo, ut unus apex a te non prætereatur. Rem maximam procuras, si curas minima.

III. *Qui ergo solverit unum de mandatis istis minimis . . . , minimus vocabitur in regno cælorum.* (Ibid.) Post-propositum suum exemplum quid a te exigit, insinuat, ut etiam minima mandata, et regulas serves. Nullum tam parvum malum, quod non inclinet ad pejus. Nota vocem, *Solverit*: insinuare, omnia mandata esse colligata: si solvis unum, venis facile ad dissolutionem plurium. Vocat *minima*, ut facilitatem observandi doceat. Hæc te moveant, ut attendas minimis: et si *spernis modica*, time, *ne paulatim decidas*.

FERIA IV.

DE STUDIO LEGIS OBSERVANDÆ.

I. *Nisi abundaverit justitia vestra plus quam Scribarum, et Phariseorum, non intrabitis in regnum cælorum.* (Matth. 5.) Plura a Christianis exigit Deus, et sublimiora, quam exegerit a Judæis. Illis sufficebat cortex legis, opus imparatum ponere, vel non ponere prohibitum; a nobis operis anima, seu affectus desideratur; quia majores gratias dat. Hinc colliges etiam majora exigi a Clerico, quam a Laico ob eandem causam. Pudeat te, quod a tot secularibus in virtute supereris. Time, ne Deus gratia subtrahat non cooperanti. Æmulare charismata meliora.

II. *Audistis, quia dictum est antiquis, etc. Ego autem dico vobis.* (Ibid.) Expende quanto in omnibus excellentior sit lex gratiæ lege antiqua. Nam, 1. rudioribus data solum crassiora prohibebat peccata: hæc etiam

omnia. 2. Illa in exterioribus hærebat, hæc medullas animæ petit. 3. Illius observationi præmium temporale dabatur: hujus æternum. Gratias age, quod te Deus ad hanc legem reservaverit. Non siste in cortice legis, sed medullam observa.

III. *Estote ergo vos perfecti, sicut Pater vester cælestis perfectus est.* (Ibid.) Ita est ille perfectus, ut omnis sit in illo perfectio, nulla autem, sed nec minutissima, imperfectio. Si cures, ut nulla sit in te imperfectio, curabis, ut sit maxima perfectio. Curabis enim, ut summe diligas Deum, in quo est summa perfectio; et diligaris ab eo, in quo est summa felicitas. Nam quo minus de proprio, aut imperfectione admisces operi, tanto purior est charitas, ex qua operaris. Habes ergo in manu tua et perfectionem, et felicitatem tuam. Sed quam multa tibi tollenda est imperfectio!

FERIA V.

DE TOLLENDO SCANDALO.

I. *Si oculus tuus dexter scandalizat te, erue eum, et projice abs te.* (Matth. 5.) Per oculum illos qui sunt majoris auctoritatis, intelligit S. Chrysost. Hi scandalo tibi esse possunt, si humano eorum ducaris respectu, si quod agunt illi contra bonum sumas in exemplum, si ex eorum affectu mandata transgrediaris. Perpende qualis sis in eo genere. *Erue* hunc oculum, mortifica hunc affectum. Regulam attende potius, quæ a Deo est, quam exemplum, quod ab homine.

II. *Si dextra manus tua scandalizat te, abscinde eam, et projice abs te.* (Ibid.) Per manum propinqui, et æquales intelliguntur. In quos plerumque affectus solet esse major, quia amor est inter æquales ut pluri-

mum. Scandalo tibi esse possunt familiaritate nimia, aut particulari, frequente visitatione, colloquio, blanditiis, ex quibus animus tuus sensim emollitur, et tepet in amore Dei. *Abscinde* conversationem, colloquia, etc. et plus cum Deo versare.

III. *Si pes tuus te scandalizat, amputa illum.* (Marc. 9.) Per *pedem* inferiores intellige, filios spirituales, discipulos, subditos. Scandalo tibi sunt, si ex nimio affectu plus æquo indulgeas, eorum culpas dissimules, aliis præferas cum illorum offensa; inutiliter cum iis verseris, etc. Agnosce quam periculosus sit hic affectus, quia ut plurimum specie pietatis tegitur, ut vix agnoscatur, donec pereas. Adde quod sic causa esse possis, ut alter pereat, et anima ejus de manibus tuis requiratur.

FERIA VI.

DE DILECTIONE INIMICORUM.

I. *Ego autem dico vobis: Diligite inimicos vestros.* (Matth. 5.) Quis dixit? qui prior dilexit nos (1 Joan. 4), cum inimici essemus, reconciliavit nos Deo per mortem suam. (Rom. 5.) Cogita quod inimicus sit creatura Dei, ut tu: quod si Deum Patrem habes, ille sit frater tuus, quod sit ad eundem tecum finem ordinatus, eodem sanguine redemptus. Dilige eum propter te, quia tibi utilis est, quia te exercet ad gloriam: quia si dimittis illi, dimittet et tibi Deus. Et cui nocet, si oderis, nisi animæ tuæ? quia majus est tibi malum ipsum odium, quam quod ab illo tibi infertur. Dilige, et diligeris a Deo.

II. *Benefacite his, qui oderunt vos, et orate pro persecutibus et calumniantibus vos.* (Matth. 5.) Ad cor-

dis affectum adjicienda est oris, et operis dilectio. Non satis est, non odisse, sed mandat *diligere*. Dilectio autem non est otiosus affectus : sed opere demonstratur. Quid facis ei, qui te oderit, qui calumniatus fuerit? Non reddis pro malo malum? Quid loqueris de eo? sequerisne Paulum, *maledicimur, et benedicimus?* (1 Cor. 4.) Sequerisne Christum, qui orabat pro crucifixoribus?

III. *Ut sitis filii Patris vestri, qui in cœlis est.* (Matth. 5.) En quid lucraris inimicorum dilectione! Vis filius Dei esse? Habes expeditam ad hoc viam. *Dilige inimicum.* In quo scies, quod sis filius Dei, nisi fueris similis Deo? Ille autem *solem suum oriri facit super bonos et malos?* Non te conservat, dum tu eum offendis? non dimittit toties tua peccata?

SABBATO.

DISPOSITIO AD ORANDUM, ET PRIMA PETITIO.

I. *Tu autem cum oraveris, intra in cubiculum tuum, et, clauso ostio, ora Patrem tuum.* (Matth. 6.) Ut recte ores, secedendum est a strepitu, et corpore, et animo. Objecta movent sensus, sensus sunt fenestræ animæ: si patent, omnis aura ingreditur. In solitudine loquitur Deus animæ ad cor. Ita Christus oraturus secessit ad montes. Multo autem magis secede a tumultibus animæ. Unica passio mota alias de Deo cogitationes non admittit. Hinc collige unde tuarum orationum tam modicus fructus, quia nec sensus compescis, nec animæ motus. Ut in oratione sis ita compositus, debes extra tempora orationis huic compositioni assuescere.

II. *Sic ergo vos orabitis: Pater noster, qui es in cœlis.* (Ibid.) Hic omnis orationis sit ingressus, ut cogites,

quem ores. *Patrem.* Hinc reverentia, fiducia, et amor comites orationis. Nonne tibi merito exprobet Deus: *Si ergo Pater ego sum, ubi est honor meus?* (Malach. 1.) Quam indignus tu tanti Patris filius! Hinc humilitas, tuique abjectio. *Noster.* Ergo omnes sumus ejus filii, ergo omnes fratres: ergo omnes a te amandi: ergo ingratum est munus, quod offers, nisi ames. *Qui es:* et solus quidem es. Hinc magna Dei æstimatio. *In cœlis.* Hinc fervor, cum oratio tua usque ad cœlos penetrare debeat. Hinc scopus petitionum in cœlis, ut non petas terrena. Hæc omnia in te examina, et sic statue.

III. *Sanctificetur nomen tuum.* (Matth. 6.) Hoc primum est ex omnibus desiderandis, ut agnoscatur ab omnibus Deus, colatur, eique uni serviatur; æstimetur ejus sanctitas, ametur ejus bonitas, timeatur ejus justitia, subdatur ejus potentiæ omnis creatura. Atque hic est finis noster, ad quem omnia et singula debemus dirigere. Nonne hoc verbis solum petis, factis autem per superbiam evertis? Quid petis, dum te tantopere æstimas, et æstimari quæris? *Non nobis Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam.* (Psal. 113.)

DOMINICA X. POST TRINITATEM.

SECUNDA, ET TERTIA PETITIO.

I. *Adveniat regnum tuum.* (Matth. 6.) Petis, vel ut Deus regnet in te: *Regnum Dei intra vos est.* (Luc. 17.) Vel ut ubique gentium: *Domini est regnum, et ipse dominabitur gentium.* (Psal. 21.) Vel proprie regnum beatorum per felicem mortem obtinendum: quo simul indicas te jam paratum esse, nihil esse, quod te remoretur. Sentisne vere id animo? an tibi, et Deo illudis? Non te remoratur amor vitæ? non affectus terre-

norum? Explora, hoc momento moriendum est: quid dicis? Hoc momento renuntiandum est omnibus: quid sentis?

II. *Fiat voluntas tua.* (Matth. 6.) Quid iustus? Illa est regula nostræ voluntatis: abusus est nostræ, si cum illa non consentit. Dominus et Pater noster est: *Omnia quæcunque præceperit Dominus noster Rex, libenter exsequemur servi tui.* (2 Reg. 15.) *Omnia quæcunque præcepisti mihi, faciam, Pater.* (Tob. 5.) Facisne quod verbo dicis? facis voluntatem Dei per mandata ejus intimatam? Exples voluntatem beneplaciti in iis, quæ scis ei placere? an potius vivis voluntate, et placito tuo, ac passionum inclinatione?

III. *Sicut in cælo, et in terra.* (Matth. 6.) Modum hic petis faciendæ in terra voluntatis Dei, sicut fit a Beatis. Et cur minus a nobis? An quia liberi sumus? ergo *velamen habebimus malitiæ libertatem?* At quomodo fit in cælo? Ex puro Dei amore, promptissime, in omnibus, sine discussione. Reperisne hæc omnia in anima tua? Quid si Deus ardua imperet, et sensui contraria? O miser! quam parum hic voluntatem Dei respicis.

FERIA II.

QUARTA, ET QUINTA PETITIO.

I. *Panem nostrum supersubstantialem da nobis hodie.* (Matth. 6.) Petis corpori, et animæ alimoniam, tanquam mendicus ante fores divinæ gratiæ. Corpori quidem panem, non luxum, non delicias; ut *habentes quo alamur, hoc contenti simus.* Si ita petis, communi, eoque frugali victu contentus eris. Si deterior obtingat tibi, cogitabis te mendicum accipere illud de manu Dei.

Animæ vero, vel verbum Dei, in quo vivit homo, vel SS. Eucharistiam, quam etsi non sumis hodie, petis tamen hodie per communionem spiritualem. *Ergo sic vive, ut merearis quotidie accipere.*

II. *Et dimitte nobis debita nostra.* (Ibid.) Quanta tu debita contraxisti? 1. *Totum quod es, illi debes a quo totum habes.* (S. Bernard.) 2. Talenta naturæ, et gratiæ Deo debes. Quam ingratus es, si eis ad offendendum abuteris, quæ tibi dedit ut amares! 3. Peccata enorme sunt debitum, quod solvere non potes, nisi ex meritis Christi. Agnosce te peccatorem, unde te humilies: sed Deum misericordem, unde ad fiduciam erigaris. Sed qui deprecaris hodie, noli hodie iterum debita contrahere.

III. *Sicut et nos dimittimus debitoribus nostris.* (Matth. 6.) Conditio est: petis non dimitti tua, si non dimittis aliena. *Si enim dimiseritis hominibus . . . , dimittet et vobis Pater vester.* Ecce bonitatem Dei! *In tua potestate futurum de te iudicium ponit,* ait S. Chrysost. At Deus dimittit statim, cum rogatur; prævenit rogantem gratia excitante; dimittit plene, toties quoties rogatur. Hocne modo etiam tu dimittis? an statim? an sol occidit super iracundiam tuam? an prævenis alloquendo? an ais: Non teneor illi loqui? an toties, quoties? an ais: Non semel, sed multoties id mihi fecit? an plene? an dicis: Non odi illum, sed non possum ei esse familiaris?

FERIA III.

PETITIO SEXTA, ET SEPTIMA.

I. *Et ne nos inducas in tentationem.* (Matth. 6.) Contracta debita elui petivisti; petis non contrahere nova.

Versaris inter hostes potentissimos homo fragilis, et concupiscentiis tuis assidue pulsaris. Unus tibi non sufficit: auxilium postulas, ut resistas. Examina quæ tuæ, quam periculosæ sint tentationes: et cogita de mediis obsistendi. De gratia non dubita, eam *Deus facienti quod in se est, non negat*. Sed adverte: facienti quod in se est.

II. *Et ne nos inducas*. (Ibid.) Non petis, non tentari, sed, non vinci. Tentari sæpe prodest, et ad experientiam, et ad humilitatem, et ad fiduciam in Deum. Vinci, aut non vinci in tua est libertate, quam tibi dat Deus. Sed Deum irrides, si petis, ut te liberet, et teipsum inducis in tentationem: non minus, quam qui seipsum in fluvium præcipitaret, et oraret Deum, ut non maderet. Non ergo serio petis, nisi teipsum abducas ab his, per quæ induceris ad consensum.

III. *Sed libera nos a malo*. (Ibid.) Qui nullum specificat, omne malum intelligit, prout adversatur saluti: sive id sit corporis, sive animæ. Quanquam corporis mala, non sint ex se, sed ex fragilitate tua, saluti adversa. Vide ne opere obsistas ei, quod petis, per tuam acediam, aut teporem. Forte vis, et non vis piger; forte procrastinas, aut fingis impossibilitatem; aut dicis: *Leo est foris* (Prov. 22.), et ideo manum non adhibes.

FERIA IV.

NON THESAURIZANDUM IN TERRA, SED IN CÆLO.

I. *Nolite thesaurizare vobis thesauros in terra*. (Matth. 6.) Id est: *Nolite diligere mundum*. (1 Joan. 2.) Intellige ergo de concupiscentia carnis, oculorum, et honoris. Et quare? quia mors ut tinea demolitur, et

ut fur effodit. Ut amorem trajicias ad futura, memineris migrandum a præsentibus. Inde illa nondum constanter amas, quia his nimium afficeris. Sed si hac nocte animam tuam repetant a te, hæc, in quibus quiescebas, cujus erunt? (Luc. 12.) Quid proderunt? imo quantum oberunt?

II. *Thesaurizate autem vobis thesauros in cælo.* (Matth. 6.) Ibi est patria tua: illuc migrandum est; nisi præmittas thesaurum, æternum exulabis. Non est ibi comparandus, sed hic colligendus, eo transmittendus, ut te expectet, et eo fruaris. At non parum transmittendum est: *thesaurus* sit oportet, et magna, ac, pretiosa copia. Conclude ergo. 1. Nullum tempus aut occasionem bene agendi prætereundam. 2. Magnis, ac eximijs operibus instandum.

III. *Ubi est thesaurus tuus, ibi est et cor tuum.* (Ibid.) Quod æstimas, hoc amas, huic cor affigis. Amor enim æstimationem sequitur. Amans autem fit id, quod amat; terrenum, si terram; cœleste, si cœlum; Divinum, si Deum. O infelix, si *statuis cor tuum declinare in terram!* O insane, si amorem quo unico pretio Deum tibi potes comparare, expendis ad emendum lutum! Intelligis hoc, et tamen adhuc cor tuum affigis creaturis.

FERIA V.

OCULUS SIMPLEX, ET NEQUAM.

I. *Lucerna corporis tui est oculus tuus.* (Matth. 6.) Oculi nomine intelligitur conscientia. Ut oculus dirigit gressus et alias operationes corporis, ita conscientia vitam hominis. Ad oculi ductum sequuntur membra. quomodo vir bonus hunc ducem ab intus monentem.

Hic oculus cordis est quo, illuminante Deo, videmus suprasensualia, quo veros rerum colores discernimus, quo viam inter obscura et devia mundi tenemus. Huic attende *quasi lucernæ lucenti in caliginoso loco*. Hunc oculum purga. Cave ne cæcus-sis, et nescias.

II. *Si oculus tuus fuerit simplex, totum corpus tuum lucidum erit.* (Ibid.) Oculi nomine intellectum intelligit S. Chrysost. hom. 15. in Imperf. Hic *simplex* sit oportet, id est, non obfuscatus, non erroneis principiis imbutus, quæ a mundo, et carne suggeruntur: tum omnis actionum series lucida, et Deo placens erit. Ab intellectu enim ducitur voluntas. Vide, quæ sint tua principia; an simplicia, ad unum Deum tendentia? an duplicia ad Deum, et propria commoda? Conare, puris, veris, et simplicibus Deoque consentientibus principiis intellectum imbuere, et mundo, et carni non acquiescere.

III. *Si oculus tuus fuerit nequam, totum corpus tuum tenebrosum erit.* (Ibid.) Oculi nomine intentionem intelligit S. August. l. 2. de serm. D. Hæc semper nequam est, quoties aliud respicit, quam Deum. Sicut servus nequam, qui suo domino detrectat obsequia, alteri impendit; multo magis, si hosti. At tu hoc facis, quoties respicis vanitatem, et magis tua commoda, quam Dei gloriam. Expende ergo necessitatem, et utilitatem puræ intentionis. Fac ut hic oculus sit simplex, et pure in Deum propter Deum tendat.

FERIA VI.

NON SERVIENDUM DUOBUS DOMINIS.

I. *Nemo potest duobus Dominis servire* (Matth. 6), dum diversa aut contraria imperant. Duos habes Dominos; unum legitima, alterum arrogata potestate?

Deum, et sensum Deo rebellantem. Infelix homo, qui hunc non Dominum, sed tyrannum pateris, te quovis momento prementem! Sed infelicior, quod sponte pateris! Elige nunc, cui servias. Quid frustra tentas utrique, quod *nemo potest*. Dic ergo Deo: *Servus tuus sum ego*. (Psal. 118.)

II. *Unum odio habebit, et alterum diligit*. (Matth. 6.) Causa, cur non possis his duobus servire, est, quod contraria imperent: unus ea, quæ amas, alter ea, quæ odisti. Quis possit contraria jubentibus eodem tempore parere! Quid jubet Deus? sensum opprimere, cupiditates frangere? etc. Quid sensus? sibi indulgere, frui creaturis, etc. Non potes ergo servire utrique. Ergo legitimum adora, te ei devove: et *sub te erit appetitus tuus, et tu dominaberis illius*. (Genes. 4.)

III. *Unum sustinebit, et alterum contemnet*. (Matth. 6.) Altera causa est ex parte tua: quia non potes simul idem velle, et nolle; deberes, si utrique servires. Deberes nolle servire tuis cupiditatibus, quia unus sic jubet; deberes velle eisdem servire, quia alter imperat. Alterutri ergo renuntiandum est. Elige, quem vis? Ipsa nomina Dominorum sufficiunt, ut determines.

SABBATO.

PONENDA TEMPORALIUM SOLLICITUDO, REGNUM DEI QUÆRENDUM.

I. *Ideo dico vobis: Ne solliciti sitis animæ vestræ, quid manducetis, neque corpori vestro, quid induamini*. (Matth. 6.) Nimiam circa corpus et ejus necessaria sollicitudinem prohibet: 1. quia non minus inutilis est, quam si quis vellet *adjicere ad staturam suam cubitum*

unum. 2. Quia cura hæc nimia derogat curæ animæ, quæ potior esse debet: *Nonne anima plus est quam esca?* Quid ergo sollicitus es tantopere de loco, de functione, de tuis commoditatibus? Quo plus angeris circa ista, minus animæ provides. Et quam parvam curam habes animæ? Expende quanto pluris sit anima.

II. *Scit enim Pater vester, quia his omnibus indigetis.* (Ibid.) Docet horum curam Deo remittendam, qui pascit aves, qui vestit lilia. Ille enim scit scientia Paternæ providentiæ. Tua sollicitudo hic, aut ibi commodius vivendi, hoc, aut illud munus ob incommoditatem non suscipiendi, est argumentum diffidentiae. *Nonne hæc omnia gentes inquirunt, quæ fidem non habent?* Conjice te ergo in providentiæ Divinæ sinum, *quoniam ipsi cura est de te.* (1 Petr. 5.)

III. *Quærite ergo primum regnum Dei, et justitiam ejus.* (Matth. 6.) Regnum Dei est gloria ejus, et beatitudo nostra. Justitiæ vero nomine intelliguntur media a nobis ponenda. Huc ergo prima vertenda cura; alias curam hujus postponis alteri curæ. Sed si postponis, certo non acquires. Non potest enim Deo placere, si minoris aestimes, quæ ipse mandat pluris aestimanda. Unde fit, ut gratias subtrahat. Deinde tu ipse in id magis laboras quod pluris aestimas. Si ergo sit alterius rei, quam regni cœlorum potior aestimatio, in eam convertes laborem. At nonne stultum est Dei gloriæ et cœlo aliud præponere? Sit ergo prima tua cura, quam Jesus mandat. In finem, ad quem creatus es, respice; in media indefesse incumbe.

DOMINICA XI. POST TRINITATEM.

VITANDUM JUDICIUM TEMERARIUM.

I. *Nolite judicare, ut non judicemini.* (Matth. 7.) Deus non creavit te judicem alterius, sed socium. (*Pater*) *omne judicium dedit Filio.* (Joan. 5.) Qui judicat, ejus jurisdictionem sibi arrogat. Justitia postulat, ut, qui non probatur malus, præsumatur bonus esse. Charitas exigit, ut, quidquid potes, in meliorem partem interpreteris. Vide quantum peccetur uno judicio temerario. Examina teipsum, an et tu judicium Dei tibi arroges. Melius feceris, si teipsum judicaveris, ut non judiceris.

II. *In quo enim judicio judicaveritis, judicabimini.* (Matth. 7.) Hæc poena est temere judicantium. Justo judicio permittit Deus, ut pariter tales aliorum judicia patiantur. Imo ut in eos defectus incidant, quos aliis appingunt: *Quid judicas fratrem tuum . . . ? Omnes stabimus ante tribunal Christi* (Rom. 14): et tanto rigidius feremus judicium, quanto rigidius proximum quisque judicaverit. *Inexcusabilis es, o homo omnis, qui judicas.* (Rom. 2.) Quid gravius? Time ergo et Dei judicium; et cum *unusquisque nostrum pro se rationem reddet Deo* (Rom. 14), causæ tuæ disponendæ potius invigila.

III. *Hypocrita, ejice primum trabem de oculo tuo, et tunc videbis ejicere festucam de oculo fratris tui.* (Matth. 7.) En remedium tollendo judicio: tuos ipse defectus inspice; si bene perpendas, graviores invenies. *Tuarum tibi conscius peccatorum, quomodo potes de alterius judicare peccato.* (S. Ambr. in Psal. 118.) Si reipsa bonum est, quod malum judicas, agnosce quanta tua sit

sic judicantis malitia; si dubium est, quare in pejus interpretaris? si aperte malum est, *excusa intentionem*, si opus non potes, ait S. Bern. ser. 4. in Cant. *puta ignorantiam, puta subreptionem, puta casum.*

FERIA II.

COMMENDATUR ORATIO.

I. *Petite, et dabitur vobis; quærite, et invenietis; pulsate, et aperietur vobis.* (Matth. 7.) Medium hoc est ad gratiam, et ad gloriam. Eges gratia? *pete* per humilem orationem; *quære* per debita media orationi conjuncta; *pulsa* per longanimitatem. Hinc tuam orationem inspicere, qualis sit: an satis humilis? an ex agnitione propriæ miseriæ procedat? an ita quæras? Petis forte humilitatem, sed non vis humiliationem: paupertatem, sed non vis ullum rerum defectum: patientiam, sed non vis doloris sensum, etc. Hoc vero ipsum est idem velle ac nolle, petere ac rejicere. Agnosce tuam stoliditatem, deprecare, et statue id observare. *Si quæritis, quærite; convertimini, et venite.* (Isai. 21.)

II. *Omnis enim qui petit, accipit; et qui quærit, invenit, et pulsanti aperietur.* (Ibid.) Hic effectus orationis est certus, et infallibilis, quia Deus promisit. Crede, et confide. Modo velis ordinata voluntate, hoc est, id, quod vult Deus: quia si aliud velis, vis ut ægrotus, quod nocet. *Quodcunque petierimus secundum voluntatem ejus, audit nos.* (1 Joan. 5.) At hoc semper obtinebis, seu concedat Deus, quod petis, seu neget: dat enim æquivalens, quod magis prodest. Forte non sic orasti, sed divinam ad tuam flectere, non

tuam divinæ voluntatem subdere voluisti. Grandis hic error est; non fiducia, sed præsumptio.

III. *Si vos cum sitis mali, nostis bona data dare filiis vestris, quanto magis Pater vester . . . , dabit bona petentibus ss.* (Matth. 7.) Argumentum hoc est, quo nostram firmat fiduciam Divina bonitas, et ejusdem amoris in nos propensio Paterna. Filios per adoptionem nos suos fecit, se Patrem. Ut Deus et Pater scit, potest et vult quod nobis prodest. Nec aliud velle potest, nisi nos eum cogamus. Nonne id millies in te præstitit? Quantum tam bono Deo debes! Quid posthac in eum fiduciæ concipies?

FERIA III.

ANGUSTA, ET SPATIOSA VIA.

I. *Lata porta, et spatiosa via est, quæ ducit ad perditionem.* (Matth. 7.) Homo dum vivit, in via est, non in termino. Sed in via quam multi errant! O miseri in æternum! *Est via, quæ videtur homini justa, novissima autem ejus deducunt ad mortem.* (Prov. 14.) Via lata est, quæ non constringitur lege Dei, et ratione: et abit in effusionem sensuum. *O quam multi ambulant per eam!* O anima mea, quam diu ambulasti hanc viam? regredere tandem ab errore: arcta concupiscen-
tias tuas intra terminos Legis, ac rationis. Prospice, quia via cupiditatum tuarum, in qua es, *ducit ad perditionem.*

II. *Quam angusta, et arcta est via, quæ ducit ad vitam, et pauci inveniunt eam!* (Matth. 7.) Via coeli angusta est, quia non admittit id, quod libet, sed quod licet: non potes per eam ire cum jumentis tuarum passionum, cum sarcinis cupiditatum: solus cum solo

Deo incedere debes. Non admittit dilatationem pompæ, non comitatum honorum. Abrenuntiandum omnibus, si hanc ingredi velis. O miser, tandem adverte, quam procul ab ea fueris. *Pauci inveniunt eam*, et tu non fuisti inter illos. Fatuus splendor rerum terrenarum perstrinxit tibi oculos animi, passiones excæcarunt, ut non videres.

III. *Contendite intrare per angustam portam.* (Luc. 13.) Per latam ut eas, non est contendendum, naturali impetu raperis. O misera conditio tua, nisi in adversum labores. Per angustam, ut penetres, magna contentione est opus; vis tibi inferenda, ut serie velis, serio opereris; detruncandæ passiones, et affectus ad creaturas; abjiciendæ sarcinæ honoris, et amoris proprii, etc. Visne hæc? ut velis, respice finem, quia hæc *ducit ad vitam*.

FERIA IV.

CAVENDUM A FALSIS PROPHETIS.

I. *Attendite a falsis Prophetis* (Matth. 7), seu Doctoribus. At qui sunt hi? In teipso, concupiscentiæ, pravi affectus, amor proprius, et creaturarum. Quantæ ab his falsitates? bonum esse, æstimari; malum, contemni: bonum, solatia a creaturis captare; malum, negligere, etc. Extra te sunt dyscoli amici, quorum exempla sequeris, tanquam faces veritatis, a quibus discis conscientiæ resistere, parva non æstimare, tibi indulgere, etc. Et nonne horum Doctorum principia es secutus? sed quo tuo damno? Volesne etiam in posterum?

II. *Veniunt ad vos in vestimentis ovium, intrinsecus autem sunt lupi rapaces.* (Ibid.) Nullum malum,

aperta facie venit, sed speciem boni inducit. Quam facile ergo illudit, nisi intellectus sit purus, et defæcatus, et fidei, ac virtutum principiis assentiatur: nisi animus contra laxorum verba, et exempla sit obfirmatus! O miser! nonne expertus es lupos, quos credebas esse oves? saltem nunc damno tue sapiendum est. Non attende in posterum, quid blandiatur externe, sed quid in re ipsa sit, quo ducat, quid sequatur.

III. *A fructibus eorum cognoscetis eos.* (Ibid.) Sicut arborem nosti. Expende nonnihil, quos in te tulit fructus amor tui, amor creaturarum. Nonne eos quos Deus nauseat? quos tulerunt familiaritates laxorum; nonne eos, qui in tua conscientia vermem alunt. Agnoscis hoc, et non emendas? Time ne excidaris: Nam *omnis arbor, quæ non facit fructum bonum, excidetur, et in ignem mittetur.*

FERIA V.

DE FACIENDA DEI VOLUNTATE.

I. *Non omnis, qui dicit mihi: Domine, Domine; intrabit in regnum cælorum; sed qui facit voluntatem Patris mei.* (Matth. 7.) Non probat eos 1. qui opera quædam præstant ex se bona ex devotione, sed omitunt ea, quæ sunt ex obligatione. Non probat, 2. multa dicere; et pauca facere: multa de Deo cognoscere eximia, et pro illo pauca velle. Nonne ex horum numero es? scis, et dicis de Deo, de virtute multa: sed quid præstas? In angustiis clamas: *Domine, Domine*; sed quid adhibes tuæ operæ?

II. *Qui facit voluntatem Patris mei, qui in cælis est, ipse intrabit in regnum cælorum.* (Ibid.) Effatum est infallibile: alia via non intrabis, quam faciendo volun-

tatem Dei. Sed quæ est voluntas Dei? hanc per præpositos indicat. *Qui vos audit, me audit.* (Luc 10.) Hanc Scripturæ manifestant, quæ non sunt inventum hominis, sed Dei. *Nisi custodieris, et feceris omnia verba legis, . . . ; augebit Dominus plagas tuas, . . . ; quoniam non audisti vocem Domini Dei tui.* (Deut. 28.) Vide, num facta tua voluntati Dei consentiant. Quomodo te habes ad prælatorum tuorum dispositiones? quomodo ad mandata Dei.

III. *Multi dicent mihi in illa die : Domine, Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus, et . . . demonia ejecimus? etc.* (Matth. 7.) *Tunc confitebor illis : quia nunquam novi vos.* Docere, peccatores absolvere, motus magnos in populo ciere, sunt gratiæ gratis datæ. Si hæc tantum ad Deum adferas, audies : *Non novi vos.* Ergo aliud a te postulat Deus, quod aliquo modo tuum sit, tuam cooperationem, tuam diligentiam. O quam egenus es hactenus! Itane coram Deo comparebis? Adde quod potes : nam *etsi feceris quidquid potes, adhuc servus inutilis eris.* Deus tamen non ultra id, quod potes, a te exiget.

FERIA VI.

MUNDATUR LEPROSUS.

I. *Ecce Leprosus veniens, adorabat eum dicens : Domine, si vis, potes me mundare.* (Matth. 8.) Confitetur Dominum, credit omnipotentem, fatetur voluntatem potentiæ æqualem : neque ait : Munda me : sed desiderium sanitatis ejus voluntati submittit. Agisne ita cum Deo tuo? exercesne actum fidei, cum quid petis? credisne esse Dominum : posse tibi pro arbitrio concedere, vel negare? subjoicisne te, et petita tua ejus

dispositioni cum plena resignatione? Ita vero agendum; alias petis, quod non vult.

II. *Extendens JESUS manum, tetigit eum, dicens: Volo, mundare.* (Ibid.) O prompta JESU mei benignitas! O si dum me in sancta Eucharistia tangit, dicat: *Volo, mundare a lepra animæ tuæ.* Ostendit se æque velle, quod rogatur, ac potest. Ergo in iis, quæ spectant ad salutem animæ, *ne dixeris: Per Deum abest.* (Eccli. 15.) Non dicas: Vellem, sed Deus non dat mihi gratiam. Non dat? an quia non potest? Hoc non credis. An quia non vult? falsum est. Non vult quidem per miraculum: vult tamen cum conditione tuæ cooperationis. Tuum ergo est conditionem implere, ut absolute obtineas. At hic est infirmitas tua.

III. *Et confestim mundata est lepra ejus: Et ait illi JESUS: Vile nemini dixeris.* (Matth. 8.) S. Ambr. l. 5. in Luc. *Præcipitur, inquit, nemini dicere, ut doceret non vulganda nostra beneficia.* S. Chrysost. hom. 69. ait, *Docens, quam esset alienus ab aura gloriæ, et jactantia pompa.* Disce hoc et tu: noli aucupari inanes ventos: noli teipsum prædicare, sed JESUM, a quo habes, si quid in te est, quod laudem meretur.

SABBATO.

SANATUR SERVUS CENTURIONIS.

I. *Accessit ad eum Centurio, rogans eum: Domine, puer meus jacet in domo paralyticus, et male torquetur,* (Matth. 8.) Dominus orans pro servo, confundit eos, quibus est potior cura canis, quam servi. Hoc tu indignum reputas, sed æque indignum est, quod potior sit tibi cura corporis, quam animæ. Nonne hæc jacet paralytica? scis quid agendum: sed ut agas, non est

nervus generosæ voluntatis. Hujus defectu quam parum es progressus! Nec plus spera, nisi emendes.

II. *Ait illi JESUS: Ego veniam, et curabo eum.* (Ibid.) O prompta JESU mei benignitas! vides infirmitatem meam. Domine: dic etiam mihi: *Ego veniam, et curabo eum.* Discam proximi mei necessitatibus, ac morbis prompte advolare. Respondens Centurio, ait: *Domine, non sum dignus, ut intres sub tectum meum.* Agnosce viri humilitatem. Coneipe vilem de teipso opinionem, non ægre feres contemni. Quod quisque de se sincere judicat, ab aliis judicari, et dici non horret. Quid dicis, quando JESUS sub tectum animæ tuæ venit? sed quandiu durat sensus ille humilitatis? O turpis, in toties repetito proposito, inconstantia!

III. *JESUS miratus est, et sequentibus se dixit . . . : Non inveni tantam fidem in Israel.* (Ibid.) Miratur fidem Gentilis hominis: præfert eam Judæis cognitione Dei illuminatis. Addit multos venturos ab Oriente, et Occidente ex gentibus ad regnum Dei, et filios regni ejiciendos. Quot sunt ex iis ipsis, quos tu contemnis, qui te virtute superant? Amore, et æstimatione tui deciperis. Time, qui per Baptismum destinatus es filius regni, ne excidas, et alius subintret. *Vade, et sicut credidisti, fiat tibi. Et sanatus est puer in illa hora.* Vide, quid posset fiducia cum humilitate apud Deum.

DOMINICA XII. POST TRINITATEM.

FILIUS VIDUÆ SUSCITATUR.

I. *Cum appropinquaret portæ civitatis, ecce defunctus efferebatur, filius unicus matris suæ; et hæc vidua erat.* (Luc. 7.) Filius unicus, ætate et spe floridus, inopinato

moritur. Quis vitæ fidat? Hoc adolescentibus cogitandum sæpe. Plures moriuntur juvenes, quam senes: sed sæpe imparati, quia spes vitæ, quæ laetat, decipit. Quid si hæc esset hora migrandi? Hoc age, quod ageres, si certo id scires. Intervenit JESUS, non casu, sed destinato. O bonitas! quoties et tecum id egit? Offendit eum *in porta civitatis*, ubi olim judicia celebrabantur. Mors porta æternitatis est. Hic judicaberis. O JESU, hic adsis!

II. *Dominus misericordia motus . . . , dixit illi (Matri): Noli flere.* (Ibid.) Habes, anima mea, Deum, cui proprium est misereri. In hoc figenda spes: ab hoc solo petendum solatium. *Noli flere.* Quæ defles perdita, amasti possessa. Quid amas, quæ pereunt? flebis olim amasse. Id ama, quod est æternum, quod perdere non potes, nisi sciens rejicias.

III. *Et accessit, et tetigit loculum. . . ; et ait: Adolescens, tibi dico, surge.* (Ibid.) Hæc in animam tuam per peccatum mortuam agit Deus: *Accedit* per gratiam prævenientem. Unde enim alias de tuo resurgeres? *Tangit* te, vel timore, vel spe futurorum. Inclamat per tot inspirationes, *surge.* Ecce, opus Dei est, quod resurgas. Jam autem, quid tuum, adverte. 1. *Hi autem, qui portabant steterunt.* Animam tuam portabant indomitæ passionēs: jam stare illas oportet, et reprimi. 2. *Resedit, qui erat mortuus:* debes te erigere ad æterna. 3. *Et cœpit loqui cum Christo, gratias agere, laudare, etc.*

FERIA II.

JOANNIS BAPTISTÆ AD CHRISTUM LEGATIO.

I. *Joannes . . . mittens duos de discipulis suis, ait illi: Tu es, qui venturus es? an alium expectamus?* (Matth. 11.) Unde mittit? ex carcere. Ergo nec in periculo capitis omittit officium sibi demandatum. Quæ molestia tam levis, quæ cogitationes tuas non avocet a Deo? 2. Non sui causa quærit, qui Christum jam digito demonstraverat, sed discipulorum, ut eis ansam præbeat illi adhærendi. En zelus animarum, et dexteritas lucrandi. 3. Quære etiam ex te, an JESUM, an alium expectes? an spem tuam ex integro in eo ponas, an in creaturis, etc.

II. *Euntes renuntiate Joanni, quæ audistis et vidistis.* (Ibid.) Quid hoc ad quæstionem? seipsum esse, non verborum jactantia, sed rerum exhibitione probat. Eo ipso enim tempore, quo aderant Joannis discipuli, curabat cæcos, claudos, leprosos, surdos, excitabat mortuos, et pauperibus prædicabat. His factis respondet. Profigeris te imitari Christum? operibus hoc probandum est, non nudis verbis asserendum. *Qui interrogabit opera vestra* (Sap. 6), non pascetur verbis. Cura, ut opera vocationi respondeant.

III. *Beatus est, qui non fuerit scandalizatus in me.* (Matth. 11.) Hoc adjecit, ut Joannes ansam sumeret præmuniendi discipulos, et de sua eos Passione instruendi, ne eo tempore scandalizarentur ejus humilitate, opprobriis, morte. Sed etiam tui causa dicitur, ne qui imitator vis esse JESU, pudeat te ejus humilitatis, contemptus, patientiæ, etc. Vere enim scandalizaris, et offenderis his, qui post tantum exemplum hæc fugis.

FERIA III.

JOANNES A CHRISTO LAUDATUR.

I. *Quid existis in desertum videre? arundinem vento agitatam? . . . hominem mollibus vestitum?* etc. (Matth. 11.) Ex occasione quæstionis factæ, poterant existimare turbæ Joannem, qui Jesum Messiam prædicaverat, jam mutasse sententiam, aut saltem dubitare. Laudat ergo eum a constantia sententiæ, quod non sit *arundo vento*, huc illuc *agitata*; et a dura educatione, quæ multum conducit ad animi firmitatem. Oppone hic tuam inconstantiam: surgis; incipis domare passiones, desistis: proponis recte agenda, sed cum agendum, omitis: recedis a creaturis, mox iterum accedis. Dole, emenda.

II. *Etiam dico vobis, et plus quam Prophetam. Hic est enim, de quo scriptum est: Ecce ego mitto Angelum meum ante faciem tuam.* (Ibid.) Plus quam *Propheta*, quia Christum non prædixit, sed monstravit: *Angelus*, ab eodem officio Præcursoris rite administrato. Ita fidelem servum Christus non laudat, nisi ab officio: et hoc est vere laudari. Non qui officium majus gerit ille laudabilior est, sed qui suum exactius administrat. Quid ad te de aliis? tu tuum, quod obedientia imponit, adimple. Hocne curas? vide, quo deficias; et quantum vis a Deo laudari, tantum fidelis esto.

III. *Inter natos mulierum non surrexit major Joanne Baptista.* (Ibid.) Eximia Joannis laus! sed qua dignum se præstitit. Non potest Deus laudare nisi quod dignum est laude. At, ut dignus sis, Deus facit quidem, sed non sine te. Placeret tibi, si laudareris a Christo; obtinere potes, si Joannem animi constantia, asperitate

vitæ, seu mortificatione tui, zelo Christum glorificandi, Angelicis moribus imiteris.

FERIA IV.

PECCATRICIS CONVERSIO.

I. *Mulier, quæ erat in civitate peccatrici, ut cognovit, quod JESUS accubuit in domo Pharisæi, attulit alabastrum.* (Luc. 7.) Mulier ob vitæ licentiam erat urbis scandalum. Deus, qui non vult mortem peccatoris, movit illam interne. Ita bonitas illam amat, etiam cum offenditur. Ut cognovit fide Deum, illustratione seipsam et sua peccata, prudentia occasionem opportunam: statim sine dilatione accurrit; sine respectu domus alienæ, hominum præsentium, convivii. Quanta te docet! exercere sæpius fidem; cognoscere teipsum; arripere primam boni occasionem; capere generosas resolutiones; non respicere homines, cum de salute tua agitur. O si hæc observasses hactenus!

II. *Et stans retro secus pedes ejus lacrymis cæpit rigare pedes ejus, et capillis capitis sui tergebat, etc.* (Ibid.) *Retro.* Ex humili confusione declinat oculos Christi, at convivarum non pensi habet. At tu si confunderis, oculos hominum declinas. Hæc est tua superbia. Quæ ex amore, et dolore lacrymarum copia, ut potuerit Christi pedes lavare! Quam modicus ergo tuus amor, et dolor, qui nec guttam ebullit! at vide, ut eum accendas motivo tantæ bonitatis Dei.

III. *Et osculabatur pedes ejus, et unguento ungebat.* (Ibid.) Omnia peccatorum instrumenta coegit in obsequium. O si et tu, quod tibi turpiter exhibuisti, jam Deo laudabiliter offeras: et quot in te habuisti oblectamenta,

tot de te invenias holocausta. (S. Gregor. homil. 33.) At Christus interim mundabat mulieris animam; extinguabat amorem creaturarum, etc. In hoc tu mille lacrymas funde, ut tandem tui, et rerum creatarum amor extinguatur.

FERIA V.

CHRISTUS DEFENDIT MULIEREM.

I. *Pharisæus . . . ait intra se, dicens: Hic si esset Propheta, sciret utique, quæ et qualis est mulier, quæ tangit eum: quia peccatrix est.* (Luc. 7.) Uno judicio, quot errores committit? 1. Christum non esse Prophetam. 2. Christum ignorare statum mulieris. 3. Illam jam contritam, esse adhuc peccatricem. 4. Christum debuisse hanc mulierem repellere. 5. Immundum fieri justum, si tangatur a peccatore. Errat, qui temere alium judicat, et quam graviter? Tu teipsum ad censuram revoca. De alio, si Christum in ejus persona intuearis, meliora senties.

II. *Vides hanc mulierem? Intravi in domum tuam, aquam pedibus meis non dedisti: hæc autem, etc.* (Ibid.) Sub judicium Pharisæi venerat et Christus, et mulier: hujus patrocinium suscipit, de se tacet; sed et illa tacet. Sile, si cujuspiam murmure tangeris; Deus pro te loquetur: quia ipsa veritas est, non ita, ut homines. Videt, quod es: non quod alter judicat. Hujus judicium time, non hominum.

III. *Remittuntur tibi peccata.* (Ibid.) Quid senserit illa ad hæc verba! O solatium! sed quod a dilectione pendet: *Quoniam dilexit multum.* O si id et ego audire merear! mererer utique, si diligerem multum. Nota: non parum, sed multum diligendus est Deus,

saltem appretiative, ut creaturis omnibus præferatur. Itane amas? Pondera, quanta tibi tui, quanta Dei cura: quis in res creatas, quis in Deum affectus. Non spera remissionem, nisi dederis dilectionem.

FERIA VI.

EJICITUR DÆMONIUM CÆCUM ET MUTUM.

I. *Oblatus est ei Dæmonium habens, cæcus et mutus, et curavit eum, ita ut loqueretur, et videret, et stupebant omnes turbæ.* (Matth. 12.) Astutus dæmon eos occupat sensus, quibus est via ad fidem, *fides ex auditu.* (Rom. 10.), et ad cognitionem Dei, *invisibilia ipsius a creatura mundi, per ea quæ facta sunt, intellecta conspiciuntur.* (Rom. 1.) Ubi ergo via ad cognitionem Dei erepta, quæ boni spes superest? ergo cave, ne hos sensus tibi dæmon occupet. Audi verbum, quo erudiaris; vide in creatis increatum Deum. Benignitatem sanantis expende, quod non rogatus præstat: quid faciet tibi, si ardentem roges? scit murmuraturos Pharisæos; quid tum? Si attendas hominum sermonibus nunquam serio Deo servies.

II. *Quidam autem ex eis dixerunt; In Beelzebub Principe dæmoniorum ejicit dæmonia.* (Luc. 11.) Invidia semper de optimo venenum sugit. Liberatum a dæmone negare non poterant: ergo id occulto pacto Christi cum dæmone tribuunt. Si Christo tam gravia imputantur, quid miraris leviora tibi affingi? Esne Deo tuo sanctior? Id potius attende, qui Christus tulerit. Non ulciscitur cum posset, non commovetur. Confutat cum modestia calumniam: non esse dæmonum se invicem ejicere. Itane tu calumniis petitus, non

sentis? mansuete toleras? solius intuitu Dei refutas? an magis, ne tuus honor perichitetur?

III. *Si in digito Dei ejicio dæmonia, profecto pervenit in vos regnum Dei.* (Ibid.) Ex eo, quod Christus non ejiciat dæmonia in Beelzebub, infert, quod ejiciat in virtute Dei: alia enim virtute non possunt. Vide, quam præcludendus omnis diabolo in animam ingressus, cum nulla vi tua eum possis exturbare. Invigila ergo portis sensuum: quia per hos plerumque accessum habet. Nihil concede sensui, quod recta ratio non dictet concedendum.

SABBATO.

SIGNUM JONÆ PROPHETÆ.

I. *Magister, volumus a te signum videre.* (Matth. 12.) Quæ impudentia! viderunt mortuos excitatos, morbos sanatos, cæcos et surdos restitutos, et signa quæerunt: non ut credant, sed ut tentent. Idem tu cum Deo agis. Petis sola ejus virtute fieri, quod in providentia facere non potest; intrare regnum Dei sine violentia; liberari a tentatione sine tua resistentia; virtutem aliquam sine mediis a te adhibendis. Ita vero Deum tentas: et quæ tua est impudentia?

II. *Signum non dabitur ei, nisi signum Jonæ Prophetæ.* (Ibid.) Id est signum suæ mortis: ut scias, sicut *Oportuit pati Christum, et ita per violentiam intrare in gloriam suam* (Luc. 24); ita tibi non obventurum, nisi vim inferas. Ergo magnanimitate, et generosa resolutione est opus. Et in hoc miser deficis. Vide quam tepidæ sint tuæ resolutiones; et quid mirum, si nullus est effectus?

III. *Viri Ninivitæ surgent in judicio cum generatione*

ista, et condemnabunt eam (Matth. 12) : quia Ninivitæ, ut ut Barbari et Gentiles, prædicante Jona poenitentiam egerunt. Tibi dici existima : Laici surgent, et te confundent, qui gratiam Dei non in vanum acceperunt, sed fide et bonis operibus efficacem reddiderunt. Et quid tu agis, socors clerice ? signa petis ? Non est signum gratia vocationis ? Non sunt signa tot inspirationes Dei, tot exempla, tot monitiones ? etc.

DOMINICA XIII. POST TRINITATEM.

QUI SINT MATER, ET FRATRES JESU.

I. *Ecce mater tua, et fratres tui foris stant, quærentes te.* (Matth. 12.) Sr Hieron. hic ait, hoc Christo nuntiatum ad insidias tendendas, *utrum spirituali operi carnem, et sanguinem præferat.* At Christus, quasi indignans, reponit : *Quæ est mater mea ? et qui sunt fratres mei ?* quasi diceret ; cum Dei negotium agitur, nihil mihi est cum matre. Exuisti et tu omnem carnis affectum ? Nihil sanguini concedis in præjudicium Dei ? Cave illud audias : *Qui amat patrem, aut matrem plus quam me, non est me dignus.* (Matth. 10.)

II. *Et extendens manum in discipulos suos, dixit : Ecce mater mea, et fratres mei.* (Matth. 12.) Greg. hom. 3. in Evang. *Qui Christi frater, et soror est credendo, mater efficitur prædicando ; si per ejus vocem amor Domini in proximi mente generatur.* Ecce virorum Apostolicorum dignitatem, qui spirituali modo Christi matres fiunt prædicando, convertendo, accendendo ad Dei amorem alios. Accende in te Apostolicum spiritum, ut hac dignitate potiaris.

III. *Quicumque fecerit voluntatem Patris mei, qui in*

cœlis est? ipse meus frater, et soror, et mater est. (Matth. 12.) Vult Christus dicere spiritualement sibi cognationem intercedere cum iis, qui faciunt voluntatem Patris sui. *Una enim, ait Chrysost. hom. 45. in Matth. sola et vera necessitudo cum Christo est, ut voluntatem Dei facias: ad quam sequitur amor tenerior. Vides pretium obedientiæ. Qui tibi præsunt, vicarii sunt Dei, a quo ordinati sunt: si quid injungunt, ne te subtrahe. Hoc unum te moveat, amaberis a Christo.*

FERIA II.

PARABOLA SEMINANTIS, ET SEMINATI.

I. *Exiit, qui seminat.* (Luc. 8.) 1. Seminatore Deus est, qui *exiit* bonitate se communicando creaturis, potentia producendo, providentia gubernando. Mirare, et ama bonitatem, subde te potentiæ, committe providentiæ. 2. Seminatore Christus est, *exiit a Patre, et venit in mundum*, ex amore nostri incarnatus: agnosce amorem, et redde. 3. Est quisque vir Apostolicus, qui exit ad proximi curandam salutem. Hic zelo, et solida virtute opus est; ne dum quærit alienam salutem, perdat suam. Vide quantopere in tua vocatione solidas virtutes tibi debeas comparare: quæ desint.

II. *Seminare semen suum.* (Ibid.) Semen sunt 1. creaturæ; mundus, ager. In hoc et tu positus es. Memento Creatoris et gubernatoris tui. 2. Sanguis ac merita Christi, et inde profluentes gratiæ; terra est anima, tam sterilis, quam foecunda: quia omnibus dantur. Admiranda Dei bonitas! miseranda tot animarum sterilitas! 3. Est doctrina Evangelica, inspirationes internæ; ager est intellectus, æque etiam

sterilis, qui præter cognitionem, non ulterius dirigit, ac secundus, qui voluntatem inclinât. Quanta cura excolendus intellectus supernaturalibus principiis! Quam admirandæ inspirationes divinæ!

III. *Dum seminat, aliud cecidit secus viam.* (Ibid.) Triplicis generis inutilis est terra: Secus viam, est anima ad creaturas effusa, intra se non collecta, aperta obviis quibusque cogitationibus mundi; tanquam viatoribus, quæ conculcant bonas inspirationes. Unde nullus gustus; una orationis hora unus annus videtur, cujus finem vix expectas, ut revertaris ad tua solatia. O misera anima, per quam omnia meant, præter Deum! *Sepi ergo viam tuam* horaria, aut etiam frequentiore recollectione. Urge interdum matutina proposita, etc.

FERIA III.

CONTINUATIO EJUSDEM PARABOLÆ.

I. *Aliud cecidit supra petram; et natum aruit, quia non habebat humorem.* (Luc. 8.) Petrosa terra est anima jam indurata pravis habitibus, assueta vivere secundum sensum: cui ideo non est, nisi modicus devotionis succus, ac inde mille proposita, et agnitæ veritates, non unam agunt radicem; quovis affectu amoris, timoris, humani respectus, etc., exsiccantur. Talis semper incipit, et incipiendo desinit. Si talis es, quid facies, cum venerit Paterfamilias, et ab agro suo fructum requiret? Conclude, quam studere debeas pravis habitibus edomandis.

II. *Aliud cecidit inter spinas, et simul exortæ spinæ suffocaverunt illud.* (Ibid.) Spinosa terra est anima egotius immersa, et curis inutilibus obruta; cui cura

sui, Dei et æternitatis est postrema ; quæ agnoscit veritates supernaturales, sed ob alias curas, v. g. studiorum, aut officii, sibi tempus non assumit eas maturandi. Infelix anima, in qua suffocatur spiritus Dei! cui studia, vel nimius cum proximo citra necessitatem agendi affectus tempora Deo danda suffuratur? Intelligis, quam omnes alias curas moderari debeas?

III. *Aliud cecidit in terram bonam, et ortum fecit fructum* (Ibid.). Addit. Matth. c. 13. *aliud centesimum, aliud sexagesimum, aliud trigesimum.* Hæc est anima bona, et optima, opposita tribus prioribus; quia *audit verbum Dei* cum gustu; quia *intelligit* illud expendendo, et dirigendo ad praxim; *fructum* adfert in patientia, sive constantia, superando difficultates. Talis esse debes, terra optima, quam nulla prætereant particula boni, quæ totis viribus nitaris ad virtutem, ut Deo placeas: nec contentus sis, fructum dare trigesimum, sed connitere ad centesimum, hoc est ad majorem et semper majorem Dei gloriam.

FERIA IV.

PARABOLA ZIZANIORUM.

I. *Seminavit bonum semen in agro suo. Cum autem dormirent homines, venit inimicus ejus, et superseminavit zizania.* (Matth. 13.) Quæ seminat Deus, etiam in terra optima, corrumpere nititur diabolus, mundus, et caro; idque tam artificiose, ut dum sunt in herba, sive in principio, non distinguas facile granum bonum a zizaniis ob amorem proprium, qui falsis veri colorem inducit. Expende, si quæ habes bona, quantis sunt mixta malis, respectibus humanis, intentione minus

pura, amore proprio? Et hoc fit, dum *dormiunt homines*: quando non serio sibi ipsis invigilant. Quam ergo in omnem partem vigilandum!

II. *Cum autem crevisset herba, et fructum fecisset, tunc apparuerunt et zizania. Accedentes autem servi Patris-familias dixerunt ei: Domine, nonne bonum semen seminasti in agro tuo? unde ergo habet zizania? Et ait illis: Inimicus homo hoc fecit. (Ibid.)* Ad te dici existima: Videbaris bonum semen in herba tirocinii, jam apparent in te zizania, et cadit spes illa, quæ de te habebatur. Quo animo hoc exciperes? Ab inimico homine: 1. a te ipso, qui nimis amori proprio indulgisti; 2. a sociis; adjunxisti te iis, in quibus plus levitatis, quam spiritus: hinc eorum mores contraxisti, etc.

III. *Servi autem dixerunt ei: Vis, imus, et colligimus ea? Et ait: Non: ne forte colligentes zizania, eradicetis simul et triticum. (Ibid.)* Vide patientiam Dei, et eorum qui supra te, vel circum te, sunt, cum tuis defectibus. Tolerant subinde eos, ne omnino eradiceris, cum spe tamen emendationis. Hæc si non sequatur, quam timere debes, ne in tempore messis, seu mortis, dicat Deus: *Colligite primum zizania, et alligate ea in fasciculos ad comburendum igne.* Si hoc sancte timueris, tunc firmitus sperabis.

FERIA V.

PARABOLA GRANI SINAPIS.

I. *Simile est regnum cælorum grano sinapis, quod accipiens homo, seminavit in agro suo; quod minimum est omnibus seminibus. (Matth. 13.)* Granum hoc: sunt Evangelicæ veritates. Quam viles mundo, et abjectæ! Beatos esse pauperes, et qui persecutionem patiuntur:

Divitias esse spinas : Jugum Christi esse suave, etc. Sed seminandæ sunt in animam, per vivam earum apprehensionem, et rurationem, Dic mihi : "Quare desolatione desolata est omnis terra animæ tuæ ? quia non recogitas corde. (Jerem. 12.) Noli eas aestimare secundum carnem, ut hactenus aestimasti.

II. *Cum autem creverit, majus est omnibus olivibus, et fit arbor.* (Matth. 13.) Hæ veritates, si eas in bono corde semines, et intelligendis studeas, crescent in arborem ferentem fructus dulces gutturi Jesu, fructus honoris, et honestatis ; dum e contrario falsa mundi, et carnis principia ferunt fructus turpitudinis. Attende, quam hoc verum sit ; et tanto magis penetra verum et genuinum sensum dogmatum Christi, cum desiderio practicandi.

III. *Ita, ut volucres cæli veniant, et habitent in ramis ejus.* (Matth. 13.) Volucres, intellige sanctos affectus unionis cum Deo, qui, cum bene intellecta est Christi doctrina, in animo oriri solent. Hinc enim est stadium placendi Deo, omnem ejus voluntatem implendi, non minus in arduis, et adversis, quam in facilibus, et prosperis. Hinc collige, cur tu tam generosis actibus careas.

FERIA VI.

PARABOLA THESAURI, MARGARITÆ, ET SAGENÆ.

I. *Simile est regnum cælorum thesauro abscondito.* (Matth. 13.) Hic est Evangelica perfectio ob copiam gratiarum : sed absconditus ab oculis mundi, et imperfectorum, qui non aestimant. *Qui invenit . . . , abscondit.* Non quæris, ut invenias ? *Præ gaudio illius vadit.* Non habes tuum gaudium in rebus ad perfec-

tionem spectantibus; sed adhuc in vanitatibus, in oblectamentis sensuum? *Vendit universa quæ habet, et emit agrum illum.* Non relinquis omnia? adhuc tibi per amorem proprium, adhuc creaturis adhæres? sed quid tandem reperies in manibus tuis?

II. *Simile et regnum cælorum homini negotiatori, quærenti bonas margaritas.* (Ibid.) Negotiator es; cui dixit Deus: *Negotiamini dum venio.* (Luc. 19:) Sed qualis? scruta mundi quæris? an margaritas cæli? Margarita optima, charitas Dei est, seu unio cum Deo. Hanc ut obtineas, quid agis? Ille, abiit, et vendidit omnia, quæ habuit. Abire te oportet a teipso, a rebus creatis abstrahendus affectus, qui obstat perfecto amor. Quam parum id hactenus fecisti? Ideo friget cor tuum. O si saltem ab nunc id præstes!

III. *Simile est regnum cælorum sagena missæ in mare, et ex omni genere piscium congreganti.* (Matth. 13.) *Sagena est,* Ecclesia in terris militans, qua a Deo boni et mali et tepidi in mari hujus mundi capiuntur. Es in sagena, noli tibi blandiri: non enim ideo bonus, aut tutus: sed tuo conatu, aut fervore fieri debes. Age in mature, quia sagena sensim ad littus æternitatis trahitur. *Eligentur boni in vasa, mali autem foras mittentur.* Redde te dignum meliore sorte.

SABBATO.

CHRISTUS MALE ACCIPITUR IN SUA PATRIA.

I. *Et veniens in patriam suam, docebat eos in Synagogis eorum.* (Matth. 13.) De Nazareth sermo est, ubi vixit Christus usque ad trigesimum ætatis annum. Noluit hic auspicari Evangelii prædicationem, quia

illico contemptus fuisset, si a fabili officina ad cathedram prosiliisset. Voluit ergo comparata - per alias civitates fama, eorum animos ad se desiderandum, et acceptandum disponere. Quid ergo agis? removenda sunt impedimenta, et ponenda merita.

II. *Ita ut mirarentur, et dicerent: Unde huic sapientia hæc et virtutes? Nonne hic est fabri filius? etc. Et scandalizabantur in eo.* (Ibid.) Gaudere eos decebat de concive suæ tantæ sapientiæ et potentiæ, tam ab aliis honorato, ut passim eum sequerentur: et ecce indignantur. Quantas gratias Nazaretho contulit? hic incarnatus est, hic habitavit, hanc exemplo suo erudit. Et jam contemnitur, quia humilis conditionis est, quia fabri filius. Ita, mi Jesu, te pejus tractant, qui plus debent. O ingrati! Recogita gratias, quas accepisti. Sed quomodo Deum tuum tractasti? si non verbis, certe factis sprevisi ejus doctrinam, dum eam sequi noluisti.

III. *Et ejecerunt illum extra civitatem, et duxerunt illum usque ad supercilium montis, . . . ut præcipitent eum.* (Luc. 4.) Quia noluit ibi miracula edere, uti fecerat in Capharnaum. Et hoc ex amore in patriam, quia sciebat nec miraculis credituros; ne ipsa miracula essent illis majoris poenæ occasio. In te quot signa facit? quot gratias exhibet? Quam curandum est, ne sis tibi causa majoris poenæ! Ingrate! toties eum ejicis extra civitatem, quoties gratiam non acceptas. Toties eum vis præcipitare, quoties imaginem ejus, te ipsum inquam, in malum præcipitas.

DOMINICA XIV. POST TRINITATEM.

MITTUNTUR, ET INSTRUUNTUR APOSTOLI AD PRÆDICANDUM.

I. *Euntes autem prædicate, dicentes: quia appropinquavit regnum cœlorum.* (Matth. 10.) Hæc est materia, de qua cum proximo est agendum. Ubique regnum Dei, et media quæ ad illud conducunt, inspira. Recide alias inutiles conversationes, quæ spiritum dissipant, quibus conscientiam tuam gravas, tempus inutiliter absumis, proximum non ædificas. Ut vere hæc cum proximo agas, assuesce eadem tecum agere, tibi ipsi regnum Dei, et media inculca, in meditationibus, in domestica conversatione.

II. *Infirmos curate* (Ibid.), solatio spirituali: *mortuos* Deo per peccatum *suscitate*, vel adhortatione, vel absolutione: *leprosos*, qui alios seu doctrina, seu exemplo inficiunt, *mundate*, inducendo ad pœnitentiam; *Dæmones*, pravas consuetudines, publica vitia, *ejicite*, et curate, ut nemo impiane peccet. *Gratis accepistis, gratis date*, non quærendo vestra commoda. Expende, an ita cum proximo egeris? an non hoc vocatio tua Apostolica a te exigit?

III. *Nihil tuleritis in via, neque virgam* (Luc. 9), quæ serviat ad vos, contra violentiam, defendendos: *Neque peram*, qua cibaria deferatis: *neque panem*, etiam ad necessitatem: *neque pecuniam, neque duas tunicas* ad splendorem, et pompam. Ita suos amicissimos Deus tractat, quos vult sibi intime conjunctos, ideo omnino a cura, et affectu terrenorum divulsos. Non eris ergo conjunctus Deo, nisi sis abjunctus a creaturis. O miser! quid iis adhæres, quæ te dilaniant?

FERIA II.

PRÆDICIT APOSTOLIS PERSECUTIONES, QUAS PASSURI
SUNT.

I. *Ecce ego mitto vos, sicut oves, in medio luporum.* (Matth. 10.) Quod ovi inter lupos, hoc vobis eveniet. Magno et intrepido animo ad prædicandum Evangelium est opus. *Tradent enim vos in conciliis, et in synagogis suis flagellabunt vos. . . . Et eritis odio omnibus propter nomen meum.* Quis tibi est animus ad ista? times? erige animum: cogita illud: *Ego mitto vos. Ego qui te victorem coronabo, etc.*

II. *Non est discipulus super Magistrum, nec servus super Dominum suum.* (Ibid.) Quod te in omni persecutione animare potest, est exemplum Magistri et Domini tui JESU. Quas non ille innocentissimus passus est persecutiones! Tune melior eris? Cogita hoc identidem, ubi quid tolerandum occurrit: Dominus meus est JESUS, ego servus. Quæ gloria mihi, si sors mea sit eadem!

III. *Nolite timere eos, qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere.* (Ibid.) Concludit, pro gloria Dei, neque mortem timendam: hæc enim animæ nocere non potest. Esne tam generoso animo? O quam felix, si vitam in ministerio gloriæ Dei ponas! Laudas alios, quibus hoc obtigit: cur ipse non desideras? At non adest tyrannus. Sis ipse interim tuus, et occide in te, quod perniciose vivit, nempe concupiscentias tuas.

FERIA III.

MONET APOSTOLOS, UT AFFECTU COGNATIONIS NON
IMPEDIANTUR.

I. *Nolite arbitrari, quia pacem venerim mittere in terram. Non veni pacem mittere sed gladium.* (Matth. 10.) Pax quædam bona est, quam ascensurus in cælum, reliquit Apostolis: quædam mala est, maxime Apostolicis viris, quæ innititur soli affectui cognationis. Hanc qui vult, Deo bellum indicit, qui vult eam ruptam. Cogita quantum impediat hic affectus functiones Apostolicas. Quam sægre discedis a tuis? quam ad eos absens anhelas? quam facile eorum gratia transgredieris regulas? quam affligeris eorum afflictione? quam leviter exultas eorum prosperitate? etc.

II. *Veni enim separare hominem adversus patrem suum.* (Ibid.) Gladius, qui separat hominem a patre, est lex amandi Deum super omnia. Hanc si observas, jam aliud nihil est, cui affectu adhæreas, quia totus amor huic impenditur. Nondum videris admovisse gladium passioni. Caro, et sanguis tibi multum persuadent. Hoc primum præstandum erat, cum religionem suscepisti, et nunc id agis. Ergo ad principia revolveris. Saltem jam sic incipe.

III. *Inimici hominis domestici ejus.* (Ibid.) O quam id verum est! quid tibi magis domesticum, quam sanguine juncti? sed nonne hostes tui, qui inducunt, ut affectum, quem Deo debes, aut ipsis impendas, aut cum ipsis partiaris posthabito Deo? sed quo jure cor Deo subripis? Quis tibi magis domesticus, quam tu ipse? sed quis tibi major hostis? Expende, quanta a te ipso

vulnera acceperis, quam palmaria. Quod faceres cum hoste, quem semel in tuam potestatem redigeres, hoc tecum age.

FERIA IV.

DE IIS, QUOS CHRISTUS PRONUNTIAT NON ESSE
DIGNOS SE.

I. *Qui amat patrem, aut matrem plus quam me, non est me dignus.* (Matth. 10.) Quod talis sis, non fateberis. Faciam, ut deprehendas. Dic: amas Deum? amo, inquis. Super omnia? affirmas. Debes ergo, ut servias Deo, patrem aut amicum deserere: debes nimis frequentibus eorum visitationibus abstinere, quæ spiritum dissipant. Non possum, inquis, tam inurbanus esse. Vides, quid magis ames? et non times horrendum illud fulmen: Non es dignus Deo?

II. *Qui non accipit crucem suam, et sequitur me, non est me dignus.* (Ibid.) Similitudo morum, conciliatrix est amorum. Sequatur ergo Christi mores, qui vult dignus esse amari. Universa Christi vita est crux perpetua. Nisi crucem tollis, non sequeris, non assimularis, non amaris. Vides ergo crucis et mortificationis, non tantum utilitatem, sed absolutam necessitatem? O delicate! quam terreris sola crucis cogitatione! Age nunc, si Christi esse vis, crucifige carnem tuam cum vitiis, et concupiscentiis suis.

III. *Qui invenit animam suam, perdet illam; et qui perdiderit animam suam, propter me, inveniet illam.* (Ibid.) Unicus ergo animam salvandi, seu vitam obtinendi modus est, vitam perdere propter Deum. Perdis eam. 1. Si ita mortificationem Jesu in carne tua

circumferas, ut vita JESU manifestetur in te. Durum est hoc tibi, sed necessarium. 2. Perdis eam, si per amorem totus transeas in JESUM: ut dicas: *Vivo ego jam non ego; vivit vero in me Christus.* (Galat. 2.) Sed o quam feliciter eam invenies, quia teipsum invenies in Christo?

FERIA V.

JUGUM CHRISTI SUAVE SUSCIPIENDUM.

I. *Venite ad me omnes, qui laboratis, et onerati estis, et ego reficiam vos. Tollite jugum meum super vos.* (Matth. 11.) Quam benignus Deus, qui invitat! quam bonus, qui nos exonerat pondere peccatorum, quo usque ad infernum deprimimur! quam amabilis, qui nos reficit, cum in via deficiamus! Sed quæ tandem est refectio? *Tollite jugum meum.* Ergo ita, mi JESU, tuos reficis jugum imponendo! Omnino ita. Quia nullum potest esse solidum, et verum in vita solatium, nisi in Cruce JESU, in qua sola nos *gloriarī oportet*. Vide miser, quam erres, qui crucem fugis, et solatia aliunde mendicas, sed inania.

II. *Discite a me, quia mitis sum, et humilis corde, et invenietis requiem animabus vestris.* (Ibid.) In Magistrum tuum se Christus offert, quem meliorem optas? claude mundo pseudo-magistro aures, et JESUM audi. Docet te invenire requiem animæ lassatæ in via iniquitatis, per mansuetudinem et humilitatem, quarum ista te Deo, et hominī propter Deum perfecte subicis: illa injurias ultra sensum non admittis. Hinc collige, cur jugum Christi tibi grave sit, quia illud non portas cum humilitate, et mansuetudine: cur pacem animi aliquando amittas, etc.

III. *Jugum enim meum suave est, et onus meum leve.* (Ibid.) Jugum vocat vel legem Evangelicam, vel adversitates et persecutiones, vel difficultatem, quæ sentitur in lucta spiritus adversus carnem. Vocat *suum*, quia quantumcunque sit, illud nobiscum subit, gratia nos sua adjuvando. *Conjungere ergo Deo, et sustine.* (Eccli. 2.) Nec querere esse grave, cujus potiore partem Deus ipse supportat. Generosa hic resolutione est opus.

FERIA VI.

JOANNES BAPTISTA IN CARCERE OCCIDITUR.

I. *Herodes natalis sui cœnam fecit Principibus, etc. Cumque introisset filia ipsius Herodiadis, et saltasset, etc. juravit illi: Quidquid petieris, dabo tibi, licet dimidium regni mei.* (Marc. 6.) Quanti æstimat levem choream insanus, pro qua dimidium regni pollicetur! At major est insania, qui pro una voluptatula renuntiasti regno cœlorum, etc.

II. *At illa præmonita a matre sua: Da mihi, inquit, hic in disco caput Joannis Baptistæ.* (Matth. 14.) Consilium petit ab hoste Joannis: quid mirum, si mors ejus suggeratur? Pejus tu agis, si rerum agendarum consilium petas a mundo, a carne, a tuis passionibus. Quoties tibi suggesserunt caput, non Joannis, sed Christi? quia quoties peccas, quantum est in te, Christum occidis, quia ponis eandem causam, ob quam occisus est. Stulte, rationem consule in rebus agendis, non appetitum.

III: *Et contristatus est Rex.* (Marc. 6.) Quia Joannem æstimabat, et suam insaniam advertit. Noli præceps esse in decernendo. Age omnia præmeditato, post

acta non pœnitebit te. *Propter iusjurandum, et propter discumbentes, noluit eam contristare.* Timet violare temerarium et scelestum juramentum, non timet innocentis cædem. Non vult meretriculam contristare, et non timet Deum offendere. Nonne tu ita agis cum appetitu tuo? *Et decollavit eum, quem sciebat sanctum et innocentem.* Ad quæ scelera deducit, vel una infrenis passio? Et tot tu habes, quas nondum domas?

SABBATO.

QUINQUE PANIBUS, ET DUOBUS PISCICULIS, SATIANTUR
QUINQUE MILLIA HOMINUM.

I. *Accesserunt ad eum discipuli ejus, dicentes: Desertus est locus, et hora jam præterit; dimitte turbas, ut euntes . . . emant sibi escas.* (Matth. 14.) Quam constans et fervens turba in audiendo Christum! quam tu languidus, et incurius ad ejus inspirationes! Discipulorum cura diffidentiam ostendit. Orant dimitti turbas, ut emant cibaria. Aiunt, ducentorum denariorum panes non sufficere, etc. Tu contra, omnem tuam fiduciam in Deum conjice, maxime in iis, quibus humanis viribus mederi non potes; et dic toto affectu: *Tibi derelictus est pauper.* (Psal. 10.)

II. *Et cum jussisset turbam discumbere super fenum.* (Matth. 14.) Quos pascit gratia, vult in humili sui cognitione quiescere. *Accepit . . . panes, et . . . , distribuit discumbentibus, quantum volebant.* (Joan. 6.) In manibus Christi multiplicantur panes. Utcunque parum ei dederis sincero animo, cum fenore recipies. Si nihil accipis, non est illiberalitas Domini, sed tua, qui nihil ei in manus consignas. Priva te amore illius minima voluptate, ille animo tuo incomparabile reddet.

III. *JESUS ergo cum cognovisset, quia venturi essent, ut raperent eum, et facerent eum Regem, fugit in montem.* (Joan. 6.) Habes in illa turba gratum animum, quæ per miraculum accepto beneficio, et *magnum Prophetam* proclamavit, et *Regem* creare voluit. Quam ingratus tu es, qui ipsis Dei gratiis ad ejus offensam abuteris! Habes in Christo honoris fugam. Ad crucem currit, quam *desiderio desideravit*; et immolatus est, quia *ipse voluit*. Ab honoribus fugit: at tu contrarium facis. Non te pudet?

DOMINICA XV. POST TRINITATEM.

CHRISTUS SUPER AQUAS AMBULANS.

I. *Navicula in medio mari jactabatur fluctibus, etc. Quarta autem vigilia noctis, venit ad eos ambulans super mare.* (Matth. 14.) Tota nocte luctati sunt: *Erat enim ventus contrarius.* Vidit Dominus ex monte, et subvenire distulit: *Erudiens nos*, ait Chrys. hom. 51. in Matth. non cito solutionem quærere advenientium laborum, ad quos eos disponebat, sed exspectare tempus, quod ipse disposuit, et interim generose tempestati resistere. Idem te in omni tempestate adversitatum, et passionum tuarum docet Jesus. Quid agis inter ventos saluti contrarios? quomodo decertas? Non ponis remum? non te das arbitrio tuarum affectionum?

II. *Et videntes eum super mare ambulantem, turbati sunt dicentes: Quia phantasma est.* (Ibid.) Illusionem putant realem Christi præsentiam, quia ambulat super undas. Quoties tibi videtur phantasma Dei inspiratio; quæ fertur super mare tuorum affectuum, quæ dictat mare mundi calcandum generoso despectu? Et ideo, quia illusionem æstimas, pateris te potius mundi fluc-

tibus involvi. Vide, quam in multis tibi imaginatio sit corrigenda. Id enim quod res tibi difficiles reddit, non tam sunt res ipsæ, quam imaginatio.

III. *Statimque* Jesus locutus est eis, dicens: *Habete fiduciam, ego sum: nolite timere.* (Ibid.) In hoc discrimen adduxerat eos Jesus: quia, ut ait Marc. c. 6. *coegit eos ascendere in naviculam: cum in terra tuti essent.* Ideo eis etiam subsidio adest. In quidquid difficultatum per obedientiam ducaris, *habe fiduciam*: Deus est, qui tibi id imposuit. *Noli timere*: ipse te non deseret. Tu age, quod tuum est.

FERIA II.

PETRUS SUPER AQUAS AMBULANS.

I. *Petrus dixit: Domine, si tu es, jube me venire ad te super aquas.* (Matth. 14.) Amor hoc fuit, non ferentis moram veniendi ad Christum. Petit juberi: credens, obedientiam suppleturam, quod viribus humanis deest. Etiam *super aquas*, et per pericula confidens, se jussu Domini tutum futurum. *Et ipse ait: veni. Et descendens Petrus de navicula, ambulabat super aquam, ut veniret ad Jesum*: Vide, quam fervens, quam intrepidus ad jussum Domini. Si tanta tibi esset fiducia, quid non ageres per obedientiam?

II. *Videns vero ventum validum, timuit.* (Ibid.) A magna fiducia ad diffidentiam delabatur. Ita mutamur repente, nisi conceptam mentem firmamus sæpius. *Et cum cepisset mergi.* Non ventus fuit, qui discrimen poneret, sed timor ex diffidentia. Nihil unquam præstabis magnum, nisi singulari fiducia te erigas. Cum enim per te nihil possis, ei debes per fiduciam jungi, qui potest omnia. *Clamarit: Domine, salvum me fac:*

ipso statim principio titubationis. Non differ in tentatione ad Deum recurrere.

III. *Et continuo.* (Ibid.) Nec JESUS differt auxilium. *Extendens manum suam*, prior quam Petrus: *apprehendit eum*. Vide benignitatem, et potentiam JESU; et in ea confide. *Et ait: Modicæ fidei, quare dubitasti?* Insinuat ex modica fide fuisse periculum, non ex vento. O quoties tu arguendus es modicæ fidei, cum ob aliquam difficultatem munus quodpiam detrectas! Ipse tibi, cum timor suboritur ad magna et ardua te resolvendi, illud ingerere? Modicæ fidei, noli dubitare.

FERIA III.

ACCUSANTUR DISCIPULI DE ILLOTIS MANIBUS, ET
DEFENDUNTUR.

I. *Quare Discipuli transgrediuntur traditionem Seniorum?* (Matth. 15.) Pharisei exterioris solum munditiei cultores, interiores incurii, taxant discipulos, quod cibum sumpturi non lavent manus. Et quodnam hoc est delictum? At illud est grande, quod interius sitis pleni spurcitie. Noli esse Phariseus, qui exteriora colas, interiora negligas. Quæ sub oculos hominum cadent, per se Deus non judicat, sed quæ in animo latent. Ergo hæc tibi potius cavenda sunt.

II. *Ipse respondens, ait illis: Quare et vos transgredimini mandatum Dei, propter traditionem vestram?* (Ibid.) Quæ erat: causa offerendi Deo sacrificii posse negari parentibus alimenta. Corripit ergo eos, quo sub prætextu religionis infringant mandatum. Quid igitur tibi dicet, si quam infringis regulam, ut placeas homini, ut accommodes te genio aliorum? non poteris te excu-

pare? quia nihil excogitare potes, quod Deo præferre valeas.

III. *Hypocritæ, bene prophetavit de vobis Isaias: Populus hic labiis me honorat; cor autem eorum longe est a me.* (Ibid.) Ostendit, eos magis esse reos, quam discipulos; quia ut ut scrupulosi sint in lege, non ex corde, et affectu Deo serviant. Nonne etiam in te hæc correptio procedit? nonne magis ad oculum hominum servis, quam ut Deo placeas? Umbras virtutum colis, et interim non tollis pravos affectus, qui animam inquinant.

FERIA IV.

MULIER CHANANÆA PRO FILIA DEPRECATURA, CHRISTUM ACCEDIT.

I. *Et ecce mulier Chananaea.* (Marc. 15.) Ubi audiit Christum advenire, statim a finibus illis egressa, oblatam occasionem arripit, docetque te gratiæ occurrere, ne in vanum prætereat. *Clamavit: Miserere mei, Domine, fili David.* Plena fide et spe, suum dolorem exponit de filiae malo: *Filia mea male a dæmone vexatur.* Nihil petit, exposuisse contenta. Credit, ut omnipotentem posse, ut pium velle: de cætero se ei resignat. Quantis virtutibus mulier ethnica te confundit!

II. *Qui non respondit ei verbum.* (Ibid.) Donec omnis fœminæ fides, modestia, ac prudentia manifestaretur, ait Euthym. Si differt petita Deus, cogita, quod plures velit a te virtutes petendo exerceri. Proinde non elangesce, sed insista. *Discipuli, miserati sortem mulieris, rogabant eum dicentes: Dimitte eam: quare? an ut afflicta solamen referat? an ut miraculo glorificetur*

Deus? Non : sed *quia clamat post nos*. Ut imperfecti suam molestiam allegant. Nonne hæc quoque est tua imperfectio? oras nempe liberari a malo, potius quia est tibi, quam quia Deo gratum.

III. *Ipse autem respondens, ait : Non sum missus, nisi ad oves, quæ perierunt, domus Israel.* (Ibid.) Nihil suo clamore, nihil discipulorum intercessione videtur impetrare. Imo durior responsio a mitissimo Domino, aperta repulsa censi potest. Durat tamen concepta spes, et magis accenditur desiderium. Sed id ipsum est, quod JESU summe placet. Quare et tu rejectus non abjicere, repulsus accede. Sola perseverantia est, quæ impetrat. Venisti ad oves, Domine, quæ perierunt? O quod solatium mihi, qui *erravi sicut ovis, quæ perivit.* (Psal. 118.)

FERIA V.

SANATUR FILIA CHANANÆÆ.

I. *At illa* (Matth. 15), constantissima, *venit* ut desiderio plena, ita fiducia; *et adoravit eum* cum profunda humilitate; *dicens*, cum verecunda modestia: Domine, cui obediunt omnia, *adjuva*, quia potes, *me* in filie malo afflictam. Quot virtutes orationis comites! Qui respondens, ait: *Non est bonum, sumere panem filiorum*, gratiam miraculorum promissam Judæis, tanquam filiis, *et mittere canibus*, Gentibus idololatriis. Præter Domini morem acerba responsio! Quid tu agere soles ad salsum verbum! Quid ad repulsam repetitam? Quid verb hæc mulier?

II. *At illa*, sine sensu aculei, quem tu non dissimulares; sine murmure, in quod tu erupisses, *dixit*: *etiam, Domine*: prudenter, et humiliter admittit se esse veluti

canem ; et inde instantanter petit tractari ut canis a tam bono Domino : *Nam et catelli edunt de micis, quæ cadunt de mensa dominorum.* Quanta constantia, patientia, prudentia, humilitas, fides !

III. *Tunc* victus constantia et humilitate Jesus ait illi (Ibid.), admirantis in morem ad præsentium instructionem, ut dum unam erigit, plures confirmet : *O mulier.* Non jam canis ; mutasti affectum, muto vocabulum. *Tu te cognovisti canem, ego jam te agnosco hominem.* S. Aug. serm. 61. de temp. *Magna est fides tua,* non sunt nihil etiam cæteræ virtutes, sed fides laudatur, quæ illas imperavit. *Fiat tibi sicut vis ;* quasi dicat : Ecce habes ad tuum velle, meum posse. Magnum bonitatis divinæ argumentum, in qua speres, et totus innitaris.

FERIA .VI.

SANATUR SURDUS ET MUTUS.

I. *Apprehendens eum* (Marc. 7), surdum et mutum, quem alii adduxerant, *de turba seorsum.* Curandæ spiritualis surditatis, et mutitatis remedium est, secedere a strepitu mundi, pravorum affectuum, et levitate conversationis ; et recedere in seipsum humili suæ vilitatis consideratione. Anima in hac solitudine melius audit verbum Dei. *Misit digitos . . . in auriculas ejus,* ut clauderet eas vanitati, et hoc est secundum remedium, munire sensus digito Dei, seu gratia Sancti Spiritus, ne pateant mundo. *Et . . . tetigit linguam ejus* digito sub saliva imbuto, per quem gratia designatur, quæ posthac linguam regeret. *Et suspiciens in cælum :* tertium remedium est incipere considerare cœlestia. *Ingemuit,* quartum remedium est ad ea aspirare. *Examina te, an*

affectu recedas a seculo, an munias sensus, an regas linguam; an mediteris coelestia, an ad ea aspireas. Vide, quid emendes.

II. *Et ait illi: Ephpheta, quod est, adaperire.* (Ibid.) Quoties ait et tibi: *Aperi mihi, soror mea sponsa* (Cant. 5). *Et statim apertæ sunt aures ejus.* Tu autem dissoluta linguæ licentia loqueris vanitatem, et lingua tua est lingua iniquitatis. Et quandiu hæc? Et nondum finis est turpitudinis tuæ?

III. *Et præcepit illis, ne cui dicerent* (Marco. 7), tanquam a jactantia omnino alienus, cui tu plus forte servis, quam Deo. *Quanto autem eis præcipiebat, tanto magis plus prædicabant.* Laus est benefactoris, velle latere; sed gratitudinis gaudium est, beneficium æstimare, et prædicare. Quanta hoc titulo Deo debes! *Dicentes, Bene omnia fecit, qui nihil mali velle potest.* O si aliquando et Deus dicat de te: *Bene omnia fecit!* quod tibi solatium! Si habere id cures, habebis.

SABBATO.

REFICIUNTUR QUATUOR MILLIA HOMINUM SEPTEM PANIBUS.

I. *Cum turba multa esset, nec haberent quod manducarent . . . , ait (Discipulis): Misereor super turbam.* (Marco. 8.) Quanta vis et gratia Domini tam multos ad se trahentis! et tamen tu toties ei resistis? *Videte, ne recusetis loquentem.* (Hebr. 12.) Quantus in turbas affectus et miseratio! 1. Ob fervorem et studium, quo eum sequebantur: *Quidam enim ex eis de longe venerunt* (Marco. 8), qui si dimittantur deficient in via. 2. Ob constantiam: *quia jam triduo sustinent me.* 3. Ob pa-

tientiam; *non habent quod manducent*, et famem sine murmure sustinent. Habes tam bonum Dominum, et cur te non committis ejus providentiæ? Tu vix ad horam illum sustines.

II. *Si dimisero eos jejunos in domum suam, deficient in via.* (Marc. 8.) Vides pro te sollicitum Deum? Quid ergo times hic, aut ibi vivere? Quid deerit tibi, si Deus est tecum? Time magis, ne tu desis Deo. Et vere dees, si ejus Providentiæ te non committis. Dees tibi ipsi, dum præpostera providentia, Dei providentiam a te arces.

III. *Et accipiens septem panes.* (Ibid.) Hæc erant universa annona pauperis Jesu, et duodecim Discipulorum. *Dabat Discipulis, ut apponerent.* Quam non conceperint illi fiduciam in Dei providentiam, cum viderunt tam paucos panes turbæ tantæ, virtute Dei sufficere! *Et manducaverunt, et saturati sunt.* Ita vera fiducia non confundit unquam confidentem. Quid ergo luctaris, cum demandato officio, cum loco, nimia corporis tui cura? Dic generose cum Job: *Etiamsi occiderit me, in ipso sperabo* (c. 15).

DOMINICA XVI. POST TRINITATEM.

CAVENDUM FERMENTUM PHARISÆORUM.

I. *Et cum venissent Discipuli ejus trans fretum, obliti sunt panes accipere.* (Matt. 16.) Quam suavis illis fuit cum Domino conversatio, quæ etiam necessariorum oblivionem induxit! O si tu saltem superfluum tui corporis curam deponeres! Faceres, si dulcius cum Deo versareris. Qui dixit illis: . . . *Cavete a fermento Phariseorum.* Christus panem animæ magis curandum ostendit, qui est verbum Dei, et curandum, ut sit sincerus, non corrup-

tus. Ita sæpe Dominus sermonem de rebus spiritus inducit, tibi in exemplum. *At illi cogitabant : Quia panes non accepimus. Inhærent suæ inutili curæ.* Ita tu sermones spirituales, vel transfers ad inutiles, vel si ab alio sancti miscentur, tu tuis levibus inhæres.

II. *Sciens autem JESUS dixit: Quid cogitatis intra vos, modicæ fidei, quia panes non habetis? (Ibid.)* Damnat eorum nimiam de pane curam, ac corporis studium. *Non recordamini quinque panum in quinque millia hominum, etc. neque septem panum in quatuor millia ad satietatem dispersorum?* quasi dicat: Mihi cura corpori vestro providendi remittatur, et ego faciam. O si huic te consignares providentiæ, quam esset tibi facilis obedientia, quam dulcis paupertas, quam amabilis patientia!

III. *Quare non intelligitis, quia non de pane dixi vobis: Cavete a fermento Phariseorum . . . ? Tunc intellexerunt, quia non dixerit cavendum a fermento panum, sed a doctrina Phariseorum.* Hoc malum fermentum, axiomata mundi, amoris proprii, hominis veteris principia. Ab hoc fermento tibi cave: alias animam tuam putrefaciæ, nec sapiet panis optimus, qui est *facere voluntatem Patris.*

FERIA II.

CURATUR CÆCUS BETHSAIDÆ.

I. *Adducunt ei cæcum, et rogabant, ut eum tangeret; et apprehensa manu cæci, eduxit eum extra vicum. (Marc. 8.)* Quare non curat eum in ipso loco? Bethsaida erat pagus, in quo multa signa et virtutes fecerat Dominus, et tamen nondum credebant. Unde arguuntur. (Matth. 11) quod non corresponderint gratiæ: *Væ tibi Corozain, væ tibi Bethsaida, etc.* Eduxit ergo eum Dominus, sig-

nificans, si non cooperetur, non sanandum. Ita res habet in omni animæ morbo. Quot gratias accepisti? quam vero parum correspondisti? Et vis sanari?

II. *Et exspuens in oculos ejus* (Ibid.), salivam primæ gratiæ, qua inciperet videre, et impositis manibus suæ potentiæ, interrogavit eum, si quid videret. Et respondit: *Video homines tanquam arbores ambulantes*. Jam habet principium videndi; sed humana videntur ei magna, homines videntur ingentes arbores. Parum luminis non sufficit, ut non decipiaris. Cum et confusus est visus, et quæ mundi sunt, apparent magna. Nunquid et tibi videntur magna? Ergo parum luminis est in te. Ora Dominum: *illumina oculos meos*, etc. (Psal. 12.)

III. *Deinde iterum imposuit manus super oculos ejus: et restitutus est ita, ut clare videret omnia*. (Marc. 8.) Cur moras trahit Jesus in hoc curando? quia nondum cæcus ob modicam fidem rite erat dispositus: voluit ut hæc cresceret, et tunc sanavit. Dispositio tua postulatur, ut Deus in te operetur. Si manus Dei in te parca est, tu facis: quia ad majora te non disponis. Stude autem te disponere ad gratiam, ut omnia clare videas, quam nihil sit mundus et creaturæ, quam Deus sit omnia.

FERIA III.

CONFESSIO PETRI.

I. *Interrogabat Discipulos suos . . . : Quem dicunt homines esse filium hominis?* (Matth. 16.) Cyril Hieros. cat 11. *Quæsit non inanis gloriæ studio, sed ut suos veritatem doceret*, Petro, quod sibi revelatum erat, prodituro. Ita quærit Christus semper magis cognosci

non suo, sed nostro bono. O Domine, noverim te!
2. S. Thom. hic: *Instruitur, ut simus solliciti, quid de nobis dicatur; ut si malum, corrigamus: si bonum, conservemus.* Sed non alio fine, curam habet de bono nomine. (Eccli. 15.) *At illi dixerunt: Alii Joannem Baptistam, alii Eliam, etc.* (Matth. 14.) Bona hic proferuntur: at si non potes vitare, ut de te non dicantur mala, cura saltem non dare occasionem.

II. *Vos autem, quem me esse dicitis?* (Ibid.) Aliquid majus ab iis exspectat, qui eum intimius noverant. *Respondens Simon Petrus dixit: Tu es Christus filius Dei vivi.* At quem tu dicis esse Christum? majus quid sentire debes de eo ut minister ejus. Ais eum esse Deum? ubi est ergo honor, quem illi debes? quare ei tam tepide servis? quare plus amas creaturas, quam illum?

III. *Respondens JESUS dixit ei: Beatus es Simon Bar-Jona, quia caro et sanguis non revelavit tibi, sed Pater meus.* (Ibid.) Vides, quia caro et sanguis, seu mundi scientia non revelat ea, quæ de Deo sunt, quia animalis homo non percipit ea, quæ sunt spiritus. (1 Cor. 2.) Averte ergo aures tuas a doctrina mundi, ut audias Deum loquentem.

FERIA IV.

CHRISTUS MORTEM SUAM PRÆDICIT, PETRUM OBSISTENTEM INCREPAT.

I. *Cæpit docere eos, quoniam oportet filium hominis pati multa, et reprobari a senioribus, et occidi.* (Marc. 8.) Cur illico post confessionem suæ divinitatis, prædicat mortem suam? Primo quidem, quia non est satis credere

Christum esse *Filium Dei*; sed oportet etiam credere, pro nobis passum. 2. Ut cum venerit hora, non scandalizentur discipuli, sed cum scirent esse Deum, deprehenderent non ex imbecillitate, sed ex sua voluntate mori. Imprime penitus cordi tuo hoc amoris mysterium. 3. Ut doceret laudibus occurrere aliquo, quod te humiliet.

II. *Et assumens eum Petrus, cœpit increpare illum, dicens: Absit a te Domine: non erit tibi hoc.* (Matth. 16.) An hæc est audacia Petri, et temeritas? an nimius amor? Christus ait: *Oportet*: Petrus reponit: *Non erit hoc tibi*: quia non considerat, quod Deus decrevit; quis loquatur, quem immediate ante Filium Dei professus est: sed in id statim erumpit, quod humanus affectus suggerit. Ponendum linguae pondus est præmeditatione; si id egisses, non te tot dictorum pœniteret.

III. *Qui conversus dixit Petro: Vade post me, Satana, scandalum es mihi.* (Ibid.) Quam durum Christo retardari a morte, quam tui causa desiderabat! Quam statim blandis superinducit aspera! Quam non est personarum acceptor, qui beatum dixit bene loquentem, mox male loquentem increpat. Quare tibi exemplum præbet, ut etiam amicissimos non audias, qui a recto te avertere nituntur.

FERIA V.

CRUX POST CHRISTUM FERENDA.

I. *Si quis vult venire post me.* (Matth. 16.) Omnes invitat Salvator: nemo cogitur, nemo excluditur. Bona et seria ad hoc voluntate opus est, non velleitate. Hanc qui habuerit, primo *abneget semetipsum*: non

tantum deponendo externa, sed iudicium suum, voluntatem, affectus pravorum, et desideria, et quidquid est veteris hominis, ac amoris proprii occidendo. Hoc est primum alpha perfectionis Christianæ. Deus bone? quam adhuc nihil didici! Quantum restat discendum! Et quando tandem? sane, si semper fuerit mera velleitas, nunquam.

II. *Tollat crucem suam.* (Ibid.) Altera in hoc perfectionis compendio regula est. Crucis nomine intellige omnes animi, seu corporis adversitates. *Tolle*, secundum omnes intensiones, secundum omnem latitudinem objecti, longitudinem temporis, celsitudinem animi, profunditatem humilitatis: hoc est, quidlibet, semper, constanter, humiliter. Si Christo crucifixo adstitisses, isque hoc a te postulasset, negassesne illi pro te morienti? Ergo neque nunc ei nega, quia id semper a te petit: semper illi debes, quia semper meretur.

III. *Et sequatur ma.* (Ibid.) Hic demum apex perfectionis; quæ tribus verbis describitur: *Abstine: Sustine: Age:* Sed multorum annorum factis non obtinetur. Sequere, sed præeuntem exemplo suo, teque animantem. Cogita obligationem militis ad Ducem, servi ad Dominum, filii ad Patrem. Sequere, sed quandiu? non definitur: ergo usque ad mortem. Qua via? non describitur: ergo molli, et aspera, ad hanc non minus, quam ad illam promptus. Quid egisti hactenus? quid ages?

FERIA VI.

DE TRANSFIGURATIONE DOMINI.

I. *Assumit JESUS Petrum, et Jacobum, et Joannem fratrem ejus.* (Matth. 17.) Tres de duodecim ad prælibandam gloriam, sed et ad ipsam gloriam non omnes admittit. *Ducit illos in montem excelsum*: quia nec sublimis divinorum cognitio, nec gustus internæ consolationis acquiritur, nisi sublimitas et omnis mundi fastus transcendatur. Ducit eos *seorsum* a strepitu, et docet solitudinem internam, ac etiam externam servire animæ consolationibus. Non percipis illustrationes et solatia? Vide, an connitaris ad montem, an intra teipsum vere secedas.

II. *Et facta est, dum oraret, species vultus ejus altera.* (Luc. 9.) Fervens oratio immutat hominem, præsertim mentalis. Tu nunquam videris lucere? certe non meditaris fructuose. Cum fine horæ, finem facis fervoris, et propositorum. Ad speculandum illa potius, quam ad praxim dirigas; sed quæ inde utilitas? forte majus detrimentum; quia non operaris, ut cognoscis. *Resplenduit facies ejus sicut sol, vestimenta autem ejus facta sunt alba sicut nix.* (Matth. 17.) Ad solem facile liquantur nives. Noli confidere solatiis internis, momento diffluunt: sed sta in timore, et soliditate virtutis, quæ rationi nititur, non dulcedini.

III. *Et . . . apparuerunt illis Moyses, et Elias.* (Ibid.) Viri magnorum desideriorum. Tales admittuntur in terra ad gustanda cœlestia. *Et dicebant excessum amoris, quem per Passionem completurus erat in Hierusalem.* (Luc. 9.) In mediis gaudiis de doloribus sermo: vel quia illi dolores Christi sunt causa nostræ beati-

tudinis meritoria: vel ut doceat etiam in doloribus serenum vultum, multo magis animum retinendum; et in ipsis tribulationibus gaudendum: quoniam *merces . . . copiosa est in cœlis.* (Matth. 5.)

SABBATO.

VOTUM PETRI IN TRANSFIGURATIONE CHRISTI.

I. *Petrus (autem) dixit ad JESUM: Domine, bonum est nos hic esse.* (Matth. 17.) Exprimit animam suas in gustu spirituali fundantem actiones: tunc bene omnia habere æstimat, cum illo fruitur: *at in tempore tribulationis recedit*, et cum Petro fugit, relicto Domino. Tua sunt ista desideria. Velles virtutem, sed velles esse dulcem et facilem, non arduam, et confragosam. Expende, quam imprudens hoc desiderium. Si bene nosti virtutis indolēm, omnis in arduo posita est.

II. *Faciamus hic tria tabernacula: tibi unum, Moysi unum, et Eliæ unum.* (Ibid.) Ubi, Petre? Hic, in deliciis, licet spiritualibus, quæ tamen, ut nix ad solem, diffluunt? Sit sane bonum ad modicum *nos hic esse*: at estne bonum hic figere tabernacula, et permanere? Quid ais? *vere non sciebat, quid diceret.* Si redarguitur Petrus, quod sistere vellet in gustu cœlesti; quid te fiet, qui in gustu carnali tuarum commoditatum hæres?

III. *Hæc autem eo loquente facta est nubes, et obumbravit eos.* (Luc. 9.) Dum Petrus immodice exultat, dum de figenda in illo loco mansione loquitur, ecce omnis gaudii materia momento eripitur. Intellige hinc, quid solidi sit in sensibili devotione aut consolatione, quæ momento te deserit; et si in ea fundamen-

tum virtutis ponis, collaberis. Si adeo bonum est his spiritualibus deliciis frui, cur, si modica nubes tribulationis veniat, (quam sæpius venire necesse est,) obumbratur tibi animus tristitia, tædio, languore? etc. Alibi ergo figendum tabernaculum.

DOMINICA XVII. POST TRINITATEM.

VOCE DE CÆLO AUDITA PERCELLUNTUR DISCIPULI.

I. *Ecce vox de nube: Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui.* (Matth. 17.) Testimonium filiationis Christo redditur a Patre in monte, sicut in monte antea a dæmone tentatus fuerat; eo tempore, quo tractabatur de ejus Passione; ut discas eos evadere filios Dei, qui vincunt tentationes; qui multa pro eo tolerant. Si Filius Dei esse vis, hac via eundum est. *Diligit diligentes se: sed majorem dilectionem nemo habet, quam ut animam suam ponat pro eo.*

II. *Ipsam audite.* (Ibid.) Magister orbis constituitur. Verbum Patris loquitur in cordibus nostris. Durus est sermo illius, sed carnalia sapientibus. Noluit illum paulo ante audire Petrus, dum diceret: *Absit a te Domine; non erit tibi hoc.* (Matth. 16.) Jam audire jubetur, ea ipsa nempe, quæ cum Moyse et Elia de sua morte loquebatur. Unde discas audiendum tibi esse JESUM, cum tibi suggerit mortificationem, contemptum, paupertatem, opprobria, cruces, etc.

III. *Et audientes Discipuli, ceciderunt in faciem suam* (Matth. 17), ex reverentia, qua vocem exceperunt, cum humilitate se ei subdentes; ut discas omni voci Dei te humiliter subdere: *Et timuerunt valde: quia illa voce confirmabantur, quæ Christus cum Moyse et Elia de sua*

Passione loquebatur; ad quod tanquam homines expaverunt. Typum mundanorum, et tui habes, cui nomen ipsum Crucis horrori est; quem modica adversitas prosternit. Et tamen oportet nos per multas tribulationes transire.

FERIA II.

ERIGUNTUR A CHRISTO, ET DESCENDUNT DE MONTE.

I. *Et accessit JESUS, etc. dixitque eis: Surgite, et nolite timere.* (Matth. 17.) Ubi timent ad confirmatum divinitus de Passione discursum: adest consolator JESUS. Quod timeas dura, et sensui contraria, humanum est, sed ubi accedit JESUS, gratia sua, non est, quod timeas. Surge resolute, et generoso animo. Si consistent adversum te, castra: in hoc spera. In Deo tuo transgredieris murum.

II. *Levantes autem oculos suos neminem viderunt, nisi solum JESUM.* (Ibid.) Evanuerant vox, nubes, Moyses, Elias, splendor, vultus, candor vestimentorum; solus JESUS remansit, solum viderunt. Ut discas æque in deliciis, ac adversitatibus solum JESUM spectare. Quidquid creatum occurrat, quantumcunque spirituale, solum JESUM illic intueri, non tua commoda. O quando tam felix ero, JESU, ut te solum quæram, te solum inveniam, te solum videam!

III. *Et descendentibus illis de monte præcepit eis JESUS dicens: Nemini dixeritis visionem.* (Ibid.) Noluit eos gloriari de gratia, quam iis contulit. Gratiae acceptæ a Deo humili silentio optime custodiuntur. Turpissimum est gloriari de eo, quod non est tuum. Nihil autem est tuum, quod est bonum. *Gratia Dei sum id,*

quod sum (1 Cor. 15). Provide potius in humilitate, ut *gratia ejus* in te vacua non sit. (Ibid.)

FERIA III.

ADDUCITUR CHRISTO PUER LUNATICUS.

I. *Domine, miserere filio meo, quia lunaticus est.* (Matth. 17. Marc. 9.) In hoc lunatico considera sortem hominis, qui suarum passionum est impotens. Nam sæpe cadit in ignem amoris proprii, iracundiæ, concupiscentiæ. Et crebro in aquam pravorum desideriorum. Addit fuisse surdum, et mutum ad divina. Qui . . . allidit illum ad terram, ut in terrenis jaceat, et non assurgat ad coelestia. Et spumat, et stridet per verba passioni respondentia. Et arescit sine succo devotionis. Quanto gravius agnoscis hoc malum, tanto impensius tolle ejus causam.

II. *Respondens autem Jesus* (Ibid.), cum gravi increpatione, ait: *Generatio incredula*, quæ tot signis nondum credit JESUM esse Deum. Et perversa; quia dum ait: *Obtuli eum discipulis tuis*, et non potuerunt curare eum, tacite insinuat, id ob aliquem eorum defectum accidisse. *Quandiu vobiscum ero*, qui estis contra me? Vide an non juste sic possit tibi Jesus indignari, qui tibi tanta præstitit, et adhuc es contra eum. *Afferte illum ad me.* Emollit benignitate rigorem increpationis; ut non dimittas sine solatio, quem juste corripueris.

III. *Et attulerunt eum.* (Ibid.) Peccator suis viribus ad Deum non venit, nisi per gratiam feratur. Et statim spiritus conturbavit illum, et elisus in terram volubatur: quia quo magis mundanus homo appropinquat

Christo, dum non est ei unitus, magis exercent violentiam passionēs. *Et interrogavit patrem ejus, quantum temporis est, ex quo ei hoc accidit?* ut rememorando tempus diuturnum, non miretur ita torqueri: quia quo diutius indulges passionibus, ferocius sæviunt.

FERIA IV.

CURATUR IDEM PUER LUNATICUS.

I. JESUS autem ait patri supplicanti: *Si potes credere, omniaabilia sunt credenti.* (Marc. 9.) Magnum fidei elogium. Sed magnum tui vituperium, qui dicis te credere, ais tamen etiam te multa non posse. Verius diceres, te non velle. *Et continuo exclamans pater pueri cum lacrymis, aiebat: Credo, Domine, fide adhuc imperfecta, adjuva incredulitatem meam, perfecta fide.* Sic qui inchoavit, ad perfectum enititur. Tu contra multa inchoas, pauca ad perfectum deducis, inchoasse contentus. Quem putas coronabit Deus? inchoantem? an perficientem?

II. *Et comminatus est (JESUS) spiritui. Ego præcipio tibi, exi ab eo, et amplius ne introcas in eum.* (Ibid.) Hæc mens Dei est, cum gratia sua semel a te peccatum expellit, ut nunquam redeat. Nec rediit in illum puerum. At tu diabolum expulsum iterum sponte invitas, non ignarus, quod te torqueat, et rursus in ignem et aquam conjiciat. *Et multum discerpens eum, exiit ab eo, et factus est sicut mortuus.* Ut omnino expellantur tuæ passionēs, necesse est, ut discerparis, et affligaris, et fias per constantem mortificationem velut mortuus, non sentiens aut blandimenta sensuum, aut contemptum, etc.

III. *Tunc Discipuli . . . ad JESUM secreto dixerunt:*

Quare nos non potuimus ejicere illum? Dixit illis, propter incredulitatem vestram. (Matth. 17.) Quereris te non posse ejicere hanc, vel illam passionem. Vis causam scire? Tua incredulitas est. Non credis te omnia posse in eo qui te confortat. Non credis te adducendum in judicium, et ob hunc, aut illum tuæ passionis actum severe puniendum.

FERIA V.

CHRISTUS DIDRACHMA SOLVIT.

I. *Accesserunt, qui didrachma accipiebant, ad Petrum, et dixerunt ei: Magister vester non solvit didrachma? Ait: Etiam. (Matth. 17.)* Exactores petunt a Christo, quod non debet. Indignum hoc judicas, Tu pejus agis. Debetne tibi gratiam, ut peccata deleantur? si debitum est, gratia non est: et tamen dum sub spẽ veniæ peccas, ut ut leviter, vis ut pretium solvat, quo dissolvatur peccatum. Et vix peccas, quin hoc tacite involvas. Nam si crederes non condonandum, abstineres. Nonne hoc satis impium est?

II. *Prævenit eum JESUS dicens: Quid tibi videtur, Simon? Reges terræ a quibus accipiunt tributum, vel censum? a filiis suis? an ab alienis? Et ille dixit: Ab alienis. Dixit illi JESUS: Ergo liberi sunt filii (Ibid.), et familia Regum temporalium. Ergo multo magis ego, qui sum Filius Dei, et familia mea. Ostendit se liberum esse, se tamen non eximit. Misere nobiscum ageretur, si Christus nihil eorum egisset, quod non tenebatur. O si tu id saltem ageres, quod tenearis! Sed, quid est boni, modo possis, quod non tenearis, si non justitiæ titulo, saltem religionis, gratitudinis, etc.?*

III. *Ut autem non scandalizemus eos, vade ad mare, et mitte hamum, et eum piscem, qui primus ascenderit, tolle, et aperto ore ejus invenies staterem : illum sumens et da eis pro me, et te. (Ibid.)* Non vult eos scandalizare; etsi dicere posset, ut tu aliquando dicis: Non dedi ansam, culpa sua scandalizantur. Noli offendere, dum vitare potes. 2. Pauper Jesus non habet vel unum staterem. 3. Pisces et animalia, magis ei obediunt, quam tu.

FERIA VI.

COMMENDATUR HUMILITAS.

I. *Accesserunt Discipuli ad JESUM dicentes : Quis putas major est in regno cœlorum? (Matth. 18.)* Unde contentio? Majores in Petrum favores ambitionem, et invidiam moverunt in aliis. Miseri peccatores jam de regno agunt. Nemo tam est vilis, qui nolit major esse. Paternum ab Adamo malum in nullum non transiit. Nonne et tu eo correptus es? si non es major altero, vis videri; sed quis es tu? unde te tanti facis? quæ tua sunt merita? Nonne majora sunt demerita? Et quid est, quod prætendis? quo jure tibi debetur? quis est, quem vis minorem, suone an tuo vitio?

II. *Advocans Jesus parvulum, statuit eum in medio eorum, et dixit : Amen dico vobis, nisi . . . efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum cœlorum. (Ibid.)* Non est arbitraria virtus, humilitas; sed necessaria ad obtinendum cœlum. Modus Christi loquendi id satis indicat. Ubi enim ea non est, impossibile est, non esse aliquem depravatum affectum. Credisne huic patere cœlum, in quod nihil coinquinatum intrat? Perquadeat

ergo tibi humilitatem necessitas, quam non persuadet honestas, et exemplum Christi.

III. *Quicumque ergo humiliaverit se sicut parvulus iste : hic est major in regno caelorum.* (Ibid.) Dic quo iudicio iudicandum de majoritate est ad certitudinem; tuo? an Christi? Iudicium infinitae sapientiae superat tuae stultitiae iudicium. Illud hic expressum habes. Quid habes, quod opponas, nisi iudicium hominum aliter sentientium? Sed quo iudicio salvaberis, aut damna-beris? hominum? an Dei? Credis maiorem inter natos mulierum esse Joannem, quia Christus dixit: at idem est qui dixit: *Qui minor est inter vos omnes, hic major est.* (Luc. 9.)

SABBATO.

DE CORREPTIONE FRATERNA.

I. *Si peccaverit in te frater tuus, vade, et corripe eum inter te, et ipsum solum.* (Matth. 18.) Et subditum, et superiorem hoc tangit: illum, ut corrigi amet, alias magis corripere meretur: hunc ut corripere non negligat suo loco, et tempore. Medicum non odisti, etsi vulneret, ut sanet. Corripiens idem facit, dummodo zelo bono. Quid indignaris correptus? quid murmuras? quid in faciem resistis? Non scis, quod Deus sanguinem tuum de manu ejus requireret? Sed, ô praeposite, medicus es. Crudelis es, si vulnera negligis; peris cum eo, quem lucrari neglexeris: *Erit anima tua pro anima ejus.* (3 Reg. 20.)

II. *Corripe eum inter te, et ipsum solum.* (Matth. 18.) Modus corripiendi describitur: ut secreto fiat. Peccas, frater, ac etiam superior, si coram pluribus id facias, quod potes evincere cum paucioribus, etsi id motivo

charitatis agas : charitas enim æque secretum postulat ob famæ integritatem, ubi delictum non est publicum. Multo magis peccas, qui vel secreto defectus fratri cum indignatione obtrudis, vel publice in circulis objicis. Essetne sic corripere tibi gratum ? Ergo alteri ne feceris.

III. *Si te audierit, lucratus eris fratrem tuum.* (Ibid.) Et corripientis et correpti lucrum est amice data, humiliter accepta correptio. Qui corripis, lucraris fratrem, lucraris alios, a quibus offensam tollis : liberas animam tuam. Qui audis corripientem, lucraris teipsum, lucraris corripientis affectum, lucraris Deum. Omnes lucro ducimur : majus isto curare non potes.

DOMINICA XVIII, POST TRINITATEM.

PARABOLA SERVI, CUI DOMINUS OMNE DEBITUM DIMISIT.

I. *Assimilatum est regnum cœlorum homini Regi, qui voluit rationem ponere cum servis suis.* (Matth. 18.) Servus es : multa debes ob peccata. Reddenda est ratio Deo, nihil ignorant, justissimo Judici. Quo animo stabis ante Judicem ? *Oblatus est ei unus, qui debebat decem millia talenta.* Tu es ille. Nullum est debitum peccato majus. In quantum hoc cumulasti ? *Cum autem non haberet, unde redderet.* Quid habes, unde satisfacias ? nisi ab eo accipias, cui satisfacere debes. Quid hic timere non debebis ? quid sperare poteris ? *Jussit eum Dominus ejus venundari.* Amittis enim per peccatum libertatem, et servus es peccati. O dura servitus !

II. *Procidens autem servus ille, orabat eum, dicens : Patientiam habe in me.* (Ibid.) O quoties, Domine, etiam cum leviter petente patientiam habuisti ? Infinitæ tuæ patientiæ debeo, quod non extrema patior.

Misericordiæ Domini, quia non sum consumptus. Momento, quo peccarunt, prostrati sunt Angeli: quid minus merebar; Et omnia reddam tibi. (Matth. 18.) Sed de tuo sanguine, quem mihi dedisti, sed ego indigne proculcavi. O bonitas! o amor! o mea ingratitudo!

III. *Misertus autem Dominus servi illius, dimisit eum, et debitum dimisit ei. (Ibid.)* Quam facile placabilis Deus! Quam liberalis bonitas, quæ plus dat, quam petatur, aut sperari possit! Quantum par erat cum servum confundi tam prono affectu? Expertus idem es non semel. Non tantum dimisit te a servitute peccati: sed et filium fecit adoptivum, et hæredem regni. Meruistine hoc? poterisne unquam mereri? Et tantam clementiam audebis posthac offendere?

FERIA II.

INGRATITUDO ET SÆVITIA SERVI ILLIUS.

I. *Egressus autem servus ille invenit unum de conservis suis, qui debebat ei centum denarios: et tenens suffocabat eum, dicens: Redde quod debes: et procidens conservus ejus rogabat eum dicens: Patientiam habe in me, et omnia reddam tibi: et noluit, sed . . . misit eum in carcerem. (Matth. 18.)* Grandia tibi debita remittit Deus; tu ne verbulum proximo. Quantulum id est, si tuis conferas? *Videntes autem conservi ejus. Alii tanto magis tuos defectus vident, quanto tu ipse minus. Narraverunt Domino suo omnia quæ facta fuerant. Bene factum: quæ viderant, non quæ arguebant; quæ facta fuerant, non quæ suspicabantur; narraverunt Domino, cujus erat corrigere; non iis, ad quos nihil attinebat.*

II. *Tunc vocavit illum Dominus suus, et ait illi; Serve*

nequam, omne debitum dimisi tibi, quoniam rogasti me : nonne ergo et te oportuit misereri conservi tui? (Ibid.) Quid indignius? vis tolerari, et nil tolerare: in tua commoda vis tibi servire omnes, tu in nullius. Alia lege tua vis expendi, alia proximorum facta. Si non imitaris Deum in reddendo aliis bono, Deus te imitabitur in reddendo tibi malo, quod aliis facis. Unumquemque juxta vias suas judicabo. (Ezech. 18.)

III. Et iratus Dominus ejus, tradidit eum tortoribus, quoadusque redderet universum debitum. (Matth. 18.) Non reviviscunt quidem remissa peccata: sed ingratitude superveniens tanto majus est peccatum, quanto majus fuit remissionis beneficium. Remissa tibi sunt gravia, tu non remittis minima: ingratus es, traderis tortoribus. Sic et Pater meus faciet vobis, si non remiseritis unusquisque fratri suo de cordibus vestris, nulla retenta animi amaritudine. Omnium iniquitatum tuarum non recordatur Deus amplius postquam se dimisisse asserit. Itane tu etiam leves offensas oblivioni tradis? num æque ac ante offendenti afficeris? etc.

FERIA III.

CHRISTUS INVITATUR HIEROSOLYMAM AD FESTUM SCENO-
PEGIÆ, ET RECUSAT IRE.

I. Dixerunt autem ad eum fratres ejus: Transi hinc et vade in Judæum, ut et Discipuli tui videant opera tua, quæ facis. (Joan. 7.) Speciosa invitantium verba sunt, ut Discipuli videant opera tua: interim quæerunt, ut per miracula inlarescat Christus et honor aliquis in ipsos, ut consanguineos redundet. Latenti ambitioni prætexebatur titulus gloriæ Christi. Quid quæro ego per opera mea? Gloriam JESU. Ah! utinam opera

videntur talia! Sed quoties, quod magis intendo, est meum commodum!

II. *Nemo in occulto quid facit, et quærit ipse in palam esse.* (Ibid.) Argumento persuadere nituntur, quasi dicerent: Vis agnosci Messias: facis ad hoc miracula, ut agnoscaris. Ergo fac ea palam, in urbe, quæ est mundi compendium. *Manifesta teipsum mundo.* Cum essent honoris cupidi, talem et Christum arbitrabantur, ut sentit Cyrill. l. 4. in Joan. c. 32. Magnus error est, communis tamen, suis proximum affectibus metiri. Quidquid alteri judicandum appingis, si bene examines, in te reperies. Qualem tibi facis proximum? Vide an non ipse sis talis.

III. *Dicit ergo eis Jesus* (Ibid.), recusando ascensum in Jerusalem, et hujus causam reddendo: *Tempus meum nondum advenit*: quia nondum erat voluntas Patris, ut subiret mortem, ad quam se quæri sciebat. Ita omnia voluntate Patris agebat. O si ad illam regulam respeceres semper! Causa autem, cur mundus eum oderit: *quia ego testimonium perhibeo de illo, quod opera ejus mala sunt.* Odio est malis, quia eorum operibus non consentit. Sed melius est tibi odio malis esse, quam amari. Cum illo bonus es, cum isto esse vix potes. Non ergo virtutem desere, quia odio haberis.

FERIA IV.

OCCULTE ASCENSURUS IN HIERUSALEM ADMITTITUR A
SAMARITANIS.

I. *Et ipse faciem suam firmavit, ut iret in Hierusalem.* (Luc. 9.) Et addit Joan. c. 7, *non manifeste sed quasi in occulto.* Loquendi modus resolutionem significat eundi ad eum locum, in quo sciebat se ad mortem quæri,

et post anni medium cruci affigendum. Quid tibi animi esset, si destinareris ad eum locum, in quo scires te eo anno morituro? at ignoras illud, et certius est non obfuturum locum, aut functionem; et tamen, vel detrectas, vel luctaris. Aude et tu in ejusmodi difficultatibus *firmare faciem tuam*.

II. *Et misit nuntios ante conspectum suum, et euntes intraverunt in civitatem Samaritanorum. . . . Et non receperunt eum, quia facies ejus erat euntis in Hierusalem.* (Luc. 9.) Invitaverunt antea Christum ad vocem mulieris, et Messiam acclamaverunt, nunc excludunt. Sic amant, qui sui causa amant. Dissidebant Samaritani a Judæis: quia Christus ostendit se ire in Judæam, non admittitur. Mundi politica est: suspectum habere, qui cum æmulo meo familiaris est. Sic cum mundum sequimur, excludimus Christum. Et proh! quam sæpe! Timemus virtutem, quod affligat corpus, cum prosit animæ. Quin et hic firmamus faciem?

III. *Cum vidissent autem Discipuli ejus Jacobus et Joannes, dixerunt: Vis, dicimus, ut ignis descendat de cælo, et consumat illos?* (Ibid.) Zelus videbatur, sed erat adjuncta vindictæ passio. Ideo eos increpat: *Nescitis, cujus spiritus estis, qui putatis zelum honoris mei, et est iræ passio.* Vide, ne et in te sub pallio virtutis irrepan vitia. *Filius hominis non venit animas perdere, sed salvare.* Hæc causa est ex fine petita, cur injuriam dissimulet. Quoties periissem, o Jesu, si non venisses salvare! sed qui finem tuum respicis, doce me meum in omni actione respicere, ut salvem animam meam.

FERIA V.

MUNDANTUR DECEM LEPROSI.

I. *Occurrerunt ei decem viri leprosi. (Luc. 17.)* Cogita lepram tuarum imperfectionum. *Qui steterunt a longe,* suæ sibi immunditiæ conscii : *et levaverunt vocem suam* ardente affectu, *et clamaverunt* cum plena sui resignatione : *JESU præceptor, miserere nostri.* Ita cum Deo age humiliter, ardentem, resignate.

II. *Quos, ut vidit, dixit: Ite, ostendite vos Sacerdotibus. (Ibid.)* Ad quos ex lege pertinebat de lepra judicare. Sic in miseros charitatem exercet, ut legem non violet : ordinata charitas poscit, ut et in charitatis obsequiis in proximum mandata Dei non violes ; aut omittas, quæ præstare debes. *Et factum est, dum irent* cæca quadam obediētia, non judicantes de præcepto, *mundati sunt.* Hic tantæ obediētiæ est fructus. Fac quod juberis, accipies quod non speras.

III. *Unus autem ex illis, ut vidit, quia mundatus est, regressus est cum magna voce magnificans Deum : et cecidit in faciem ante pedes ejus, gratias agens : et hic erat Samaritanus. (Ibid.)* Omnes recipimus gratias ; quam pauci reddimus ! Ex quorum tu es numero ? non superant te Samaritani, qui minus Deo obligati sunt ? Nonne merito tibi impropere Deus : *Non est inventus, qui rediret, et daret gloriam Deo.* Si vis canalem gratiarum apertum, noli esse ingratus. Gratitude autem summa est bonus usus beneficii.

FERIA VI.

CHRISTUS PALAM DOCET IN TEMPLO.

I. *Ipse ascendit ad diem festum . . . Judæi ergo quærebant illum ut occiderent, et dicebant: Ubi est ille? (Joan. 7.) Nec suo eum nomine dignantur; adeo contemptus pro te factus est JESUS. Et murmur multum erat in turba de eo. Quia bona præstabat, mala referebat. Tu cum optima feceris, alia a mundo non exspecta. Quidam, sed quam pauci! dicebant, quia bonus est. Alii autem, quam multi! dicebant: . . . seducit turbas. Distorta judicia ferre debes, qui ambulas viam rectam. Nemo tamen ex iis, qui bene sentiebant, palam loquebatur de illo propter metum Judæorum. Quantum apud te valet respectus, et metus hominum! O si prævaleat Deus!*

II. *Jam die festo mediante ascendit JESUS in Templum, et docebat. (Ibid.) Non primis diebus, ut cederet furori Judæorum, qui tunc fervebat. Ascendit tamen, postquam resedit furor. Disce commoto proximo prudenter cedere: nihil agere temere, sed neque timide omittere: et mirabantur Judæi doctrinam ejus: sed sine fructu. De horum genere es. Audis, legisque multa, probas illa judicio, sed non practico: fugis exequi, quod intellectu collaudas. Olim ad mensuram cognitionis judicaberis.*

III. *Nonne Moyses dedit vobis legem? et nemo ex vobis facit legem. Quid me quæritis interficere? (Ibid.) Gravis objurgatio! Time tu illam a JESU. Nonne ego dedi tibi legem, et tu non facis eam. Respondit turba: Dæmonium habes. Cui hoc dicit? Dei Filio. Non exhorrescis? Et silet tamen Dei Filius; qui vera pro*

blasphemis refundere potuisset. Quas tu injurias ad injuriam non redderes? Discat vermis pati, quæ Deus tulit.

SABBATO.

MITTUNTUR, QUI CHRISTUM COMPREHENDANT.

I. *Audierunt Pharisæi turbam murmurantem de illo hæc: quod sit Messias; et miserunt . . . Ministros, ut apprehenderent eum.* (Joan. 7.) Simples turbæ credunt, et amant JESUM: superbi Pharisæi, quia suæ auctoritatis jacturam timent, exacerbantur. Una passio fomes est alterius. *Dixit ergo eis Ministris JESUS: Adhuc modicum tempus vobiscum sum. Quæretis me, et non invenietis. Infelix ego! non audiam illud Vado. Non audiam Non invenietis. Quæram te, JESU, donec inveniam; et tenebo.*

II. *In novissimo autem die magno festivitatis, stabat JESUS, et clamabat: Si quis sitit, veniat ad me, et bibat.* (Ibid.) Quod dictum populo, tibi dici crede. Sitis salutem tuam, quia nemo est sine desiderio. Sed sitis aquas turbidas solationum mundi. Quæ hic beatitudo? Siti, quod sitire debes, salutem tuam, et Deum. Audi invitantem: *Veni, et bibe ad satietatem, quam in solo Deo reperies: nunquam extra ipsum. Quid sitivisti hactenus? esne satiatus? O miser!*

III. *Quidam ex ipsis volebant apprehendere eum.* (Ibid.) Non ignorabat, qua intentione venirent: prosequitur tamen sermonem imperterritus. Unde mutata sunt eorum corda: *sed nemo misit in eum manus.* Ita constantiæ cedunt pericula. Quod ex virtute coepisti, non desere ex metu. Periculum adis? constantia franget.

DOMINICA XIX. POST TRINITATEM.

REMITTUNTUR MINISTRI, ET CHRISTUM LAUDANT.

I. *Venerunt ergo Ministri ad Pontifices, et Phariseos, et dixerunt eis illi: Quare non adduxistis illum?* (Joan. 7.) *Quam vigilant in scelerata sua jussa Pharisei! quam investigant causas propositi sui executioni non mandati! O si tam vigil tu esses in tua proposita sancta! si tam tibi indignareris, quoties non exequeris! Proponere, et non exequi, est esurire, et non manducare. Non satis est velle, nisi, accedat et operari.*

II. *Responderunt Ministri: Nunquam sic locutus est homo, sicut hic homo.* (Ibid.) Theophyl. hic ait: *Nec curaverunt iram Phariseorum; nec, quia ut servi missi fuerant, quæ placita erant Principibus dixerunt. Profitentur se captos sermonibus ejus, quem comprehendere debuissent. Laudant eum apud illos, qui eum oppressum volebant. In causa Dei laudabilis est libertas. Hac utere, in te primum; in alios uti licet, maxime ubi debes. Non loquere quæ placita, sed quæ salubria.*

III. *Responderunt ergo eis Pharisei: Nunquid et vos seducti estis?* (Ibid.) Cum dixissent Ministri: *Nunquam sic locutus est homo: interrogare oportuisset, ait Euthym. quid locutus esset; sed ipsi ad increpationes convertuntur. Ira, et invidia eos excœcaverat. Ubi dominatur passio, deturbatur solio ratio. Subjungunt argumentum ab auctoritate: Nunquid ex Principibus aliquis credidit in eum? quasi dicant: Nullus, sed turba hæc tantum. Ita Deus abscondit a sapientibus divina mysteria, et revelat ea parvulis, et humilibus. Esto humilis, si divina vis sapere. Denique maledicti sunt,*

inquiunt, nempe qui credunt. O utinam a superbis sic maledicar; non ab humili Jesu!

FERIA II.

MULIER IN ADULTERIO DEPREHENSA LIBERATUR.

I. *Adducunt Scribæ, et Pharisei mulierem in adulterio deprehensam . . . ; et dixerunt ei: In lege Moyses mandavit nobis hujusmodi lapidare. Tu ergo quid dicis? Hoc autem dicebant tentantes eum, ut possent accusare eum. (Joan. 8.)* Sciebant mitem: credebant contra legem pronuntiaturum: JESUS autem inclinans se deorsum. Declinat ferre judicium, qui omnia novit; et tu, qui ignoras omnia, tam es facilis ad formanda judicia. *Digito scribebat in terra.* Ut facilem se ad veniam ostendat. Ut ventus, et aqua litteras in pulvere scriptas confundunt; sic lacrymæ, et suspiria delent peccata nostra, quæ in terra scribuntur.

II. *Cum ergo perseverarent interrogantes eum, erexit se, et dixit eis: Qui sine peccato est vestrum, primus in illam lapidem mittat. (Ibid.)* Pluribus tentatus nec absolvit eam leges observans, nec condemnat misericors, qui venit non perdere quod invenerat, sed quærere quod perierat. Injicit judicio, et linguæ ad judicandum alios pronæ frænum, ut cogites ipse, an sis sine peccato. Vel ergo debes esse sine culpa, ut judices; vel non debes judicare, si non es sine culpa.

III. *Audientes autem hæc, unus post unum exibant. (Ibid.)* Quia, ut ait Beda, in se cernere cœperunt singuli, quod magis damnandum cognoscerent. Si te inspicias, horrebis tua; dissimulabis aliena delicta. Et remansit solus JESUS, et mulier in medio stans confusa, et contrita, spe veniæ plena. *Erigenz autem se JESUS,*

ad videndum eam oculis misericordiæ, dixit ei: *Mulier, nemo te condemnavit? quæ dixit: Nemo, Domine. Dixit autem JESUS: Nec ego te condemnabo. Retulit JESUS adversarios, ut Patronus; absolvit, ut clemens Judex. Quid non speres a clementia ipsa? modo id observes: Noli amplius peccare.*

FERIA III.

CHRISTUS IN TEMPLO DOCENS.

I. *Ego sum lux mundi.* (Joan. 8.) Lux est in mentibus hominum, circa bonum et malum, verum et falsum, virtutes et vitia: sine qua *palpas in meridie . . . , et non diriges vias tuas.* (Deuter. 28.) Posui tenebras in anima mea, et facta est nox: in ipsa pertranseunt *bestiæ sylvæ.* O si oriatur lux, quæ detegat meipsum mihi! *Qui sequitur me, non ambulat in tenebris.* (Joan. 8.) Ergo a contrario, qui te non sequitur, ambulat in tenebris. Jam scio unde tenebræ mentis meæ ad divina: quia te, lux mea, non sum secutus: quia eo vixi modo, quem verbo damnas et exemplo: qui cum cognovissem te Deum, non sicut Deum glorificavi.

II. *Dicebant ei: Ubi est Pater tuus? Respondit JESUS: Neque me scitis, neque Patrem meum.* (Joan. 8.) Nonne (Joan. 5) dixerat: *Et me scitis, et unde sim, scitis.* Sed sciebant speculativa scientia, non practica eorum, quæ ad mores nostros pertinent: quia aliter operabantur, quam ille operandum verbo et exemplo docuerit. Nonne et tibi objicere potest: *Non nosti me, neque Patrem meum.* Si negas, convincam te. Christus laxiorem viam damnavit, tu eam sequeris. Ille fugit honores, tu sequeris, etc. Estne hoc nosse Deum?

Qui dicit se nosse eum, et mandata ejus doctrinam et exempla non custodit, mendax est. (1 Joan. 2.)

III. *Dixit ergo iterum eis JESUS: Ego vado, et quæretis me, et in peccato vestro moriemini. (Joan. 8.)* Non decretorie quidem dictum, sed sub conditione: *Si non credideritis. Quia pauci tamen erant credituri, absolute pronuntiatur. Tale scilicet erat peccatum, ut vix converterentur. Et quod illud? Vos de deorsum estis . . . , vos de mundo hoc estis, terrena sapientes, et affectantes. Non te percellit tremendum hoc verbum? ut derelinquas mundi semitas, et non abeas post hæc inferiora, et mundana, ut assurgas ad æterna, et divina?*

FERIA IV.

CHRISTO DOCENTE MULTI CREDUNT.

I. *Hæc illo loquente, multi crediderunt in eum. Dicebat ergo JESUS ad eos, qui crediderunt ei, Judæos: Si vos manseritis in sermone meo, vere Discipuli mei eritis. (Joan. 8.)* Nota boni discipuli est, perfecte possidere doctrinam Magistri. Ut scientiam habeas, debes scire te scire. Scisne te scire, quæ Christus docuit? Quomodo ergo tam turpiter amas? quomodo errores mundi hujus doctrinæ Magistri plane oppositos sequeris? Nondum scis te scire. Ad praxim veniendum est, ut te verum discipulum probes.

II. *Responderunt ei: Semen Abraham sumus, et nemini servivimus unquam. Respondit eis JESUS: . . . , Omnis qui facit peccatum, servus est peccati. (Ibid.)* Jactant quod non servierint homini; quod peccato servierint, non æstimant. Hæc est servitus quanto suavior, tanto durior. Nemo non volens et libens superatur a concu-

piſcentia ſua: a quo enim qui ſuperatus eſt, huius et ſervus eſt. (2 Petr. 2.) Suavis eſt ſervitus, quia amatur; dura eſt, quia quo minus mortificas concupiſcentiam, hoc magis illa tē mortificat. *Solve ergo vincula colli tui, et dic concupiſcentiæ tuæ animo generoso: Non ſerviam.* (Jerem. 2.)

III. *Si filii Abrahæ eſtis, opera Abrahæ facite.* (Joan. 8.) Monet ut probent factis, qua ſint origine nati. Apud Deum, quis ejus ſit filius, non verbis probatur, ſed factis. Non enim ſunt omnes Chriſti, qui ſe dicunt Chriſtianos. Vis ergo te filium Dei probare, fac opera, quæ Deus incarnatus fecit. Tantum ab hoc abes, quantum intervallum eſt inter dicere, et facere.

FERIA V.

JUDÆI VOLUNT CHRISTUM LAPIDARE.

I. *Quis ex vobis arguet me de peccato?* (Joan. 8.) Fidentis hoc conſcientiæ eſt: ſed non tuæ. Non ſatis te deſenſum puta, ſi redarguenti dicas: Non eſt ita; nemo mihi id probare poſteſt. Eſt, qui probabit: qui ſtatuet te contra te. *Si veritatem dico vobis, per doctrinam meam, quare non creditis mihi, qui ſum ſine dolo? ſine peccato?* Non decipit te JESUS, et tamen factis doctrinam ejus improbas. *Qui ex Deo eſt, verba Dei audit.* Nota hæc eſt filiorum Dei. Sed a te abeſt. *Propterea vos non auditis, quia ex Deo non eſtis.* Expende, quomodo audias doctrinam Chriſti contrariam mundo, quomodo internas inſpirationes, et an ex Deo ſis agnoſceſ.

II. *Reſponderunt Judæi. . . . Nonne bene dicimus nos quia Samaritanus eſ tu, et dæmonium habes?* (Ibid.) Quam immanis calumnia: Filius Dei dæmoniacus!

quam miti verbo retunditur: *Ego dæmonium non habeo!* Quo tu sensu ferres? quas diras non refunderes? (*Ego*) *honorifico Patrem meum; quod dæmon non facit. Et vos inhonorastis me calumnia, qui tamen Deus sum. Et hoc facit dæmon. Videte cujus spiritus sitis. Ego non quæro gloriam meam vindicando me, quod gloriæ ducitur coram mundo. Et tu vermis, quantum studes gloriæ tuæ? Time illud: Est, qui quærat, et judicet: qui tibi cum confusione gloriam detrahet, et reponet ei, cui debetur omnis honor et gloria.* :

III. *Dixerunt Judæi: . . . Quinquaginta annos nondum habes, et Abraham vidisti?* (Ibid.) Quod paulo ante asseveraverat Christus. *Dixit JESUS: Antequam Abraham fieret, ego sum, quia Deus ab æterno. Tulerunt ergo lapides, ut jacerent in eum. S. Aug. tr. 43 in Joan. Tanta duritia, quo curreret, nisi ad similes, scilicet lapides. Hæc agit cor durum, et in sua passione obstinatum. Verba dura in proximum sunt lapides, quibus Deum in illo petis. JESUS autem abscondit se, et exivit de templo. Ita Deum fugas, qui in proximum es durus. Exivit, ut furori cederet; ut tu discas ignem non fodere.*

FERIA VI.

CURATUR CÆCUS A NATIVITATE.

I. *JESUS vidit hominem cæcum a nativitate. Et interrogaverunt eum Discipuli ejus: Rabbi, quis peccavit, hic, aut parentes ejus?* (Joan. 9.) Ruf. 1. 9. in Joan. *Quærent, temerarium jactantes judicium, in quod et tu facili indicio pronus es. Sed ut isti, plerumque erras. Neque hic peccavit, neque parentes ejus. Mala enim*

corporis non immittantur solum ob peccatum; sed ut manifestentur opera Dei. Sed unde cæcitas mea? utinam ut manifestentur opera Dei sic disponentis! sed heu! supercecidit ignis concupiscentiæ, et non video solem. (Psal. 57.)

II. *Expuit in terram, et fecit lutum ex sputo, et linit super oculos ejus.* (Joan. 9.) Lutum in oculis etiam videntem excæcat: quomodo cæcum illuminat Deus? quandoque per opposita media operatur mira: per tentationes confirmat, per ariditatem illuminat, per humilitatem exaltat, etc. Ergo abnegato tuo judicio, ejus te providentiæ committe. Quod obesse videtur, convertet in bonum.

III. *Et dixit ei: Vade, lava in natatoria Siloe.* (Ibid.) Respondere poterat: Hæc virtus non est aquis, sed tibi: Tu iis non eges. Si aqua opus, cur non vicina? risus ero populo infectus luto. *Nihil tale repetivit, ait Chrysost. hom. 25. in Joan. illud duntaxat curavit, ut pareret in omnibus.* Et ecce fructum cæcæ obedientiæ: abiit, lavit, et venit videns. Ita nunquam sine solatio est executio voluntatis divinæ.

SABBATO.

ILLUMINATUS CORAM PHARISÆIS VERITATEM MIRACULI TUETUR.

I. *Vicini . . . dicebant: Nonne hic est, qui sedebat, et mendicabat?* (Joan. 9.) Alii asserebant, alii negabant. Ille vero dicebat: quia ego sum. Quærebant: Quomodo aperti sunt tibi oculi? Ait: *JESUS lutum fecit, et unxit oculos meos, et dixit mihi: Vade ad natatoria Siloe, et lava. Et abii, et lavi, et video.* Cui tribuit benefi-

cium? non luto, non aquis, non suæ fidei; sed eī, a quo est omne datum optimum. In hoc solum est omnium bonorum scaturigo. Si per homines accipis, sunt instrumenta. Illi gratias debes.

II. *Adducunt eum ad Phariseos.* (Ibid.) Quæerunt iterum quomodo vidisset. Dicunt cæco: *Tu quid dicis de illo?* Vocant parentes, petunt: *Hic est filius vester, quem vos dicitis, quia cæcus natus est?* etc. Quorsum tam longum examen? Ex Dei consilio, ut pateat ad plurium conversionem miraculum: ex intentione hominum, ut sepeliatur fama Christi vel ut calumnientur, quod non custodit Sabbatum. Quam gravis est invidio alterius fama! num et tibi proximi gloria?

III. *Vocaverunt rursum hominem.* (Ibid.) Sub specie religionis urgent: *Da gloriam Deo.* Auctoritate sua volunt persuadere, ut contra veritatem edicat: *Nos scimus, quia hic homo peccator est.* Attende defendentis libertatem: *Scimus, quia peccatores Deus non audit.* Nisi esset hic a Deo, non poterat facere quidquam. Nondum noverat eum esse Deum, et tanto zelo ejus honorem tuetur. Quid tu agis, qui Deum per fidem nosti? Non timet auctoritatem. Quam facile tu ob respectus humanos desistis a bono, pateris injurias Dei! etc.

DOMINICA XX. POST TRINITATEM.

ILLUMINATUS EJICITUR E SYNAGOGA, ET A CHRISTO
RECIPITUR.

I. *Et ejecerunt eum foras.* (Joan. 9.) Causa fuit defensio Christus. Sic qui pro virtute, pro Christo stat, non admittitur, vel non gratus est dyscolis; quia non

convenit genio, non consentit sermonibus, et levitatibus eorum. Visne pro doctrina Christi, pro regula, pro virtute stare? debes ergo ad hanc injuriam te resolvere. Dyscoli te fugient; sed quid tum? Deus te colliget.

II. *Cum invenisset eum JESUS, dixit ei: Tu credis in Filium Dei. Respondit ille: Quis est, Domine, ut credam in eum? Et dixit ei JESUS: Et vidisti eum, et qui loquitur tecum ipse est. At ille ait: Credo, Domine. Et prociens adoravit eum. (Ibid.) Cyril. Alex. 1. 6. in Joan. cap. 10. Cum primum ignominie nota pro Christo affectus, protinus se illi Christus presentem ostendit, et illuminat eum interne. Sit hoc tibi solatio, si propter virtutem exosus es.*

III. *Et dixit JESUS: In judicium ego in hunc mundum veni, ut qui non vident, simplices, rudes, et despecti, videant, per gratiam meam illuminati: et qui vident tumida quadam sapientia, non videant coelestia, quae abscondit a sapientibus, et revelat parvulis. Christus ergo discernet, an, et quid videas. Ambis interim videre divina? debes non videre, non aestimare terrena.*

FERIA II.

CHRISTUS EST OSTIUM.

I. *Ego sum ostium ovium. (Joan. 10.) Corpus ostio grandius non ingreditur per ostium: detruncanda sunt, quae excedunt, ut immitti possit. Humilis porta superbium verticem non admittit. Ostium, quo ad vitam penetres, est Verbum abbreviatum. Quomodo intrabis, qui ambulas in magnis, et in mirabilibus super te? Con-*

forma te ergo humili portæ, et non exalta animam tuam.

II. *Per me si quis introierit, salvabitur.* (Ibid.) Nulla certior ad salutem porta, quam per humilitatem Christi JESU. Hic humiliavit semetipsum, propterea exaltavit eum Deus. Ingredietur meditando divinitatis arcana, quæ Deus non revelat, nisi parvulis. Et egredietur imitando ejus vitam, quæ tota fuit humilis, et contempta: et pascua inveniet: cum, ut ait Greg. I. 1. Regist. c. 16, intus mentem devotionibus impinguat, et foris se piis operibus satiat.

III. *Ego veni, ut vitam habeant, et abundantius habeant.* (Joan. 10.) Ad quid factus est homo Filius Dei? Ad quid exinanivit semetipsum? ut vitam habeas animæ. Humilitate ergo Christi constat vita tua. Sed non satis est, quod ipse pretium posuerit, ut vivas: ut abundantius vitam habeas. Vult, ut de tua quoque adjicias, et, ut interpretatur Bonaventur, quotidie magis, ac magis crescas. Non crescis autem nisi humilitas Christi transeat in tuam. An putas, quod non meretur brevem humiliationem æternitas?

FERIA III.

CHRISTUS PASTOR BONUS.

I. *Ego sum pastor bonus.* (Joan. 10.) Qui ovis est Christi, tres habet hostes: *Lupum*, rapacem dæmonem; *Mercenarium*, fallacem mundum; et *Furem*, latentem amorem proprium. Quantis isti te impetant! sed habes pastorem bonum, qui te protegit, JESUM. Patitur hostes tuos: sed ut tu vincendi occasionem habeas, ille te coronandi. Ille te, et tecum pugnat. Si vinceris,

non est victoris virtus, sed tuum vitium. At pastor bonus bonam quoque ovem postulat. Esne tu talis? mitis, patiens, mansueta, etc.

II. *Et cognosco oves meas . . . : Et animam meam pono pro ovibus meis.* (Ibid.) Dux sunt hæ notæ boni pastoris. 1. O quantum solatium animæ, in quacunque difficultate, si vere credat et dicat: Novit me Pastor meus! Novit me, qui novit omnia: agit mecum, ut agendum novit, tam sapienter, et provide, quam res postulat. Hinc ergo me ejus providentiæ resigno. 2. Quis animam suam pro te posuerit, expende, et nota amorem; et si non es lapis, amorem redde.

III. *Oves meæ vocem meam audiunt; . . . et sequuntur me.* (Ibid.) Ovium Christi duplex est nota. Audis vocem ejus? etiam te ad dura vocantis? Quid si dicat: *Ecce ego mitto vos, sicut oves, in medio luporum?* (Matth. 10.) Si times, si refugis: non es ovis Christi. Sequerisne eum? Quid si ducat ad arida pascua? dicisne: *Dominus regit me, et nihil mihi deerit.* (Psal. 22.) Quid si ducat te ad macellum; paterisne tanquam ovis ad occisionem duci? Aliter non eris ovis Christi.

FERIA IV.

IN ENCÆNIIS VOLUNT JUDÆI CHRISTUM LAPIDARE.

I. *Circumdederunt eum Judæi* (Joan. 10), tanquam vituli multi, et tauri pingues. Et dicebant (non veritatem inquirendo, sed insidiando, inquit Beda): Quousque animam nostram tollis? si tu es Christus, dic nobis palam. Quæ perversitas? cum verbis erudiuntur, dicunt: Quod signum ostendis nobis, quod hæc facis? (Joan. 2.) Cum operibus ejus virtus demonstratur,

dicunt: *Si tu es Christus, dic nobis palam.* Sic operibus clamantibus ad verba, verbis ad opera confugiunt. Sed nec verbis credunt, nec factis. Quid aliud facio, qui nec doctrinam Christi sequor, nec exempla?

II. *Respondit eis JESUS: Opera, quæ ego facio in nomine Patris mei, hæc testimonium perhibent de me.* (Joan. 10.) Quis quisque sit, efficacius non probat, quam factis. *Testimonium a rebus,* ait Chrysost. hom. 37. in Matth. *credibilius est testimonio, quod est a verbis.* Itaque ex factis vult nosci Christus, qui exhibet ea signa, quæ nemo alius facere potest. Quid de te loquuntur opera tua? Quam metuo, ne tibi objiciat Deus: *Non invenio opera tua plena.* (Apoc. 3.) *Religiosi factis non verbis sumus.* (S. Cyrill.)

III. *Sustulerunt ergo lapides Judæi, ut lapidarent eum.* (Joan. 10.) Postquam illum audiverunt: *Ego et Pater unum sumus.* Causam prætexunt zelum vindicandi blasphemiam, quam ipsi blasphemi Deo imputant; reipsa est odium, et invidia, quæ illos obcæcabat. Quam dolosæ sunt passiones, quæ ipsas virtutes in suum obsequium trahunt. Sic actus humilitatis depravat superbia, zelum iracundia. Vide, ne tibi imponent. Ideo actiones tuas omni passione depura.

FERIA V.

MISSIO LXXII. DISCIPULORUM.

I. *Designavit Dominus alios septuaginta duos, et misit illos binos ante faciem suam.* (Luo. 10.) Magistri oculus conservat attentum discipulum. In ejus facie nihil sui muneris negliget. Ambulandum tibi est in præsentia Dei. *Et dicebat illis: Messis quidem multa, operarii*

autem pauci; ut unus plurium defectum suppleret: et tu disceres, dum plura potes, omnia illa velle, ac libenter suscipere pro Deo. Rogate ergo Dominum messis, ut mittat operarios. Non vult otiosos. Otiosus autem in parte es, si cum plura potes, aliqua detrectes. Mitti vult operarios, non sibi deligere locum, procurare, aut extorquere munus. Expecta ergo et tu, ut per obedientiam mittaris, non vero, quo mittaris, delige. Si deligis, in teipso stas; si mittaris, in Deo. Utrum vis?

II. *Ite: ecce ego mitto vos, sicut agnos inter lupos (Ibid.): non sicut agnos ad amœna sensui pascua. Theophyl. hic; Prædicit eis persecutiones, ne si repente in talia inciderent, magis turbarentur. Quid tibi animi ad ejusmodi missiones? certus es difficultatum, sed certus etiam es ingentis gloriæ Dei. Utrum apud te præponderat? Interim ut assuescas gravibus, tolera minora.*

III. *Qui vos audit, me audit, et qui vos spernit, me spernit. (Ibid.) Qui a Christo mittuntur, ejusdem auctoritate muniuntur. Ut Legati personam sui Regis repræsentant. Agnosce hanc auctoritatem in prælatis tuis, et promptius, ac hilarius obedies. Quod enim difficilem tibi reddit obedientiam, est, quod pure hominem jubentem aspicias. Nam si Deum ipsum ea mandantem videres, et audires, nonne facilius obsequeris?*

FERIA VI.

REVERTUNTUR A MISSIONE LXXII.

I. *Reversi sunt septuaginta duo cum gaudio dicentes: Domine, etiam dæmonia subjiciuntur nobis in nomine tuo. (Luc. 10.) Etsi non superbiant de ejectis spiriti-*

bus, qui hoc nomini et gratiæ Jesu attribuunt; tamen aliquem vanitatis saporem intervenisse, quod ad hæc opera idonei visi sint, tradit Greg. 1. 3. moral. c. 4. Etiam in piis, et sanctis suboriri solet complacentia de munere bene gesto pro Dei gloria. Sed sicut Deo debes, quod gesseris, ita quod te ad gerendum elegerit: ut tibi nulla, Deo omni ex parte cures. satisfacere. Nec si dæmonia passionum tuarum subjiciantur tibi, tuum est; sed totum Dei.

II. *Videbam satanam sicut fulgur de cælo cadentem.* (Ibid.) Exultantes vanitate discipulos memoria cadentis Luciferi corrigit; non quod delicto sint pares; sed quod eos velit etiam a minima vanitatis umbra abesse. Idipsam cum se erigit superbia, aut de donis tibi concessis complacentia, tibiingere: *Videbam satanam cadentem.* Adde, unde? *de cælo.* Quid tu firmum speres in terra? Quis? Nobilissimus Angelorum. Et in te tolerabitur? Quomodo? *sicut fulgur.* Vix sumpsit cogitationem, adfuit poena. Nullum peccatum velocius punit Deus, quam superbiam.

III. *In hoc nolite gaudere, quia spiritus vobis subji-
ciuntur. Gaudete autem quod nomina vestra scripta
sunt in cælis.* (Ibid.) Gratiae gratis datæ dicendi, docendi, ingenii, agendi cum proximo, etc. etiam reprobis conceduntur. Quid est, quod de iis exultes, quæ te in æternum perdere possunt? Vena veri gaudii de cælo est, ubi solum est verum bonum. Si nomen tuum in libro vitæ reperiās, tum exulta: quia es cum perenni bono. Quod tu gaudium quæris? an æternum? vide quid ames. Gaudium enim amorem consequitur.

SABBATO.

QUÆSTIO LEGISPERITI, ET RESPONSIO CHRISTI.

I. *Quidam Legisperitus surrexit, tentans illum. . . . : Magister, quid faciendo, vitam æternam possidebo?* (Luc. 10.) Etsi dubio animo proposita, tamen ad praxim optima quæstio. Utinam hæc tibi quotidiana sollicitudo! sed nota: *quid faciendo*: non speculando: nec major sit tibi cura sciendi, quam agendi: non vacuis desideriis suspirando, *sed faciendo*: operibus enim ad cælum itur. Indignus siquidem cælo est, qui cælum non desiderat, et pro eo comparando non operatur.

II. *At ille dixit. . . . : In lege quid scriptum est?* (Ibid.) Ad legem remittitur quæstionis solutio. Si tibi eadem vitæ æternæ est, quid facias in lege Dei, in consiliis, in bonorum exemplis, et consideratione status tui reperiēs. Quantum desiderium est vitæ, tantum debet esse et viæ tenendæ. Si aliam viam ambulas, quam præcepta, et mandata ostendunt, quomodo dicam te cælum desiderare? Vide ergo ut accurate ea observes. Verum enim est: *Quicumque hanc regulam secuti fuerint, pax super illos.* (Gal. 6.)

III. *Ille respondens dixit: Diliges Dominum Deum tuum, ex toto corde tuo, ex tota anima tua, et ex omnibus viribus tuis, et ex omni mente tua; et proximum tuum sicut teipsum. Dixitque illi: Recte respondisti: hoc fac, et vives.* (Luc. 10.) Approbat responsum Christus: ergo id agendum est, quod respondit Legisperitus. Vide ergo titulos amandi: *Dominum: Deum: Tuum.* Vide modum: *ex toto corde, tota anima, etc.*

Hoc fac. Facisne? nihil aliud est in corde tuo, quod ames? non vanitas placet? non tuipse tibi? etc.

DOMINICA XXI. POST TRINITATEM.

PARABOLA DESCENDENTIS IN JERICO.

I. *Homo quidam descendebat ab Hierusalem in Jericho.* (Luc. 10.) In hoc homine miserum peccatoris statum intueri. *Descendit ab Hierusalem*, seu divinorum gustu, *in Jericho*, seu instabilium voluptatem. *Incidit in latrones*, dæmones, et concupiscentias suas. *Despoliant eum gratia*, et donis supernaturalibus. *Plagas imponunt*, intellectui cæcitatem, voluntati horrorem boni. *Semivivum relinquunt* cum sola, et informi fide. *Expende hæc vulnera*, fortassis aliquando tua: et si sapis ab Hierusalem et divinorum tractatione non descende in Jericho, ad affectum terrenorum. Hinc enim omnium malorum origo.

II. *Accidit autem, ut Sacerdos descenderet eadem via: similiter et Levita.* (Ibid.) Vident semimortuum, et prætereunt. *Transit Samaritanus.* In hoc Christum tui misertum concipe. *Vidit te, et misericordia motus est*, etiam dum inimicus esses. *Appropians* sua gratia; *alligavit vulnera* intellectus per lumina; voluntatis per desiderium boni. *Infudit oleum veniæ et vinum acre* contritionis, et timoris: *et imposuit te in jumentum* gratiæ te portantis; *et duxit in stabulum* suarum ovium: *et curam* tui egit divina sua providentia. Agnosce tuam miseriam, et Dei misericordiam, cui præsentem debes sanitatem.

III. *Altera die protulit duos denarios.* (Ibid.) Amoris et potestatis. *Dedit eos stabulario.* Pastoribus Ec-

clesiæ. Commendavit illis sancium. *Curam illius habe.* Ne sinas fratrem a Christo redemptum, a peccatis per poenitentiam convalescentem, rursus in mortem recidere; sed, e contrario precibus et sacramentis, increpatione et exhortatione, amore pariter et patientia, sic fove, ut cum redierit Christus plene sanatum inveniat. Curam tibi demandatam sine dubio ille requireret.

FERIA II.

CHRISTUS EXCIPITUR A MARTHA.

I. *Intravit JESUS in quoddam castellum, et mulier quædam Martha nomine, excepit illum in domum suam.* (Luc. 10.) Sciebat illa Christum Judæis exosum, et ad mortem quæri; non timet tamen eum recipere, et affectum ostendere. Talis debet esse in Christum affectus, qui nullo periculo frangatur. Sed quam facili metu tu recedis! Times, *ubi non erat aut esse non debebat timor.* (Psal. 13.) Times perdere gratiam hominis, et cur non Dei, qui potest et corpus et animam perdere in gehennam? (Matth. 10.)

II. *Et huic erat soror, nomine Maria, quæ etiam sedens secus pedes Domini, audiebat verbum illius.* (Luc. 10.) At, ut ait August. serm. 27. de verb. D. *Quanto humiliter sedebat, tanto amplius capiebat.* Vis doctrinam Domini? *Sede*, in quiete spirituali: *ad pedes Domini* per humilitatem. *Confluit enim aqua*, ait idem, *ad humilitatis convallem.* *Audiebat*: ad obedientiam promptam significandam. S. Bern. ser. de Assumpt. *Sedens audiebat ad obedientiam Præceptoris ad utrumlibet parata.* Ita ergo vacandum divinis, ut non minus promptus sis ad opera vitæ activæ.

III. *Martha autem satagebat circa frequens minis-*

terium. (Ibid.) Satagere, est *satis agere*. Satis agit, qui id agit, quod agendum est. Unum corpus sumus, multa membra. Singula suum agunt. Hic aliis præpositus est; oculus est: non satis agit, si agat, quod manus debet; si in singulorum officia inolet, quasi nihil agatur bene, nisi ab ipso. Illi linguæ sunt, ut Doctores, Concionatores: non satis agunt, si agunt, quod capitis est, si superioritatem sibi arrogent. Quodcumque tu sis membrum, in quocunque officio: hoc age, quod agendum est, et satis agis.

FERIA III.

MARTHA QUERITUR DE SORORE, CORRIPITUR A DOMINO.

I. *Quæ (Martha) stetit, et ait: Domine, non est tibi curæ, quod soror mea reliquit me solam ministrare?* (Luc 10.) Queritur et de sorore, quod non serviat, et de Domino, quod non jubeat. Agit eorum personam, qui vitæ activæ intenti comparant se cum aliis, qui cum proximo minus operantur, vel quia non possunt, vel quia non licet. Hinc murmura: Cur non et iste id agat? Cur ego? Ut hoc evites, cogita: Domino sum curæ, quocunque occuper: sed et alter est illi curæ, etsi hoc non occupetur. Solus debes hoc agere? quid tum? etiam Dominus solus torcular calcavit. Et quo tu es melior?

II. *Et Respondens dixit illi Dominus: Martha, Martha, sollicita es, et turbaris erga plurima.* (Ibid.) Servit Domino Martha, sed cum sollicitudine, et turbatione, ex qua etiam Dominum arguit. Id vero Domino placere non potest. Turbatus animus non dat considerationi locum. Unde effundit quædam prætextu confidentiæ,

quæ non sunt hujus temporis, loci, aut personæ, aut non hoc modo dicenda. Sic ergo age, quidquid agis, ut nunquam turberis. Præmeditatio agendorum, aut dicendorum turbationem tollet.

III. *Porro unum est necessarium.* (Ibid.) Unum edulii genus pro corpore sustentando intelligunt S. Hier. et Greg. quasi dicat Dominus, supervacaneam esse curam plura parandi. Unum edulii genus pro anima, contemplationem Dei interpretatur Cassianus coll. 1. c. 8. Cujus tibi pascendi potior cura est? corporis? an animæ? At certe animæ potior esse debet. Ita enim Dominus probat optimam partem a Maria electam. Vide ergo, quam accurate spiritualia, tanquam pars optima, sint peragenda.

FERIA IV.

CHRISTUS A PHARISÆO INVITATUS HYPOCRISIN REPREHENDIT.

I. *Rogavit illum quidam Phariseus, ut pranderet apud se: et ingressus recubuit. Phariseus autem cœpit intra se reputans dicere, quare non baptizatus esset ante prandium.* (Luc. 11.) Et quod tandem delictum est, quod Christus accubiturus manus non laverit? Cur non excusat fama, quæ de Christo erat apud omnes? Superba suiipsius æstimatio sinistrum de Christo judicium ingessit. Qui bonus est, et humilis, omnia alterius acta in bonum interpretatur. Dic, quid tu agis? Nonne facile judicas? Nonne ex culice facis elephantiem? Nonne ab externis non malis, arguis internum malum? sed quis tibi revelavit, quæ soli Deo patent?

II. *Et ait Dominus ad illum: Vos Pharisei, quod deforis est calicis, et catini, mundatis; quod autem in-*

tus est vestrum, plenum est rapina, et iniquitate. (Ibid.) Non damnat externam munditiem, dum moderata sit, sed majorem curam vult internæ haberi. Cujus tibi potior cura est? conscientiæ, an cubiculi? animæ, an vestis? Calceum attendis, ne luto intamines, animæ vero quam es incurius?

III. *Stulti, nonne qui fecit quod deforis est, etiam quod deintus est, fecit?* (Ibid.) Prævenit objectionem, quæ fieri poterat: externam munditiem in lege a Deo mandatam esse. At non minor est Deo cura internorum. Non rejicit externos virtutum actus, humiliationem, silentium ad injurias, etc. sed vult ea ab interno prodire, alias sunt sine anima, et mortua opera. Non sis pictor, qui solam actionibus tuis apparentiam tribuas: sed adde insuper, *de corde puro, et conscientia bona, et fide non ficta.* (1 Tim. 1.)

FERIA V.

RENUIT CHRISTUS ESSE JUDEX INTER DUOS FRATRES
DISSIDENTES.

I. *Ait ei quidam de turba: Magister, dic fratri meo, ut dividat mecum hæreditatem.* (Luc. 12.) Satis probat affectum ad terrena, qui ob hæc legem charitatis infringit, et cum fratre dissidet. De hæreditate æterna cum JESU agendum erat, quam venit nobis parare, et agit de terrena. Quod quis amat, etiam quando cum Deo agendum est, volvit. Unde tuæ in orationibus evagationes? nisi quia, ubi affectus est, illuc rapit cogitationem. Tolle affectus pravy, tolles evagationes.

II. *Homo, quis me constituit judicem, aut divisorem super vos?* (Ibid.) Hier. in c. 13. Luc. *Non digna-*

tur Christus iudex esse litium, et arbiter facultatum. Quare? nonne opus erat bonum, asserere cuique, quod suum est? aut fratres reconciliare? Ad finem suum attendit. Ideo ait idem Ambr. Terrena declinat, qui propter cœlestia descenderat. Disce alienis a tua vocatione negotiis te non implicare. Qui se Deo addixit, illi se probare debet, ideo enim se illi tradidit. Nemo militans Deo, implicat se negotiis secularibus. (2 Tīm. 2.) Non tibi blandire titulo prudentiæ, aut charitatis; nec prudentia nec charitas est, ut agas, quod non est tuæ vocationis.

III. Videte, et cavete ab omni avaritia: quia non in abundantia cujusquam vita ejus est. (Luc. 12.) Quam errat mundus! Beatum dixerunt populum, cui hæc sunt (Psal. 143): Christus negat in horum abundantia esse vitam, aut felicitatem. Felicior vita est, ubi animus inordinatis affectibus liber est. Reliquisti semel omnia, ut liber esses? vide ne, qui magna reliquisti, ungulis affigas animum! Non inde affectum æstima pravum, quod ampla desideret, aut amet; sed inde, quod te a Deo avertat. Quid interest sive magno, sive parvo avoceris? imo insanius est parvo.

FERIA VI.

DE DIVITE AVARO.

I. Hominis cujusdam divitis uberes fructus ager attulit. (Luc. 12.) Vide in hoc homine misérias quas adferunt divitiæ. Cogitabat intra se: quia non habebat amicum, cui confideret: dicens: Quid faciam; ecce quam animo anxius! quia non habeo; vox pauperis ista; quia avarus nunquam habet satis: quo congregem fructus meos; sollicitudo congregandi, quod adhuc pōtest injuriis cœl

destrui. *Hoc faciam : destruam horrea mea, et majora faciam.* Ecce instans labor ædificandi, et destruendi. At quod pessimum est, nec unam cogitationem bonam sumpsit, vel Deo gratias agendi, vel iis ad gloriam Dei utendi. Quam felix tu, quem Deus his malis eripuit! quas non debes Deo tuo grates! Compatere iis, qui pari avaritia torquentur.

II. *Dicam animæ meæ.* (Ibid.) Nota hic errores. *Multa bona habes.* Bona vocat, quæ nomen non merentur. Vocat animæ bona, quæ ejus sunt perditio. *Posita in multos annos :* cum illa aut momento eripi possint, aut ipse illis. *Requiesce :* quietem suam in illis ponit, in quibus non est nisi labor, et afflictio. *Comede, bibe, epulare ;* tanquam pecus easdem escas ponit animæ, quæ sunt corporis. Vide, quibus amoribus terrenorum amor hominem involvat, ut merito iudicio Dei *stultus* vocetur! *Stulte, hac nocte, etc.* Hinc concludere, quanto magis accedis affectu ad terrena, tanto magis es stultus : tanto sapiens magis, quanto recedis.

III. *Dixit autem illi Deus : Stulte, hac nocte animam tuam repetent a te.* (Ibid.) Ecce momentum, quod claudit omnia. *Hac nocte ;* ubi sunt anni plurimi, quos designabat? *Quæ autem parasti, cujus erunt?* Non sumes tecum. Quod congregasti, cedet alteri. Nudus ergo tu remanebis, qui eorum, quæ animæ prosint, nihil congregasti. *Sic est, qui thesaurizat, et non est in Deum dives.* Alio tu igitur mentem converte, ut sis dives in Deum gratia, ac bonis operibus. Vide ne compares pauper et miserabilis.

SABBATO.

QUOMODO EXPECTANDUS DOMINUS IN SUPREMAM
HORAM.

I. *Sint lumbi vestri præcincti* (Luc. 12) : et per continentiam castitatis, et per constrictionem appetituum, ne ad terrena defluant; sic enim, ut talaris vestis, pedes animæ impediunt, quo minus viam cœli expedite gradientur. *Et lucernæ ardentes* bonæ doctrinæ, et sanctorum luminum, non tantum in intellectu, ut cognoscatis; sed etiam *in manibus vestris*, ut opere exerceatis. *Et vos similes hominibus expectantibus Dominum suum*, quasi jamjam pulsantem fores: *Dominus enim prope est.* (Philipp. 4.) Vide, quid in te horum desideretur. Pendet anima per inordinatos affectus, quam sæpe luto terrenorum fœdas. Habes lucernam intellectus, sed non lucentem charitate. Habes lumina veritatum practicarum, sed non in manibus, non operibus expressarum. Non expectas Dominum tuum, quia in tepore tuo dormis. Miser, quid facies, si hoc momento compareat Dominus?

II. *Ut cum venerit, et pulsaverit, confestim aperiant ei.* (Luc. 12.) Nota vigilantis servi est, qui ut pulsantem Dominum audiat, nullum tumultum patitur: qui aurem portæ intentam habet, et illico Domino aperit; qui omnia parata habet, ut non tum primum debeat aut lucernam accendere, aut necessaria parare. Estne ita anima tua constituta, conscientia ordinata, domus interior meritis, et virtutibus instructa? si ita quidem, beatus es. *Beati enim servi illi, quos cum venerit Dominus, invenerit vigilantes.* Si vero vixisti futurorum incurius, somno torporis oppressus, nunc tandem evigila.

Omne momentum trahit periculum, et a momento pendet æternitas.

III. *Hoc autem scitote, quoniam si sciret Paterfamilias qua hora fur veniret, vigilaret utique, et non sineret perfodi domum suam. (Ibid.) Fur observat horam, qua ipse non observatur. Si non omni hora vigilas, nulla satis vigilas: quia illam observat, qua tu non vigilas. Adveniet autem dies Domini, ut fur. (2 Pet. 3.) Ecce Judeus ante januam assistit. (Jac. 5.) Ergo et vos estote parati, quia qua hora non putatis, Filius hominis veniet. (Luc. 12.) Non mirare, quod furis nomen assumat Deus: tui gratia id facit, ut cautum reddat. Dedisti metuentibus te significationem, ut fugiant a facie arcus. (Psal. 59.)*

DOMINICA XXII. POST TRINITATEM.

PARABOLA FICULNEÆ INFRUCTUOSÆ.

I. *Arborem fici habebat quidam plantatam in vinea sua, et venit quærens fructum in illa, et non invenit. (Luc. 13.) Tu es arbor illa plantata in vinea clericalis status, aut Ecclesiæ. A te quærit Dominus fructum conformem tuo statui. Ut enim arbor quævis fructum reddit juxta genus suum, ita Deus non alium a te ructum quærit, quam si sit juxta vocationem tuam. Quos ergo fructus protulisti hactenus? quam paucos? plus foliorum, aut apparentiæ fuit in te, quam operum. Vestis te clericum magis probavit, quam vita. Nihil invenit in te Deus. O miser! Itane in posterum dimittes famelicum JESUM?*

II. *Dixit autem ad cultorem vineæ: Ecce anni tres sunt, ex quo venio quærens fructum in ficulnea hac, et*

non invenio : succide ergo illam ; ut quid etiam terram occupat ? (Ibid.) Quot annos expectavit Dominus, ut fructum faceres ? tot, quot vitæ dedit, quot religionis. Quoties venit per monita, per inspirationes, et gratias, quærens, et monens, ut fructum feras ? Et usque in hanc diem es idem, qui fuisti, nihilo teipso melior. Quanta Dei tui in te patientia ! Quanta in te sterilitas ! Nonne potuit tibi dicere : *Ut quid terram occupat hanc tam sanctam, in qua alius uberrimos fructus ferret ?* Quid si dicat : *Mors, succide illam ; non est digna, quæ terram occupet.*

III. *At ille respondens dicit. . . : Domine, dimitte illam et hoc anno, usque dum fodiam circa illam, et mittam stercora : et siquidem fecerit fructum : sin autem in futurum succides eam.* (Ibid.) Agit hic cultor boni Præpartes. Amat ficulneam, seu subditum, pro quopositi deprecatur : vult ulteriorem habere patientiam. Vult circa illam fodere leni increpatione, et admonitionibus ; vult mittere stercora, mortificando si opus, humiliando, ad suæ turpitudinis cognitionem inducendo, in spem reddendi fructus ; sed quorsum cultor, si culturam non admitteres ?

FERIA II.

MULIER, DECEM ET OCTO ANNIS INCURVATA, SANATUR.

I. *Ecce mulier, quæ habebat spiritum infirmitatis annis decem et octo : et erat inclinata, nec omnino poterat sursum respicere.* (Luc. 13.) In hac considera in terram pronas animas, quæ oculos suos statuerunt declinare in terram. (Psal. 16.) Quarum affectus solum terrena sapiunt. Quo fit, ut oculos cogitationum ad æterna et divina non erigant. Quid infelicius hoc

homine? sed quot tu annos in hac infirmitate laborasti? quam parum de Deo cogitasti? quam immersus fuisti in limo profundi, deprimentibus te passionibus, quarum impetu ferebaris! O si nunc saltem erigaris!

II. *Quam cum videret* JESUS, *vocavit eam ad se, et ait illi mulier, dimissa es ab infirmitate tua.* (Luc. 13.) Hæc est benignitas JESU, nos sua gratia vocantis, et vota nostra prævenientis. Non dimittimur ab infirmitatibus passionum, nisi vocati accedamus ad JESUM per imitationem. *Et imposuit illi manus, et confestim erecta est.* Semel tantum tactam esse a JESU suffecit, ut erigeretur. At quoties te tetigit manus Domini, per externas internasque afflictiones, et nondum te erigis ad divina? quoties te toto suo corpore, et sanguine tetigit in Eucharistia, et adhuc terrena sapis?

III. *Respondens autem Archisynagogus* indignabatur prætexens violationem Sabbati. (Ibid.) Dominus autem ostendit posse curari citra violationem Sabbati? siquidem et asinus in Sabbato ad aquatum ducitur. Prætexit Sabbati cultum, reipsa invidet gloriæ Christi. Imitaris Archisynagogum, si larva virtutis tua tegis vitia; si ratione defendis; si externe virtutem præ te fers, interne tuo commodo servis.

FERIA III.

PHARISÆI SUADENT CHRISTO FUGAM.

I. *Accesserunt quidam Phariseorum, dicentes: Evi, et vade hinc, quia Herodes vult te occidere.* (Luc. 13.) Politicum hoc Phariseorum inventum. Simulant amicitiam in Christum, quem perditum vellent. Gravis illis erat gloria Christi, et plausus, quem a populo ferebat. Ideo sub alio prætextu fugam suadent. Bene

agenti ferenda est invidia. Ob hanc jubeberis aliquando inde abesse, ubi bene es operatus; credere officium, quo gloriam Dei promovisti. Quin et magnorum odium prætexetur. Quomodo ad hæc es dispositus?

II. *Et ait illis: Ite, dicite vulpi illi: Ecce ejicio dæmonia, et sanitates perficio.* (Ibid.) Quasi dicat: Quod mei est muneris facio: hinc Herodem non metuo. Impenetrabile scutum contra omnes persecutiones, est, agere quod muneris est, et vocationis tuæ. Quid facies inter odia, et calumnias? *Ejice dæmonia* passionum tuarum, ut tunc *nulla tui dominetur iniquitas*. Quid facies oppressus invidia? *perfice sanitates*, hoc est, a sana mente non discede, ut quid indignum agas, aut loquaris.

III. *Verumtamen oportet me hodie, et cras, et sequenti die ambulare.* (Ibid.) Ecce in ipso metus objectu constantiam Christi. Perseveraturum se ait, quidquid periculi obviet. Quid tu ais, ubi molestiæ occurrunt? non petis mutare locum, non munus, ut eas declines? Hocne vero est ambulare in via virtutis, quæ tentatione perficitur! Et cujus id virtutis est? Si ad fundum inspicias, est amoris proprii, est animi suorum commodorum amantis.

FERIA IV.

SANATUR HYDROPICUS.

I. *Et factum est, cum intraret JESUS in domum cujusdam Principis Phariseorum Sabbato manducare panem, et ipsi observabant eum.* (Luc. 14.) Cur fit eorum conviva, quorum novit malitiam? Ut eis prosit instruendo. Ita potius consulebat alieno bono, quam suo. Quid tu agis inter eos, qui tibi minus bene afficiuntur? non declines?

non evitas? *Observabant eum, et censurabant acta. Esto paratus observari ab omnibus, et in omnibus; alias non observabis omnia, quæ observanda sunt. Non enim observabis ocharitatem, quæ patiens est, benigna est, et omnia suffert.*

II. *Ecce homo quidam hydropicus erat ante illum. (Ibid.) Teipsum cum S. Aug. 2. quæst. Evang. in hoc hydropico considera. Hydropem habes concupiscentiam. In hanc quo es indulgentior, eo evadit dirior. Quo enim cedis magis, magis invalescit. Utinam expertus non esses! Vide, quanto studio sic cohibenda. Si tui non fuerint dominati, tunc immaculatus eris, et emundaberis a delicto maximo. (Psal. 18.)*

III. *Jesus dixit ad Legisperitos, et Phariseos: Si licet Sabbato curare? (Luc. 14.) Prudens quæstio antequam opereris: Si licet? Ipse vero apprehensum sanavit eum, et dimisit. Apprehendere, est suum facere. Sedul. l. 4. Paschal. c. 13. Festinat hominem curare, quem magis suum esse desiderabat. Nemo est animo sanus, nisi eum Christus suum faciat. Vult et te suum facere: cur reluctaris? cur mavis esse tuus?*

FERIA V.

CHRISTUS DEDOCET PHARISÆOS AMBITIONEM.

I. *Cum invitatus fueris ad nuptias, non discumbas in primo loco. (Luc. 14.) Arcetur hoc aphorismo prioris loci, aut honoris appetentia, eo argumento, quod eam sequatur confusio ex justa alterius prælatione. Cui te præponis, is tibi iudicio Dei antefertur. Et merito: quia tu tibi Christum postponis. Absit, inquis. Imo facis, si te non omnibus postponis. Christus se omnibus postposuit; novissimus virorum. Abjectio plebis. Ergo*

si vel uni te anteponis, anteponis te Christo, qui se eidem postponit. Igitur merito is cui te præponis, iudicio Dei tibi antefertur, qui *novissimum virorum omnibus præposuit.*

II. *Cum vocatus fueris . . . , recumbe in novissimo loco.* (Ibid.) Aphorismus hic ad humilitatem spectat. Eum tibi locum suadet Christus, quem ipse elegit: *Elegit autem abjectus esse, et semetipsum exinanivit.* Non velles quam vicinissimus esse Christo? Ergo debes te infra omnes demittere, quia is se post omnes reposuit.

III. *Omnis, qui se exaltat, humiliabitur; et qui se humiliat, exaltabitur.* (Ibid.) Alius est ordo mundi, alius Dei. Quo quis inferior est in ordine mundi, eo superior est in ordine Dei, et e converso. Christus in ordine mundi postremus est, in ordine Dei primus. Igitur quantum ad Christum in ordine hominum te depressisti, tantum in ordine Dei cum eo exaltaberis. Unde ergo cæcitas tua, qua non vis ex postremis esse? Quid amabilius, quam esse Christo propinquum? Responde tibi, et erubescere.

FERIA VI.

PARABOLA DE OVE PERDITA.

I. *Erant appropinquantibus ei Publicani, et peccatores, ut audirent illum. Et murmurabant Pharisei . . . dicentes: Quia hic peccatores recipit, et manducat cum illis.* (Lue. 15.) Quam oppositus est fastui Pharisæorum spiritus Christi! Illi superbe despiciunt, et vitant peccatores, tanquam immundos; Christus eos allicit, et blande excipit. Uter in te spiritus dominatur? Murmurant, quod peccatores recipiat. Quam essemus miseri,

si hoc non faceret! Si te non recepisset, in qua abyssu vovereris?

II. *Et ait ad illos parabolam istam (Ibid.), qua suum institutum, et finem explicat: et sic causam reddit, cur peccatores recipiat: Homo quidam (ipse Christus) ex centum ovibus, sive ex omnibus creaturis rationalibus tum in cœlo, tum in terra, unam perdidit, nempe hominem, et te per peccatum. Dimisit nonaginta novem, nempe Angelos: ivit ad illam quæ perierat, scilicet ad te: quæsiuit te, quot angustiiis, et doloribus? per quæ tormenta sua? quam arduas vias ivit a stabulo usque ad crucem! Invenit te, sumpsit te in humeros suos, et deportavit te in hoc ovile, in quo vivis. Agnosce, quam turpiter erraveris: quam sequendo unam herbulam voluptatis, in immania præcipitia deveneris. Agnosce tui Jesu benignitatem, et amorem, qui te quæsiuit, inventam in hoc ovile detulit. Absit, ut post-hac erres.*

III. *Et veniens domum convocat amicos, et vicinos, dicens: Congratulamini mihi, quia inveni ovem meam, quæ perierat. (Ibid.) O bonitas Jesu mei! Ego convocare deberem omnes creaturas, ad gratulandum mihi, quia inventus sum, et vitam recepi: ille sibi gratulatur, quasi me invento lucrum reciperet. Ah! si tantum gaudium habet Deus te invento, noli te ei iterum subtrahere; imo vero te ipsum denuo illi dona.*

SABBATO.

PARABOLA DE FILIO PRODIGO.

I. *Homo quidam (Deus) habuit duos filios; justos et peccatores; et dixit adolescentior ex illis, peccator: Pater, da mihi portionem substantiæ, quæ me contingit*

(Luc. 15.), talenta naturæ et gratiæ, quæ bonis, et malis Deus distribuit. *Et divisit illis substantiam.* Dat enim unicuique ipse fine optimo, ut eis ad vitam æternam utamur. Seu justus, seu peccator sis, quanta accepisti a Patre tuo? quæ dona naturæ? quantum cumulum gratiarum? si alteri ea contulisset, quæ non præstitisset? quid tu illis agis?

II. *Et non post multos dies* (Ibid.): neque enim peccator diebus multis a peccato abstinet; *adolescentior filius peregre profectus est*, procul a patria cœlesti, procul a Patre Deo, *in regionem longinquam*, ut quo remotior esset a patre, eo licentiosius viveret, nec reverentia oculorum patris refrænaretur. *Et ibi dissipavit substantiam suam*, gratiam, dona supernaturalia: intellectum quoque, et voluntatem depravavit, *vivendo luxuriose*, secundum impetum suarum concupiscentiarum. Utinam non is sis, qui hac parabola depingaris! Recogita annos adolescentiæ tuæ; *Delicta juventutis meæ, et ignorantias meas ne memineris, Domine.* (Psal. 24.)

III. *Et postquam omnia consummasset, facta est fames valida in regione illa, et ipse cœpit egere.* (Luc. 15.) Semper enim eget, qui nihil Dei habet: qui vivit secundum concupiscentias; nam concupiscentia ignis est, qui nunquam diuit: *Sufficit.* (Prov. 30.) *Et abiit, et adhæsit uni civium*, seu dæmonum, seu pravarum consuetudinum. *Et misit illum in villam suam, ut porcos pasceret*, suos appetitus, et sensuum voluptates sequeretur. *Et cupiebat implere ventrem suum de siliquis peccatorum, quas porci infernales manducabant; et nemo illi dabat ad sufficientiam*, quia quo plus peccabat, plus peccare quærebat veluti famens. O misera peccatoris conditio! quo devenit, qui semel a Deo recedit, et non illico revertitur! O nobilis creatura tot ornata donis, quo sponte tua decidis!

DOMINICA XXIII. POST TRINITATEM.

FILIUS PRODIGUS IN SE REVERTITUR, ET PŒNITENTIA
DUCITUR.

I. *In se autem reversus, dixit: Quanti mercenarii in domo Patris mei abundant panibus, et ego hic fame pereor!* (Luc. 15.) Pœnitentis forma describitur: ac primum quidem est agnitio miserandi sui status. Si tuus non est tam miserandus, est tamen qui possit esse felicior: et ad hunc aspira. Non es in regione longinqua situs, qui vivis inter filios Dei; laboras tamen multarum virtutum defectu: et quod pessimum est, earum famem non sentis. In via perfectionis primum debet esse fames virtutis.

II. *Surgam, et ibo ad Patrem meum.* (Ibid.) Est propositum non demorandi in errore impiorum, cum spe veniæ concepta ex consideratione affectus paterni. Vidisti in qua jaceas imperfectionum regione: dic tandem tibi ipsi: *Surgam*; Pater meus cœlestis non me rejiciet, qui non vult mortem peccatoris. Dixisti id sæpius: *Surgam*; sed nunquam id serio præstitisti. Velleitas fuit, non resoluta voluntas. Dic ergo jam: *Surgo* ex hac imperfectione, nunquam amplius, etsi me mori oportuit, in eandem lapsurus.

III. *Et dicam ei: Pater, peccavi in cœlum, et coram te.* (Ibid.) Est ingenua confessio, et humilis contritio, pure quod patrem offenderit. Si filius improviso casu patrem vulneret, re postea cognita, quis erit boni filii sensus? Unicum dolebit, se patrem offendisse. Tu Patrem offendisti, non ita quidem ignorantèr, ut non peccaveris; sed non ita scienter, ut cogitaveris te Patrem offendere. *Ergo saltem amodo voca eum: Pater*

meus. . . tu es. (Jerem. 3.) *Jam non sum dignus vocari filius tuus.* Satisfactio est privativa, qua se bono, quo gaudere poterat, libenter privat. *Fac me sicut unum de mercenariis tuis*, est positiva, qua vult affligi. Id tu quoque age. Quoties delinquis, priva te delectabilibus, et sensibilem pœnam impone sine indulgentia. *Et surgens venit ad Patrem suum*: est propositi executio. O si talia sint tua proposita, quæ statim ad executionem deducas! Infelicissimum est, semper parturire, et nunquam parere.

FERIA II.

FILIUS PRODIGUS CUM GAUDIO A PATRE EXCIPITUR.

I. *Cum adhuc longe esset, vidit illum Pater ipsius, et misericordia motus cecidit super collum ejus, et osculatus est eum.* (Luc. 15.) Benignitatem Dei in te peccatorem hic cogita. Non exprobrat filio malos mores, qui videt et amat cor contritum et humiliatum. Quam debet in te fiduciam, et amorem tanta benignitas, et misericordia excitare? Ut prius velis omnia mundi tormenta, et infamem mortem sustinere, quam ab eo amplius recedere, qui te revertentem tam benigne recepit.

II. *Dixit autem Pater ad servos : Cito proferte stolam primam* (Ibid.), gratiæ justificantis: *et date annulum in manus ejus*, in signum libertatis filiorum Dei; *et calceamenta* veræ coram Deo nobilitatis, *in pedes* seu affectus ejus, quibus coerceantur. *Et adducite vitulum saginatum* Christum in Eucharistia, *et epulemur.* Vide quantum gaudium super te peccatore pœnitentiam agente Deus ostendit. Ah! noli illi hoc gaudium tollere, ut revertaris ad porcos.

III. *Erat autem filius ejus senior in agro : et cum veniret . . . , audivit symphoniam : et interrogavit, quid hæc essent. (Ibid.)* Audivit reversum fratrem, celebrari ei convivium : indignatus noluit introire, donec rogatus et persuasus est a Patre. Considera hic non invidiam justorum, qua carent, sed magnitudinem amoris, quo Deus revertentem peccatorem recipit, quæ invidiam justis creare posset : et erigere in fiduciam eum semper accedendi, quoties, etiam leviter, delinquis : quia summa ejus voluptas est, peccatores prænitentes recipere. Ut Pater seniori filio satisfaciat, ait illi : *Tu semper mecum es, et omnia mea tua sunt.* Hæc justorum portio est, esse cum Domino, et in bonis cœlestibus cum eodem communicare. O quale solatium : *Tu semper mecum es !* O qualis felicitas : *Omnia mea tua sunt !* et quis velit a tam bono Patre discedere ?

FERIA III.

DE VILICO INIQUITATIS.

I. *Homo quidam . . . habebat villicum : et hic diffamatus est, quasi dissipasset bona ipsius. Et vocavit illum, et ait illi : Quid hoc audio de te ? Redde rationem villicationis tuæ ; jam enim non poteris villicare. (Luc. 16.)* In hoc villico te considera, cui Deus non tanquam domino, sed tanquam œconomo dedit bona corporis, et animæ, naturalia, et supernaturalia. Nihil tui habes, etsi studio tuo te aliquid comparasse credas. Obligaris ergo ea omnia ad placitum Dei impendere. Erit hora, qua audies : *Redde rationem ;* in quid, quo fine, quo modo ea bona impendisti ? Quidquid non cessit ad gloriam Domini, dissipatum est. Ini mature rationes, quia prope est hora.

II. *Ait autem villicus intra se : Quid faciam, quia Dominus meus aufert a me villicationem ?* (Ibid.) Unde hæc villici sollicitudo ? Ex conscientia pessimæ suæ administrationis, et certitudine tollendæ villicationis. At te nulla tangit reddendæ rationis sollicitudo. O si serio cogitares, quam infideliter bona tibi concredita administraveris ! quam salubriter angereris ! Examina, quo impensum corpus ? quo corporis sensus, quo intellectus, cogitationes, voluntas, affectus, passionēs ? etc. Non ignoras tibi hæc omnia ad Dei gloriam impendenda fuisse. Itane a te actum ? quantum mundo, quantum carni, quantum amorī proprio, ac vanitati datum est ? Ut ergo salubris te cura subeat, cogita nunc serio, quid facias. Postea serus erit labor, sera auxilii meditatio.

III. *Et laudavit Dominus villicum iniquitatis, quia prudenter fecisset ; quia filii hujus seculi prudentiores filiis lucis in generatione sua sunt.* (Ibid.) Sibi in futurum prospicere, res magnæ prudentiæ est. Hoc est in quo filii lucis superantur a filiis seculi in suo genere. Quam illi ad suos fines disponunt media ! quam nullum intentatum relinquunt ! quam instant impense, et quidem *ut corruptibilem coronam accipiant !* (1. Cor. 9.) Et quid agis tu, qui filius es lucis, vocatus ad nobilius institutum, gratia majore cumulatus, majoribus auxiliis adjutus ? Filii seculi mundo placere quærunť, tu Deo. Quas illi vigilias impendunt, quos labores, quas difficultates, quomodo die nocteque de mediis emergendi cogitant ! An et tu ista pro Deo, pro æternitate absorbes ?

FERIA IV.

PARABOLA DE DIVITE EPULONE, ET LAZARO.

I. *Homo quidam erat dives, qui induebatur purpura, et bysso, et epulabatur quotidie splendide. Et erat quidam mendicus, nomine Lazarus, qui jacebat ante januam ejus, cupiens saturari de micis, quæ cadebant de mensa divitis . . . : sed et canes veniebant, et lingeabant ulcera ejus.* (Luc. 16.) Quem tu ex duobus felicem, quem infelicem arbitraris? si sensum consulas, divitem dicis felicem, Lazarum miserum. At fides contrarium docet. Cui assentiris? nonne sensus errat! Et tamen quantum isti indulges? quam e converso odisti necessitate premi, aut re quacunque sensui contraria molestari. Sed quod fugis, ad salutem ducit: quod sequeris, ad perditionem.

II. *Factum est autem, ut moreretur mendicus, et portaretur ab Angelis in sinum Abrahamæ.* (Ibid.) Hic humilis, ærumnosæ, et in mundo despectæ conditionis est finis. Brevem, et morituram afflictionem immortale gaudium excipit. Quam momentaneum et leve est tribulationis nostræ . . . quod æternum gloriæ pondus operatur in nobis. (2 Cor. 4.) Appende in bilance, momentaneum, et æternum: et vide, an sint condignæ passionēs hujus temporis ad futuram gloriam.

III. *Mortuus est et dives, et sepultus est in inferno.* (Luc. 16.) Hic exitus ejus, qui secundum sensum felix videbatur. Ducunt in bonis dies suos, et in puncto ad infernā descendunt. (Job 21.) Si nondum capis, quam infelix sit vita, quæ secundum sensum ducitur, ex fine intellige. Momentaneam, et insanam lætitiā æternum vœ sequitur. Quam merito timere debes omnem sensus indulgentiam! quam illum affligere!

quam coereere! Ut ei non nimium indulgeas, ultra necessitatem nihil indulge.

FERIA V.

CRUCIATUS EPULONIS.

I. *Elevans autem oculos . . . , vidit Abraham a longe, et Lazarum in sinu ejus.* (Luc. 16.) Vidit a longe Lazarum, quem vicinum nec intuebatur. Videt in gloria, quem in infirmitate despiciebat. Sic rerum vertitur ordo. Rogat: *Pater Abraham, miserere mei.* Sed sero nimis. Elapsum est miserendi tempus: adest tempus æternæ justitiæ. In vita agendum est, quo fruaris in æternitate. *Mitte Lazarum, ut intingat extremum digiti in aquam, ut refrigeret linguam meam.* Gravius hujus fuisse tormentum credas, si lingua inopi Lazaro insultasset; quid si scommata dixeris, aculeos, detractiones? etc.

II. *Et dixit illi Abraham: Fili, recordare, quia recepisti bona in vita tua.* (Ibid.) Quæ? concupiscentiæ carnis: *epulabatur quotidie*; concupiscentiæ oculorum: *erat dives*; superbiæ vitæ: *induebatur purpura, et bysso.* *Et Lazarus similiter mala.* Quæ? illis bonis contraria. Nam mendicus erat, ulcerosus, despectus. *Nunc autem hic consolatur, tu vero cruciaris.* Hæc vicissitudo est: si hic gaudium, ibi tormentum: si hic tormentum, ibi gaudium. Noli tibi persuadere, et hic tibi posse esse secundum sensum bene, et ibi secundum animam. Ergo quantum hic cruciatum sensui inferes, tantum gaudebis ibi: quantum hic illi concedes, tantum ibi gaudio, et gloriæ detrahes.

III. *Habent Moysen, et Prophetas: audiant illos.* (Ibid.) Ita epuloni, ut Lazarus ad fratres vivos pœ-

narum nuntius mittatur, roganti respondetur. Noli quærere, ut Deus te per inusitata media ad vitam æternam dirigat, ut ipse tibi compareat, ut Angelum mittat, qui voluntatem Dei explicet. Habes modos per quos docearis. Ex his inquire. Ita enim Deus statuit ordinate mundum regere. Ergo usitatis mediis utere, et accurate iis insiste, quæ statuunt leges.

FERIA VI.

PARABOLA INIQVI JUDICIS, ET VIDUÆ.

I. *Oportet semper orare, et non deficere.* (Luc. 18.) Si nullum sit tempus expers periculi, adversus quod oratio sit præsens remedium, tum semper oportet orare. Sed quæ hora est, qua tibi periculum non faciunt, mundus, caro, dæmon, qua in te non est lucta spiritus, et carnis? Hoc periculum tanto gravius est, quanto occultius. Noli ab oratione deficere. Ubi deficiis, hostis proficit. Vere, et instanter orantibus Deus assistit.

II. *Vidua quædam erat . . . , et veniebat ad judicem dicens: Vindica me de adversario meo. Et nolebat per multum tempus.* (Ibid.) Etsi esset iniquus iudex qui nec Deum timebat, nec hominem reverebatur; Vidua tamen quotidie eum interpellabat, et toties repulsa orare non desistebat. Videris tibi a Deo repelli, quod non impetres ab hac, aut illa tentatione liberari? Non vult Deus *per multum tempus*. Imo tamdiu vult, quandiu non auferit a te spiritum orationis, quia tamdiu te hoc clypeo protegit. Si tu illum rejicias, Deum non culpa.

III. *Post hæc autem dixit (iudex) . . . : Molesta est mihi hæc vidua: vindicabo illam.* (Ibid.) Si iniquus iudex hoc fecit, Deus autem non faciet vindictam electorum suorum clamantium ad se die ac nocte? En habes

promissionem vindictæ de adversariis tuis. Si nondum eam sentis, signum est, quod non ita ores, sicut illa vidua. Dic, quo affectu oras contra illum adversarium, qui blanditur carni, et repugnat spiritui? Æstimationem sequuntur affectus. Forte nec æstimas tuum hostem; affectum carnis, amorem tui, etc. Et quomodo credam te tanto affectu contra eum orare? Agnoscere ergo debes te hostem tui, et agere, quæ in hostem ageres; et non cum hoste tuo conspirare.

SABBATO.

PARABOLA PHARISÆI, ET PUBLICANI ORANTIUM.

I. *Pharisæus stans.* (Luc. 18.) Estne hæc humilis corporis compositio ante Deum? *Orabat: Deus gratias ago tibi, quia non sum sicut cæteri hominum.* Quæ arrogantia, quæ nullo excepto, omnes præ se despicit! *Raptores, injusti, adulteri.* Tales alios judicat, qui se magnum æstimat. *Velut etiam hic Publicanus.* Qui sibi uni magnus est, temere de alio judicat, cujus interna non novit. *Jejuno bis in Sabbato, decimas do omnium, quæ possideo.* Quæ ista suarum opum est jactantia! Quæ mica orationis est in tota hac oratione! Damnas jactabundum Pharisæum? Vide ne sis talis, aliorum contemptor, tui æstimator. *Ne dicas, sufficiens mihi sum.* (Eccli. 11.)

II. *Et Publicanus a longe stans* (Luc. 18), sed non erecta cervice, indignum se reputans, qui propius aram accederet. *Non audebat nec oculos ad cælum levare; ex interna sui confusione. Sed percutiebat pectus suum dolore contritum, dicens: Deus, propitius esto mihi peccatori.* Sibi veniam humiliter rogat. Accipe formam, quam orans sequaris. Sit oratio et meditatio tua

humilis : occupetur in tuiipsius cognitione, in expurgatione animi a pravis affectibus.

III. *Dico vobis : Descendit hic justificatus in domum suam ab illo. (Ibid.)* Habes hic de utroque orante sententiam Dei. Justificatur humilis, damnatur superbus. Ita tu semper melior ab oratione surges, si ejus tempore versatus fueris in humili tui cognitione, et abjectione, iisque affectibus, qui hanc consequuntur. S. Aug. in Psal. 93. *Videte, fratres, magis placuit Deo humilitas in malis factis, quam superbia in bonis factis. Ita Deus odit superbos. Hinc nec te laudabis, nec laudari affectabis. Vives, te, et Deo contentus.*

DOMINICA XXIV. POST TRINITATEM.

REFUERASCENDUM PRO REGNO DEI.

I. *Adferebant ad illum et infantes, ut eos tangeret. (Luc. 18.)* Multum refert, quibus quisque imbuatur principiis a teneris annis. Ipse hoc experiris. O si statim allatus fuisses ad Christum ! si instructionem te adducere volentium acceptasses ! Hoc non egisti ? expedit ergo, ut jam per virtutem fias parvulus, et te humiliter ad Christum duci patiaris : idque tanto magis, quanto in vocatione es tenerior. Quia ab hoc principio omnis reliqua vita dependet.

II. *Quod cum viderent discipuli, increpabant illos. JESUS autem . . . dixit : Sinite pueros venire ad me. (Ibid.)* Ostendit Christus, quam charum sibi sit, animas innocentes ad se venire. Venisti innocens ? gratiam inæstimabilem es consecutus. Ex quo tanto gravius tibi incumbit debitum innocentiam apud Christum conservandi. Roga ergo Dominum semper, ut in hunc finem in Eucharistia cor tuum tangat. Committuntur

tibi juxta vocationem tuam parvuli? Cura, ut ad Christum adducas potius per virtutem, quam ut per scientias illumines. Non minus enim ad hoc obligaris, quam ad istud. De utroque Deo respondebis.

III. *Talium est enim regnum cœlorum.* (Ibid.) Adverte non istorum tantum, qui non possunt peccare, sed talium, qui per virtutem non volunt, *est regnum cœlorum.* Ergo debes repuerascere: peccata, et imperfectiones omnino ignorare, ut bene agas; simplicitate quadam velut naturali, in bonum ferri; nisi hoc facias, statutum est: *Quicumque non acceperit regnum Dei sicut puer, non intrabit in illud.*

FERIA II.

DIVES ADOLESCENS ERUDITUR AD VITAM ÆTERNAM.

I. *Ecce unus accedens ait illi: Magister bone, quid boni faciam, ut habeam vitam æternam.* (Matth. 19.) Quantum in hoc adolescente est vitæ æternæ desiderium! sed quantum est tuum? Ex cura, quam ejus consequendi causa impendis, mensurare potes. Si parum, aut raro sollicitus es, nullum est tuum desiderium. Et tamen est necessarium. Ergo quotidie quære potius, *Quid faciam*; quam, *Quid docebo*? *quid discam*? *quid loquar*? Scientiis, et verbis non obtinetur cœlum, sed factis.

II. *Qui dixit ei: . . . Si vis ad vitam ingredi, serva mandata.* (Ibid.) Si rem grandem dixisset tibi magister, certe facere debueras; quanto magis quia nunc dicit, *Serva mandata.* Per viam obedientiæ ad cœlum itur. Et *mandata ejus gravia non sunt*, quia qui jubet, adjuvat. Sine ipso nihil potes.

III. *Dicit illi adolescens: Hæc omnia custodivi a*

juventute mea. (Matth. 19.) Quam felix, si hoc dicere possis de juventute tua in vita seculari! Quam felix, si ab ingressu ministerii dicere possis te hæc omnia observasse! sed in utroque quam procul abes! hoc ipsum tibi motivum esse debet ad accuratam earum observationem: quia Deus vult te per hanc viam ad salutem dirigere.

FERIA III.

DIVITI ADOLESCENTI SUADETUR PERFECTIO.

I. *At illi* JESUS: *Si vis perfectus esse, vade, vende quæ habes, et da pauperibus, et habebis thesaurum in cælo.* (Matth. 19.) Marcus præmittit c. 10: *Jesus intuitus eum, dilexit eum.* Sed quomodo ostendit dilectionem? docendo viam perfectionis, et thesaurum spondendo. Docet enim non tantum quomodo salvus fiat, sed quomodo in gloria major evadat. Quæ felicitas tua, si eam bene assequeris, qui sic vocatus es? Quam nihil est, quod dimisisti! quam magnum, quod reponitur! Majorem hunc thesaurum reddere potes, si affectum a terrenis semper magis purifices.

II. *Cum audisset adolescens . . . , abiit tristis: erat enim habens multas possessiones.* (Ibid.) Vide quantum noceat affectus ad creaturas. Ille etiam innocens adolescens a Christo avellitur. Sed et tu hoc malo laboras. Vis hoc commodo tuo non carere, et simul cælum obtinere. Emendum est cælum non plura dando; sed minus retinendo. *Elegi te in camino paupertatis.* (Isai. 48.) Qui affectu purior in hoc camino est, electus est. Quis hic tibi ad hoc medium obtinendi cælum est affectus? quam ab omni creatura avulsus!

III. *Jesus autem dixit Discipulis suis: Amen dico*

vobis, quia dives difficile intrabit in regnum cœlorum. (Matth. 19.) Veritas hæc scripta plana est. Ergo a contrario, pauper non difficile intrabit in regnum cœlorum. Quam gratulari tibi potes, si Deus te ad viam cœli reposuerit, qua facilius id obtineas ! Sed non crede satis esse, quod reliqueris omnia, nisi te relinquant, et affectu a creaturis recedas. Non enim divitiæ tibi difficultatem cœli faciunt, sed tuipse, seu affectus inordinatus.

FERIA IV.

PRÆMIUM EORUM, QUI RELICTIS OMNIBUS CHRISTUM
SEQUUNTUR.

I. *Tunc respondens Petrus dixit ei : Ecce nos reliquimus omnia, et secuti sumus te ; quid ergo erit nobis ?* (Matth. 19.) Ad quæstionem de præmio duo præmittit Petrus : 1. *reliquimus omnia* ; 2. *secuti sumus te* : quasi tacite dicat : Non auderem de præmio quærere, nisi hæc nos præstitisse ostenderem. Reliquistine omnia ? etiam teipsum ? curam commodorum, honoris, sensualium ? O quam tibi mentiris te reliquisse omnia, si hæc non reliquisti ! Esne Christum secutus ? in paupertate ? in contemptu ? etc.

II. *Jesus autem dixit : Amen dico vobis, quod vos, qui secuti estis me, in regeneratione cum sederit Filius hominis . . . , sedebitis et vos super sedes duodecim, judicantes duodecim tribus Israel.* (Ibid.) Dignum est honorari a Christo eos, qui ejus amore relictis omnibus facti sunt despecti. Quam tunc jucundum erit Christum inopem, et contemptum elegisse ? Cur ergo nunc non eligis ? An nunc alia veritas, tunc alia ? Dies Domini revelabit falsum, quo nunc niteris ; verum, quod

spernis. Quoniam honor ille præsentē contempta venalis est.

III. *Et omnis, qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut agros propter nomen meum, centuplum accipiet, et vitam æternam possidebit.* (Ibid.) Relinquenti sua spondetur præmium. Quantum? Centuplum. Neque id in alteram vitam rejicitur, sed in hac datur: quid utilius? Adjicitur certitudo futuræ vitæ: quid jucundius? Quare ergo quandoque tristis es, anima mea? Fierine potest, ut non vivas contenta tuo centuplo? Non recepi, inquis. Mentiris. Nemo est, qui reliquerit omnia, qui non accipiat centies tantum, nunc in tempore hoc . . . cum persecutionibus. (Marc. 10.) Si non recepisse te dicis, mendacem facis Deum. Non experior, inquis. Ergo vere non reliquisti omnia, non te omnino exspoliasti. Ergo affectum omnem evacua, ut experiaris.

FERIA V.

PARABOLA OPERARIORUM IN VINEA.

I. *Simile est regnum cælorum homini patrifamilias, (hic Deps est) qui exiit primo mane (circa horam tertiam, sextam, nonam), in omni hominum ætate, conducere operarios in vineam suam (Matth. 20), sive in statum quemdam cuique certum vivendi. Circa undecimam vero exiit, et invenit alios stantes, et dicit illis: Quid hic statis tota die otiosi? Agnosce te in vineam Ecclesiæ vocatum, et gratias age. Vide ne hic sis otiosus, si forte, antequam conducereris, fuisti. Nihil est magis tuum, quam tempus; cujus usus a te uno solo pendet, ut omni momento uti possis vel in vitam, vel in mortem. Sed nihil est minus tuum, quam tempus; cujus æque*

ac vitæ tuæ abusus est vetitus. *Quod enim vivimus, Deo vivimus.* Et quantum tu temporis projecis otiosis colloquiis? *Tantam gloriam omni hora negligis, quanta bona interim facere potuisses.* (S. Bonav. l. 1, de prof. Relig. c. 13.)

II. *Cum sero autem factum esset.* (Matth. 20.) Primo post mortem momento, dicit Dominus vineæ procuratori: *Voca operarios, et redde illis mercedem.* Quanto hoc verbum erit solatio! sed solum operariis, non otiosis. Illum vesperum sæpe cogita. *Adesse festinant tempora.* (Deut. 32.) Reddit ergo mercedem, æqualem omnibus, etsi alii longiore, alii breviori tempore laboraverint. Deus enim in opere magis fervorem, et puritatem intentionis attendit, quam tempus impensum. Veneris autem mane aut sero, ad mensuram fervoris recipies. Noli tibi de annis ministerii blandiri: Deus ponderat fructum emendationis.

III. *Venientes autem primi . . . , et accipientes murmurabant.* (Matth. 20.) Hic seniorum, sed tepidorum defectus est. Putant sibi plus deberi, quia diutius sunt in ministerio; et non cogitant, quo animo, quo profectu. *Nos portavimus pondus diei, et æstus.* Contemnunt alios. *Hi novissimi una hora fecerunt:* isti juvenes, heri nati, etc. Et non conferunt suum teporem, cum illorum fervore. Denique invident: *Pares illos nobis fecisti:* si quid juveni bene merito concedatur, si elevatur, etc. Quibus merito respondetur: *Non facio tibi injuriam.* Absint ista a te: sed quantum tempore, tantum virtutibus, et meritis procede.

FERIA VI.

DE LAZARO EGROTANTE.

I. *Miserunt ergo sorores Lazari ad JESUM, dicentes: Ecce quem amas infirmatur. (Joan. 11.)* Quæerunt fratris sanitatem ab optimo Medico cum fiducia, et indifferentia. Non allegant sua merita, nec suum, aut fratris in Christum affectum; sed solum amorem Christi in Lazarum. Id enim, quo solo persuadetur, ut nobis beneficiat, est amor, quo in nos fertur. *Dixit eis JESUS: Infirmitas hæc non est ad mortem, sed pro gloria Dei.* Sano judicio credere debes morbum illum fuisse Lazaro beneficium, quod inde emergeret gloria Dei. Non aliud de tuis malis judica, ut te illis subdas humiliter, ne Deo gloriam fureris.

II. *Diligebat autem JESUS Martham, et sororem ejus Mariam, et Lazarum. (Ibid.)* Quomodo ergo ut audivit, quia infirmabatur, tunc . . . mansit in eodem loco duobus diebus? Hoc ergo est amare, non succurrere in tempore? pati amici mortem, amicorum afflictionem? Ita Deus amat, non molliter, sed utiliter ad finem, ad quem nos creavit. Patitur, et vult Lazarum mori, quia hoc erat pro gloria Dei. Credisne Deum velle eas afflictiones, quas pateris? Certe si nollet, non affligerent. Ergo crede esse pro gloria Dei? quia quidquid vult, ad hunc finem vult. Hoc si serio cogitaveris, mollius feres.

III. *Lazarus mortuus est: et gaudeo propter vos, ut credatis, quoniam non eram ibi. (Ibid.)* Ostendit JESUS, ita a sua providentia ordinari ea, quæ putamus mala, ut inde emergant bona. Et hunc ex afflictionibus tuis vult fructum Deus, nisi tu impedias. Pateris?

vult, ut credas eum esse Dominum, te servum: eum posse de te ad libitum disponere, te obligatum obsequi. *Sed eamus ad eum.* Hoc in omni tribulatione solatium oape, quod ait per Psal. 90 Deus: *Cum ipso sum in tribulatione.*

SABBATO.

VENIT JESUS IN BETHANIAM, UT LAZARUM RESUSCITET.

I. *Venit itaque JESUS, et invenit eum quatuor dies . . . in monumento habentem.* (Joan. 11.) Non illieo Deus adest afflictis rebus, sed desperatis; velut dum humana juvare non possunt remedia, ipse adivisse intelligatur; vel ut nostra quoque, quandiu possumus, applicetur industria. Sic in Domino spera, ut tu quoque ad te juvandum coopereris: sic cooperare, ut spem totam in solo Deo reponas.

II. *Domine, si fuisses hic, frater meus non fuisset mortuus.* (Ibid.) Duarum sororum Marthæ, et Mariæ hæc est querela, sed modesta, et amica. Errant, si credant, quod absens corpore mortem impedire non potuerit. Potuit: sed non voluit: imo et adesse distulit, ut non velle intelligeretur. Mira res, quod Dei voluntatem ad nostram trahere velimus. Oppositum faciendum est. Divina voluntas est nostra regula. Si tuam illi perfecte substernas, nihil unquam eveniet mali: quia quam illa est Deus, tam malum velle non potest.

III. *(Martha) vocavit sororem suam silentio, dicens; Magister adest, et vocat te.* (Ibid.) Quæ fidelitas Marthæ? Vult participem solatii Mariam. Quod solatium Mariæ? *Magister adest.* Quæ dulcedo? *Vocat te.* Quis affectus, et amor Mariæ? *Ut audivit, surgit cito,*

et venit ad eum. Estne tuus tantus, ut statim properes, cum te Deus, vel obedientiæ signo, vel bona inspiratione vocat? Non detinent te aliquando solatiola humana? Maria autem reliquit Judæos, qui erant cum ea in domo, et consolabantur eam.

DOMINICA XXV. POST TRINITATEM.

LAZARI RESUSCITATIO.

I. *JESUS ergo ut vidi eam plorantem . . . , infremuit spiritu . . . , et lacrymatus est Dixerunt ergo Judæi : Ecce quomodo amabat eum. (Joan. 11.)* Ex paucis lacrymis, quas Christus pro Lazaro fudit, colligunt Judæi magnum illius in hunc amorem, quem non capiunt, sed admirantur. Majora pro te fecit Christus : sanguinem fudit, vitam posuit ; in sancta Eucharistia seipsum dedit ; et amorem nondum intelligis ? si intelligeres, redamares : non verbo sed opere. Hoc certe non satis ostendis. Nam qualia sunt opera tua ?

II. *Ait Jesus : Tollite lapidem. (Ibid.)* Quæ in suscitatione Lazari aguntur, typus sunt eorum, quæ fiunt, ut ab imperfectione tua surgas. Tollendus est lapis, et affectus omnis, qui impedimento esse potest ad resurgendum. Posset Jesus verbo eum tollere, sed mandat tibi, ut tollas ; quia tuam vult cooperationem : tu autem velles, ut se solo te sanctum faceret, et tu nullam subires difficultatem. *Dicit ei Martha . . . : Domine, jam fetet ; quatrduanus est enim.* Agnosco fetorem imperfectionum mearum, in quibus, non quatrduo, sed multis annis jaceo. Sed quam bonus Jesus ! non offenditur fetore, ut abstineat suscitare. Miserum me, si ejus bonitas non esset tanta !

III. *Tulerunt ergo lapidem (Ibid.) in circumstantiis*

resuscitantis Jesu, et resuscitati Lazari agnosce, quid tecum agatur, ut resurgas. 1. Ergo *tulerunt lapidem* : quia ponenda est cordis durities, et obstinatus affectus. 2. *Elevat sursum oculos* : quia cogitatio a terrenis vertenda est ad cœlestia. 3. *Voce magna clamat* : quia audiri vult, ut inspirationibus ejus obsequaris. 4. *Prodit Lazarus, ligatus manus et pedes* : quia etiam post mille proposita, quibus tibi videris resurgere, adhuc adhærent tibi pravi habitus. Sed de his dicitur : *Solvite eum* : ut iis tollendis serio adlabores.

FERIA II.

FILII ZEBEDÆI PRIMAS SEDES AMBIUNT.

I. *Accessit ad eum Mater filiorum Zebedæi cum filiis suis . . . , petens ab eo . . . : Dic, ut sedeant hi duo filii mei unus ad dexteram, et alter ad sinistram in regno tuo.* Respondens JESUS dixit: *Nescitis quid petatis.* (Matth. 20.) De regno agunt, dum Christus de cruce. Etiam in schola Christi reperitur ambitio. Didicisse in hac debebas humilitatem et tui contemptum. O pessime discipule, qui terrena sapis, et punctum honoris quæris, ubi Deus abjicitur! *Vere nescis, quid petas.* Regnum Dei non acquiritur honore, sed contemptu. Hunc tu fugis, et tamen vis regnum Dei. Quæ stoliditas tua?

II. Ait illis : *Potestis bibere calicem?* (Ibid.) Insinuat viam obtinendi regnum : non sedendo, sed per violentiam, per passionem, per mortificationem. *Quem ego bibiturus sum.* Si dicat tibi Jesus : Ego Dominus tuus, Deus tuus præcedam te ; amarus est calix, ad cujus solam cogitationem ego sanguinem sudabo, sed tamen *bibiturus sum* : quid tu dices? Ah resolve te : dic animore : Possum per gratiam tuam, et volvo. Dulcior

est, postquam Jesus eum bibit. Quid non fecisti pro noxia in terris gloria? et vilius tibi erit cœlum?

III. *Sedere ad dextram meam, vel sinistram meam, non est meum dare vobis.* (Ibid.) Vobis ambitiosis, et nondum meritis; sed sola cognatione prætendentibus: *Non sibi potestatem deesse asserens, sed meritum creaturis.* (Ambr. l. 5. de fid. c. 2.) *Regnum cœlorum non personæ, sed vitæ paratum est.* (S. Hieron.) Merita ergo Christus exigit. Sed quæ sunt tua? quam lentus affectus! quam sterilis manus!

FERIA III.

CÆCUS AD JERICHO ILLUMINATUS.

I. *Bartimæus cæcus sedebat juxta viam mendicans.* (Marc. 10.) In hoc cæco statum animæ tuæ considera. 1. *Cæcus es ad divina, quibus intelligendis mentem non applicas; et dum lucem mundi quæris, cœli amittis.* 2. *Sedes in torpore animi, dum in spiritu nihil progredieris, etiam post tot annos religionis.* 3. *Juxta viam es, non in via regularum tuarum.* 4. *Mendicas a pertransuntibus creaturis solatiola, non a Deo, quem fastidis.* Nonne tædet, et pudet te miseriæ tuæ?

II. *Cum audivisset, quod Jesus Nazareus est, cœpit clamare.* (Ibid.) Quod in curam corporis egit hic cæcus, agendum tibi est in curam animæ. 1. Captat primam occasionem: tu quot præteristi? quæ hodie dabitur, forte ultima est. 2. Increpatus a turba, magis clamat: *Jesu fili David, miserere mei.* Non placebis mundo, tumultuabuntur passiones; perseverandum est; quia contra sensum eundum est. 3. *Projecto vestimento suo exiit.* Projicienda est larva simulatæ vitæ, quæ te tegit, et in candore animi ambulandum.

III. *JESUS dixit illi: Quid tibi vis faciam?* (Ibid.) Bonitas Dei magna! sed perversa tua cæcitas, si quærendum a te sit, quid tibi velis fieri; et non potius cum indifferentia, et promptitudine quæras: *Domine, quid me vis facere?* si videre nolis quanto præstantius sit, te Dei voluntati adhærere, quam illius voluntatem ad tuam flectere. Dio cum cæco: *Domine, ut videam voluntatem tuam;* quam ubi vides, debes illuminatus eum sequi in via.

FERIA IV.

ZACHÆUS QUÆRIT JESUM VIDERE.

I. *Et ecce vir nomine Zachæus, et hic princeps erat publicanorum, et ipse dives: et quærebat videre JESUM quis esset.* (Luc. 19.) Mira, quia rara res: *Dives et princeps publicanorum,* desiderat videre Christum, sed motus instinctu Spiritus Sancti: ad quem instinctum quærebat; ut videas, non curiosum tantum, aut languidum fuisse desiderium, sed operativum. Scio, quod velis videre JESUM; sed non quæris; non adhibes constanter ea media, quæ huc faciunt. Miserum te, qui meris desideriis consumeris!

II. *Et non poterat præ turba, quia statura pusillus erat.* (Ibid.) Duo hic habes, quæ te impediunt quominus Deum perfecte videas, et ei prope jungaris; primum est *turba*, seu tumultuantes tui affectus, et indomitæ passionibus animi; hæ ubi te vis Deo applicare, te retundunt. Secundum est, pusillitas tua, qua nec super illas emines, nec perumpis. Agnosce ex teipso, quam hoc verum sit, ut cognitione hac ad eas opprimendas ducaris.

III. *Et præcurrens ascendit in arborem sycomorum, ut*

videret eum, quia inde erat transiturus. (Ibid.) Hic habes, quid agere debeas, ut Jesum videas; 1. Debes *præcurrere* turbam, assidua præmeditatione, et declinatione occasionum, quibus soles tuis passionibus obsequi. Laboris; quia quid agas, non satis cogitas. 2. Debes te collocare eo loci, quo *Christus est transiturus*, id est, occasionem boni quærere, et amplecti. 3. Debes *ascendere sycomorum*, id est, *vanitatem seculi vestigio proterere*. (S. Ambr. l. 8. in Luc.) Debes id non refugere, quod mundani censent stultitiam. Quid tibi ad hæc animi est?

FERIA V.

ZACHÆUS CHRISTUM EXCIPIT HOSPITIO.

I. *Suspiciens* JESUS vidit illum, et dixit . . . : *Zachæe, festinans descende; quia hodie in domo tua oportet me manere. Et festinans descendit, et excepit illum gaudens.* (Luc. 19.) Non deerant plura Christo diversoria: Zachæi domum elegit, quia ille maximo ejus videndi tenebatur desiderio. Desiderio ergo nostro trahitur maxime. Noli a desiderio remittere; etiam cum inveniis Christum; quia semper habes, quod quæras. Quidquid enim scias, et agas, semper plus est, quod nec scis, nec agis. Fructus desiderii est, quod Christus divertat. Quomodo? *oportet*, quasi cum quadam necessitate, *me manere*: non transeunter divertere. Vellesne hoc tibi evenire? Ergo accende in te desiderium Christi.

II. *Stans autem Zachæus, jam generosus, et ad cal-canda bona mundi resolutus; dixit ad Dominum: Ecce dimidium bonorum meorum, Domine, do pauperibus, et si quid aliquem defraudavi, reddo quadruplum.* (Ibid.)

Quod fuit desiderium absentis Christi, migravit in amorem præsentis. Quasi non posset hic amor stare eum amore temporalium, statim horum contemptus secutus est. O quoties divertit ad te Christus, idem omnino qui ad Zachæum! Et neodum fastidis tua commoda, et sensuum oblectamenta. Unde hoc? quia nec vivum habes Christi desiderium, nec amorem. Age, si erro, quibus operibus probas amorem.

III. Ait JESUS ad eum: *Quia hodie salus domui huic facta est.* (Ibid.) Euthymius hic; *Salus facta est ejecta perditione, quæ in ea morabatur.* Audis? Quod non antea fiat salus, quam ejiciatur perditio: *Ex te perditio tua.* (Osee 13.) Non ergo antea salus, quam tu a teipso ejiciaris; nisi exturbes amorem excellentiæ, commoditatum, gloriæ. Si hæc menti tuæ adhuc inhaerent, longe es a salute: nec Christus in te inhabitat. Recede a te, et Christus, ac cum eo salus, accedet ad te.

FERIA VI.

GRANUM FRUMENTI CADENS IN TERRAM.

I. *Nisi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit, ipsum solum manet; si autem mortuum fuerit, multum fructum affert.* (Joan. 12.) Seipsum JESUS dicebat; ipse erat granum mortificandum. (S. August. tr. 15.) Cecidit hoc granum in terram mortalitatis nostræ, mortificatum est per passionem, et crucem. Fructum attulit salutem omnium prædestinatorum, et gratias reproborum. An et tu granum es in spica Ecclesiæ, aut religionis, quæ ex illo grano prodiit? Debebis ergo fieri *panis Christi*, ut de se aiebat S. Ignatius M. Ergo debes triturrari, ergo moli, ergo subigi, ergo

in fornacem multarum adversitatum excoqui. Non hoc ages, ac patieris, ut Christi panis efficiaris?

II. *Qui amat animam suam, perdet eam; et qui odit animam suam in hoc mundo, in vitam æternam custodit eam.* (Ibid.) Sensum de grano frumenti ad nos extendit, ut multum fructum feramus in vitam æternam. In qua tu classe es? amantium animam suam sensuali amore, an eam odio habentium, resistentium pravis appetitibus, et sensui nihil indulgentium? A te stat, ut hoc, aut illud eligas. At obsecro non consule sensum, sed finem. Hic amantium, est perditio ibi, et in æternum: Veritas dixit: Hic mortificantium, est ibi beatitudo æterna. Huc consilia dirige, quo creatus es.

III. *Si quis mihi ministrat, me sequatur.* (Ibid.) Ad eos sermo est, qui ministrant Christo in procuranda aliorum salute. Ab his *operum sequelam, ac imitationem exigit*, ait S. Chrysostomus, per viam solidæ mortificationis; quam cum suadere debent omnibus, quos volunt in viam salutis adducere, necessarium est, ut et ipsi eam ambulent. Quid ergo tu agis? vis ministrare Christo, sed non vis mortificari. Si rei ipsius honestas, et Christi exemplum tibi hoc non persuadent, præsuadeat præmium: *Ubi sum ego, illic et minister meus erit.*

SABBATO.

CHRISTUS IN CRUCE EXALTANDUS.

I. *Ego, si exaltatus fuero a terra.* (Joan. 12.) Sermo est de exaltatione in Cruce. Suam ergo exaltationem, et gloriam constituit Christus in Crucis humilitate. Et nos *gloriarī oportet in Cruce Domini nostri Jesu Christi.* Quam vereor, ut tu gloriam tuam quæras, non in confusione, sed in laude hominum, in plausu, in jac-

tantia talentorum ! Hoc vero est gloriæ Christi adversari. *Omnia traham ad meipsum* (Joan. 12.), hoc est, meæ potestati subiciam. Per Crucem enim adeptus est Christus, *ut in nomine JESU omne genu flectatur.* (Philip. 2.) Seis, quare passiones tuas tibi non subicias ? quia non *exaltaris a terra*, non ascendis in crucem per calcatam superbiam. Posthac ergo *absit tibi gloriari, nisi in Cruce Domini nostri JESU Christi.* (Gal. 6.)

II. *Respondit ei turba : . . . Quomodo tu dicis : Oportet exaltari Filium hominis ? Quis est iste Filius hominis ?* (Joan. 12.) Hæc est ignorantia turbæ. Videt, et audit præsentem *Filium hominis*, et non agnoscit. Tu quidem ignorantiam similem non prodis verbis, sed factis. Offert se humilitatis occasio : audis interne monentem Deum. Hic calca tuam superbiam. Respondet confusionis timor : Erit alia occasio : Non est opus hæc publice fieri, etc. Tanquam Christus non esset in facie mundi suspensus. Merito ergo te reprehendat Christus : *Adhuc modicum lumen in vobis est.* Merito moneat : *Ambulate dum lucem habetis, licet modicam, qua utendum est, ut ad majorem pertingas.*

III. *Cum autem tanta signa fecisset coram eis, turbis, non credebant in eum.* (Ibid.) Vita prava, et corrupta adferebat impedimentum. Multa Christi dogmata intelligis mente, sed quia pravi affectus alio inclinant, facto non exprimis. *Verumtamen ex Principibus multi crediderunt in eum ; sed quam imperfecte ! Nam propter Phariseos non confitebantur, ut e synagoga non ejicerentur.* Quid non possunt humani respectus ? *Dilexerunt enim gloriam hominum magis, quam gloriam Dei.* O pudor ! ne displiceas homini, eligis Deo displicere !

DOMINICA XXVI. POST TRINITATEM.

EX LUMINE QUISQUE SUO JUDICABITUR.

I. *Ego lux in mundum veni, ut omnis, qui credit in me, in tenebris non maneant.* (Joan. 12.) Sedemus in tenebris intellectus obfuscati, et in umbra mortis, quam nostræ faciunt concupiscentiæ. Offert se lux, et invitat nos. *Qui sequitur me, non ambulat in tenebris.* (Joan. 8.) Sed amamus magis tenebras. Unde? Quia lux hæc non est otiosa, fides non sufficit mortua, sed operativa esse debet. Piget lucem semper se moventem Christi virtutis sequi. Et semper ita? Ademptam corporis lucem ut recuperes, quid non ageres? tam parvi est tibi lux animæ?

II. *Qui spernit me, et non accipit verba mea, habet, qui judicet eum. Sermo, quem locutus sum, ille judicabit eum in novissimo.* (Joan. 12.) Absit, inquis, ut spernam Christum: immane hoc scelus est. At non accipis verba ejus per inspirationes, et lumina, per mandata, per præcepta tibi dicta. Atqui hoc ipsum est Christum spernere. Hæc te judicabunt in novissimo die. Dicetur enim: Hoc lumen oppressisti, hanc admonitionem sprevisisti, hanc regulam proculcasti. Vide ergo, ne qui spernis, spernaris.

III. *Ego ex me ipso non sum locutus, sed qui misit me Pater, ipse mihi mandatum dedit...*, quid loquar. (Ibid.) Quam felix in illa hora futurus es, si dicere possis: Ex meipso nihil locutus sum, nihil egi: sed omnia ex mandato Dei, et Christi. Sed hoc forte magis voves, quam præstas. Nihil agis ad invitationem sensus? Nihil dicis ex passione? Hocne est agere, et loqui ex mandato Patris? Noli te supremo illo solatio privare,

quod nemo tibi alius dare, aut tollere potest, quam tuipse.

FERIA II.

DE FICU MALEDICTA.

I. *Mane revertens in civitatem, esuriit. Et videns fici arborem unam secus viam, venit ad eam, et nil invenit in ea, nisi folia tantum.* (Matth. 21.) In hac ficu te considera. Esurit Dominus fructus operum tuorum; quos, si ingenuus es, hoc ipso titulo reddere debes, quia ille esurit. Venit ad te per tot gratias, quas ad bene operandum impertit. Veniet particulare per iudicium in morte. Age, quos fructus protulisti? Nihil invenit, quod sapiat. Qua delusisti homines simulatione, et externa virtutis facie, fuerunt *folia tantum*. Vellesne in illo iudicio ita fructuum vacuus inveniri?

II. *Et ait illi: Nunquam ex te fructus nascatur in sempiternum.* (Ibid.) Et quare? quia tantum folia habet. Sed tamen *non enim erat tempus ficorum*, ait Marc. 11. Mystica est significatio. Si ab arbore extra fructuum tempus fructum requirit, quanto certius requireret a te in tempore reddendæ frugis? Et adhuc tempus negligis? occasiones præteris? gratias dissipas? et solis contentus foliis simulas fraudulenter virtutem? Non times illud: *Maledictus qui facit opus Domini fraudulenter?* (Jerem. 48.)

III. *Et arefacta est continuo ficulnea.* (Matth. 21.) Subtracto scilicet succo, quo aleretur. Hæc est eorum pœna, qui gratiis non respondent. Succus, quo alantur in fructus bonorum operum, sunt auxilia gratiæ: hæc merito subtrahuntur iis, qui non utuntur. Hi exsiccantur deserti a gratia, sine qua certum est non posse a nobis ullum opus bonum fieri. Unde qui noluerunt,

cum poterant; non poterunt, cum volent. Non satis hoc est, ut ad correspondendum gratis te moveat?

FERIA III..

PARABOLA VINÆ ELOCATÆ.

I. *Homo erat Paterfamilias, Deus, qui plantavit vineam (Matth. 21), animam tuam, et sepem circumdedit ei, mandatorum, ac regularum: et fodit in ea torcular Sacramentorum, ex quibus gratia fluit; et ædificavit turrim, sive providentiæ suæ, sive Angelicæ protectionis, sive præpositorum vigilantia; et locavit eam agricolis, tibi. Plantavit ergo te, qui creavit te, in spem fructus, ut Dominum Deum tuum laudes, et reverearis, eique servias. At quem fructum dedisti? forte labruscas, et uvas fellis. Quoties dissipasti sepem? quoties ferus aper, seu depravatus affectus depastus est vineam? Quæ reverentia tua in Sacramenta sanguinis Christi? Quis respectus, et cura vigilantia Divinæ, Angelicæ, Præpositorum? Et tamen non tibi donata est hæc vinea, sed locata. Exigetur a te fructus. Quid respondebis?*

II. *Cum tempus fructuum appropinquasset, misit servos suos ad agricolas, ut acciperent fructus ejus. (Ibid.) Quid fecerit Deus tibi, quid tu illi, exprimitur. Quoties misit ille servos suos, concionatores, aliorum monita, internas inspirationes, monentes ut fructum dares. At tu, sicut Agricola apprehensis servis alium ceciderunt, alium occiderunt, alium lapidaverunt; ita gratias in vanum accepisti, quibus noluisti cooperari, inspirationes extinxisti, admonitiones sprevisi. O bonitas Dei! o tua ingratitude!*

III. *Iterum misit alios servos, plures prioribus, et*

facerunt illis similiter (Ibid.) ; et quidem tertia vice. Habes perfectæ obedientiæ typum. S. Gregor. Cum compertum haberent alios servos crudeliter cæcos, cum tamen mittuntur, nec dubitant, nec orationes excusandi quærent, sed imperata sine discussione perficiunt. Nonne parem a te obedientiam status tuus exigit, miles enim et servus Christi factus es ? Estne talis tua obedientia ?

FERIA IV.

UNICI FILII TRUCIDATIO.

I. *Novissime autem misit ad eos Filium suum, dicens : Verebuntur Filium meum. (Matth. 21.)* Post tot contemptas gratias, poterat te Deus plectere. Sed usus misericordia, misit adhuc Filium suum in cor tuum, per S.S. Eucharistiam, ut ejus te charitas accenderet, humiliatio deprimeret, crux, et passio ad mortificationis fructum dandum induceret. Debebas vereri Filium Dei : ejus doctrinam, et exempla amplecti. Sed quam longe tu ab ejus vita abiisti !

II. *Agricolæ autem videntes Filium, dixerunt intra se : Hic est hæres : venite, occidamus eum. (Ibid.)* Quam parum reveriti sunt Filium, neque tu magis, qui non es veritus peccare. *Ejecisti eum extra vineam, ubi locum dedisti peccato. Occidisti eum in temetipso, et sanguinem ejus indigne proculcasti. Tu non es reveritus Filium Dei : reverebitur eum Pater, cum ad judicandum venerit, et Filii vulnera contra te perorabunt.*

III. *Cum ergo venerit Dominus vineæ, quid faciet agricolis illis ? Aiunt illi : Malos male perdet. (Ibid.)* Quid aliud exspectare poteras ex tam indigna Filii Dei tractatione ? sed misertus est tui Deus. Ne male te

perderet, eo te loci constituit, ubi te bene perdas per assiduam mortificationem. Hoc vero quam necessarium est tibi frenum, ne relabaris? sed quam facile illud excutis, et declinas!

FERIA V.

NUPTIÆ FILII REGIS.

I. *Res fecit nuptias Filio suo, et misit servos suos vocare invitatos, et nolebant venire.* (Matth. 22.) Pater æternus desponsavit Filium humanæ naturæ. Instruxit convivium Evangelicæ doctrinæ, et perfectionis. Ad hoc cum multis etiam te invitavit. Addixisti te venturum per susceptionem clericatus. *Misit ergo servos suos inspirationes sanctas, quæ dicerent tibi: Prandium meum paravi:* occasio, qua perfectioni studeas, in promptu est. Sed *tu neglexisti: abiisti in villam pravorum affectuum, ivisti ad negotiationem solatiorum a creaturis; sprevisi invitantes inspirationes. Advertis indignitatem.*

II. *Res autem . . . iratus perdidit homicidas illos.* (Ibid.) Cur non misit alios atque alios servos, ut superior Paterfamilias ad vineam? Cur statim iratus est, et perdidit illos? quia illic servi debitum exigebant, hic gratiam convivii offerebant. Apud Deum autem, ut insigne majestatis est, conferre gratias, ita crimen est læsæ majestatis contemptus gratiæ. Et quot tu gratias ejus contempsisti? Idem enim est contemnere, ac nolle cooperari. Ergo perdi meruisti. Misericordiæ Dei debes, quod ad te adhuc alios servos mittat, alias atque alias inspirationes, ac lumina. Vide, ut humanius excipias.

III. *Nuptiæ quidem paratæ sunt; sed qui invitati erant, non fuerunt digni. Itæ ergo ad exitus viarum,*

et quoscunque inveneritis, vocate ad nuptias. (Ibid.) Detrectasti hactenus convivium Evangelicæ perfectionis, seu tædio veniendi, seu difficultate te a terrenis abstrahendi. Indigne te egisse agnoscis. Pone ergo te ad exitus viarum tuarum, dico ad exitum vitæ. Consule mortem, quid suadeat? an eundem ad hoc convivium perfectionis? an negligendum? Accipe consilium. Quod tunc egisse desiderabis, nunc age. Serum tunc est desiderium.

FERIA VI.

DE HOMINE NON VESTITO VESTE NUPTIALI.

I. *Intravit autem rex, ut videret discumbentes, et vidit ibi hominem non vestitum veste nuptiali. (Matth. 22.)* Per vestem nuptialem intellige vitam, et mores statui conformes. Expende an tui sint tales. *Et ait illi, cum indignatione: Amice, per ironiam, quomodo huc intrasti non habens vestem nuptialem?* Non satis est apparere te religiosum: esse oportet moribus, et vita. Si Deus hoc momento ad examinandum te particulari iudicio evocaret, qualem putas inveniret? *At ille obmutuit.* Apud Deum nullam poteris excusationem prætexere: confusus obmutesces. At nunc dum tempus habes, loquere deprecando, et vestem, quæ Domino placet, para.

II. *Tunc dixit Rex ministris: Ligatis manibus, et pedibus ejus, mittite eum in tenebras exteriores. (Ibid.)* Expellitur, ait Ambros. serm. 3. de Nativ. quia cum peccator esset, sanctitatis sibi meritum vendicabat. Non facile tolerat Deus in religione eum, qui mores, et vitam religioni non conformat. Certè quod timeas, habes; si tua vita est alia. Etsi te latere in multitudine posse

credas, Deus manifestabit abscondita. Etsi non ejiciaris ab Ecclesia, præsenti tempore, ejicieris a facie Dei, qui est lux vera, in tenebras, et cæcitatem mentis. Ligabuntur tibi manus, et pedes, ne opereris bene, laqueis tuarum affectionum. His enim plerumque stringitur, qui nimis laxus est.

III. *Multi sunt vocati, pauci verò electi.* (Ibid.) Hoc est, quod te in timore tenere debet, et curam vocationis ingenerare, ut ei studeas satisfacere. Non ideo electus es, quia vocatus; vocari non est tuum, sed Dei gratia, etiam sine prævia tua dispositione. At ut eligaris ad gloriam, de tuo conferre debes. Sequere consilium Apostoli: *Satagite, ut per bona opera certam vestram vocationem, et electionem faciat.* (2 Petr. 1.)

SABBATO.

QUÆSTIO DE TRIBUTO CÆSARI PENDENDO.

I. *Magister, scimus quia verax es, et viam Dei in veritate doces, et non est tibi cura de aliquo: non enim respicis personam hominum.* (Matth. 22.) Verissima hæc Christi laus est. Utinam et tu citra adulationem hanc merereris, qui te Christum sequi profiteris. Esne verax tibi ipsi? non mentiris tibi bonum malum, et malum bonum? Tenesne viam Dei? viam mandatorum ejus? an vadis post vestigia sodalium, et passionum tuarum? Non est tibi cura de aliquo extra Deum? non de teipso? Non respicis personam hominum? non huic adularis? illi te affricas? illum particulari amore amplecteris? Quam procul abes a laude Magistri tui malus discipulus!

II. *Quid tibi videtur? licet census dare Cæsari, an non?* (Ibid.) Quæstio in verbis non mala: sed latet in

animis nequitia. Erat enim proponentium consilium, ut caperent eum in sermone. Ideo eos increpat: *Quid me tentatis, hypocritæ? ostendens, quam sibi displiceat dolus. Petit videre numisma. Exhibetur. Ait illis: Cujus est imago hæc, et superscriptio? Cujus es tu imago? Dei. Sed quam deformis! Tu eam fecisti imaginem terreni hominis. Tempus est, ut sicut portasti imaginem terreni hominis, ita portes et imaginem cælestis. Reforma teipsum, donec formetur Christus in te (Gal. 4); et dicere possis: Vivo ego, jam non ego, vivit vero in me Christus. (Gal. 2.)*

III. *Reddite ergo quæ sunt Cæsaris, Cæsari, et quæ sunt Dei, Deo. (Matth. 22.) Cuique suum reddendum. Dei es, quantus, quantus es: corpus, anima, sensus, potentiæ omnes. Reddisne Deo corpus et sensus tuos? uteris eo ad suam gloriam, an ad tua commoda? Reddis animam cogitando, amando, ac timendo eum? an affectibus tuis serpis circa creaturas? Vide quot titulis te Deo debes; creavit te, redemit te, servavit te, vocavit te, tot beneficiis te cumulavit. Redde et proximo, quod debes, charitatem. Est imago ejus, cujus tu, ab eodem creatus, eodem sanguine redemptus.*

DOMINICA XXVII. POST TRINITATEM.

DE MAGNO CHARITATIS MANDATO.

I. *Interrogavit eum unus . . . Legis Doctor: Magister, quod est mandatum magnum; quod Deus præ omnibus requirit. Ait illi JESUS: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, etc. Hoc est maximum, et primum Mandatum. (Matth. 22.) Intelligis? Primum, ergo hinc incipiendum est; Maximum, ergo hic terminan-*

dum est. Amor rex affectuum est, et primus motor, ergo hic omnes movere debet, et ipse rapi, tanquam in suum finem, extra quem nihil est amabile. Habuistine hoc præceptum tanquam *primum, et maximum*? Nihil unquam Deo prætulisti? O utinam! Sit saltem posthac *primum, et maximum* amare Deum. — Quod probabis, si omnia ad ipsum dirigas; si nullam cordis partem tribuas amori creaturarum; si audebis cum Apostolo difficultatibus insultare: *Quis nos separabit a charitate?* (Rom. 8.)

II. *Secundum autem simile est huic: Diliges proximum tuum sicut teipsum.* (Matth. 22.) Regula amandi proximum est quisque sibi. Nemo se fecte, nemo non sincere amat. Nemo sibi vult malum, ne minimum quidem: nemo non sibi vult bonum, et inter bona optimum. Debes ergo (et hoc mandatum magnum est) amare non fecte proximum; amoliri, qua potes, ab illo malum; curare bonum. At proximus tuus, non est unus, sed omnes. Non debes ergo affectum ita uni affigere, ut aliis subtrahas.

III. *In his duobus mandatis universa lex pendet, et Prophetæ.* (Ibid.) Motivum hic habes diligendi Deum, et proximum. Observatio legis absolute tibi est necessaria. Nullam vis transgredi? Ita quidem sperem a cordato homine. Ergo dilige: *Qui diligit . . . , legem implevit.* (Rom. 13.) Huc ergo cogitationes, huc verba, et opera dirige, ut tota vita tua sit exercitium dilectionis.

FERIA II.

ARGUUNTUR PHARISÆI.

I. *Super cathedram Moysi sederunt Scribæ et Pharisei. Omnia quaecunque dixerint vobis, servate, et facite. (Matth. 23.)* Etsi non bonus Prælatus, at bonum imperium, parendum est. Etsi malus Doctor, at sana doctrina, servanda est. Sed non insistendum exemplo! *Secundum opèra vero illorum nolite facere.* Nulla ergo est illa tui excusatio: Superior ipse, quod fieri jubet, non facit. Ille de se, tu de te rationem reddes. *Dicunt enim, et non faciunt.* Absit hoc a te. Bene dicere non est clavis ad cælum, sed bene facere. Non quid dixeris, quæreris; sed quid egeris. Quam turpe est docere virtutem verbo, et facto doctrinam suam improbare!

II. *Omnia vero opera sua faciunt, ut videantur ab hominibus. (Ibid.)* Alterum, quod in Pharisæis carpit, vitium est, quod æstimari, et laudari quærant ab hominibus: his si placeant, sibi satisfaciunt: *Amant primos recubitus, et primas cathedras, et salutationes in foro, ac publicam honoris delationem.* Hæc si assequamur, in cælo sunt. Non ita tu, qui vis servus Dei esse. Certum est illud Apostoli: *Si hominibus placeam, Christi servus non essem. (Gal. 1.)* Non potest Deo non displicere, qui nimium studet hominibus placere. Fac, te impetrasse, ut placeas: *mercedem recepisti.* Ergo in hunc fumum laborasti?

III. *Væ vobis, Scribæ et Pharisei . . . , quia similes estis sepulcris dealbatis, quæ a foris parent hominibus speciosa, intus vero plena sunt ossibus mortuorum, et omni spurcitia. (Matth. 23.)* Tertium hoc est vitium, quod arguitur, simulatio sanctitatis. Ubi ficta est vir-

tus, ibi sunt certo vera vitia. Nihil prodest, imo plurimum obest apparere, si non subsit esse. Deus non aspicit, quis appareas, sed quis sis. Talis apud Deum es, qualis in animo, et conscientia. Ab illo pro æternitate judicaberis, non ab hominibus.

FERIA III.

PREDICTIO DESOLATIONIS.

I. *Cum videritis abominationem desolationis stantem in loco sancto excisi templi Hierosolymitani: qui legit, intelligat.* (Matth. 24.) Intellige, quod tu sis templum Dei, quod immineat tibi desolatio per mortem. Dissolvetur enim templum hoc. Intellige, quid agendum antea, ne pericliteris. Frustra enim tunc voles, cum non poteris. *Qui in Judæa sunt, fugiant ad montes. Es in populo electo: ut tunc securus sis, nunc fuge ad montem, qui Christus est, ut eum imiteris. Qui in tecto es excelsæ virtutis, non descende ad humilia secularium. Qui in agro Christo plantatus es, non revertere unquam tollere tunicam veteris conversationis.* (S. Hilar.) Quam tutus tunc eris, si nunc ista agas!

II. *Væ autem prægnantibus in illis diebus.* (Matth. 24.) Supremus ille dies semper instat: forte iste est. Væ tibi si usque in ullum prægnans es, plenus bonis desideriiis, et non antea ea paris in actum. Quidquid nunc boni concipis, statim patiendum est: quia tunc non erit tempus. *Orate autem, ut non fiat fuga vestra in hyeme; provide, ut non superveniat tibi mors, dum friges in obsequio Dei; vel in Sabbato, dum ferias agis, et in socordia vivis. Hæc omni tibi hora curanda sunt, quia nulla hora vacat periculo.*

III. *Erit enim tunc tribulatio magna, qualis non fuit*

ab initio mundi. (Ibid.) Intellige, improvidis, et tepidis, qui distulerunt in illud tempus agere, quo amplius non licet. Torquebitur lucta suprema corpus, sed multo magis conscientia. Vivacius tunc intelliges bonum, et malum. Sarcinam tuam majorem reperies, quam unquam existimaveris, etc. Ergo ut tribulationem effugas, nunc age, quod tunc actum voles; nunc cave, quod tunc cavisse desiderabis. Mortem de agendis consule, sed et consilium audi.

FERIA IV.

VIGILANDUM AD ADVENTUM DOMINI.

I. *Vigilate, quia nescitis qua hora Dominus vester venturus sit.* (Matth. 24.) Prudenter semper metues, quod certo veniet, nescis quando. Quid si ante paucos annos venisset Dominus? qualem te reperisset? Quid si hoc momento veniret? quid velles fecisse? Quid si scires post horam venturum? quid ageres? Quod agendum statueres: illud age, quia forte veniet. Ideo occulta est tibi illa hora, ut omnem habeas suspectam.

II. *Beatus ille servus, quem cum venerit Dominus ejus, invenerit sic facientem.* (Ibid.) Tanti est vigilare, ut a sola vigilantia Dominus pronuntiet servum beatum. Vigilanti non irrepit fur, qui parta tollat. Non præterit boni occasio, quam non arripiat. Dic ipse: Ubi Deo attendisti, admisistine vel levissimam culpam? an uni pravo appetitui cessisti? nonne omni occasione in bonum usus es? At nonne hoc ipsum est esse beatum, ita vivere, ut macula careas? *Beatus, qui inventus est sine macula.* (Eccli. 31.)

III. *Si autem dixerit malus servus ille.* (Matth. 24.) Bono ac vigilantī servo malum oppone: qui dicit in

corde suo : Moram facit Dominus meus venire : qui in tepore suo cogitat, adhuc superesse tempus, quo ferventer agat. O miser ! Veniet Dominus . . . illius in die, qua non sperat. Quis tunc ejus timor ? quæ trepidatio ? Quid si percutiat conservos suos, indulgendo appetitui irascibili ? Quid si manducet, et bibat laxando frænum concupiscibili ? Credo, non velles talis deprehendi. Ergo esto paratus. At nunquam eris satis paratus, nisi sis semper paratus.

FERIA V.

PARABOLA DECEM VIRGINUM.

I. *Simile est regnum cælorum decem Virginibus, quæ accipientes lampades suas, exierunt obviam Sponso, et Sponsæ. (Matth. 25.) Et hæc parabola ad vigilantiam monet. Omnes fuerunt virgines, omnes acceperunt lampades, omnes exierunt obviam, omnes moram faciente Sponso dormitaverunt. Et tamen quinque erant fatuæ, quinque prudentes. Sed non omnes sumpserunt oleum in vasis suis. Fides, lampas est, sed non sufficit. Imprudens es, si non etiam oleum charitatis accipis, et ea media, quæ te coram sponso Deo securum reddant, ne lampas extinguatur : Nam fides sine operibus mortua est. (Jac. 2.)*

II. *Media autem nocte clamor factus est : Ecce Sponsus venit. (Matth. 25.) Venit, cum minime cogitamus, Dominus. Tunc surrexerunt omnes Virgines (prudentes), et ornaverunt lampades suas. Quæ omnium sollicitudo ? quia coram Sponso comparendum erat. Tunc fatuæ errorem suum viderant, quod oleum deficeret bonorum operum. Sed serum nimis est tunc velle incipere, cum desinendum est. — Fatuæ autem sapientibus*

dixerunt: Date nobis de oleo vestro; sed frustra, aliena opera tibi non proderunt, ubi retribuitur unicuique secundum opera sua. Putas, non doluisse fatuas; solatio plenas fuisse prudentes? In quarum sorte desideras esse, earum sollicitudinem assume.

III. *Et quæ paratæ erant, intraverunt cum eo ad nuptias (Ibid.), non quæ primum ibant ad vendentes, sed quæ differunt se parare. Periculum salutis subit, qui differt media. Præstitisset oportet antea, quæ sunt salutis, non tunc velle. Novissime veniunt reliquæ . . . dicentes: Domine, Domine, aperi nobis. Sed pulchra verba nihil juvant, ubi pensantur opera. Non prodest tunc verbis profiteri Dominum, quem in vita factis negaveris. Ergo nunc, dum sunt dies salutis, dum tempus acceptabile, insistendum est bono. Adhuc enim porta patet. At ille respondens ait: Amen dico vobis, nescio vos. Hoc fulmen olim time, si nunc Deum non noscas, et secundum quod cognoveris, ei servias.*

FERIA VI.

PARABOLA DE TALENTIS.

I. *Homo peregre proficiscens vocavit servos suos, et tradidit illis bona sua. (Matth. 25.) Etiam hæc parabola præparationem suadet. Dedit uni quinque, alteri duo, tertio unum talentum: Unicuique secundum propriam virtutem. Cogita, quæ accepisti a Deo talenta corporis, animæ, naturæ, gratiæ. Non tua res sunt, sed Dei. Parum tibi videris accepisse? Deus ad tuam virtutem mensuravit. De paucis rationem reddes. Plus accepisse tibi damno fuisset. Quo fine tibi data sunt? ut negotieris: Negotiamini dum venio. (Luc. 19.) Perit*

Domino lucrum, quod tu non facis. Non potes ergo aliter uti, quam Deus velit: et tamen fecisti. Quid faceres servo, qui pecunia tua ad sua commoda, et voluptates uteretur? vide an non tu sis talis.

II. *Post multum vero temporis venit Dominus servorum illorum, et posuit rationem cum eis. (Ibid.)* Eam et tecum inibit; forte non post multum temporis. Et accedens, qui quinque talenta acceperat, obtulit alia quinque . . . ; similiter, qui duo . . . , alia duo. Lucrum fecerunt ad proportionem talenti. Uterque vocatur *servus bonus, et fidelis*. Uterque invitatur in gaudium Domini sui. Non praevalet ergo apud Deum, qui plus accepit. Deus enim usum talentorum, et gratiarum spectat, non cumulum. Non fuisset vocatus bonus, et fidelis, qui quinque acceperat, si tantum duo lucratus fuisset. Ita Deus nullam gratiam vult esse vacuum. Ergo assidue tibi curandum est, ut nullam gratiam in vacuum recipias. Hic vero esto vigilans.

III. *Qui unum talentum acceperat, ait: Domine, scio, quia homo durus es . . . : et timens abii, et abscondi talentum tuum in terra: ecce habes, quod tuum est. (Ibid.)* Non perdidit talentum; sed servavit. Cur ergo reprehenditur: *Serve male et piger?* Quia non est negotiatus, non fecit lucrum, quod Dominus requirebat. Unicum ergo talentum neglectum ita castigat Deus? Quid respondebis, qui tot millia defodisti in terram, gratis tibi ad lucrum coelestium concessis, ad terrena, ad sensus commoda, abutendo? Ergo nunc tandem ita rebus tuis invigila, ut audire merearis: *Euge, serve bone, et fidelis, intra in gaudium Domini tui.*

SABBATO.

DE EXTREMO JUDICIO.

I. *Cum venerit Filius hominis in Majestate sua, et omnes Angeli cum eo, tunc sedebit super sedem Majestatis suæ. (Matth. 25.)* En Judicem illum, quem habuisti haecenus *advocatum apud Patrem* : illum, in quem confixerunt peccatores : illum, quem contempsisti. *Et congregabuntur ante eum omnes gentes* : en judicandorum multitudinem, in qua et tu eris. *Et statuet oves a dextris suis ; hædos autem a sinistris* ; en diversam judicandorum conditionem. Quis in his pavor, et trepidatio ? Quod in illis animi solatium, et gaudium ? Et qui erunt a dextris ? *Oves* : quæ ductum, et vocem Pastoris sunt secutæ. Et qui a sinistris ? *Hædi* : qui concupiscentiis suis servierunt. O Deus ! quantumcunque vis pone me hic a sinistris, ut ibi collocer ad dexteram.

II. *Tunc dicet . . . his, qui a dextris erunt : Venite, benedicti Patris mei, possidete paratum vobis regnum. (Ibid.)* Prius bonos ad præmium vocat, quam reprobos damnet : quia paratior est semper ad benefaciendum. (S. Chrysost. in Imperf.) Hoc enim secundum naturam agit : poenas invitus infligit. Quam suavis accidet hæc justis sententia ? Desideras et tu illam audire ? Misericordia impetrabis. Hæc allegat Judex : *Esurivi, et dedistis mihi manducare, etc. sine his in vanum speras. Ergo quod potest manus tua, instanter operare. Næc parva negliges : quia nihil est tam parvum, quod vestitum charitate in Deum, ibi non evadat regno æterno dignum.*

III. *Tunc dicet . . . his, qui a sinistris erunt : Discedite. (Ibid.)* O quale tonitru in auribus reorum ! A me, quale fulmen ! Deo in æternum carere ! *Maledicti, qualis*

dolor! Deo in æternum exosos esse! *In ignem æternum!* Qualis desperatio, in æternum pœna sensus torqueri! *Qui paratus est diabolo a me, a te autem tibi.* Qualis cruciatus, æternum cum dæmonibus habitare! Et quæ tam horrendæ sententiæ causa! *Esurivi, et non dedistis mihi manducare, etc.* Opera non præstitistis, quæ exigebam; egistis, quæ vetabam. O Deus! *hic ure, hic seca, modo in æternum parcas.* O æternitas! æternitas! *quam amara est memoria tua!*

SUSCIPE, Domine, universam meam libertatem. Accipe memoriam, intellectum, atque voluntatem omnem. Quidquid habeo, vel possideo, mihi largitus es: id tibi totum restitue, ac tuæ prorsus voluntati trado gubernandum. Amorem tui solum cum gratia tua mihi dones, et dives sum satis, nec aliud quidquam ultra posco.

ANIMA Christi sanctifica me
 Corpus Christi salva me.
 Sanguis Christi inebria me.
 Aqua lateris Christi lava me.
 Passio Christi conforta me.
 O bone JESU! exaudi me:
 Intra tua vulnera absconde me:
 Ne permittas me separari a te:
 Ab hoste maligno defende me:
 In hora mortis mee voca me:
 Et jube me venire ad te:
 Ut cum Sanctis tuis laudem te
 In sæcula sæculorum. Amen.

MENSIS EUCHARISTICUS.

HOC EST

PRÆPARATIONES, ASPIRATIONES,

ET GRATIARUM ACTIONES

PRO SUMPTIONE SS. EUCHARISTIÆ,

PER SINGULOS MENSIS DIES DISTRIBUTÆ.

AUCTORE XAVERIO LERCARI, S. J.

MONITO AD LECTOREM.

Tot Præparationes, Aspirationes et Gratiarum Actiones damus, quot singulis cujusvis Mensis diebus sufficiant, ut varietas ipsa devotionem semper instauret. Præparatio meditatione, Gratiarum Actio affectibus maxime constat; illa pridie vespere, hæc statim post sumptionem Eucharistiæ, exercenda. Aspiratio ad alterutram spectans, crebro subinde usurpanda. Tres Actus unicuique Gratiarum Actioni peculiare assignamus, quibus pro sua quisque pietate alios interseret virtutum affectus, Adorationis, Humiliationis, Gratitudinis, Contritionis, Oblationis, Fiduciæ, et multiplicis petitionis. Dirigitur hæc Opella ad Sacerdotes quotidie accedentes ad altare; sed et cæteris fidelibus frequenter communicantibus usui esse potest, qui ad singulas Eucharistiæ sumptiones, singulas ordine suo adhibere valeant Præparationes, Aspirationes, et Gratiarum Actiones, iisdemque per intermedios dies fructuosius insistere.

Asteriscus * in citationibus denotat non tam verba quam sensum, licet interdum accommodatitium, ex eo Scripturæ loco desumptum.

MENSIS EUCHARISTICUS.

DIES PRIMUS.

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Rex sæculorum immortalis, qui habet in vestimento et femore suo scriptum: Rex regum, et Dominus dominantium. 1 *Tim.* 1, 13: *Apoc.* 19, 16.

II. Ad quem venit? Ad subditum suum, decem millium talentorum debitorem, qui nec obolum habet unde incipiat debitam tam ingens exsolvere. *Matth.* *18, 24.

III. Ad quid venit? Non ut miserum servum divendat, et omnia ejus accipiat; sed ut ei pretium Corporis et Sanguinis sui, immensum majus debito, ad solvendum tribuat.

Aspiratio. Exulta satis, filia Sion; jubila, filia Jerusalem: ecce Rex tuus veniet tibi justus, et salvator. *Zach.* 9, 9.

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui; tanquam Regem potentissimum et benignissimum, teque veluti reum coram eo procidentem, et rogentem: Patientiam habe in me, et omnia reddam tibi. *Matth.* 12, 26.

II. Dilige eum ex toto corde tuo; ita ut desiderio et firmo proposito tuo, nihil illi contrarium velis, nihil illi anteponas aut æques, nihil, quod ad illum actu vel virtute non tendat, diligas.

III. Pete ab eo spiritum fortitudinis, ut divinum honorem contra insidiatores ejus, tanquam subditus fidelis, usque ad sanguinem tuearis.

Aspiratio. Tu es ipse Rex meus, et Deus meus, qui mandas salutes Jacob. In te inimicos nostros ventilabimus cornu, et in nomine tuo spernemus insurgentes in nobis. *Psal.* 43, 5 et 6.

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Dominus qui servis suis jugum suave et onus leve suorum mandatorum et consiliorum imponit; ac pro momentaneis obsequiis æternam gloriam pollicetur. *Matth.* 11, 20.

II. Ad quem venit? Ad servum suum contumacem, qui a sæculo confregit jugum ipsius, rupit vincula ejus, et dixit: Non serviam. *Jerem.* *2, 20.

III. Ad quid venit? Ut e funiculis Adam trahat eum in vinculis charitatis; ereptumque a passionum jugo, in servitutem suam, omni imperio feliciorum, reducat. *Osee* *11, 4.

Aspiratio. Et unde hoc mihi, ut Dominus meus et Filius Dei mei veniat ad me? *Luc.* *1, 43.

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam Dominum tuum, qui emit te pretio magno: teque veluti servum ejus fugitivum, qui ad ipsum per novum fervorem vis redire. *1 Cor.* *6, 20.

II. Dilige eum ex tota anima tua, ita ut sis unus ex illis qui aiebant: Nemo nostrum sibi vivit, et nemo sibi moritur: sive enim vivimus, Domino vivimus; sive morimur, Domino morimur. *Rom.* 14, 7 et 8.

III. Pete ab eo spiritum timoris Domini, ut omne peccatum vel levissimum fugias, et ipsum solum casto affectu timeas.

Aspiratio. Injice, Domine, pedem meum in compedes tuos, et in torques tuos collum meum. *Eccli.* *6, 25,

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Magister qui docet nos utilia; qui prius fecit quæ docuit, et ad faciendum quod docet gratiam impertit. *Is. *48, 17.*

II. Ad quem venit? Ad discipulum infimæ classis, qui nunquam aut sero ad audiendam doctrinam virtutum venit, et cito per animi levitatem ab auditis discedit.

III. Ad quid venit? Ut sint oculi tui videntes Præceptorem tuum, et aures tuæ audiant verbum, post tergum (hoc est velamen elementorum) Monentis: Hæc est via (conversatio Christi); ambulate in ea. *Is. 30, 21.*

Aspiratio. Venite, et ascendamus ad montem Domini, et ad domum Dei Jacob, et docebit nos vias suas. *Is. 2, 3.*

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam Magistrum tuum, qui te viam perfectionis docet, et in agendis ac omittendis erudit: teque velut alteram Mariam, sedentem secus pedes ejus, audientem verbum ipsius, et illud unum quod est necessarium, addiscentem. *Luc. 10, 39 et 42.*

II. Dilige eum ex tota mente tua, ita ut sanctis cogitationibus jugiter illi adhæreas, et ad capienda coelestia, tranquillitatem ac puritatem mentis inquiras.

III. Pete ab eo spiritum scientiæ, ut falsa scias a veris discernere, et fidei dictamina constanter teneas.

Aspiratio. Vias tuas, Domine, demonstra mihi, et semitas tuas edoce me. *Psal. 24, 4.*

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Amicus fidelis, cui nulla est comparatio; qui a nobis desertus et irritatus, nunquam nos deserit, sed ex inimicis, suo Sanguine, amicissimos fecit. *Eccli.* *6, 15.

II. Ad quem venit? Ad infamem proditorem, qui toties ejus amicitiam contempsit, ejus gratiæ peccatum prætulit, ejus familiaritatem cum vanissimis hominum colloquiis commutavit.

III. Ad quid venit? Ut sit amicus fidelis, protectio fortis; quo invento, thesaurum inveniat: et ut eum sibi intimius per amorem copulet. *Eccli.* *6, 14.

Aspiratio. Ostende mihi faciem tuam, sonet vox tua in auribus meis; vox enim tua dulcis, et facies tua decora. *Cant.* 2, 14.

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam Amicum fidelissimum, qui te servulum suum ad amicitiam suam extulit: teque velut amicum mensæ, aut potius vilem mercenarium, qui cum consolationes recipis, eum diligis: cum ad emendationem flagellaris, in dilectione torpescis.

II. Dilige eum ex omnibus viribus tuis, ita ut vires et potentias animæ tuæ, sensus et organa corporis tui, in unione virium et sensuum ejus, Deo offeras, et illis semper in obsequium ipsius uti constituas.

III. Pete ab eo spiritum consilii, ut apta remedia ad salutem animæ tuæ, et aliorum de quibus curam geris, eligere scias.

Aspiratio. Dilectus meus mihi, et ego illi. Ego dilecto meo, et ad me conversio ejus. *Cant.* 2, 16; et 7, 10.

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Frater qui, cum sit verus Deus, et Dominus hominum, non confunditur fratres eos vocare, dicens: Nuntiabo nomen tuum fratribus meis. *Hebr.* 11, 2; *Psal.* 21, 23.

II. Ad quem venit? Ad fratrem, ipsius fratricidam, qui, oeu alter Cain, Abel justum in agro hujus mundi peccatis appetiit, et impie confecit.

III. Ad quid venit? Ut fratricidam hunc in vita spirituali, quam ante dederat, conservet, et non vagum et profugum super terram esse dimittat. *Gen.* *4, 12.

Aspiratio. Quis mihi det te fratrem meum, sugentem ubera matris meæ: ut inveniam te foris, et deosculer te, et jam me nemo despiciat. *Cant.* 8, 1.

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, ut fratrem tuum natu majorem, et primogenitum in multis fratribus: teque ut fraterculum ejus merito minimum, seu potius tali nomine prorsus indignum, cum sis illi vita et moribus valde dissimilis. *Rom.* 8, 29.

II. Dilige eum ex tota virtute tua, ita ut omni conatu tuo consilia et exempla fratris tui primogeniti fideliter impleas.

III. Pete ab eo spiritum intellectus, ut abditos sacræ Scripturæ sensus intelligas, et explanes.

Aspiratio. Hoc uno tantum indigeo, ut inveniam gratiam in conspectu tuo, Domine mi, et frater mi. *Gen.* 33, 15.

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Pater futuri sæculi, qui voluntarie genuit nos verbo veritatis: Pater misericordiarum, et Deus totius consolationis, qui tenerrime nos amat, et filios vocat. *Is.* 9, 6; *Jac.* 1, 18; *2 Cor.* 1, 3.

II. Ad quem venit? Ad prodigum filium, qui peregre profectus est in regionem longinquam oblivionis Dei, et ibi dissipavit bona ipsius, vivendo, si non luxuriose, at inaniter et inutiliter. *Luc.* *15, 13.

III. Ad quid venit? Ut hunc prodigum filium ad se revertentem amplectatur et osculetur, stola gratiæ ac donis cœlestibus ornet, convivio Corporis et Sanguinis sui reficiat, atque in domo gloriæ suæ hæreditatis æternæ possessorem constituat. *Luc.* 15, 20 et seq.

Aspiratio. Quanti mercenarii in domo Patris mei abundant panibus! Ego autem hic fame pereor. Surgam, et ibo ad Patrem meum. *Luc.* 15, 17.

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam patrem piissimum, qui te in cruce summis doloribus genuit: teque veluti errabundum filium, ex longa peregrinatione, ac miserrimo statu, ad ipsum redeuntem, atque ab ipso benignitate incredibili exceptum.

II. Dilige eum ex tota fortitudine tua, ita ut propter illum, vitam et salutem corporis, divitias, voluptates et honores despicias, ac sine creaturis vivere assuescas.

III. Pete ab eo spiritum pietatis, ut obsequio, tanto ac tali Patri, debita solerter inquiras, et eminenter præstes.

Aspiratio. Pater, peccavi in cœlum, et coram te; jam non sum dignus vocari filius tuus; fac me sicut unum de mercenariis tuis. *Luc.* 15, 18 et 19.

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Sponsus qui dixit: Sponsabo te mihi in sempiternum; et sponsabo te mihi in iustitia, et iudicio, et in misericordia, et in miserationibus: et sponsabo te mihi in fide. *Osee 2, 19 et 20.*

II. Ad quem venit? Ad infidam sponsam suam, quæ fornicata est cum amatoribus multis super omnem montem excelsum, et sub omni ligno frondoso; per superbiam scilicet et cupiditatem, vilissimis adhærendo creaturis. *Jerem. 3, 1.*

III. Ad quid venit? Non ut det ei libellum repudii, sed ut sibi iterum despondeat eam, et ponat signum in faciem ejus, ne ullum, præter ipsum, amatorem admittat.

Aspiratio. Prudentes Virgines, surgite, et ornatæ vestras lampades: ecce Sponsus venit, exite obviam ei. *Matth. *25, 6 et 7.*

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam Sponsum amabilissimum, qui animam tuam, projectam super faciem terræ, nudam et confusione plenam, spontanee dilexit: animamque tuam, veluti sponsam ejus ipso tot vinculis copulatam, et tot donis ad redamandum illectam. *Ezech. *16, 5 et 7. Osee *14, 5.*

II. Dilige eum ex tota libertate tua; ita ut tui corporis et animi potestatem non habeas, sed Sponsus tuus, qui potestatem tibi fecit Corporis et Sanguinis sui. *1 Cor. 7, 4.*

III. Pete ab eo spiritum sapientiæ, ut quidquid in Deo est intimius, nempe essentiam, attributa, processiones et decreta scruteris, ad majorem ipsius amorem in te excitandum.

Aspiratio. Gaudens gaudebo in Domino, et exultabit anima mea in Deo meo; quia induit me vestimentis salutis, et indumento justitiæ circumdedit me, quasi sponsam ornatam monilibus suis. *Is. 61, 10.*

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Sol justitiæ, et splendor gloriæ: lux vera, quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum. *Malach. 4, 2; Heb. 1, 3; Joan. 1, 9.*

II. Ad quem venit? Ad cæcum hominem, et ambulantiem in tenebris, et habitantiem in regione umbræ mortis, dolentemque quod lumen cœli non videat. *Is. *9, 2; Tob. 5, 12.*

III. Ad quid venit? Ut signet super eum lumen vultus sui; suæque doctrina et exemplo luceat ei quasi lucerna in caliginoso loco, donec dies æternitatis elucescat, et lucifer gloriæ oriatur in corde ejus. *Psal. *4, 7; 2 Petr. *1, 19.*

Aspiratio. Surge, illuminare, Jerusalem, quia venit lumen tuum: super te orietur Dominus, et gloria ejus in te videbitur. *Is. 60, 1 et 2.*

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam candorem lucis æternæ, illuminantem abscondita tenebrarum: teque veluti cæcum illum quem jussit Jesus adduci ad se, orantem, et dicentem: Domine, ut videam! *Sap. 7, 26; 1 Cor. 4, 5; Luc. 18, 41.*

II. Dilige eum præ oculis tuis, et præ omni quod est aspectu delectabile, ita ut statuas avertere oculos tuos, ne videant vanitatem. *Psal. 118, 37.*

III. Pete ab eo fidei donum electum, ut quæ agenda sunt videas, et ad agenda quæ videris convalescas. *Sap. 3, 14.*

Aspiratio. Quoniam tu illuminas lucernam meam, Domine Deus meus, illumina tenebras meas. *Psal. 17, 29.*

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Viaticum peregrinantis ad beatam Sion, pharmacum immortalitatis, et pignus æternæ gloriæ, quod non minus est quam ipsa gloria promissa.

II. Ad quem venit? Ad advenam et peregrinum, qui non habet hic manentem civitatem, sed futuram inquit. *Heb. *13, 14.*

III. Ad quid venit? Ut, ceu alter Elias ambulet infortitudine cibi hujus per observantiam mandatorum, diebus prosperitatum, et noctibus adversitatum, usque ad montem Dei. *3. Reg *19, 8.*

Aspiratio. Auribus percipe lacrymas meas : ne sileas ; quoniam advena ego sum apud te, et peregrinus, sicut omnes patres mei. *Psal. 38, 13.*

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, ut provisorem itineris tui ad promissam terram, pluentem tibi manna ad manducandum : teque ut peregrinum in deserto hoc cœleste manna colligentem per singulos dies, donec æternum comedas de beatissimis frugibus terræ illius. *Psal. *77, 24. Josue *5, 14.*

II. Dilige eum præ omnibus odoramentis aromatum et florum fragrantia, sic, ut post ipsum solum curras in odorem unguentorum, id est, exemplorum suorum, donec introducat te Rex in cellaria sua. *Cant. *1, 3.*

III. Pete ab eo donum spei firmissimæ, ut fidenter dicas : In pace in idipsum dormiam, et requiescam : quoniam tu, Domine, singulariter in spe constituisti me. *Psal. 4, 10.*

Aspiratio. Lætatus sum in his quæ dicta sunt mihi. In domum Domini ibimus. Stantes erant pede nostris in atriis tuis, Jerusalem. *Psal. 121, 1 et 2.*

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Convivator et Convivium: convivium pinguium; convivium vindemiæ: pinguium medullatorum, vindemiæ defæcatæ. *Is.* 25, 6.

II. Ad quē venit? Ad hominem non vestitum veste nuptiali, aut saltem ea indutum multis maculis fœdata, tam excelso convivio prorsus indignum. *Matth.* 22, 12.

III. Ad quid venit? Ut hoc convivio saginatus, insuaves ac noxios mundi hujus cibos fastidiat; et cœnam nuptiarum Agni, cujus Eucharistia typus est, duntaxat anhelet. *Apoc.* *19, 9.

Aspiratio. Quis det de carnibus ejus, ut saturemur? Caro enim ejus vere est cibus, et Sanguis ejus vere est potus. *Joan.* 31, 31: 1 *Joan.* 6, 56.

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, et ministrantem tibi cibum, qui permanet in vitam æternam: teque, hunc suavissimum cibum ad satietatem edentem, et adhuc ex amore esurientem. *Luc.* *12, 39; *Joan.* 6, 27; *Eccli.* 24, 29.

II. Dilige eum præ omni dulcedine, et ciborum suavitate; ita ut a gulosis excessibus te temperans, incipias gustare et videre quam suavis sit Dominus. *Psal.* *33, 9.

III. Pete ab eo donum charitatis ferventissime, ut solus Deus tibi sapiat, et omne quod Deus non est, desipiat tibi.

Aspiratio. Quis ego sum servus tuus, quoniam respexisti super canem mortuum similem mei, et posuisti me inter convivas mensæ tuæ? 2 *Reg.* 9, 8; 19, 28.

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Hospes jucundissimus, qui quotidie hospitatur, et pascit, et potat ingratos, et ad hæc amara audit, qui etiam nunc stat ad ostium cordis tui, et pulsat. *Eccli* *29, 30; *Apoc.* 3, 20.

II. Ad quem venit? Ad ingratham animam tuam, de qua questus est: Hospes eram, et non collegisti me, nempe ut terrenis affectibus locum dares. *Matth.* 25, 43.

III. Ad quid venit? Ut audiente te vocem ejus, et aperiente ei cordis tui januam, intret ille ad te, mutuum daturus et accepturus cœnam. *Apoc.* *3, 20.

Aspiratio. Festinans descende (per humilitatem), quia hodie in domo tua oportet me manere. Ingredere, benedicte Domini; cur foris stas? Præparavi domum. *Luc.* 19, 5; *Gen.* 24, 31.

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam Hospitem humanissimum, colloquia, super mel et favum dulcia, tecum miscentem: teque quasi villicum, tam magni Hospitis præsentia nobilitatum.

II. Dilige eum super omnem melodiam, et omne quod auribus blandiatur; ita ut obdurescas ad vocem eorum qui narrant tibi fabulationes, sed non ut lex Dei tui. *Psal.* *118, 85.

III. Pete ab eo virtutem prudentiæ, et jam non sis parvulus fluctuans, et circumferaris omni vento doctrinæ, in nequitia hominum, in astutia, ad circumventionem erroris. *Ephes.* 4, 14.

Aspiratio. Non habet amaritudinem conversatio illius, nec tædium convictus illius, sed lætitiā et gaudium. *Sap.* 8, 16.

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Dilectus candidus et rubicundus: electus ex millibus, et totus desiderabilis. *Cant.* 5, 10 et 16.

II. Ad quem venit? Ad dilectam suam, quam, ex amoris nimietate vocat columbam suam, formosam suam, pulchram, immaculatam; non quia talis est, sed quia talem ipse desiderat. *In Canticis sæpe.*

III. Ad quid venit? Ut osculetur eam osculo oris sui Eucharistici, et introducat eam in cellaria vulnerum suorum, et ibi loquatur ad cor ejus amores suos. *Cant.* 1, 1 et 3; *Osee.* 2, 14.

Aspiratio. Adjuro vos, filiæ Jerusalem, si inveneritis Dilectum meum, ut nuntietis ei quia amore langueo. *Cant.* 5, 8.

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, ut Dilectum tuum, tuos amplexus et oscula postulantem: teque ut inamabilem dilectam ejus, quæ toties vagata es post greges sodalium tuorum. *Cant.* *1, 6.

II. Dilige eum super omnes brutas et insanas carnis voluptates, ita ut carnem tuam crucifigas, cum vitiis et concupiscentiis suis. *Galat.* *5, 24.

III. Pete ab eo virtutem temperantiæ, ut omnes motus concupiscentiæ regas et comprimas, atque in omnibus modum tenere scias.

Aspiratio. Inveni quem diligit anima mea; tenui eum, nec dimittam. *Cant.* 3, 4.

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Hæres locupletissimi patris, qui propter nos egenus factus est, cum esset dives, ut illius inopia nos divites essemus. 2 *Cor.* 8, 9.

II. Ad quem venit? Ad mendicum Lazarum, jacentem ad januam ipsius, ulceribus plenum, et cupientem saturari de micis quæ cadunt de mensa divitis hujus. *Luc.* *16, 20 et 21.

III. Ad quid venit? Ut conjiciat in sinum ejus mensuram bonam, et confertam, et coagitatam, et superfluentem gratiarum suarum. *Luc.* *6, 8.

Aspiratio. Ecce sicut oculi servorum in manibus dominorum suorum, sicut oculi ancillæ in manibus dominæ suæ, ita oculi nostri ad Dominum Deum nostrum, donec misereatur nostri. *Psal.* 122, 2.

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, divitias sui amoris in te veluti effundentem: teque ut pauperculum, tuas illi misérias et indigentias aperientem.

II. Dilige eum præ omnibus mundi pompis et divitiis, ita ut quæ tibi aliquando fuerunt lucra, hæc detrimenta facias, et arbitreris ut stercora, ut ipsum lucrifacias. *Philip.* 3, 7 et 8.

III. Pete ab eo virtutem justitiæ, ut, citra omnem avaritiam, reddas quæ sunt Cæsaris Cæsari, quæ sunt Dei Deo. *Matth.* *22, 21.

Aspiratio. Venite, audite, et narrabo, omnes qui timetis Deum, quanta fecit animæ meæ. Ad ipsum ore meo clamavi, et exaltavi sub lingua mea. *Psal.* 65, 16 et 17.

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Deus absconditus, Deus Israel salvator, qui, deposita majestate, mutavit habitum, ut ad te et apud te familiariter diverteret. *Is. 45, 15 : 3 Reg. 22, 30.*

II. Ad quem venit? Ad hominem quem etiam absconditum cupit, dicens ei: Intra in cubicula tua, claudes ostia tua super te, abscondere modicum ad momentum. *Is. 26, 20.*

III. Ad quid venit? Ut abscondat eum in abscondito faciei suæ a conturbatione hominum; ducat eum in solitudinem, et loquatur ad cor ejus, et manifestet ei seipsum. *Psal. *30, 21; Osee. 2, 14; Joan. *14, 21.*

Aspiratio. Si inveni gratiam in conspectu tuo, ostende mihi faciem tuam, ut sciam te. *Exod. 33, 13.*

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, porrigentem tibi Manna absconditum, quod nemo scit, nisi qui accepit: teque in ejus gremio gloriose delitescentem. *Apoc. 2, 17.*

II. Dilige eum præ omnibus honoribus et dignitatibus, ita ut gloria tua in hac vita non sit alia quam amore ipsius latere, et abjectum esse.

III. Pete ab eo virtutem fortitudinis, ut non contemplans ea quæ videntur, sed quæ non videntur, terrena omnia tanquam vilia contemnas, difficilia, et ardua superes, et semper in magna et excelsa tendas. *2 Cor. *4, 18.*

Aspiratio. Quis dabit mihi pennas sicut columbæ, et volabo, et requiescam? Ecce elongavi fugiens, et mansi in solitudine. *Psal. 54, 7 et 8.*

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Vinum germinans Virgines, quod præparavit Dominus his qui amaro sunt corde, ut bibant, et obliviscantur egestatis suæ, et doloris sui non recordentur amplius. *Zach. 9, 17; Prov. *31, 7.*

II. Ad quem venit? Ad eum quem constituit super excelsam terram, id est super Ecclesiam suam, ut suggeret mel de petra, oleumque de saxo durissimo, et sanguinem uvæ biberet meracissimum. *Deut. 32, 13 et 14.*

III. Ad quid venit? Ut det ei poculam ex vino condito, et mustum malorum granatorum suorum, quo illum inebriet charitate sua. *Cant. 8, 2.*

Aspiratio. Venite, comedite panem meum, et bibite vinum quod miscui vobis; relinquitë infantiam, et vivite, et ambulate per vias prudentiæ. *Prov. 9. 5.*

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, lavantem in vino stolam suam, hoc est Sanguine suo animam tuam: teque introductum in cellam vinariam, et accipientem de manu ejus calicem vini, non furoris, sed amoris sui. *Gen. *49, 11; Cant. *2, 4; Jer. *25, 15.*

II. Dilige eum amore casto, sicut ipsum amarunt sanctæ Virgines; ita ut non habeas maculam, aut rugam, aut aliquid hujusmodi, sed sis sanctus et immaculatus. *Ephes. *5, 27.*

III. Pete ab eo cordis munditiem, ut purificato mentis oculo, ad ejus pulchritudinem contemplandam eveharis.

Aspiratio. Parasti in conspectu meo mensam adversus eos qui tribulant me. Impinguasti in oleo caput meum; et calix meus inebrians, quam præclarus est. *Psal. 22, 5.*

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Panis Dei, qui de cœlo descendit, et dat vitam mundo; Panis pinguis præbens delicias regibus. *Joan.* 6, 33; *Gen.* 49, 20.

II. Ad quem venit? Ad Chananæam animam tuam, cui dici merito possit: Non est bonum sumere panem filiorum, et mittere canibus. *Matth.* 15, 26.

III. Ad quid venit? Ut sit panis cor tuum confirmans, teque supersubstantialiter nutriat, ne in via Dei ultra deficias. *Psal.* *113, 16.

Aspiratio. Domine, adjuva me; nam et catelli edunt de micis quæ cadunt de mensa dominorum suorum. *Matth.* 15, 25 et 27.

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui frangentem esurienti tibi Panem suum: teque ut famelicum catellum, pretiosas et uberes micas colligentem. *Is.* *58, 7.

II. Dilige eum amore constanti, sicut ipsum amarunt sancti Confessores: ita ut, tanquam homo factus, in sapientia tua maneat sicut sol, non vero tanquam stultus sicut luna muteris. *Eccli.* *27, 12.

III. Pete ab eo veram spiritus paupertatem, ut abrenuntiatis omnibus, expeditior curras viam perfectionis, quæ recta ducit ad regnum cœlorum.

Aspiratio. Angelorum esca nutritivisti populum tuum, et paratum panem de cœlo præstitisti illis sine labore, omne delectamentum in se habentem. *Sap.* 16, 20.

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Pontifex sanctus, innocens, impollutus, segregatus a peccatoribus, et excelsior cœlis factus; qui in diebus carnis suæ, preces supplicationesque cum clamore valido et lacrymis offerens, exauditus est pro sua reverentia. *Hebr. 7, 26; et 5, 7.*

II. Ad quem venit? Ad unum ex illis quibus dictum est: Vos autem genus electum, regale sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis. *1 Petr. 2, 9.*

III. Ad quid venit? Ut consecret in Templum divinitatis pectus tuum, et in Altare cor tuum; et victimam habeas acceptissimam, quam æterno Patri offeras in odorem suavitatis.

Aspiratio. Ecce venit ad Templum sanctum suum Dominator quem vos quæritis, et Angelus testamenti quem vos vultis. *Malach. 3, 1.*

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam Pontificem magnum qui penetravit cœlos; nunc vero ad te sibi adjungendum, iterum ex amore descendit: teque veluti ministrum ejus, obsequiis ipsius deputatum. *Hebr. 4, 14.*

II. Dilige eum amore sollicito, sicut ipsum amarunt sancti Pontifices; ita ut in ministerio tanti Pontificis omnem vel minimam incuriam devites.

III. Pete ab eo viscera misericordiæ, ut æternam misericordiam ab ipso consequaris, qui tentatus per omnia, scit compati infirmitatibus nostris. *Hebr. *4, 5.*

Aspiratio. Suscepimus, Deus, misericordiam tuam in medio Templi tui; secundum nomen tuum, Deus, sic et laus tua in fines terræ. *Psal. 47, 10.*

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Vir dolorum et sciens infirmitatem, qui vulneratus est propter iniquitates nostras, attritus propter scelera nostra. *Is.* 53, 3 et 5.

II. Ad quem venit? Ad delicatissimam animam tuam inimicam crucis Christi, quæ sub capite spinoso rosis appetit coronari.

III. Ad quid venit? Ut absit tibi gloriari, nisi in cruce ejus, per quem tibi mundus crucifixus est, et ipse mundo; et stigmata ejus in corpore tuo portes. *Galat.* *6, 14 et 17.

Aspiratio. Donec aspiret dies, et inclinentur umbræ, vadam ad montem myrrhæ, et ad collem thuris. *Cant.* 4, 6.

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam Sponsum sanguineum: teque ingratam spon-
sam ejus, quæ licet quotidie annunties in Eucharistiæ sacrificio mortem Domini, nondum didicisti mori mundo. *Exod.* *4, 25; *1 Cor.* *11, 26.

II. Dilige eum amore forti, sicut ipsum amarunt sancti Martyres, ita ut audeas dicere: Quis nos separabit a charitate Christi? tribulatio? an angustia? an fames? an gladius? *Rom.* 8, 35.

III. Pete ab eo luctum salutarem, ut abundantibus passionibus Christi in te, per Christum abundet consolatio tua. *2 Cor.* *1, 5.

Aspiratio. Fasciculus myrrhæ dilectus meus mihi, inter ubera mea (hoc est in mente ac voluntate mea) commorabitur. *Cant.* 1, 12.

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, qui se Matrem profitetur, dicens: Nunquid oblivisci potest mulier infantem suum, ut non misereatur filio uteri sui? et si illa oblita fuerit, ego non obliviscar tui. *Is.* 49, 15.

II. Ad quem venit? Ad te parvulum in spiritu, quem mamilla regum lactat, et iterum atque iterum parturiat, donec ipse formetur in te. *Is.* 60, 16; *Galat.* *4, 19.

III. Ad quid venit? Ut sicut modo genitus infans, rationabile sine dolo lac concupiscas; et veritatem faciens, in charitate crescas in illo per omnia, qui est caput, Christus. *1 Petr.* *2, 2; *Ephes.* *4, 15.

Aspiratio. Venite, emite absque argento, absque ulla commutatione, vinum et lac. *Is.* 55, 2.

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam matrem amantissimam, ad ubera portantem te, et super genna blandientem tibi: teque veluti infantem recens natum, lac divinarum consolationum sugentem ab eo. *Is.* *60, 12.

II. Dilige eum amore tenero, sicut ipsum amarunt sancti Apostoli, ita ut ab ipsius gremio et aspectu ne ad momentum quidem patiaris avelli.

III. Pete ab eo mansuetudinem infantilem, ut discens ab ipso quia mitis est et humilis corde, efficiaris sicut parvulus, et sic intres in regnum cœlorum. *Matth.* *11, 29; et *18, 3.

Aspinatio. Pater meus et mater mea dereliquerunt me; Dominus autem assumpsit me. *Psal.* 26, 10.

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Expectatio gentium, desiderium eorum æternorum; qui et desiderio desideravit hoc pascha manducare tecum, ut quantum te diligit ostenderet. *Gen.* 49, 10 et 26; *Luc.* *22, 15.

II. Ad quem venit? Ad pigram animam tuam, quam sterilia occidunt desideria, quæ vult, et non vult, et facta est quasi columba seducta, non habens cor. *Prov.* 21, 25 et 13, 4; *Osee* 7, 11.

III. Ad quid venit? Ut mittat de excelso ignem desideriorum efficacium in ossibus tuis, et erudiat te. Initium enim sapientiæ, verissima est disciplinæ concupiscentia. *Thren.* *1, 13; *Sap.* 6, 18.

Aspiratio. Anima mea desideravit te in nocte; sed et spiritu meo in præcordiis meis de mane vigilabo ad te. *Is.* 26, 9.

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, ex desiderio tui velut assidentem foribus animi tui: teque velut adhuc somno torpentem, nec audentem surgere, et aperire dilecto tuo. *Sap.* *6, 15.

II. Dilige eum amore anhelanti, sicut ipsum amarunt sancti Patriarchæ, ita ut per vicos et plateas quæras quem diligit anima tua, rogesque vigiles civitatis; Num quem diligit anima mea vidistis? *Cant.* *3, 2 et 3.

III. Pete ab eo sitim famemque justitiæ, ut ad perfectiora semper aspirans, æternam societatem consequi merearis.

Aspiratio. Tibi dixit cor meum, exquisivit te facies mea: faciem tuam, Domine, requiram. Nomen tuum et memoriale tuum in desiderio animæ. *Psal.* 26, 8; *Is.* 26, 8.

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus. Ignis consumens, qui facit Angelos suos spiritus, et ministros suos flammam ignis; qui ignem venit mittere in terram; et quid vult, nisi ut accendatur? *Deut. 4, 24; Hebr. 1, 7; Luc. *12, 49.*

II. Ad quem venit? Ad neque frigidam neque calidam animam tuam, sed eum, detestabili tepore, ad nauseam et vomitum provocantem. *Apoc. *3, 15.*

III. Ad quid venit? Ut eam totam occupet et accendat, ad instinctus suos recipiendos mollicet, splendore bonorum operum ornet, et vim alios urendi eidem communicet.

Aspiratio. Utinam disrumperes coelos, et descenderes! A facie tua montes defluerent, sicut exustio ignis tabescerent; aquæ arderent igni. *Is. 64, 1.*

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam fornacem amoris ignem undique spirantem: teque veluti ferrum rubiginosum et vile, immenso igni demersum.

II. Dilige eum amore ferventi, sicut ipsum amant Cherubim et Seraphim; ita ut ex amore ipsius totus ignescas et liquefias, omniaque incendas et inflammes.

III. Pete ab eo pacem perfectam, ut in ipso, tua velut in sphæra, requiescens, inter veros pacificos qui Filii Dei vocabuntur, habearis.

Aspiratio. Nunquid potest homo abscondere ignem in sinu suo, ut vestimenta illius non ardeant? *Prov. 6, 27.*

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Medicus peritissimus, qui vere languores nostros tulit, et dolores nostros portavit, et factus quasi leprosus, et percussus a Deo, et humiliatus; ut livore ejus sanaremur. *Is. #53, 4.*

II. Ad quem venit? Ad hominem illum qui, per peccatum, descendens ab Jerusalem in Jericho, incidit in latrones, et despoliatus est, ac plagis impositis, semivivus relietus. *Luc. 10, 30.*

III. Ad quid venit? Ut tanquam bonus Samaritanus appropians, alliget vulnera ejus, infundens oleum misericordiæ et vinum sanguinis sui, curamque illius agat donec convalescat. *Luc. #10, 30 et 34.*

Aspiratio. Domine, non sum dignus ut intres sub tectum meum: sed tantum dic verbo, et sanabitur anima mea. *Matth. 8, 8.*

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam medicum piissimum, ex manibus et pedibus suis copiosos fontes sacri cruoris, in balneum et remedium animæ tuæ, effundentem: teque veluti languidem illum in probatica, multos annos habentem in infirmitate sua. *Joan. 5, 5.*

II. Desidera ex amore languere viriliter, a rebus creatis te subtrahendo, et tanquam sapienter ægrotus, quæ ante placebant aversando; jam ut languidus nolis ad illicita progredi, nec per superbiam erectus stare, sed per humilitatem jacere. *Philip. 2, 8.*

III. Pete a Domino virtutem obedientiæ, ut ipsum imiteris, qui pro tua salute humiliavit semetipsum, factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis.

Aspiratio. Domine, ecce quem amas infirmatur. Dic animæ meæ: Salus tua ego sum. *Joan. 11, 3; Psal. 34, 3.*

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Margarita pretiosissima, pro qua, si dederit homo omnem substantiam domus suæ, quasi nihil despiciet eam: quoniam omne aurum in comparatione illius arena est exigua, et tanquam lutum aestimabitur argentum. *Cant.* 8, 7; *Sap.* 7, 9.

II. Ad quem venit? Ad stultum mercatorem, qui propter pugillum hordei, et fragmen panis, gemmam hanc inæstimabilem dilapidavit. *Ezech.* *13, 19.

III. Ad quid venit? Ut inventa hac una pretiosa Margarita, jam sapienter vendat omnia quæ habet, et emat eam. *Matth.* *13, 15.

Aspiratio. Pone me (ait Dominus) ut signaculum super cor tuum (ad amandum), ut signaculum super brachium tuum (ad operandum). *Cant.* 6, 8.

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam Sanctum datum canibus, et margaritam missam ante porcos: teque veluti brutum animal, quod nec meretur, nec novit pretium ejus. *Matth.* *7, 6; *Job.* *28, 13.

II. Desidera ex amore quærere instanter: quod præstabis, si ejus perfectiones quæ te ad amandum alliciant, contempleris; si lumen ad ipsum amplius cognoscendum, petas; si de eo et modo quærendi, Patres spirituales roges; et in nullo quod Deus non est, sis.

III. Pete a Domino virtutem, seu donum orationis, qua quærens faciem ejus semper, sic petas ut detur tibi, sic quæras ut invenias, sic pulses ut aperiatur tibi. *Psal.* *104, 4; *Matth.* *7, 7.

Aspiratio. Congratulamini mihi, quia inveni drachmam quam perdideram. *Luc.* 15, 9.

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Lignum vitæ, afferens fructus duodecim, per menses singulos reddens fructum suum, et folia ligni ad sanitatem gentium. *Apoc.* 22, 2.

II. Ad quem venit? Ad vineam viri stulti, urticis vitiorum repletam, et opertam spinis terrenarum cupiditatum; quæ tandiu expectata est ut faceret uvas, et fecit labruscas. *Prov.* *24, 30; *Is.* 5, 2.

III. Ad quid venit? Ut huic vitali ligno insita, fructus Sancti Spiritus proferat, qui sunt charitas, gaudium, pax, patientia, benignitas, longanimitas, mansuetudo, fides, modestia, continentia, castitas.

Aspiratio. Veniat Dilectus meus in hortum suum, et comedat fructum pomorum suorum. Omnia poma, nova et vetera, dilecte mi, servavi tibi. *Cant.* 5, 1; et 7, 13.

GRATiarUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam vitem pulcherrimam et uberem: teque veluti palmitem, attrahentem ab ea succum gratiæ, quo folia sanctorum verborum, flores bonorum desideriorum, et fructus piarum actionum proferre valeas. *Joan.* *15, 5.

II. Desidera ex amore operari indesinenter, ita ut nullam proficiendi occasionem prætereas; ne posteaquam Dominus frustra expectavit de te et hoc anno fructus, jubeat tandem te succidi, et in ignem mitti. *Luc.* *13, 7.

III. Pete a Domino virtutem indefessæ sollicitudinis, ut habens animam tuam in manibus tuis semper, non cesses eam a vitiis purgare, et excolere virtutibus. *Psal.* *118, 109.

Aspiratio. Sub umbra illius, quem desideraveram, sedi; et fructus ejus dulcis gutturi meo. *Cant.* 2, 3.

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Dux gentium, et Dominus exercituum, qui non venit pacem mittere, sed gladium; qui fortem armatum superavit, et universa arma ejus abstulit, in quibus confidebat. *Is. *55, 4; Jer. 31, 35; Matth. *10, 30; Luc. *11, 22.*

II. Ad quem venit? Ad militem suum transfugum, qui per summam perfidiam ad hostium castra transivit, vel certe in duas partes claudicavit, jurans in Domino, et jurans in Melchom. *3 Reg. *18, 21.*

III. Ad quid venit? Ut succingat lumbos ejus in veritate, induat eum lorica justitiæ, præbeat ei scutum fidei, in quo possit omnia tela nequissimi ignea extinguere; et præbeat eidem galeam salutis, et gladium spiritus, quod est verbum Dei. *Ephes. *6, 14.*

Aspiratio. Dominus conterens bella; Dominus nomen est illi, qui posuit castra sua in medio populi sui, ut eriperet nos de manu omnium inimicorum nostrorum. *Judith. 16, 3 et 4.*

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam ducem strenuissimum, docentem manus tuas ad prælium, et digitos tuos ad bellum: teque, ut militem ejus gregarium et ignavum, jam nunc ipsi soli militare statuentem. *Psal. *143, 1.*

II. Desidera ex amore sustinere infatigabiliter; ita ut laborans sicut bonus miles Christi, famem, sitim, algorem, æstum, cæteraque christianæ militice incommoda, æquanimiter ac delectabiliter perferas. *2 Tim. *2, 3.*

III. Petea Domino virtutem mortificationis et abnegationis, ne sic curras quasi in incertum, sic pugnes quasi aerem verberans: sed castiges corpus tuum, et in servitutem redigas. *1 Cor. *9, 26 et 27.*

Aspiratio. Vivit Dominus, et vivit Dominus meus rex; quoniam in quocunque loco fueris, Domine, mi rex, sive in morte, sive in vita, ibi erit servus tuus. *2 Reg. 15, 21.*

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Fons vitæ, fons patens domui Jacob et habitantibus Jerusalem, in ablutionem peccatoris; et ut qui sitit veniat, et qui vult accipiat aquam vitæ gratis. *Psal.* 35, 10; *Zach.* 13, 1; *Apoc.* 22, 27.

II. Ad quem venit? Ad unum ex illis insipientibus, qui dereliquerunt fontem [hunc] aquæ vivæ, et foderunt sibi cisternas, cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquas. *Jer.* 2, 13.

III. Ad quid venit? Ut bibens ex hac aqua, non sitiat in æternum; sed aqua hæc fiat in eo fons aquæ salientis in vitam æternam. *Joan.* *4, 13 et 14.

Aspiratio. Sitivit anima mea ad Deum, fontem vivum: quando veniam, et apparebo ante faciem Dei? *Psal.* 41, 2.

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam fontem aquæ vivæ, fluenta spiritus sui effundentem super sitientem et aridam animam tuam: teque velut alteram Samaritanam, amplius et amplius ab eo postulantem: Domine, da mihi hanc aquam, ut non sitiam. *Is.* 44, 3; *Joan.* 4, 15.

II. Desidera ex amore appetere impatienter, ita ut præ desiderio virtutis et rerum cœlestium quasi siti tabescas, nullaue re mundi delecteris.

III. Pete a Domino virtutem humilitatis, quia emittit (Dominus) fontes in convallibus: inter medium montium pertransibunt aquæ; id est, humilibus dat gratiam, et superbis resistit. *Psal.* 103, 10; *1 Petr.* 5, 5.

Aspiratio. Hauriamus aquas in gaudio de fontibus Salvatoris. *Is.* *12, 3.

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Venator cordium, cujus sagittæ nunquam redierunt retrorsum. Sagittæ potentis acutæ cum carbonibus desolatoriis. 2 *Reg.* 1, 22; *Psal.* 119, 4.

II. Ad quem venit? Ad animam tuam quasi unam de capreis quæ morantur in silvis, inter spineta mundi hujus errantem, et salutares ictus fugientem. 2 *Reg.* 2, 18.

III. Ad quid venit? Ut amoris ejus telo stancia, suo se tandem venatori sistat; et vulnerata vulneret, percussa percutiat alias silvestres animas.

Aspiratio. Ponet pedes meos quasi cervorum; et super excelsa mea deducet me victor, in psalmis canentem. *Habac.* 3, 19.

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam sagittarium qui tetendit arcum suum, et posuit te quasi signum ad sagittam, et misit in renibus tuis filias pharetræ suæ, quæ sunt jacula charitatis. *Thren.* 3, 12 et 13.

II. Desidera ex amore currere velociter, non jam fugiendo, sed sequendo fervoris passibus venatorem tuum, si quomodo comprehendas in quo et comprehensa es a Christo JESU. *Philip.* *3, 12.

III. Pete a Domino zelum animarum ardentissimum; ut et tu sis robustus venator coram Domino, et aliquid ei offeras de venatione tua, ut benedicat tibi anima ejus. *Gen.* 10, 9; *Gen.* *27, 19.

Aspiratio. Sagittæ tuæ infixæ sunt mihi, et confirmasti super me manum tuam. *Psal.* 37, 3.

PRÆPARATIO.

I. Quis venit ? Christus, Redemptor qui non corruptibilibus, auro vel argento, redemit nos de vana conversatione nostra ; sed pretioso sanguine suo, quasi agni immaculati et incontaminati. 1 *Petr.* *1, 18 et 19.

II. Ad quem venit ? Ad captivam filiam Sion, super flumina Babylonis sedentem et flentem ; quæ gratis venundata est, et sine argento redimetur. *Psal.* *136, 1 ; *Is.* *52, 3.

III. Ad quid venit ? Ut propitiatur omnibus iniquitatibus ejus, et sanet omnes infirmitates ejus ; ut redimat de interitu vitam ejus, et coronet eam in misericordia et miserationibus. *Psal.* *102, 3 et 4,

Aspiratio. Propter Sion non tacebo, et propter Jerusalem non quiescam, donec egrediatur ut splendor Justus ejus, et Salvator ejus ut lampas accendatur. *Is.* 62, 1.

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, ut Redemptorem tuum, qui, præsidio crucis suæ, jugum oneris tui, et virgam humeri tui, et sceptrum exactoris tui superavit : teque veluti captivum, ejus gratia in libertatem gloriæ filiorum Dei assertum. *Is.* *9, 4 ; *Rom.* *8, 21.

II. Desidera ex amore ardere vehementer, ita motus et impulsus a Deo, qui proprio Filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum ; magna postulare, et ardua pro eo aggredi, audeas. *Rom.* 8, 32.

III. Pete a Domino virtutem fraternæ charitatis, ut sicut ille animam suam pro te posuit, ita et tu pro fratribus animam ponas. *Joan.* *3, 16.

Aspiratio. Ecce Deus salvator meus : fiducialiter agam, et non timebo ; quia fortitudo mea et laus mea Dominus, et factus est mihi in salutem. *Is.* 12, 2.

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, omne Bonum quod Deus ostendit nobis, et ad quod omnes invitat: Audite audientes me, et comedite bonum, et delectabitur in crassitudine anima vestra. *Exod. *33, 19; Is. 55, 2.*

II. Ad quem venit? Ad miserrimam creaturam suam, quam circumdederunt mala quorum non est numerus; quæ stulta dicit malum bonum, et bonum malum. *Psal. 39, 13; Is. *5, 20.*

III. Ad quid venit? Ut indicet ei quid sit bonum, et quid Dominus requirat ab ea; ut repleat in bonis desiderium ejus, et super omnia bona sua constituat eam. *Mich. *6, 8; Psal. *102, 5; Matth. *24, 27.*

Aspiratio. Quid mihi est in cœlo, et a te quid volui super terram? Defecit caro mea et cor meum: Deus cordis mei, et pars mea, Deus, in æternum. *Psal. 72, 25 et 26.*

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, ut infinitæ bonitatis thesaurum; teque, ut abyssum miseriæ, de plenitudine ejus accipientem omne datum optimum, et omne donum perfectum. *Joan. *1, 16; Jac. 1, 17.*

II. Desidera eum ex amore stringere indissolubiliter; ut scilicet intellectu et affectu semper Deum teneas, et nihil te possit a charitate Christi separare. *Rom. *8, 39.*

III. Pete a Domino juxta exercitium divinæ præsentiæ, ut ambulans coram eo, sis perfectus; ut, sicut delicie ejus sunt cum filiis hominum, ita delicie tuæ sint cum Filio Dei. *Gen. *17, 1; Prov. *8, 31.*

Aspiratio. Omnia simul in te uno habens, lumen oculorum meorum, solatium vitæ meæ, te non debeo dimittere a me. *Tob. *10, 4 et 5.*

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Pastor animarum vigilantissimus, qui cognoscit oves suas, animam suam dat pro ovibus suis; nunc autem venit requirere et visitare eas, sicut visitat pastor gregem suum. 1 *Petr.* 2; 2 *Joan.* 10, 14 et 15; *Ezech.* *34, 11 et 12.

II. Ad quem venit? Ad oviculam suam stolidam, in deserto hujus sæculi aberrantem, et ferarum ac latronum incursibus expositam.

III. Ad quid venit? Ut inveniat eam, et inventam imponat in humeros suos gaudens, et convocatis Angelis ac Sanctis, dicat: Congratulamini mihi, quia inveni ovem meam, quæ perierat. *Luc.* 15, 5.

Aspiratio. Erravi sicut ovis quæperiit; quære servum tuum, quia mandata tua (utcumque) non sum oblitus. *Psal.* 118, 176.

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam pastorem amantissimum, qui te carnibus suis alit et suo sanguine potat: teque velut ovem pascuæ ejus, quæ, beneficio ipsius, jam vocem ejus audis, et post eum vadis. *Psal.* *99, 3; *Joan.* *10, 16.

II. Desidera ex amore ardere suaviter in holocaustum, ita ut de te ipso spiritualiter facere constituas quod victimæ fiebat; nempe a grege segregabatur, ligabatur, occidebatur, excoriabatur, lavabatur, in frusta dividebatur, et super altare cremabatur.

III. Pete a Domino virtutem religionis, ut Deo cujus totus es, cultum, honorem, et reverentiam exterioriorem exhibeas, eique te sincerissime devoveas.

Aspiratio. Dominus regit me, et nihil mihi deerit; in loco pascuæ ibi me collocavit: super aquam refectiois educavit me: animam meam convertit. *Psal.* 22, 1, 2 et 3.

PRÆPARATIO.

I. Quis venit? Christus, Exemplar omnis sanctitatis atque virtutis, quod olim in monte Calvariæ monstratum est, et nunc quotidie in Eucharistia monstratur; cui debent omnes electi conformes fieri. *Exod.* 25, 40; *Rom.* *8, 29.

II. Ad quem venit? Ad imaginem et similitudinem suam, in qua, per culpam, obscuratum est aurum, mutatus est color optimus; quia homo, cum in honore esset, non intellexit, comparatus est jumentis insipientibus, et similis factus est illis. *Gen.* *1, 16; *Thren.* *4, 1; *Psal.* 48, 13.

III. Ad quid venit? Ut, revelata facie, gloriam Domini speculando, in eandem imaginem transformetur a claritate in claritatem, tanquam a Domini spiritu. *2 Cor.* *3, 28.

Aspiratio. Præcedat Dominus meus ante servum suum; et ego sequar paulatim vestigia ejus, donec veniam ad Dominum meum. *Gen.* 23, 14.

GRATIARUM ACTIO.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, proponentem tibi exemplar vitæ suæ, ut inspicias et facias secundum illud: teque veluti rudem pictorem, primas imitationis ejus lineas ducentem, portaturum imaginem terreni. *Exod.* *25, 10.

II. Desidera ex amore assimilari perfecte, ita ut Dei perfectionibus, quantum homini fas est, induaris; et virtutes ejus, in hoc sacramento præsertim exhibitas, charitatem, humilitatem, obedientiam, imiteris.

III. Pete a Domino plenissimam conformitatem cum divina voluntate, ut de te gloriari possit Deus: Inveni virum secundum cor meum, qui faciet omnes voluntates meas. *Act.* 13, 22.

Aspiratio. Christo confixus sum cruci. Vivo autem, jam non ego; vivit vero in me Christus. *Galat.* 2, 19 et 20.

PRECES

ANTE ET POST

S. COMMUNIONEM,

PER DIES HEBDOMADÆ DISPOSITÆ.

MONITIO AD LECTOREM.

PRECES devotissimas quæ sequuntur de calce *Memorialis Vitæ Sacerdotalis* pro maxima parte desumptas, per Hebdomadam dispositas reliquimus. Propositi tamen nostri fuit ut quisque eis vel earum partibus eo ordine utatur quem cuique sua devotio sive opportunitas suadeat. Pauca sustulimus vel mutavimus: nonnulla ex Missalibus aliisque Libris Precum irrogavimus.

PRÆPARATIO

AD EUCHARISTIAM.

Ant. Ne reminiscaris, Domine, delicta nostra, vel parentum nostrorum; neque vindictam sumas de peccatis nostris. *Tempore paschali additur Alleluia.*

Psalmus 83.

Quam dilecta tabernacula tua, Domine virtutum! concupiscit, et deficit anima mea in atria Domini.

Cor meum, et caro mea exultaverunt in Deum vivum.

Etenim passer invenit sibi domum, et turtur nidum sibi, ubi ponat pullos suos.

Altaria tua, Domine virtutum: Rex meus et Deus meus.

Beati, qui habitant in domo tua, Domine: in sæcula sæculorum laudabunt te.

Beatus vir cujus est auxilium abs te: ascensiones in corde suo disposuit, in valle lacrymarum, in loco quem posuit.

Etenim benedictionem dabit legislator, ibunt de virtute in virtutem: videbitur Deus deorum in Sion.

Domine Deus virtutum, exaudi orationem meam;
auribus percipe, Deus Jacob.

Protector noster aspice, Deus: et respice in faciem
Christi tui.

Quia melior est dies una in atriis tuis, super millia;
Elegi abjectus esse in domo Dei mei, magis quam
habitare in tabernaculis peccatorum.

Quia misericordiam et veritatem diligit Deus, gratiam
et gloriam dabit Dominus.

Non privabit bonis eos qui ambulant in innocentia:
Domine virtutum, beatus homo qui sperat in te.

Gloria Patri, etc.

Psalmus 84.

Benedixisti, Domine, terram tuam: avertisti capti-
vitatem Jacob.

Remisisti iniquitatem plebis tuæ: operuisti omnia
peccata eorum.

Mitigasti omnem iram tuam: avertisti ab ira indig-
nationis tuæ.

Converte nos, Deus, salutaris noster: et averte iram
tuam a nobis.

Numquid in æternum irasceris nobis? Aut extends
iram tuam a generatione in generationem?

Deus, tu conversus vivificabis nos; et plebs tua læta-
bitur in te.

Ostende nobis, Domine, misericordiam tuam; et salu-
tare tuum da nobis.

Audiam quid loquatur in me Dominus Deus, quoniam
loquetur pacem in plebem suam;

Et super sanctos suos, et in eos qui convertuntur ad
cor.

Verumtamen prope timentes eum salutare ipsius : ut inhabitet gloria in terra nostra.

Misericordia et veritas obviaverunt sibi : justitia et pax osculatæ sunt.

Veritas de terra orta est : et justitia de Coelo prospexit.

Etenim Dominus dabit benignitatem : et terra nostra dabit fructum suum.

Justitia ante eum ambulabit : et ponet in via gressus suos.

Gloria Patri, etc.

Psalmus 85.

Inclina, Domine, aurem tuam et exaudi me : quoniam inops et pauper sum ego.

Custodi animam meam quoniam sanctus sum : salvum fac servum tuum, Deus meus, sperantem in te.

Miserere mei, Domine, quoniam ad te clamavi tota die : lætifica animam servi tui, quoniam ad te, Domine, animam meam levavi.

Quoniam tu, Domine, suavis et mitis, et multæ misericordiæ omnibus invocantibus te.

Auribus percipe, Domine, orationem meam : et intende voci deprecationis meæ.

In die tribulationis meæ clamavi ad te : quia exaudivisti me.

Non est similis tui in diis, Domine ; et non est secundum opera tua.

Omnes gentes quascumque fecisti venient, et adorabunt coram te, Domine : et glorificabunt nomen tuum.

Quoniam magnus es tu, et faciens mirabilia : tu es Deus solus.

Deduc me, Domine, in via tua, et ingrediar in

veritate tua: lætetur cor meum, ut timeat nomen tuum.

Confitebor tibi, Domine Deus meus, in toto corde meo: et glorificabo nomen tuum in æternum:

Quia misericordia tua magna est super me: et eruisti animam meam ex inferno inferiori.

Deus, iniqui insurrexerunt super me, et synagoga potentium quæsierunt animam meam: et non proposuerunt te in conspectu suo.

Et tu, Domine, Deus miserator et misericors; patiens et multæ misericordiæ, et verax.

Respice in me, et miserere mei; da imperium tuum puero tuo; et salvum fac filium ancillæ tuæ.

Fac mecum signum in bonum, ut videant qui oderunt me, et confundantur: quoniam tu, Domine, adjuvisti me, et consolatus es me.

Gloria Patri, etc.

Psalmus 115.

Credidi, propter quod locutus sum: ego autem humiliatus sum nimis.

Ego dixi in excessu meo: Omnis homo mendax.

Quid retribuam Domino, pro omnibus quæ retribuit mihi?

Calicem salutaris accipiam; et nomen Domini invocabo.

Vota mea Domino reddam coram omni populo ejus: pretiosa in conspectu Domini mors sanctorum ejus.

O Domine, quia ego servus tuus: ego servus tuus, et filius ancillæ tuæ.

Dirupisti vincula mea; tibi sacrificabo hostiam laudis: et nomen Domini invocabo.

Vota mea Domino reddam in conspectu omnis po-

puli ejus, in atriis domus Domini, in medio tui, Jerusalem.

Gloria Patri, etc.

Psalmus 129.

De profundis clamavi ad te Domine: Domine, exaudi vocem meam.

Fiant aures tuæ intendentes, in vocem deprecationis meæ.

Si iniquitates observaveris, Domine; Domine, quis sustinebit?

Quia apud te propitiatio est, et propter legem tuam sustinui te, Domine.

Sustinuit anima mea in verbo ejus: speravit anima mea in Domino.

A custodia matutina usque ad noctem, speret Israel in Domino.

Quia apud Dominum misericordia, et copiosa apud eum redemptio.

Et ipse redimet Israel ex omnibus iniquitatibus ejus.

Gloria Patri, etc.

Ant. Ne reminiscaris, Domine, delicta nostra, vel parentum nostrorum; neque vindictam sumas de peccatis nostris.

Kyrie, eleison. Christe, eleison. Kyrie, eleison.

Pater noster, etc.

℣. Et ne nos inducas in tentationem.

℞. Sed libera nos a malo.

℣. Ego dixi, Domine, miserere mei.

℞. Sana animam meam, quia peccavi tibi.

℣. Convertere, Domine, aliquantulum.

℞. Et deprecare super servos tuos.

℣. Fiat misericordia tua, Domine, super nos.

- R^y. Quemadmodum speravimus in te.
V. Sacerdotes tui induantur justitiam.
R^y. Et sancti tui exultent.
V. Ab occultis meis munda me, Domine.
R^y. Et ab alienis parce servo tuo.
V. Domine, exaudi orationem meam.
R^y. Et clamor meus ad te veniat.

OREMUS.

Aures tuæ pietatis, mitissime Deus, inclina precibus nostris, et gratia sancti Spiritus illumina cor nostrum: ut tuis mysteriis digne ministrare, teque æterna charitate diligere mereamur.

Deus, cui omne cor patet, et omnis voluntas loquitur, et quem nullum latet secretum, purifica per infusionem sancti Spiritus cogitationes cordis nostri: ut te perfecte diligere, et digne laudare mereamur.

Ure igne sancti Spiritus renes nostros et cor nostrum, Domine: ut tibi casto corpore serviamus, et mundo corde placeamus.

Mentes nostras, quæsumus, Domine, Paracletus qui a te procedit, illuminet: et inducat in omnem, sicut tuus promisit Filius, veritatem.

Adsit nobis, quæsumus, Domine, virtus Spiritus sancti, quæ et corda nostra clementer expurget, et ab omnibus tueatur adversis.

Deus, qui corda fidelium sancti Spiritus illustratione docuisti, da nobis in eodem Spiritu recta sapere, et de ejus semper consolatione gaudere.

Conscientias nostras, quæsumus, Domine, visitando purifica: ut veniens Dominus noster Jesus Christus, paratam sibi in nobis inveniat mansionem. Qui tecum vivit, etc.

GRATIARUM ACTIO

POST EUCHARISTIAM.

Ant. Trium puerorum cantemus hymnum, quem cantabant sancti in camino ignis, benedicentes Domino. *Tempore paschali additur Alleluia.*

Canticum trium Puerorum. Dan. 4.

Benedicite omnia opera Domini Domino : laudate et superexaltate eum in sæcula.

Benedicite angeli Domini Domino ; benedicite Cœli Domino.

Benedicite aquæ omnes quæ super Cœlos sunt Domino : benedicite omnes virtutes Domini Domino.

Benedicite sol et luna Domino : benedicite stellæ Cœli Domino.

Benedicite omnis imber et ros Domino ; benedicite omnes spiritus Dei Domino.

Benedicite ignis et æstus Domino : benedicite frigus et æstus Domino.

Benedicite rores et pruina Domino : benedicite gelu et frigus Domino.

Benedicite glacies et nives Domino: benedicite noctes et dies Domino.

Benedicite lux et tenebræ Domino: benedicite fulgura et nubes Domino.

Benedicat terra Dominum: laudet et superexaltet eum in sæcula.

Benedicite montes et colles Domino: benedicite universa germinantia in terra Domino.

Benedicite fontes Domino: benedicite maria et flumina Domino.

Benedicite cete et omnia quæ moventur in aquis Domino: benedicite omnes volucres Cœli Domino.

Benedicite omnes bestię et pecora Domino: benedicite filii hominum Domino.

Benedicat Israel Dominum: laudet et superexaltet eum in sæcula.

Benedicite sacerdotes Domini Domino: benedicite servi Domini Domino.

Benedicite spiritus et animæ justorum Domino: benedicite sancti et humiles corde Domino.

Benedicite Anania, Azaria, Misael, Domino: laudate et superexaltate eum in sæcula.

Benedicamus Patrem et Filium, cum sancto Spiritu: laudemus et superexaltemus eum in sæcula.

Benedictus es, Dòmine, in firmamento Cœli; et laudabilis et gloriosus et superexaltatus in sæcula.

Psalmus 150.

Laudate Dominum in sanctis ejus: laudate eum in firmamento virtutis ejus.

Laudate eum in virtutibus ejus: laudate eum secundum multitudinem magnitudinis ejus.

Laudate eum in sono tubæ : laudate eum in psalterio et cythara.

Laudate eum in tympano et choro : laudate eum in chordis et organo.

Laudate eum in cymbalis bene sonantibus ; laudate eum in cymbalis jubilationis : omnis spiritus laudet Dominum.

Gloria Patri, etc.

Ant. Trium puerorum cantemus hymnum quem cantabant sancti in camino ignis, benedicentes Domino.

Kyrie, eleison. Christe, eleison. Kyrie, eleison.

Pater noster, etc.

Ÿ. Et ne nos inducas in tentationem.

R̃. Sed libera nos a malo.

Ÿ. Confiteantur tibi, Domine, omnia opera tua.

R̃. Et sancti tui benedicant tibi.

Ÿ. Exultabunt sancti in gloria.

R̃. Lætabuntur in cubilibus suis.

Ÿ. Non nobis, Domine, non nobis,

R̃. Sed nomini tuo da gloriam.

Ÿ. Domine, exaudi orationem meam.

R̃. Et clamor meus ad te veniat.

OREMUS.

Deus, qui tribus pueris mitigasti flammam ignium : concede propitius ut nos famulos tuos non exurat flamma vitiorum.

Actiones nostras, quæsumus, Domine, aspirando præveni, et adjuvando proseguere : ut cuncta nostra oratio et operatio a te semper incipiat, et per te cœpta finiatur.

466 *Gratiarum Actio post Eucharistiam.*

**Da nobis, quæsumus, Domine, vitiorum nostrorum
flammas extinguere, qui beato Laurentio tribuisti tor-
mentorum suorum incendia superare. Per Christum
Dominum nostrum. Amen.**

PRECES

ANTE ET POST COMMUNIONEM.

DIE DOMINICA,

ANTE COMMUNIONEM.

1. *Dirige intentionem.* O summe ac potentissime Deus! in laudem et gloriam supremæ Majestatis tuæ; in memoriam sanctissimæ vitæ, passionis, ac mortis Jesu Christi, salvatoris mei; in gratiarum actionem, pro omnibus donis et beneficiis tuis, mihi indigno peccatori, et toti Ecclesiæ tuæ concessis; in propitiationem, pro innumeris peccatis meis, pro salute mea, et proximorum N. N., pro requie quoque defunctorum N. N., etc., ego, indignus peccator, SS. Corporis et Sanguinis Filii tui Mysteria recolere, et recipere cupio. Vere, Domine, in te solo totum est, quod satiare possit cordis mei desiderium. Quid enim mihi est in Cœlo, et a te quid volui super terram? Nonne tu ipse eris merces nostra magna nimis?

2. *Actum elice contritionis.* Sed et sacrificium spiritus contribulati tibi, mi Domine, una cum sacrificio et sacramento corporis et sanguinis Filii tui, Salvatoris mei, humiliter offero. Doleo enim ex intimo corde,

quod te Deum meum, summe bonum, et in me tam beneficum, ac toties in sacramento me reficientem, unquam offenderim peccatis meis, præsertim talibus N. et N. quæ tu nosti, o scrutator cordium! sed et miser ego peccator, in amaritudine animæ meæ, dolens confiteor. Utinam nunquam offendissem te! Sed cor contritum et humiliatum, Deus, non despicias; tu qui, amore nostri, dedisti nobis Unigenitum tuum, ut nos lavaret a peccatis nostris, in sanguine suo.

3. *Exerce actum fidei.* Equidem credo firmiter, o bone Jesu! et viva fide confiteor quia tu ipse, Deo Patri æqualis in gloria et potestate, verus Deus et homo, vere et realiter præsens es in hoc Sacramento. Tu enim ipsa veritas dixisti: Hoc est Corpus meum. Credo quidquid dixit Dei Filius: nihil hoc verbo veritatis verius. Adjuva, Domine, incredulitatem meam, adauge mihi fidem.

4. *Exerce spem.* O Christe Jesu! sum quidem ego pulvis, cinis, et peccator: sed tu, Pater es misericordiarum, et Deus totius consolationis. Quis unquam intellexit misericordias tuas? Nonne tu laborantes et oneratos vocas ad te, ut eos reficias? Nonne tu es refugium meum? Ad quem ergo irem? Tu solus verba vitæ æternæ habes: tu solus consolaris me, in omni tribulatione mea. Sum quidem æger et infirmus, sed tu es salus mea: non est opus bene valentibus medico, sed male habentibus. Si solummodo pertransiens curabas omnes, si umbra Petri curabat infirmos, nonne ego confidere debeo, quia, te intrante sub tectum meum, et in me inhabitante cum plenitudine Divinitatis, sanabor ab infirmitatibus meis?

Igitur, cum nihil, te propitio, mihi conscius sum, surgo et vado ad te Patrem, medicum et refugium

meum : sperans quod hæc communio futura mihi sit fidei, spei et charitatis augmentum ; contra insidias inimicorum meorum firmissima tuitio ; turpium cogitationum effugatio ; hujus defectus et vitii N. exterminatio ; operum tibi placentium, et præsertim hujus virtutis N. salubris efficacia, et tandem pignus futuræ gloriæ. Reposita est hæc spes mea in sinu meo ; quia miserator et misericors es et in promissis fidelissimus.

5. *Exerce charitatem.* O dulcissime Salvator, Christe Jesu ! quanta fuit tui vis amoris, quæ te traxit e sinu Patris in hanc lacrymarum vallem, ut humanam carnem assumeres : infinitas misérias, injurias, imo crucem mortemque subires : idque solum propter miseros nos homines, et propter nostram salutem !

O quantus amor ! Damnare nos poteras ; et salvare maluisti ! Nos rei eramus ; et tu innocens subis supplicium, ut reos liberes !

Ex amore itaque ad nos in carnem venisti, et demum abiturus ex hoc mundo ad Patrem, in pignus amoris, hoc Sacramentum nobis reliquisti ; ut modo prorsus novo et admirabili, semper maneres nobiscum, tu cujus deliciæ sunt esse cum filiis hominum.

O Domine ! quantum dignus es amari, qui tanta facis amore nostri ! Diligam itaque te, Domine, fortitudo mea, refugium meum, et liberator meus.

O Deus charitas ! Qui in charitate manet, in te manet. Cupio te suscipere in hoc Sacramento, ut tibi firmiter uniar amoris vinculo. Quis me separabit a charitate Christi, Salvatoris mei ? Utinam hoc, nec vita, nec mors, nec ulla fortunæ sors, aut ulla creatura valeat !

6. *Exerce humilitatem.* Sed quomodo audeo accedere ad te ? nomen tu, o Deus, Dominus, Creator ac Redemptor meus, Rex cœli et terræ, etc. ? At quis ego ?

Vilis terræ vermiculus, pulvis et cinis, et, quod indignius est, toties erga te inobediens et ingratus peccator. Vere, Domine, non sum dignus, ut intres sub tectum meum : sed memento, Domine, quia cum esses Dominus omnium, assumpta servi forma, venisti ad nos, et familiariter egisti cum publicanis et peccatoribus ; denique humiliasti te ipsum usque ad mortem. Illa, quæso, te moveat humilitas, ut me vilem et humilem non despicias ; sed clementer ad me venias, aut venientem ad te benigne suscipias.

7. *Postula gratiam.* O Pater æternæ ! per merita Filii tui, concede mihi gratiam digne celebrandi Eucharistiam, et recipiendi, non solum Sacramentum, sed etiam rem et virtutem sacramenti.

Domine Jesu, propitius esto mihi peccatori : et sacris Mysteriis corporis et sanguinis tui fac me ita digne semper uti, ut copiosum inde fructum et robur, contra omnes mundi, carnis ac dæmonis insidias, consequar ; vitia, et hæc N. N. maxime fugiam ; virtutes vero statui meo maxime necessarias, velut charitatem, humilitatem, puritatem, etc., diligentius exerceam, et fidelius tibi in dies servire studeam.

Spiritus sancte, Deus, adsit mihi virtus tua, quæ cor meum clementer expurgans, dignum Christo Domino præparet in me habitaculum, sicut fecit in beata Virgine Maria.

Suppliciter te, Deus Pater omnipotens, qui es creator omnium rerum, deprecor ; ut, dum me famulum tuum coram omnipotentia majestatis tuæ graviter deliquisse confiteor, manum mihi misericordiæ tuæ porrigas : quatenus dum ego hanc oblationem tuæ pietati pro peccatis meis offero, quod nequiter commisi tu, clementissime, digneris absolvere. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

DIE DOMINICA,

POST COMMUNIONEM.

8. *Adora et magnifica Dominum.* O Jesu, dulcis hospes! prospere processeris ad hunc pauperculum et humilem servum. Intraveris fauste sub hoc angustissimum et vile tectum. Benedictus et superexaltatus, qui venisti in cor meum oriens ex alto.

O Rex pacifice! fuga ex animo et corde meo catervas vanarum cogitationum, ut te solum, pacis auctorem, contemplari et diligere queat anima mea. Ecquid, præter te, o pax, tranquillitas et dulcedo cordis mei, quærat et gustet anima mea?

O fons amoris perpetui! quomodo potero tui oblivisci, qui mei dignatus es recordari, et te ipsum mihi dare? Fecisti ultra omnem spem, misericordiam cum servo tuo; et ultra omne meritum, gratiam et amicitiam exhibuisti. Quid retribuam tibi, pro gratia ista?

Utinam possem tibi servire cunctis diebus vitæ meæ! Utinam, vel uno die, dignum servitium exhibere sufficerem! Vere tu es dignus omni servitio, omni honore et laude æterna. Vere Dominus meus es, et ego pauper servus tuus qui totis viribus teneor tibi servire, nec unquam in laudibus tuis debeo fastidire. Sic volo, sic desidero, et quidquid mihi deest, tu digneris supplere.

Concede mihi, benignissime Jesu, gratiam tuam, ut mecum sit et mecum laboret, mecumque usque in finem perseveret. Da mihi semper desiderare et velle quod tibi magis acceptum est et carius placet. Tua voluntas mea sit, et mea voluntas tuam semper sequatur, et optime ei concordet. Sit mihi unum velle et nolle

tecum, nec aliud posse velle aut nolle, nisi quod tu vis et non vis.

Da mihi omnibus mori quæ in mundo sunt, et propter te amare contemni, et nesciri in hoc sæculo. Da mihi, super omnia desiderata, in te quiescere, et cor meum in te pacificare. Tu vera pax cordis, tu sola requies: extra te omnia sunt dura et inquieta. In hac pace, in idipsum, hoc est in te uno, summo et æterno bono, dormiam et requiescam. Amen.

9. *Gratias age.* Quid retribuam tibi, Domine Jesu, pro omnibus quæ retribuisti mihi, præsertim hodie? Sollicitus mei, dedisti mihi Corpus tuum in cibum, et sanguinem tuum in potum, et utrumque in pignus futuræ gloriæ. Quis audivit unquam tale? Quis vidit huic simile? Utinam aperiantur labia mea, et repleatur os meum laude, ut cantem gloriam tuam tota die magnitudinem tuam, et enarrem universa mirabilia tua!

Magnificet anima mea Dominum, tot tantisque affecta beneficiis; et exultet spiritus meus in Deo salutari meo: quia respexit humilitatem servi sui, et fecit mihi magna qui potens est et esurientem implevit bonis. Laudate Dominum omnes gentes, laudate eum omnes populi; quoniam confirmata est super me misericordia ejus. Laudate eum omnes angeli ejus; laudate eum omnes virtutes ejus; reges terræ et omnes populi; principes et omnes judices terræ, juvenes et virgines, senes cum junioribus.

Sed et lingua mea, o pie Jesu! meditabitur justitiam tuam, tota die laudem tuam. Omnia ossa mea dicent: Domine, quis similis tibi? Potens es, Domine; et veritas tua in circuitu tuo: magnificus in donis tuis, et sanctus in omnibus operibus tuis. Jucundum sit tibi eloquium meum; ego vero delectabor in te, et in man-

dati tuis exercebor. Tene manum dexteram meam, et in voluntate tua deduc me, ut aliquando cum gloria suscipias me. Amen.

10. *Offer Deo Patri Filium suum.* Clementissime Pater, qui sic dilexisti me, ut Unigenitum tuum mihi dares in pretium et in cibum, et cum eo omnia : respice in faciem Christi tui in quo tibi bene complaces. Hunc ego dilectum Filium, et cum eo cor meum retribuo tibi, pro his quæ hodie retribuisti mihi. Complaceat tibi, Pater, hodie in illo ; ac per eum indignationem tuam avertas a me.

Ecce mediator Dei et hominum Christus Jesus, advocatus et pontifex qui interpellat pro me. Hunc ego offero tibi ; ipsum, inquam, qui peccatum non fecit, sed tulit peccata mundi, et languores nostros suo livore sanavit. Suscipe igitur, o sancte Pater ! hanc immaculatam hostiam, in laudem et gloriam nominis tui ; in gratiarum actionem pro omnibus beneficiis tuis in me collatis ; in remissionem quoque peccatorum meorum, et in supplementum omnium defectuum meorum.

11. *Offer teipsum Christo.* O Domine ! quia ego servus tuus, et filius ancillæ tuæ ; abrenuntio Satanæ ; et omnibus operibus ejus, et omnibus pompis ejus : tu solus Deus cordis mei, et pars mea Deus in æternum : tu solus pars hæreditatis meæ et calicis mei, tu es qui restitues hæreditatem meam mihi. Suscipe ergo solus universam libertatem meam ; accipe memoriam, intellectum atque voluntatem omnem : quidquid habeo, vel possideo, mihi largitus es ; id totum tibi restituo, ac tuæ prorsus voluntati trado gubernandum : amorem tui solum, cum gratia mihi dones, et dives sum satis, nec quidquam aliud ultra posco. *S. Ignat.*

12. *Postula dona Dei.* Omnipotens sempiterne Deus,

conservator animarum, mundique Redemptor, me famulum tuum ante Majestatem tuam prostratum benignissime respice; et sacrificium quod in honorem nominis tui, pro salute fidelium, tam vivorum quam etiam defunctorum, et pro peccatis et offensionibus meis obtuli, piissime respice; iram tuam a me remove, gratiam et misericordiam mihi concede, januam Paradisi mihi pande, ab omnibus malis me potenter eripe; et quidquid proprio commisi reatu, clementer indulge. Sic in hoc sæculo in præceptis tuis fac me perseverare, ut dignus Electorum gregi copulari efficiar, te præstante, Deus meus, cujus nomen benedictum, honor atque regnum permanet in sæcula sæculorum. Amen.

Domine, qui benedicis benedicentes te, et sanctificas eos qui in te confidunt, salva populum tuum, et benedic hæreditati tuæ, et custodi Ecclesiæ tuæ plenitudinem. Sanctifica diligentes decorem domus tuæ. Tu eis gloriam retribue, per divinam potentiam tuam; et ne derelinquas, Deus, sperantes in te. Ægrotis da auxilium, remedium et consolationem. Peregrinantibus pacem tribue. Aerem tempera, fructibus terræ benedic. Conserva in pace mundum, ecclesias, reges, sacerdotes et omnem populum tuum. Defunctis requiem præsta; eorumque qui dona obtulerunt, et pro quibus obtulerunt memor esto. Eos qui in quacumque tribulatione et angustia sunt, salva, et nobis gratiam tribue.

13. *Ora pro teipso.* Omnipotens sempiterne Deus, misericordissime, qui venisti peccatores redimere: peto te per dulcissimum sacramentum corporis et sanguinis tui, mysterium quod ego indignus accepi, ut mihi dones indulgentiam et remissionem omnium peccatorum meorum præsentium et futurorum: ut dignam agere valeam poenitentiam, in bonis operibus perseverantiam habeam,

ac toto corde meo possim te intelligere, et quæ tibi placita sunt dilectione perficere, et te puro corde meditari, et post hanc vitam nunquam a te separari, qui vivis et regnas cum Patre in unitate Spiritus Sancti Deus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

14. *Conclusio.* Anima Christi, sanctifica me : Corpus Christi, salve me : Sanguis Christi, inebria me : Aqua lateris Christi, lava me : Passio Christi, conforta me. O bone Jesu, exaudi me : intra vulnera tua absconde me : ne permittas me separari a te : ab hoste maligno defende me : in hora mortis meæ voca me, et jube me venire ad te ; ut cum sanctis tuis laudem te in sæcula sæculorum. Amen.

15. Obsecro te, mitissime ac bone Jesu, ut hæc immortalis hostia pro me tibi gratias referat, me tibi reconciliet, me tibi restituat, mihi que peccatori veniam tribuat, et ad vitam perducatur æternam. Amen.

FERIA II.

ANTE COMMUNIONEM.

16. *Invocatio S. Spiritus.* Veni, sancte Spiritus, etc. *Ÿ.* Emitte Spiritum tuum, etc. *Oremus.* Deus, qui corda fidelium, etc.

17. *Actus contritionis.* Domine Deus meus, propitius esto mihi peccatori. Pœnitet me peccasse : cupio emendare quod feci. Aufer a me, quæso, omnes iniquitates meas, ut purificatus mente et corpore valeam ad Sancta sanctorum introire.

18. *Actus fidei.* Domine Jesu Christe, qui es Sacerdos in æternum, quique dixisti : *Caro mea vere est cibus, et Sanguis meus vere est potus ;* ego credidi quia tu es Christus Filius Dei vivi, qui in hunc mundum venisti,

et in hoc Sacramento præsens redderis, adauge mihi fidem.

19. *Actus spei.* In te solo spem meam colloco, dulcissime Jesu, quia tu salus et virtus mea, tu refugium et firmamentum meum, tu fons omnium bonorum. Misere mei, et salva me, qui nunquam deseris sperantes in te.

20. *Actus charitatis.* O quanta vis amoris cor tuum succendit, amantissime Jesu! cum transiturus de hoc mundo ad Patrem mensam parasti nobis habentem omne delectamentum, et omnem saporem suavitatis! Pro hac tua ineffabili benignitate, amo te, Deus meus: et ut nunquam cessem amare te, amorem meum te ipso inflamma, qui esca et pabulum amoris es.

21. *Actus desiderii.* Quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te, Salvator meus, Domine Jesu. Trade te mihi, et sufficit. Nam præter te nulla consolatio valet. Sine te esse nequeo, et sine visitatione tua vivere non valeo.

22. *Actus humilitatis.* Immense, tremende, potentissime et incomprehensibilis Deus, quis es tu? et quis sum ego, ut digneris venire ad me, mecum epulari, et mansionem apud me facere? Domine, non sum dignus ut intres sub tectum meum; sed tantum dic verbo, et sanabitur anima mea.

23. *Intentionum directio.* Domine Jesu Christe, in unione illius divinæ intentionis, qua ipse in ultima cœna, et in ara crucis, sacrificium Corporis et Sanguinis tui Deo Patri obtulisti, hoc idem sacrificium commemorare intendo. Complaceat tibi, o Jesu! in te, et per te propitius nobis sit in vitam æternam.

24. Te precor, Domine Jesu Christe, pro omnibus illis, pro quibus orare decrevi, et quibus sum conjunctus,

et qui mihi conjuncti sunt spirituali participatione, consanguinitate, affinitate, familiaritate, commendatione, devotione, eleemosynarum largitione; qui pro me orant, pro quibus debitor sum, et qui se commendarunt orationibus meis; pro cuncto populo christiano, et pro diocesi nostra; pro omnibus praelatis, et universo clero, ut eos in tuo sancto servitio humiliter, fideliter et devote perseverare facias; pro omnibus fidelibus christianis, vivis atque defunctis, in quacumque angustia et tribulatione positis: miserere, et tribulatis succurre. Amen.

25. *Deprecatio.* Ad mensam dulcissimi convivii tui, pie Domine Jesu Christe, ego peccator de propriis meritis nihil præsumens, sed de tua confidens misericordia et bonitate, accedere vereor et contremisco. Nam cor et corpus habeo multis criminibus maculatum, mentem et linguam non caute custoditam. Ergo, o pia Deitas! o tremenda Majestas! ego miser inter angustias deprehensus, ad te fontem misericordiæ recurro, ad te festino, sanandus; sub tuam protectionem fugio, et quem judicem sustinere nequeo, Salvatorem habere suspiro. Tibi, Domine, plagas meas ostendo; tibi verecundiam meam detego. Scio peccata mea multa et magna pro quibus timeo. Spero in misericordias tuas, quarum non est numerus. Respice ergo in me oculis misericordiæ tuæ, Domine Jesu Christe, Rex æternæ, Deus et homo, crucifixe propter hominem: Exaudi me sperantem in te; miserere mei pleni miseriis et peccatis, tu qui fons miserationis nunquam manare cessabis. Salve, salutaris victima, pro me, et omni humano genere in patibulo crucis oblata. Salve, nobilis et pretiose Sanguis de vulneribus crucifixi Domini mei Jesu Christi profluens, et peccata totius mundi abluens.

Recordare, Domine, creaturæ tuæ quam tuo sanguine redemisti. Pœnitet me peccasse : cupio emendare quod feci. Aufer a me, quæso, clementissime Pater, omnes iniquitates et peccata mea, ut purificatus mente et corpore, digne degustare merear Sancta sanctorum : et concede ut sancta prælibatio Corporis et Sanguinis tui, quam ego indignus sumere intendo, sit peccatorum meorum remissio, sit delictorum perfecta purgatio, sit turpium cogitationum effugatio, ac bonorum sensuum regeneratio, operumque tibi placentium salubris efficacia, animæ quoque et corporis contra inimicorum meorum insidias firmissima tuitio. Amen. *S. Ambrosius.*

26. *Oratio.* Summe sacerdos et vere pontifex Jesu Christe, qui te obtulisti Deo Patri hostiam puram et immaculatam in ara crucis pro nobis miseris peccatoribus : qui dedisti carnem tuam ad manducandum, et sanguinem tuum ad bibendum : et posuisti istud mysterium in virtute Spiritus Sancti, dicens, Hæc quotiescunque feceritis, in mei memoriam facietis : ego vero, memor hujus venerandæ passionis, confugio et accedo ad altare tuum, sicut peccator indignus, ut offeram tibi sacrificium quod tu ipse instituisti, et offerre præcepisti in commemoratione tua pro salute nostra; in quo quidem caro tua in veritate sumitur, sanguis tuus in veritate bibitur : ima summis, divina humanis junguntur. Sed quis digne hoc celebrare potest, nisi tu, Deus omnipotens, offerentem feceris dignum? Certe scio, et id ipsum bonitati tuæ confiteor, quod non sum dignus accedere ad tantum mysterium propter nimia peccata mea et negligentias meas infinitas. Sed scio et veraciter credo, totoque corde et ore confiteor quia tu potens es me facere dignum, qui solus de indignis dignos, de im-

mundis mundos, de peccatoribus justos fecis et sanctos. Per hanc igitur omnipotentiam tuam et inenarrabilem charitatem implorando clementiam tuam te rogo, ut mihi peccatori, quem inter cætera dona ad officium sacerdotale vocare dignatus es, nullis meis meritis sed sola dignatione misericordiæ tuæ, concedere digneris hoc cæleste sacrificium celebrare, ac tantum tractare mysterium ea reverentia, et honore et devotione ac cordis puritate quibus decet, de ipsoque credere, intelligere, sentire, firmiter retinere, dicere, et cogitare, quod tibi placet et expedit animæ meæ: ita ut placide ac benigne suscipias de manibus meis ad salutem mei et omnium tam vivorum quam defunctorum, qui vivis et regnas cum Patre in unitate Spiritus Sancti Deus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

FERIA II.

POST COMMUNIONEM.

27. *Pii affectus.* Ecce, Domine, jam habeo te qui habes omnia. Possideo te qui potes et possides omnia. Ergo, o Deus meus et omnia! abstrahere cor meum a cæteris omnibus extra te, in quibus nihil nisi vanitas et afflictio spiritus. In te uno fixum sit cor meum, in te sit requies mea, ubi est thesaurus meus, summa veritas, vera felicitas et felix æternitas.

Sentiat, o Jesu! mens mea dulcedinem præsentis tuæ: gustet quam suavis sis, Domine, ut inescata amore tui, nihil quærat extra te, unde gaudeat; quia tu es gaudium cordis mei, et pars mea, Deus, in æternum.

Tu es medicus animæ meæ, qui languores nostros tuo livore sanasti. Ego vero sum infirmus ille, ad

quem sanandum, de Cœlo venisti; itaque sana animam meam, quia peccavi tibi.

Tu es Pastor meus, qui posuisti animam tuam pro ovibus tuis. Ecce ego ovis illa quæ perierat, et tamen dignaris me pascere Corpore et Sanguine tuo; suscipe me nunc in humeros tuos. Quid negabis mihi, qui te ipsum dedisti? Rege me, et nihil mihi deerit, in loco pascuæ, ubi me collocasti, donec ad pascua vitæ æternæ perducar.

O lux vera! quæ illuminas omnem hominem venientem in hunc mundum, illumina oculos meos, ne unquam obdormiam in morte.

O ignis jugiter ardens, et nunquam deficiens ecce me tepidum et frigidum: ure renes meos et cor meum, ut ardeant amore tui. Ignem enim venisti mittere in terram; et quid vis, nisi ut accendatur?

O Rex Cœli et terræ: dives in misericordia! ecce ego egenus et pauper sum: tu nosti ubi magnis egeam, tu solus meditare et juvare potes. Deus, adjuva me, et ex thesauris bonitatis tuæ succurre inopi animæ meæ.

O Dominus meus et Deus meus! ecce servus tuus sum ego: da mihi intellectum et excita affectum, ut sciam et faciam voluntatem tuam.

Tu es Agnus Dei, Agnus sine macula, qui tollis peccata mundi: tolle de me quod mihi nocet et tibi displicet: et da quod nosti tibi placere, et mihi prodesse.

Tu es amor meus et omne gaudium. Tu es Deus meus et omnia. Tu es pars hæreditatis meæ et calicis mei. Tu es qui restitues hæreditatem meam mihi.

O Deus meus et omnia! absorbeat, quæso, mentem meam vis ignita et melliflua amoris tui: ut amore amoris tui mundo moriar, qui amore mei dignatus es in cruce mori, o Deus meus et omnia! Amen.

28. *Gratiarum actio et oblatio.* Quis sum ego, Bonitas infinita, ut me sacris altaribus adstare volueris, tibi que offerre de donis tuis sanctum Sacrificium, Hostiam immaculatam? Unde inveni hanc gratiam in oculis tuis, ut ostenderes in me divitias misericordiæ tuæ? Venite et audite, omnes angeli et sancti Dei, et narrabo vobis quanta fecit Dominus animæ meæ. Nam cum essem abjectus in domo mea, de pulvere erexit me, et constituit me cum principibus populi sui, ut comederem panem et biberem vinum in mensa sua, omnibus diebus vitæ meæ. Quas ego tibi gratias agam, clementissime Jesu, Salvator mundi? aut quid retribuam tibi pro omnibus quæ retribuisti mihi? Vere enim de te, Sponso Ecclesiæ, illud Canticorum intelligitur: *Si dederit homo omnem substantiam domus suæ pro dilectione, quasi nihil despiciet eam.* Tu omnia quæ habes mihi largitus es; corpus, sanguinem, animam et divinitatem tuam: et si ego tribuam tibi omnem substantiam domus meæ, corpus, animam et libertatem cum omnibus quæ nunc habeo vel habere possum, hoc quasi nihilum reputabitur, in comparatione immensi et inestimabilis doni tui. Tantum tibi debeo, quantum ipse vales, qui infinitus es: ideo debitum meum omnem facultatem meam excedit. Audeo tamen rogare te, ne despicias munusculum quod tibi offero in simplicitate cordis mei, dicens cum sponsa: Dilectus meus mihi et ego illi. Nam sicut tu totum te mihi tradidisti in nutrimentum animæ meæ: ita ego me totum servituti tuæ consecro; et quidquid habeo, quidquid sum, quidquid possum, tibi penitus trado, ut me totum tibi vindices, nec quidquam mei superesse mihi patiaris.

29. *Petitio pro se.* Concede mihi, quæso, omnipotens et misericors Deus, quæ tibi placita sunt ardentè con-

cupiscere, prudenter investigari, veraciter agnoscere, et perfecte adimplere.

Ad laudem et gloriam nominis tui ordina statum meum; et quod a me requiris ut faciam, tribue ut sciam, possim et velim: et da exsequi sicut oportet, et expedit saluti animæ meæ.

Via mihi, quæso, ad te sit tuta, recta et consummata, non deficiens inter prospera et adversa: ut in illis non extollar, et in istis non deprimar. In prosperis gratias tibi referam, et in adversis servem patientiam; de nullo gaudeam vel doleam, nisi quod promoveat ad te, vel quod abducat a te. Nulli placere appetam, vel displicere timeam, nisi tibi.

Omnia in charitate da facere, et quod ad cultum tuum non pertinet, quasi mortuum reputare.

Vilescant mihi omnia transitoria propter te, et cara mihi sint omnia tua, et tu, Deus meus, plus quam omnia. Delectet me omnis labor qui est pro te; et tædiosa sit mihi omnis quies quæ non est in te.

Frequenter et ferventer da mihi, dulcissime Domine, cor meum ad te dirigere, et defectionem meam cum emendationis proposito dolendo pensare.

Fac me, Deus meus, humilem sine fictione, hilarem sine dissolutione, tristem sine dejectione, maturum sine gravitate, agilem sine levitate, veracem sine duplicitate, timentem sine desperatione, in te sperantem sine præsumptione, castum sine corruptione, proximum corripere sine indignatione, ipsumque ædificare verbo et exemplo sine elatione, obedientem sine contradictione, patientem sine murmuratione.

Da mihi, dulcissime Jesu, cor pervigil, quod nulla a te abducat curiosa cogitatio: da immobile, quod nulla deorsum trahat indigna affectio: da invictum, quod

nulla fatiget tribulatio: da liberum, quod nulla sibi vindicet violenta delectatio: da rectum, quod nulla seorsum obliquet sinistra intentio.

Largire mihi, dulcissime Deus meus, intellectum te cognoscentem, diligentiam te quærentem, sapientiam te invenientem, conversationem tibi placentem, perseverantiam te dulciter et fiducialiter expectantem, fiduciam te finaliter amplectentem. Da tuis pœnis configi per pœnitentiam, tuis beneficiis uti in via per gratiam, et tandem tuis gaudiis in patria frui per gloriam. Qui cum Patre et Spiritu sancto vivis et regnas in sæcula sæculorum. Amen. *S. Thom. Aquin.*

30. *Petitio pro aliis.* Domine, qui benedicis benedictes te, et sanctificas eos qui in te confidunt, salva populum tuum, et benedic hæreditati tuæ, et custodi Ecclesiæ tuæ plenitudinem. Sanctifica diligentes decorem domus tuæ. Tu eis gloriam retribue per divinam potentiam tuam, et ne derelinquas, Deus, sperantes in te. Ægrotis da auxilium, remedium, et consolationem. Peregrinantibus pacem tribue. Aerem tempera. Fructibus terræ benedic. Conserva in pace mundum, Ecclesias, reges, sacerdotes et omnem populum tuum. Defunctis requiem præsta; eorumque qui dona obtulerunt, et pro quibus obtulerunt, memor esto. Eos qui in quacumque tribulatione et angustia sunt, salva: et nobis gratiam tribue. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

31. *Conclusio.* Omnipotens sempiterne Deus, conservator animarum, mundique Redemptor, me famulum tuum ante Majestatem tuam prostratum benignissime respice, et sacrificium quod in honorem nominis tui pro salute fidelium, tam vivorum, quam etiam defunctorum, et pro peccatis et offensionibus meis obtuli, piissime

recipe: iram tuam a me remove, januam paradisi mihi pande, ab omnibus malis me potenter eripe, et quidquid proprio commisi reatu, clementer indulge. Sic in hoc sæculo in præceptis tuis fac me perseverare, ut dignus electorum gregi copulari efficiar, te præstante, Deus meus, cujus nomen benedictum, honor atque regnum permanet in sæcula sæculorum. Amen.

FERIA III.

ANTE COMMUNIONEM.

32. *Adora et gratias age.* O dulcissime Salvator, Christe Jesu! adoro te in toto corde meo; gratias ago tibi ex intimis visceribus animæ meæ, quod tanta charitate nos misere perditos redemeris pretio sanguinis tui, et in hujus amoris tui memoriam, necnon in pignus futuræ gloriæ, tam admirabili potentia, sapientia et bonitate dederis nobis in cibum et potum ipsum Corpus et Sanguinem tuum; denique ad hæc divina mysteria, me vilissimum peccatorem in numerum tuorum sacerdotum tua ineffabili clementia vocare dignatus sis.

33. *Confundere.* Sed eheu! infelix ego homo, qui hactenus tam indigne vocatione tua vixi, et toties, et tam graviter te Deum meum offendi peccatis meis, præsertim his N. N. At nunc de iis doleo ex intimo corde meo, ob amorem tui super omnia; et deinceps tibi soli servire, placere et adhærere propono.

34. *Offer.* Proindeque nunc accedens ad mensam convivii tui, ex omni affectu cordis mei dignissimum sacrificium Corporis et Sanguinis tui, quod tu ipse semel pro nobis in ara crucis obtulisti, pura et simplici intentione ad laudem et gloriam æternæ Majestatis tuæ, in memoriam sacratissimæ incarnationis, vitæ,

passionis et mortis tuæ; in gratiarum actionem pro omnibus donis et beneficiis toti cœtui electorum et mihi, licet indignissimo, huc usque præstitis, vel unquam præstandis; in propitiationem peccatorum pro salute quoque N. N. Et utinam ex omni affectu, fervore, et desiderio amicorum tuorum, seu jam regnantium in cœlo, vel adhuc militantium in terris, hoc tam grande pietatis opus peragere possem!

35. *Crede.* Corde siquidem credo, mi Jesu, et ore confiteor, quia Pater æternus, Deus se ipso summe beatus, potens, perfectus et nullius egens, secundum suam infinitam misericordiam sic dilexit mundum, ut te Filium suum unigenitum nobis daret Salvatorem. Credo quoque, quod tu ipse Patri æqualis per omnia, ex vi immensæ charitatis tuæ, de sinu Patris descendisti in uterum Virginis, et propter nos homines Homo factus es. Credo quod ex amore nostri hoc Sacramentum in ultima cœna instituens, verum corpus et sanguinem tuum, id est te ipsum nobis ad manducandum dedisti: et denique Patri tuo factus obediens usque ad mortem, temetipsum pro nobis hostiam in ara crucis obtulisti.

36. *Spera.* Ideoque spero in te, et magna fiducia venio ad te, o Domine! qui nostri causa tam mira facere, et tam dira pati voluisti. Quid enim negabis, qui sic amasti, ut te ipsum dares?

37. *Ama.* Amo te quoque, o bone Jesu! ex tota virtute cordis mei et semper deinceps et in æternam amabo si tu dederis.

38. *Offer te ipsum.* Sed quid retribuam tibi, Domine, pro tanto munere, et pro omnibus quæ retribuisti mihi? Ecce abnego memetipsum, et totum me, id est, corpus, animam, et omnia mea in omne beneplacitum benignissimæ voluntatis tuæ plene resigno. Verum quid

habeo, quod non acceperim? Quid est homo, si comparetur Factori suo? Quid vilis creatura, vermis terræ, miser peccator, servus inutilis, poterit præstare Deo, Creatori ac Domino suo? Agnosco quia pauper et inops sum; ideoque humilio me sub potenti manu tua. Tu vero, o Domine Jesu! utpote advocatus et mediator meus, dives in meritis et miserationibus, suscipe causam meam; et ex thesauro immensæ charitatis tuæ fer opem inopiæ meæ; et pretium sanguinis tui, omniumque meritorem tuorum, repræsentata æterno Patri tuo; et hunc supple omnem defectum meum, præcipue hujus meæ, heu! nimis modicæ et imperfectæ præparationis qua ad hæc SS. Mysteria venio; ut sic ei per te placeat obsequium indignissimæ servitutis meæ.

39. *Postula.* Fac etiam, o bone Jesu! per omnes miserationes tuas ut hoc tremendum Mystrium et admirabile donum charitatis tuæ debita semper fide, reverentia et gratitudine prosequar, idque puro et ardenti corde nunc et semper recipiam, statum hunc quoque sacerdotalem ad quem me ex singulari gratia vocare dignatus es, charitate, castitate, humilitate, mansuetudine, patientia, sobrietate, etc., moribusque tibi placitis, et sacerdote fideli dignis, excolere studeam: idque, ut servitus mea magis tibi placeat ad majorem gloriam tuam, Ecclesiæ utilitatem, et propriam proximique salutem. Unde tandem supplex obsecro, ut per virtutem corporis et sanguinis tui abstrahas cor meum efficaciter ab omnibus noxiis affectibus N. N. qui gustum ac fructum hujus sacramenti impediunt, et intime tibi unias et incorpores; ut gustem quam suavis sis, Domine, et unus tecum efficiar spiritus; ut tu in me, et ego in te maneam; adeoque nihil sit quod me unquam valeat separare a te. Nam tibi adhærere mihi bonum

est, etc. Quid enim mihi est in cœlo, et a te quid volui super terram? O pars mea, Deus, in æternum!

40. *Ora.* Deus qui de indignis dignos facis, et de peccatoribus justos et sanctos, et de immundis mundos: munda cor et corpus meum ab omni contagione et sorde peccati, et fac me dignum atque strenuum evangelii tui ministrum, et concede propitius ut in hoc altare ad quod indignus accedo hostias acceptabiles atque placabiles offeram pietati tuæ pro peccatis et offensis meis, atque cunctorum simul christianorum culpis abluendis; et per eum sit tibi votum meum acceptabile, qui se tibi Deo Patri pro nobis plenum ac perfectum obtulit sacrificium. Amen.

FERIA III.

POST COMMUNIONEM.

41. *Exulta Domino.* Inveni quem diligit anima mea, tenui eum, nec demittam. Te, mi Jesu, amplector. Te, amor et gaudium meum, obtineo. Te cordis mei thesaurum comprehendo, in quo omnia possideo. De omnibus necessitatibus meis erue me, Domine; et fac, ut tam plene tibi sim, quam tu mihi. Tu es, o Jesu! creator et plasmator meus; cor mundum crea in me, et spiritum rectum innova in visceribus meis. Tu es Rex et Dominus meus, posside me, et nemo præter te. Tu es doctor et magister meus; bonitatem et disciplinam et scientiam doce me. Tu es advocatus meus apud Deum Patrem; fac ut avertat iram suam a me. Tu es qui venturus es judicare vivos et mortuos; ne intres in judicium cum servo tuo. Tu es dilectus meus Sponsus: desponsa me tibi in misericordia tua et miserationibus. Tu dux et defensor meus; pone me juxta te et cujusvis manus pugnet contra me. Tu victima

pro me factus es; in Domino sperans non infirmabor. Tu Salvator et Redemptor meus es, consumma opus tuum; et labor tuus non sit cassus. Tu es pars hæreditatus meæ, et portio mea in terra viventium, hæreditatem meam restitue mihi. Tu es gloria mea, corona et merces nostra magna nimis: admitte me in bona Domine quæ præparasti diligentibus te. O Jesu! o piissime Jesu! o Jesu, Fili Mariæ Virginis! infunde in me gratiam, sapientiam, charitatem, castitatem, humilitatem; ut possim te perfecte diligere, te laudare, te perfrui, tibi servire et in te gloriari, nunc et in perpetuum. Amen.

42. *Jubila Deo salutari tuo.* Quam pulcher es, dilecte mi, dilecte votorum meorum, Christe Jesu! Quam pulcher es! Quam bonus et amabilis! O unicæ delicie meæ! o vita mea! o gaudium meum! o suavitas summa! o Deus meus et omnia! ad te suspiro, clamo, anhele. Complector et amo te totis præcordiorum affectibus; quia tu es Deus ipsissima bonitas, amor æternus, sapientia inexhausta, potentia infinita, perfectio absoluta. Ecquid tandem me poterit separare a charitate tua? an voluptus brevis, opes caducæ, honores falsi, nugæ nugarum? Nec illæ, nec istæ facient, o bone Jesu! mihi enim adhærere Deo bonum est, ponere in Domino Deo spem meam. Adjuva me, pie Jesu, in sancto proposito meo; promissionum mearum ne me sinas unquam oblivisci. Sit mihi sacratissimum Sacramentum tuum contra omnium peccatorum meorum vulnera efficacissimum medicamentum ac omnis gratiæ et virtutis complementum: sit contra omnia mala et pericula validissimum tutamentum, æternæque beatitudinis solidissimum fulcimentum. Amen.

43. *Gratias age.* O clementissime Salvator, Christe Jesu! quam suavis es et mitis, et multæ misericordiæ

omnibus invocantibus te! Cum enim non essemus, divina potentia creasti nos; cum inimici tui essemus, a cœlo veniens, mira sapientia redemisti nos; et quia sine te tam corpore, quam sp̃ritu, vivere, moveri et esse, non possumus, immensa bonitate tua, tot sacramentis et auxiliis gratiæ, nos usque conservas; imo corpus et sanguinem tuum, id est te ipsum modo prorsus admirabili, in hoc sacramento largiris. O charitas! o pietas! o novum et grande mysterium.

Tunc, Deus meus, ad me venire dignaris? Rex ac Dominus summæ majestatis, ad infimum servum? Deus ad hominem, Creator ad creaturam? Unde hoc mihi, ut tu, Domine, venias ad me? O Deus et Dominus noster! quam admirabile est nomen tuum in universa terra! Et quis narrabit potentias tuas, et auditas faciet omnes laudes tuas? Ego quidem, si omnia membra mea verterentur in linguas et omnes vitæ meæ respirationes in tui laudes et gratiarum actiones; attamen longe minor essem cunctis miserationibus tuis. Unde agnoscens insufficientiam meam, id unum votis omnibus exopto, ut omnes creaturæ tuæ mecum et pro me, laudent et benedicant nomen tuum in æternum.

44. *Offer.* O Pater misericordiarum et Deus totius consolationis, qui ex abundantia infinitæ charitatis tuæ dedisti nobis unigenitum Filium tuum, ut omnis qui credit in eum non pereat, sed habeat vitam æternam: atque ex immenso meritorum ejus thesauro nostra suppleatur inopia: en ego miser peccator, sed per misericordiam tuam vocatus in societatem Filii tui, nunc quoque particeps factus sum corporis et sanguinis ejus. Proindeque illum jam in pectore meo complector; et tanquam rem meam, intime mihi conjunctam, possideo.

Atque ut talem, in unione charitatis, qua seipsum olim dedit pro nobis in ara crucis, et modo se dat et communicat in sacramento altaris, tibi eum offero una cum omnibus ejus meritis atque virtutibus, in æternam laudem et gloriam tuam: ut in illo tibi perfecte complaceat: et nos, qui tibi placere de actibus nostris non valemus, dilectissimi Filii tui meritis et patrocinio perfecte placeamus. Offero tibi, Pater sanctissime, omnem ejus charitatem, religionem, obedientiam, humilitatem, paupertatem, mansuetudinem, patientiam, cum aliis omnibus virtutibus, quibus excelluit, ut totum, quod mihi deficit, per illas suppleatur. Cumque ego debitas tibi gratias agere nequeam pro beneficiis in me collatis, offero tibi omnes laudes quis ipse obtulit, cum visibilis inter homines versaretur in terra, et quas tibi nunc offert in gloria.

Cum vero satisfacere nequeam tibi pro debitis, seu peccatis meis; offero tibi omnes ejus labores, jejunia, vigilias, fatigationes, orationes; quidquid denique fecit aut pertulit, a primo instanti conceptionis, quousque Spiritum emisit in cruce: omnes angustias, dolores, ac tormenta Passionis, omnem sanguinem pro me effusum, omnia vulnera pro me accepta, ac mortem pro me toleratam. Ecce hic est thesaurus, Pater clementissime, in quo totam meam spem reposui; hæc sunt divitiæ, quas offero in satisfactionem debitorum meorum.

Aspice, pie Pater, in faciem Christi tui; et cum sit hic Filius tuus dilectus, in quo tibi bene semper complacuit, qui mihi nunc intime conjunctus est, supplex rogo ut me quoque aspicias oculis misericordiæ tuæ. Sub ejus protectione ac tutela, sub umbra meritorum tuorum, compareo coram te; ut illum præcipue intuens,

me quoque clementer ac benigne respicias, tanquam mancipium ejus, ac servum perpetuum.

Ne permittas, obsecro, ut pereat illa anima, quæ toties in se recipit Filium tuum, qui a te missus, venit in mundum quærere et salvum facere quod perierat. Hoc præsta mihi, per infinitam misericordiam tuam. Amen.

45. *Invoca Dominum.* Sit, quæso, Domine, hæc præcellentissima hostia, in plenam emendationem, expiationem atque satisfactionem pro omnibus peccatis et negligentis meis, et pro peccatis totius mundi. Per illam instaure omnes ruinas meas spirituales, et supple omnem inopiam meam. Per illam mortifica in me quidquid tibi displicet, et effice me hominem secundum cor tuum. Per illam conforma spiritum, animam et corpus meum spiritui, animæ et corpori sacræ humanitatis tuæ, meque totum luce divinitatis tuæ illustra. Per illam largire ut in te stabiliar, te perfecte et perseveranter diligam, intime tibi uniar, ac totus in te transmuter, ad laudem nominis tui, quod invocatum est super nos.

46. *Ora pro aliis.* Converte, Domine, miseros peccatores, revoca hæreticos atque schismaticos: illumina infideles et ignorantes: adesto omnibus qui in necessitate et tribulatione aliqua constituti sunt: adesto his qui se meis precibus commendarunt aut commendari esse cupiunt: adesto parentibus, propinquis et benefactoribus meis vivis et defunctis. Miserere omnium pro quibus orare debeo, et tu rogari vis: da vivis veniam et gratiam: da fidelibus defunctis requiem, lucemque sempiternam. Tibi laus, Christe Jesu, in sæcula sæculorum. Amen.

47. *Conclusio.* Recedo a te modicum, Domine Jesu! sed non sine te, consolatio, felicitas, et omne bonum animæ meæ; et me amantissimo cordi tuo, cum omnibus fratribus, amicis et inimicis meis, humillime commendo.

Ama nos, Domine, et transforma quam simillime in te. Totus occuper in te et propter te ; nihilque sit objectum verborum meorum actionumque mearum internarum et externarum, nisi tu, amor meus, qui vivis et regnas per omnia sæcula sæculorum. Amen.

FERIA IV.

ANTE COMMUNIONEM.

48. *Directio intentionis.* Suscipe, Sancta Trinitas, meus Deus, hoc sacrosanctum sacrificium, quod ego indignus servulus tuus una cum sacrificiis omnibus tibi unquam oblatis aut afferendis, unitum sanctissimo sacrificio a Domino nostro Jesu Christo in ara crucis oblato, offero Divinæ majestati tuæ, omni pietatis affectu, ex puro amore tuæ infinitæ bonitatis, secundum sanctissimam ejusdem Domini nostri et sanctæ matris ecclesiæ intentionem.

1. Ad maximam æternamque Divinæ majestatis tuæ gloriam, amorem, beneplacitum.

2. In protestationem supremæ excellentiæ et dominii tui, et nostræ subjectionis et dependentiæ a te.

3. In perpetuam commemorationem passionis ac mortis ejusdem Domini nostri.

4. In gratiarum actionem æternam pro omnibus beneficiis, mihi indignissimo, totique ecclesiæ, hucusque collatis et conferendis in æternum.

5. In satisfactionem peccatorum meorum, omniumque fidelium vivorum et defunctorum.

6. Singulariter, offero pro his N. N. vel pro hac gratia obtinenda. Secundario, pro his N. N. mihi peculiariter commendatis, omnibusque pro quibus orare soleo et teneor, ad impetrandum defunctis requiem, vivisque

gratiam te agnoscendi, amandi, glorificandi nunc perfecte in via, olim beate in patria. Suscipe et perface hoc desiderium meum, uberemque ad pie id complendum gratiam et benedictionem largire. Amen.

49. *Actus præcipuarum virtutum.* Credo in te, Deus, prima Veritas, propter infinitam auctoritatem tuam. Adoro te, propter increatam excellentiam tuam. Spero in te, propter immensam misericordiam tuam. Amo te, propter summam bonitatem et amabilitatem tuam. Confundor et erubesco quod te, bono infinito, non contentus, exigua et apparentia bona quæsierim. Doleo de peccatis meis propter te, quem super omnia diligo; et paratus tibi in hac vita satisfacere, propono, te adjuvante, plenam et perfectam emendationem. Tibi gratias ago pro universis, quibus me cumulare non cessas, beneficiis. Quidquid habeo vel possideo, id tibi totum restituo, ac tuæ prorsus voluntati trado gubernandum. Omnibus, qui me offenderunt, toto corde ignosco propter amorem tuum. Rogo te per sanctissimam Filii tui passionem, miserere animæ meæ in ingressu tuo, et perduc eam, sacramentis munitam, in vitam æternam. Amen.

50. *Invocatio.* Omnipotens sempiterne Deus, ecce accedo ad sacramentum unigeniti Filii tui Domini nostri Jesu Christi: accedo tanquam infirmus ad medicum vitæ, immundus ad fontem misericordiæ, cæcus ad lumen claritatis æternæ, pauper et egenus ad Dominum cœli et terræ. Rogo ergo immensæ largitatis tuæ abundantiam, quatenus meam curare digneris infirmitatem, lavare foeditatem, illuminare cæcitatem, ditare paupertatem, vestire nuditatem; ut panem angelorum, Regem regum, Dominum dominantium tanta suscipiam reverentia et humilitate, tanta contritione et devotione, tanta puritate et fide, tali proposito et in-

tentione, sicut expedit salutis animæ meæ. Da mihi, quæso, Domini Corporis et Sanguinis non solum suscipere sacramentum, sed etiam rem et virtutem sacramenti. O mitissime Deus, da mihi corpus unigeniti Filii tui Domini nostri Jesu Christi, quod traxit de Virgine Maria, sic suscipere, ut corpori suo mystico merear incorporari, et inter ejus membra connumerari. O amantissime Pater! concede mihi dilectum Filium tuum, quem nunc velatum in via suscipere propono, revelata tandem facie perpetuo contemplari. Qui tecum vivit et regnat in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen. *S. Thom. Aquin.*

51. *Oratio.* Clementissime Pater misericordiarum et Deus totius consolationis, qui sic mundum dilexisti, ut Filio tuo unigenito non parceres, sed eum in passione ac morte acerbissimæ crucis nostræ reparationi impenderes, quin etiam ejus oblationem tibi gratissimam, ad renovandum illius in nobis fructum, in ecclesia tua quotidie commemorari velles: tribue nobis, quæsumus, huic tam admirando et salutari Divinæ tuæ potentiae sapientiae ac bonitatis mysterio tam attente, reverenter, et devote interesse, ut cruenti illius sacrificii participationem, per hujus incruenti oblationem quam efficacissime consequi valeamus. Per eundem Dominum nostrum Jesum Christum. Amen.

FERIA IV.

POST COMMUNIONEM.

52. *Ador.* Adoro te devote latens Deitas
 Quæ sub his figuris vere latitas:
 Tibi se cor meum totum subjicit,
 Quia te contemplanus totum deficit.

Visus, tactus, gustus in te fallitur,
Sed auditu solo tuto creditur.
Credo quidquid dixit Dei Filius,
Nil hoc veritatis verbo verius.

In cruce latebat sola Deitas ;
At hic latet simul et humanitas :
Ambo tamen credens atque confitens,
Peto quod petivit latro pœnitens.

Plagas sicut Thomas non intueor,
Deum tamen meum te confiteor.
Fac me tibi semper magis credere,
In te spem habere, te diligere.

O memoriale mortis Domini !
Panis vivus vitam præstans homini,
Præsta meæ menti de te vivere
Et te illi semper dulce sapere.

Pie pellicane, Jesu Domine,
Me immundum munda tuo sanguine,
Cujus una stilla salvum facere
Totum quit ab omni mundum scelere.

Jesu quem velatum nunc aspicio,
Oro, fiat illud quod tam sitio,
Ut te revelata cernens facie,
Visu sim beatus tuæ gloriæ.

Amen.

S. Thom. Aquin.

53. *Gratiarum actio.* Gratias ago tibi, benigne Domine, benefactor animæ meæ, quod me dignum fecisti cœlestium tuorum et immortalium mysteriorum tuorum. Sed quid retribuam tibi? Vere minor sum omnibus donis tuis. O clementissime Deus! accipe igitur laudes et gratiarum actiones quas Filius tuus Salvator noster in assumpta humanitate, ab instanti incarnationis, toto

vitæ suæ decursu persolvit : et illas præcipue, cum instituens hoc sacramentum, et quasi jam tum agnoscens impares nos esse gratiis tanto beneficio referendis, elevatis oculis in cœlum, ad te Deum Patrem suum omnipotentem omnium nostrum nomine tibi gratias egit.

Suscipe etiam, o mitissime Pater, illas gratiarum actiones quas B. V. unigeniti Filii tui Mater tibi obtulit, quando eum quem ego ipse jam inclusum pectori meo complector, ipsa suis castissimis visceribus concepit, gestavit et peperit ; necnon et illas quas toto vitæ suæ tempore, et potissimum quoties jam sublatum in cœlos in sacramento recepit, ex ardenti cordis desiderio et intima devotione persolvit.

Benedicant quoque et laudent te omnes angelici spiritus qui throno majestatis tuæ jugiter et trementes assistunt, et cantant incessabili voce dicentes : Sanctus, sanctus, sanctus.

Desidero quoque ex toto corde, ut omnes sancti et amici tui, tecum modo regnantes in cœlis, quorum communionem credimus, meam insufficientiam compensent suis dignissimis laudibus quas unquam hic in terris in usu et veneratione hujus sacramenti devotissime obtulerunt ; et quas tibi modo decantant, cum revelata facie comedunt panem vitæ, et torrente voluptatis tuæ potantur. Participem me fac, Deus, omnium timentium te et custodientium mandata tua.

O utinam pariter omnium piorum fidelium affectus, fervores, et omnia tibi in terris placentium vota, desideria et merita in me unum colligere possem ; et sic tota animi intentione te amare et honorare pro tanto amore et honore quo me in hoc sacramento dignatus es !

54. *Postulatio.* Credo, Domine, sed credam firmitus. Spero, Domine, sed sperem securius. Amo, Domine, sed

amem ardentius. Doleo, Domine, sed doleam vehementius.

Adoro te ut primum principium: desidero ut finem ultimum: laudo ut benefactorem perpetuum: invoco ut defensorem propitium.

Tua me sapientia dirige, justitia contine, clementia solare, potentia protege.

Offero tibi, Deus, cogitanda, ut sint ad te; dicenda, ut sint de te; facienda, ut sint secundum te, ferenda, ut sint propter te.

Volo quidquid vis; volo, quia vis; volo quomodo vis; volo quandiu vis.

Oro, Domine, ut intellectum illumines; voluntatem inflammes; corpus emundes: animam sanctifices.

A superbia non inficiar; adulatione non afficiar, a mundo non decipiar; a Satana non circumveniar.

Gratiam præsta memoriam purgandi, linguam frenandi, oculos cohibendi, sensus coercendi.

Defleam præteritas iniquitates; repellam futuras tentationes, corrigam vitiosas propensiones; excolam idoneas virtutes.

Tribue mihi, bone Deus, amorem tui, odium mei, zelum proximi, contemptum mundi.

Studeam superioribus obedire, inferioribus subvenire, amicis consulere, nemini invidere.

Meminerim, o Jesu! mandati tui et exempli, inimicos diligendo, injurias sufferendo, persequentibus beneficiendo, pro calumniantibus orando.

Vincam voluptatem austeritate, avaritiam largitate, iracundiam lenitate; tepiditatem pietate.

Redde me prudentem in consiliis, constantem in periculis, patientem in adversis, humilem in prosperis.

Fac, Domine ut sim in oratione attentus, in epulis sobrius, in munere sedulus, in proposito firmus.

Curem habere sanctitatem interiorem, modestiam exteriorem, conversationem exemplarem, vitam regularem.

Naturæ invigilem domandæ, gratiæ fovendæ, legi servandæ, saluti promerendæ.

Sanctimoniam assequar sincera peccatorum confessione, fervida Corporis Christi communione, continua mentis recollectione, pura cordis intentione.

Discam a te, Deus, quam tenue quod terrenum, quam grande quod divinum, quam breve quod temporaneum, quam durable quod æternum.

Da mortem præveniam, iudicium pertimeam, infernum effugiam, paradisum obtineam. Per Christum Dominum nostrum. Amen. *Clemens Papa XI.*

55. *Deprecatio pro aliorum necessitatibus.* O Domine! cujus viscera misericordiæ patent omnibus, qui neminem vis perire, sed omnes homines salvos fieri, ideoque pro omnibus mortem subiisti, et hoc sacramentum instituisti, da, quæso, sacerdotibus concordiam et innocentiam; regibus et principibus tranquillitatem et pacem; virginibus castitatem: Deo dicatis continentiam; conjugatis sanctimoniam; poenitentibus indulgentiam; justis perseverantiam; peccatoribus, ut mihi misero, veniam; viduis et orphanis protectionem; pauperibus sustentationem; peregrinantibus reditum; lugentibus consolationem; omnibus denique fidelibus christianis, vivis atque defunctis, gratiam et vitam sempiternam. Amen. *S. Aug.*

56. *Oratio.* Gratias ago tibi, dulcissime Domine Jesu Christe, lux vera, salus credentium, solatium tristem, spesque cunctorum, gaudium angelorum, quod me mise-

rum peccatorem famulum tuum, hodie sacratissimo corpore et sanguine tuo pascere dignatus es. Ideo ego miserrimus, et innumerabilibus criminibus infectus, lacrymosis precibus imploro benignissimam misericordiam tuam et summam clementiam, ut hæc dulcissima refectio, summa et incomprehensibilis communio, non sit mihi in iudicio animæ meæ: sed prosit mihi in remedium ad evacuandas omnes insidias et nequitias diabolicæ fraudis, ita ut nulla ejus dominetur iniquitas in corde, corpore, anima, et sensibus meis; sed tua clementia me perducatur ad superna convivia angelorum, uti tu es vera beatitudo, clara lux, sempiterna lætitia. Amen.

57. *Conclusio.* Deus, cujus misericordiæ non est numerus, et bonitatis infinitus est thesaurus, piissimæ majestati tuæ pro collatis donis gratias agimus, tuam semper clementiam exorantes; ut qui petentibus postulata concedis, eosdem non deserens ad præmia futura disponas. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

FERIA V.

ANTE COMMUNIONEM.

Preces ex Imitatione Christi decerptæ.

58. *Admiratio.* Audivi vocem tuam, Domine: Venite ad me omnes qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos. O Sancte sanctorum! ecce tu inclinas te ad me; tu vis esse mecum; tu invitas ad convivium tuum; tu mihi dare vis cœlestem cibum et panem angelorum ad manducandum: non alium sane quam te ipsum, panem vivum qui de cœlo descendisti, et das vitam mundo.

59. *Laudatio.* O invisibilis conditor mundi, Deus

quam mirabiliter agis nobiscum! quam suaviter et gratiose cum electis tuis disponis, quibus temetipsum in sacramento sumendum proponis! Lætare, anima mea, et gratias age Deo, pro tam nobili munere et solatio singulari, in hac lacrymarum valle tibi relicto.

60. *Timor.* Terrent me, Domine, delicta propria; et ad capienda tanta mysteria, me reverberat impura conscientia mea. Provocat me dulcedo verborum tuorum; sed onerat me multitudo vitiorum meorum. Quis ego sum, Domine, ut ad te præsumam accedere? Quomodo ausus ero venire ad te, qui nihil boni mihi conscius sum, unde possim præsumere? Quomodo te introducam in domum meam, qui sæpius offendi benignissimam faciem tuam, quam reverentur angeli et archangeli, quam metuunt sancti et justi?

61. *Contritio.* Peccavi, Domine, peccavi: miserere mei, ignosce mihi. Quid possum agere pro peccatis meis, nisi humiliter ea confitendo, et lamentando, et tuam propitiationem ardentem deprecando? Deprecor te, exaudi me propitius, Deus meus. Omnia peccata mea mihi maxime displicent: nolo ea unquam amplius perpetrare: sed pro eis doleo et dolebo, quandiu vixero. Dimitte mihi peccata mea propter nomen sanctum tuum. Ecce committo me misericordiae tuæ, resigno me manibus tuis. Tu omnia delicta mea quæ, a die quo primum peccare potui, usque ad horam hanc commisi, pariter incende et combure igne charitatis tuæ; dele universas maculas eorum; conscientiam meam ab omni delicto emunda, et restitue mihi gratiam tuam quam peccando amisi, omnia mihi plene indulgendo, et in osculum pacis me misericorditer assumendo.

62. *Fides.* Credo et confiteor, quia tu præsens es in

altaris Sacramento, Deus meus Sanctus sanctorum, Creator omnium, et Dominus angelorum. Quidquid intelligere non valeo, tibi Deo omnipotenti secure commendo : non fallis me, Deus meus. Et si talia essent opera tua, ut facile ab humana ratione caperentur, non essent mirabilia nec ineffabilia dicenda. O quam admirabilis operatio tua, Domine ! quam potens virtus tua ! quam ineffabilis veritas tua ! Dixisti enim, et facta sunt omnia ; et hoc factum est quod ipse jussisti.

63. *Spes.* Super bonitate tua et magna misericordia tua, Domine, confisus, accedo æger ad Salvatorem, esuriens et sitiens ad fontem vitæ, egenus ad Regem cœli, servus ad Dominum, creatura ad Creatorem, desolatus ad meum pium consolatorem : sperans quod in hoc sacramento mihi conferatur spiritualis gratia, et reparabitur in anima mea virtus amissa, et per peccatum deformata redibit pulchritudo, et demum conservabitur cor meum et corpus immaculatum.

64. *Charitas.* O dilecte mi ! da me pro te omnes dilectos relinquere, et te solum super omnia amare et te mihi viventi et morienti amicum retinere. Esse sine te, gravis est infernus ; et esse tecum, dulcis paradysus. O thesaurus bonus ! O bonum super omne bonum ! O Deus meus et omnia ! Intelligenti satis dictum est ; et sæpe repetere jucundum est amanti. Purifica, lætifica, clarifica, et vivifica spiritum meum cum suis potentiis ad inhærendum tibi perpetuo.

65. *Desiderium.* Ecce, Domine, in te est totum, quod desiderare possum et debeo. Tu salus mea et redemptio, spes et fortitudo, decus et gloria. Desidero te nunc devote ac reverenter suscipere. Cupio te in domum meam inducere ; quatenus cum Zachæo merear a te benedici, ac inter filios Abrahæ computari. Anima mea

corpus tuum concupiscit: cor meum tecum uniri desiderat. Noli avertere faciem tuam a me; noli visitationem tuam prolongare; noli consolationem tuam abstrahere. Veni, Domine, veni ad pauperculum tuum, et lætum fac eum; veni, et satia me tua præsentia. Quandiu hoc datum non fuerit, nec plenum gaudium erit.

66. *Invocatio.* O beatissima gratia! quæ pauperem spiritu virtutibus divitem facis, veni, descende ad me, reple me nunc consolatione tua; ne deficiat, præ ariditate mentis, anima mea. Obsecro, Domine Deus, præveni servum tuum in benedictionibus dulcedinis tuæ, ut ad tuum magnificum Sacramentum digne ac devote merear accedere. Excita cor meum in te, et a gravi torpore exue me. Quidquid mihi deest, Jesu bone, Salvator sanctissime, tu pro me supple benigne et gratiose. Da pauperi mendico tuo vel interdum modicum de cordiali affectu amoris tui in sacra communione sentire; ut fides mea magis convalescat, spes in bonitate tua proficiat, et charitas semel perfecte accensa, et cœleste manna experta, nunquam deficiat.

67. *Oratio.* Pie Domine Jesu Christe, confiteor me maximum esse peccatorem, et vermiculum immundum, qui non sum dignus in tuum prorepere conspectum. Inidoneum quoque et plane indignum me agnosco, qui recipiam te in domicilium animæ meæ, eo quod non est munda ab omni macula et iniquitate, quodque ornata et præparata non est virtutibus atque operibus internis, quem tamen apparatus majestas tua requirit, antequam suscipiaris tu Deus meus, Creator meus, Redemptor meus; ideoque metuo et contremisco, nec appropinquare tibi nunc audeo. Magna tamen fulcit me fiducia quod tu Deus meus es vita vivens, quæ vivificat corpus et animam, omnibusque rebus quæ vitales sunt, vitam

largitur; neque desideras aut vis mortem peccatoris, sed ut convertatur et vivat. Tu enim expansis brachiis hærens in cruce, ut recipias nos, alta voce clamas, et nos ut veniamus invitas, dicens, Venite ad me omnes, qui laboratis in præsentī vita, et onerati estis peccatis et tribulationibus, et ego reficiam vos; et alio loco, Qui sitit, qui salutem appetit, veniat ad me, et bibat de fonte misericordiæ, deque torrente poenitentiae. His atque aliis verbis dulcissimis, quæ passim in evangelio tuo reperiuntur, et populo in Ecclesia soles proponere, vehementer accendor; atque ex iis fiduciam talem concipio, ut audeam propius ad te accedere.

Sed et memor infinitæ illius bonitatis et misericordiæ tuæ, qua motus non despexisti latronem in cruce tibi confitentem, et indulgentiam rogantem, nec mulierem quæ in civitate peccatrix fuerat; nec rejecisti preces Chananææ, quamvis ethnicæ; nec te puduit mulieris in adulterio deprehensæ, cujus in tua accusabatur præsentia. Non repulisti Matthæum sedentem in telonio, nec humilem Publicanum: non lacrymis Petri te negantis, nec ignorantiam Pauli te persequentis. Quid multis? non detestatus es malitiam et iniquitatem eorum, qui te crucifixerunt, posteaquam ipse pro iis in cruce omnipotenti Patri tuo supplicaveris.

Hæc, aliaque exempla plurima animum mihi addunt, et fiduciam in me excitant, ut jam cum audace quadam humilitate veniam ad recipiendum te, omnino confidens fore, ut tu Dominus Deus defectus indignitatemque meam meritis sanctissimæ passionis et mortis tuæ suppleas, qui cum Patre et Spiritu sancto vivis et regnas per omnia sæcula sæculorum. Amen.

68. *Aspiratio.* Gaudium cum pace, emendationem vitæ, spatium veræ poenitentiae, gratiam et consola-

tionem sancti Spiritus, perseverantiam in bonis operibus, cor contritum et humiliatum, atque felicem vitæ meæ consummationem tribuat mihi omnipotens et misericors Dominus. Amen.

FERIA V.

POST COMMUNIONEM.

Preces ex Imitatione Christi decerptæ.

69. *Admiratio.* O dilecte mi, electe ex millibus, in quo complacuit animæ meæ habitare omnibus diebus vitæ suæ! O pacifice mi, in quo pax summa, requies vera! O Deus abscondite, cujus sermo cum humilibus! O vere ineffabilis gratia tua! O vere admirabilis dignatio tua! o amor immensus, animæ meæ singulariter impensus! O Jesu! quanta est dulcedo in convivio tuo! O quam dulce mihi foret in præsentia tua, ex intimo affectu, lacrymas fundere, et cum pia Magdalena pedes tuos lacrymis irrigare! Certe in conspectu tuo, et sanctorum angelorum tuorum, totum cor meum ardere deberet, et ex gaudio flere. O quam magnum suscepi Dominum! quam dilectum induxi hospitem! Quam jucundum recepi socium! Quam fidelem acceptavi amicum! Quam speciosum et nobilem amplector sponsum! O Jesu bone! sileant a facie tua cœlum et terra, et omnis ornatus eorum. Mane in secreto, anima mea, et frui Deo tuo: ipsum enim habes, quem totus mundus tibi auferre non potest.

70. *Laudatio.* O dulcissime Salvator! Laudent te universi populi, tribus et linguae, et sanctum ac mellifluum nomen tuum, cum summa jubilatione et ardenti devotione, magnificent. Ecce omnium devotorum cordium jubilationes, spirituales affectus, mentales excessus,

ac supernaturales illuminationes, et cœlicas visiones tibi offero et exhibeo, cum omnibus virtutibus et laudibus ab omni creatura in cœlo et in terra celebratis et celebrandis. Accipe vota mea, Domine Deus meus, et desideria infinitæ laudationis, ac immensæ benedictionis, quæ tibi, secundum multitudinem ineffabilis magnitudinis tuæ, jure debentur. Hæc tibi reddo et reddere desidero, per singulos dies et momenta temporum.

71. *Gratitudo.* O benignissime Jesu! quanta tibi gratiarum actio pro susceptione sacri Corporis tui debetur, cujus dignitatem nullus hominum explicare potens invenitur! Gratias tibi, o Pastor æternæ! qui me pauperem et exulem dignatus es pretioso Corpore et Sanguine tuo reficere. O! quid retribuam tibi, Domine, pro gratia ista, pro charitate tam eximia? Non est aliud quod gratius dare queam, quam ut cor meum tibi Deo meo totaliter tribuam, et intime jungam. Dignare, Domine, manere mecum: ego volo libenter esse tecum. Hoc est totum desiderium meum, ut cor meum sit tibi unitum.

72. *Oblatio.* Sicut igitur tu, Domine, teipsum, expansis in cruce manibus et nudo corpore, pro peccatis meis Deo Patri sponte obtulisti, ita ut nihil in te remaneret, quin totum in sacrificium divinæ placationis transiret ita et ego meipsum tibi voluntarie in oblationem puram et sanctam, cum omnibus viribus et affectibus meis, quanto intimius valeo offero. O Domine! rogo te in simplicitate cordis mei, suscipe me tibi in servum sempiternum, in obsequium et sacrificium laudis perpetuæ; suscipe me cum hac sancta oblatione tui ipsius, quam tibi modo, in præsentia angelorum invisibiliter assistentium, obtuli pro me, et pro cuncto populo tuo in salutem.

73. *Petitio pro se.* Præsta, Domine Deus, salutaris meus, ut cum frequentatione mysterii crescat meæ devotionis affectus. Salva animam meam quam pretioso sanguine tuo redemisti. Age mecum secundum bonitatem tuam, non secundum meam malitiam et iniquitatem. Vide omnia bona mea, quam pauca sint et imperfecta; illa emenda et sanctifica: ea grata habe, et accepta tibi fac, et semper ad meliora trahe. Me quoque pigrum et inutilem homuncionem ad laudabilem perduc finem.

O dulcissime atque amantissime Jesu! ecce sto ante te, pauper et nudus, gratiam postulans, et misericordiam implorans. Accende frigiditatem meam igne amoris tui: verte mihi omnia terrena in amaritudinem; omnia infima et creata in contemptum et oblivionem. Tu solus mihi ex hoc jam dulcescas usque in sæculum. Utinam me totaliter ex tua præsentia accendas, comburas, et in te transmutes: ut unus tecum efficiar spiritus, per gratiam internæ unionis, et liquefactionem ardentis amoris! Operare, Domine, mecum misericorditer, sicut sæpius operatus es cum sanctis tuis mirabiliter. O ignis semper ardens et nunquam deficiens! O amor corda purificans, et intellectum illuminans!

74. *Petitio pro aliis.* Intuere quoque, benignissime Jesu, pia desideria devotorum, necessitates parentum, amicorum, fratrum, sororum, omniumque carorum meorum, et eorum qui mihi, vel aliis propter amorem tuum benefecerunt, et qui orationes pro se, suisque omnibus dici a me desideraverunt et petierunt, sive in carne adhuc vivant, sive jam sæculo defuncti sint; ut omnes sibi auxilium gratiæ, opem consolationis, protectionem a periculis, liberationem a poenis advenire sentiant; et ut ab omnibus malis erepti, gratias tibi magnificas læti persolvant.

Offero etiam tibi preces et hostias placationis pro illis specialiter qui me in aliquo læserunt, contristaverunt aut vituperaverunt, vel aliquod damnum vel gravamen intulerunt; pro his quoque omnibus quos aliquando contristavi, conturbavi, gravavi, scandalizavi, verbis, factis, scienter aut ignoranter; ut nobis omnibus pariter indulgeas peccata nostra, et mutuas offensiones.

Aufer, Domine, a cordibus nostris omnem suspicionem, indignationem, iram et disceptationem, et quidquid potest charitatem lædere, et fraternam dilectionem minuire. Miserere, miserere, Domine, misericordiam tuam poscentibus; da gratiam indigentibus et fac nos tales existere, ut simus digni gratia tua perfrui, et ad vitam proficiamus æternam. Amen.

75. *Conclusio.* Nunc dimittis, Domine Jesu, servum tuum in pace: tu vero ne elongeris a me, Deus meus; in auxilium meum respice, quoniam insurgent in me per diem variæ cogitationes, vim mihi facient variæ tentationes. Da ut pertranseam illæsus; da ut perfringam eas. Pugna fortiter pro me, et expugna malas bestias, concupiscentias dico illecebrosas. Impera ventis et tempestatibus; dic mari, quiesce, et aquiloni, ne flaveris; et erit tranquillitas magna. Benedic et sanctifica me benedictione cœlesti. Protege et conserva animam servuli tui, inter tot discrimina vitæ corruptibilis; ac, comitante gratia tua, dirige per viam pacis ad patriam perpetuæ claritatis. Amen.

FERIA VI.

ANTE COMMUNIONEM.

76. *Postulatio gratiæ.* Deus, qui pro redemptione mundi voluisti nasci, circumcidi, a Judæis reprobari, a

Juda proditore osculo tradi, vinculis alligari, sicut agnus innocens ad cædem duci, atque conspectibus Annæ, Caiphæ, Pilati, et Herodis indecenter offerri, a falsis testibus accusari, flagellis et opprobriis vexari, sputis conspui, spinis coronari, colaphis cædi, arundine percuti, facie velari, vestibus exui, cruci clavis affigi, in cruce levari, inter latrones deputari, felle et aceto potari, et lancea vulnerari: Tu, Domine, per has sanctissimas pœnas tuas quas ego indignus recolo, et per sanctam crucem et mortem tuam, in cujus memoriam et gratiarum actionem Sacrificium offerre volo, libera me a peccatis meis, ut sancte et acceptabiliter altari tuo assistam. Qui cum Patre et Spiritu Sancto vivis et regnas in sæcula sæculorum. Amen.

77. *Contritio.* O dulcissime Deus, Creator ac Salvator meus, doleo ex intimo corde quod unquam offenderim te Dominum ac Deum meum, te quem amare debeo super omnia, quia, et super omnia bonus es, et plurima mihi bona tribuisti; et eheu! infelix et ingratus ego peccator, non retribuï, nisi mala pro bonis.

Verum propitius esto peccatis meis, Domine: nunc enim firmiter statuo ac propono non amplius te offendere, omnesque peccandi occasiones fugere; ideoque nunc hoc sacramentum sumere cupio, ut in amore tui confirmer, et contra omnes peccandi occasiones muniar, ut tu in me, et ego in te maneam.

78. *Actus virtutum.* O Sapientia infinita! o æterna Veritas! Bonitas immensa! quæ nec falli, nec fallere potes; credo in te, et credo tibi in omnibus quæ revelasti, et per Ecclesiam mihi credenda proponis. Imprimis vero, credo te in sanctissimo hoc sacramento esse præsentem; prout apertis verbis asseruisti, quibus plus tribuo quam ingenio meo, omnibusque

sensibus. Pro hac fide, per tuam gratiam, mori sum paratus.

Spero in te, o Bonitas infinita! teque per inexhaustam misericordiam tuam, veniam, gratiam et gloriam mihi promissam daturum confido.

Amo et amabo te, et omnia quæ tu amas, propter te, o fons infinite omnis boni! quia tu omni amore dignus es.

Gaudeo de infinita perfectione, beatitudine et amabilitate tua, et de omni obsequio, laude, honore et gloria tibi ab electis tuis et creaturis omnibus unquam reddita, et in æternum reddenda. Te, tuumque in omnibus beneplacitum amplector, omnique possibili reverentiæ, fiduciæ, amoris et pietatis affectu veneror et exosculor.

Quidquid in me est affectus erga creaturas, in te solum transfero. Quidquid egero in omnem æternitatem, aut passus fuero, cedat ad tuam gloriam. Totus tuus sum: fac de me quidquid vis, nunc et in æternum. Amen.

79. *Directio intentionis.* Ad laudem et gloriam sanctissimæ Trinitatis; in memoriam Salvatoris nostri Jesu Christi, vitæ, passionis, mortis et resurrectionis, ac in operum et meritorum suorum, omniumque sanctorum unionem: offero nunc et semper, hoc et omnia alia sacrificia, officia, orationes, et bona opera totius mundi, pro meis præsentibus et futuris animæ et corporis necessitatibus, in auxilium et consolationem meam, et in remissionem omnium peccatorum meorum, quorum veram contritionem semper habere intendo, conor et cupio: pro salute quoque meorum parentum et consanguineorum, amicorum, inimicorum, benefactorum, in spiritualibus et temporalibus, ac illorum quibus fui gravamen, scandalum et occasio peccandi; pro omni

gradu sanctæ catholicæ Ecclesiæ, ac illius conservatione, augmento et exaltatione, christianorum principum unione, hæreseon extirpatione, pro conversione omnium infidelium; pro mihi commissis et commendatis: denique pro illis omnibus vivis atque defunctis, pro quibus Dominus noster Jesus Christus scit et vult me debere orare: sic oro et obsecro, juxta intentionem sanctæ catholicæ Ecclesiæ, ego N. minister licet indignus. In nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Amen.

80. *Oratio ad Spiritum sanctum.* Spiritus gratiæ et misericordiæ, Spiritus sancte Deus ecce accedo ad sanctum altare, locum terribilem et metuendum; sed quia sine te non possum in ministrando gratus apparere, tu me, quæso, virtute et operatione tua ad digne sacrificandum præpara. Illabere igitur in cor meum, et me dignum effice. Veni, mundator scelerum, curator vulnerum, veni sanctissime Spiritus, et aufer a me quidquid tibi Patri et Filio in me displicet; et infunde carismatum tuorum pretiosissima dona; quibus adjutus, et sancte celebrare valeam, et postmodum secundum voluntatem Jesu vivere.

Veni, Creator Spiritus,
Mentes tuorum visita,
Imple superna gratia
Quæ tu creasti pectora.
Qui diceris Paracletus,
Altissimi donum Dei;
Fons vivus, ignis, charitas,
Et spiritalis unctio.
Tu septiformis munere,
Dextræ Dei tu digitus,

Tu rite promissum Patris,
Sermone ditans guttura.
Accende lumen sensibus,
Infunde amorem cordibus,
Infirma nostri corporis,
Virtute firmans perpeti.
Hostem repellas longius,
Pacemque dones protinus,
Ductore sic te prævio,
Vitemus omne noxium.
Per te sciamus da Patrem,
Noscamus atque Filium,
Te utriusque spiritum,
Credamus omni tempore.
Sit laus Patri cum Filio,
Sancto simul Paraclito ;
Nobisque mittat Filius,
Charisma Sancti Spiritus.
Amen.

FERIA VI.

POST COMMUNIONEM.

81. *Pii affectus.* O Jesu bone ! quid mihi est in cœlo, et a te quid volui super terram ? Jam plenum est desiderium meum, plenum gaudium cordis mei : quia tu es plenitudo mea, omne bonum et desiderium meum. Refice, Domine, esurientem animam meam ; accende frigiditatem meam igne amoris tui : illumina cæcitatem meam claritate præsentis tuæ. Verte mihi omnia terrena in amaritudinem ; omnia infima et creata, in contemptum et oblivionem. Erige cor meum ad te in cœlum, et ne permittas me vagari super terram.

Penetret, quæso, hujus sacramenti virtus omnia intima mea: et quidquid in me pravum, quidquid vitiosum est, mortificet et eradicet. In te, Jesu suavissime, sit omnis delectatio mea: tædeat me gaudii quod est sine te; amara sit mihi omnis quies, quæ non est in te. Emitte ex te, benignissime Jesu, amoris tui radios, qui me succendant, et quidquid terrenum in me est comburant et consumant: ut igne inextinguibili charitatis tuæ ardeam, et vetus in me homo totus deficiat. Utinam me rapiat ignita vis amoris tui, quæ me transformet in te, et in te absorbeat, ac me tecum unum efficiat!

82. *Actus amoris.* O Deus! ego amo te: nec amo te, ut salves me, aut quia non amantes te æterno punis igne. Tu, tu, mi Jesu, totum me amplexus es in cruce: tulisti clavos, lanceam, multamque ignominiam, innumeros dolores, sudores et angores, ac mortem; et hæc propter me, ac pro me peccatore. Cur igitur non amem te, o Jesu amantissime? non ut in cœlo salves me, aut in æternum damnes me, nec præmii illius spe, sed sicut tu amasti me, sic amo et amabo te, solum quia Rex meus es, et solum quia Deus es. *Sanctus Franc. Xaver.*

83. *Gratiarum actio.* Gratias tibi ago, Domine sancte Pater omnipotens, æterne Deus, qui me peccatorem indignum famulum tuum, nullis meis meritis, sed sola dignatione misericordiæ tuæ, satiare dignatus es pretioso Corpore et Sanguine Filii tui, Domini nostri, Jesu Christi: et precor, ut hæc sancta communio non sit mihi reatus ad pœnam, sed intercessio salutaris ad veniam. Sit mihi armatura fidei, et scutum bonæ voluntatis. Sit vitiorum meorum evacuatio, concupiscentiæ ac libidinis exterminatio, charitatis et patientiæ, humilitatis et obedientiæ, omniumque virtutum augmentatio; contra insidias inimicorum omnium tam

visibilem, quam invisibilem, firma defensio; motuum meorum, tam carnalium quam spiritualium, perfecta quietatio, in te uno ac vero Deo firma adhæsiō, atque finis mei felix consummatio. Et precor te ut ad illud ineffabile convivium me peccatorem perducere digneris, ubi tu cum Filio tuo et Spiritu sancto, sanctis tuis es lux vera, satiētia plena, gaudium sempiternum, jucunditas consummata, et felicitas perfecta. Per eundem Christum Dominum nostrum. Amen. *S. Thom. Aquin.*

84. *Oblatio.* Protector meus, aspice, Deus, et respice in faciem Christi tui. En Filius tuus ita se mihi communicavit, ut ego in illo, et ille in me sit: en factus est unum mecum, et ego unum cum illo. Ipsum igitur tibi offero, Pater amantissime, ut thymiana suavissimi odoris, ad maximam tui gloriam et honorem, in gratiarum actionem pro universis beneficiis tuis; in remissionem peccatorum meorum, et totius mundi; ad impetrandum mihi et omnibus pro quibus oravi et orare debeo, omnia subsidia vitæ temporalis et æternæ; et pro animabus omnium fidelium defunctorum. Suscipe, Domine, cum hac sacratissima oblatione, animam meam et corpus meum, omnes vires et affectus meos, ut sim perpetuum holocaustum jugiter ardens, Majestati tuæ; præsta, ut deinceps nec membra, nec sensus, nec potentias, nec vitam habeam, nisi ut te amem, et serviam tibi.

85. *Reparatio injuriarum.* O Jesu patientissime qui innumeris contumeliis in Sacramento tuo afficeris, detestor et abominor ex toto corde meo omnes illas tibi illatas a peccatoribus injurias. Obsecro te per ineffabilem sacratissimi tui cordis charitatem, ut pro illis sis apud omnipotentem Patrem tuum propitiatio. Accende in me, o Jesu per Corporis tui præsentiam, zelum urem-

tem ; ut et commissa sacrilegia plangere, et committenda avertere satagam.

86. *Invocatio.* Transfige, dulcissime Domine Jesu medullas et viscera animæ meæ suavissimo ac saluberrimo amoris tui vulnere, vera serenaque et apostolica sanctissima charitate : ut langueat et liquefiat anima mea solo semper amore et desiderio tui ; te concupiscat, et deficiat in atria tua, cupiat dissolvi, et esse tecum. Da, ut anima mea te esuriat, panem angelorum, refectiorem animarum sanctarum, panem nostrum quotidianum, supersubstantialem, habentem omnem dulcedinem et saporem, et omne delectamentum suavitatis ; te in quem desiderant angeli prospicere, semper esuriat et comedat cor meum, et dulcedine saporis tui repleantur viscera animæ meæ ; te semper sitiât fontem vitæ, fontem sapientiæ et scientiæ, fontem æterni luminis, torrentem voluptatis, ubertatem domus Dei, te semper ambiat, te quærat, te inveniat, ad te tendat, ad te perveniat, te meditetur, de te loquatur, et omnia operetur in laudem et gloriam nominis tui, cum humilitate et discretione, cum dilectione et delectatione, cum facilitate et affectu, cum perseverantia usque in finem ; et tu sis solus semper spes mea, salus mea, tota fiducia mea, divitiæ meæ, delectatio mea, jucunditas mea, gaudium meum, quies et tranquillitas mea, pax mea, suavitas mea, odor meus, dulcedo mea, cibus meus, refectio mea, refugium meum ; auxilium meum, sapientia mea, portio mea, et possessio mea, thesaurus meus, in quo fixa et firma, et immobiliter sit radicata mens mea et cor meum. Amen. *S. Bonav.*

87. *Deprecatio pro aliorum necessitatibus.* Domine Deus omnipotens, Pater Christi tui benedicti Filii, exauditor eorum qui recte invocant te, cognitor precum

etiam eorum qui tacent ; gratias agimus tibi, quod nos dignos censuisti, qui participaremus sancta tua mysteria, quæ præbuidisti nobis ad plenam eorum quæ bene cognovimus persuasionem, ad custodiam pietatis, ad remissionem delictorum ; quoniam nomen Christi tui invocatum est super nos. Qui segregasti nos ab impiorum communione, aduna cum iis qui tibi sunt consecrati ; confirma nos in veritate per sancti Spiritus adventum ; quæ ignoramus revela ; quæ deficiunt supple ; quæ novimus corrobora. Sacerdotes inculpatos conserva in cultu tuo ; reges tuere in pace, magistratus in justitia, aerem in temperie, fruges in ubertate, mundum in omnipotente providentia : gentes bellicosas sedare : errantes converte : populum tuum sanctifica : virgines conserva : conjuges custodi in fide ; castos roborare : debiles firma : cæcos illumina : nosque omnes congrega in regnum cælorum, in Christo Jesu Domino nostro, cum quo tibi gloria, honor ac veneratio et sancto Spiritui, in sæcula. Amen.

88. *Oratio.* Domine Jesu Christe, qui dixisti, Petite et accipietis ; quærite et invenietis : pulsate et aperietur vobis : quæsumus, da nobis petentibus divinissimi tui amoris affectum : ut te toto corde, ore, et opere diligamus, et a tua nunquam laude cessemus, qui cum Patre et Sancto Spiritu vivis et regnas in sæcula sæculorum Deus. Amen.

89. *Conclusio.* Mane in me, benignissime Jesu : esto tutamen et continua salus animæ et corporis mei. Repelle a me insidiantes mihi hostes : recedant procul a præsentia potentiæ tuæ ; ut foris et intus per te munitus, recto tramite ad regnum tuum perveniam. Amen.

SABBATO.

ANTE COMMUNIONEM.

90. *Adoratio.* O Deus trine in personis, et unus in essentia, et tu Domine Jesu Christe, verus Deus et homo, ex toto corde te adoro, et confiteor te meum esse verum et unicum Creatorem, Salvatorem et meum ultimum finem, et quia adoratio mea nimis exigua et debilis est, tibi offero excellentes illas adorationes quas continuo tibi persolvit tota curia coelestis, ac sancta Ecclesia catholica, tua dilecta sponsa.

91. *Amor.* Insuper, o Domine, ex toto corde, ex tota anima, ex omnibus viribus te amo, et super omnia amare desidero; et si possibile esset, te amare cuperem illo amore perfectissimo, quo teipsum amas.

92. *Contritio.* Et cum, o Domine, sis infinite bonus, sapiens, potens, justus, et misericors, ideo ex toto corde doleo; et super omnia detestor omnia mea peccata mortalia et venialia, quæ unquam cogitatione, verbo et opere, a primo instanti, quo usum rationis habui, usque ad præsentem horam commisi. Et loco mei imperfecti doloris, tibi offero amaram illam contritionem, quam sanctus propheta David, sanctus Petrus, et sancta Maria Magdalena, imo omnes veri poenitentes unquam habuerunt ab origine mundi usque ad præsens; cum voluntate absoluta te nunquam amplius, adjuvante tua divina gratia, offendendi.

93. *Satisfactio.* Et quia, o Domine, in mea non est potestate, ut satisfaciam tot debitis, quibus ob mea peccata et offensas me plusquam obligatum profiteor, ideo in satisfactionem eorum offero tibi totam vitam

meam, omnia opera mea, omnes labores, poenas et dolores quos sustinui et adhuc sustenturus sum, cum meritis vitæ, passionis et mortis tui unigeniti Filii, humillime petens veniam meorum delictorum, et efficacem gratiam, ut de iis ante mortem veram poenitentiam agere possim.

94. *Oblatio.* Præterea, o Domine, cum hocce meo sacrificio me tibi totum ad tuum honorem et æternam gloriam offero et consecro in unione illius ardentissimi amoris et purissimæ intentionis, quibus teipsum in ultima cena nobis in cibum tradidisti, et in ara crucis sacrificium cruentum pro nobis obtulisti, et loco meæ exiguæ præparationis, ac præsentis meæ parvæ devotionis, tibi offero profundam illam humilitatem, charitatem, puritatem, cum quibus tua sanctissima mater et omnes tui fideles et famuli ad hoc SS. Sacramentum accesserunt, et quibus ornati tui apostoli, imo omnes sancti sacerdotes hocce tremendum sacrificium tibi obtulerunt a prima tua institutione usque ad præsens, et quibus nunc adornata tua sancta Ecclesia catholica ubique locorum offert. *S. Franc. Sales.*

95. *Oratio.* Cum tuam majestatem, Domine, meamque vilitatem considero, totus horreo, contremisco, et in memetipso confundor. Tanta enim est iniquitatum mearum magnitudo, ut nec ego illas corrigere, nec pro illis queam tibi satisfacere. Quid ergo faciam, Deus meus, auxiliator meus, et consolator in necessitatibus? Scio quid faciam: unigenitus Filius tuus perfectissimum in ara crucis pro me semel obtulit sacrificium. Idem et mihi nunc commemorare licet pro peccatis meis, ut illud satisfaciat pro me. Scio enim nihil esse aut in cœlo, aut in terra, quod tibi magis placet, aut quo facilius homo tibi reconciliatur. Nec tantum offe-

ram hunc Filium tuum tibi, sed et ore et corde meo, licet impuro, illum per fidem sumam, comedam, et in animæ meæ viscera transmittam : ut hoc modo magis tibi gratificer, eundemque Filium tibi reddam pro omnibus donis, gratiis, et beneficiis, quibus me adeo devinctum tenes, ut aliter, nisi hoc modo, dignas tibi referre gratias nunquam potero.

Offero igitur tibi, o æterne Pater, amantissimum Filium tuum, et sumam illum, ut per illius gratiam ac potestatem vincam inimicos meos, Diabolum, mundum, et carnem mihi infensissimos. Suscipiam Filium tuum, ut illius divitiæ succurrant meæ paupertati, infinita illius bonitas meam expellat malitiam : incomprehensibilis illius Divinitas restauret, perfectamque faciat meam humanitatem per peccata corruptam et debilitatem. Cum plena fiducia, o suavissime Pater, amantissimum Filium tuum percipiam, ut illo mediatore me tibi proximum facias assidere, ibique me immotum detineas, non aliter atque olim Filius tuus pro me in cruce detentus est : de qua descendere noluit, priusquam me perfecte sibi comparasset, atque me tibi reconciliasset.

Per hujus itaque Filii tui charitatem tibi supplico, Pater, ut digneris me adjuvare, meque tibi tam arcte astringere, ut nunquam te deseram, etiamsi totum terrarum orbem a te videro declinare. Quam gratiam non pro me tantum peto, sed et pro omnibus illis, quibus aliquo vinculo sum obstrictus : imo pro omnibus hominibus, vivis et defunctis.

Et tu, o benignissime salvator, qui dedisti nobis corpus tuum in cibum, sanguinem in potum, et animam in redemptionem nostram, miserere, miserere famuli tui : da misericordiam poscenti, da gratiam indigenti, et fac me talem, ut digne te in hoc sacramento, ad quod nunc

accedo, suscipiam: si enim indignus accessero, iudicium incurro: et nisi tu me dignum feceris, frustra laboro. Porrige itaque dexteram, o pie Jesu, miserrimo famulo tuo, de propriis viribus diffidenti: supple de tuo, quod deest de suo, et fac tibi in me coenaculum grande, stratum, et ornatum, in quo requiescas dulciter, mirabiliumque tuorum, beneficiorum quoque et acerbissimæ passionis tuæ memoria habitet sine fine, nec unquam inde excidat, qui vivis et regnas Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

96. *Directio intentionis.* Pater cœlestis, clementissime Pater misericordiarum, suscipe hodie per manus servi tui hoc sacro-sanctum Sacrificium, verum Corpus et Sanguinem Filii tui D. N. J. C.; in satisfactionem et remissionem omnium peccatorum meorum: in salutem et sanctificationem animæ meæ, et omnium illorum, quibus aliqua obligatione teneor: omnium Ecclesiæ tuæ pastorum, ut eis gratiam Spiritus Sancti impertiri digneris, ad salutem animarum suarum, et regimen totius populi christiani: omnium peccatorum hujus mundi, ut eos convertas, et ducas in viam salutis: in consolationem omnium tribulatorum, ut eis adiutorium et veram pœnitentiam tribuas: et ad illuminationem et conversionem omnium gentium infidelium, et hæreticorum, et schismaticorum, ut cognoscant et ament te, summam Veritatem, Patrem omnipotentem, qui cum Filio et Spiritu Sancto es laudabilis Deus, et benedictus in sæcula sæculorum. Amen.

97. *Ad D. N. J. C.* Accende, o Jesu, igne amoris tui cor meum, quod tibi in holocaustum offero, omnesque terreni amoris flammæ extingue; ut nihil mundo mihi placeat præter te. In amore tui vivere cupio, et mori exopto.

Vota tua, mi Jesu, hæc sunt: Venite ad me omnes qui laboratis et onerati estis; et ego reficiam vos; et expansis in cruce brachiis, me expectas. En venio, o Jesu, admitte me, obsecro, et concede, ut in amoris tui complexu, tibi semper conjunctus permaneam.

Præcipitur mihi ne appaream in conspectu tuo vacuus: sed quid dabo tibi, mi Jesu? Accipe tuæ bonitatis dona, animæ meæ facultates, quas tibi in obsequium offero, memoriam, intellectum, voluntatem. Tui solius meminerim: nihil sciam extra te; nihil amem præter te; nec in ulla re, mea, sed tua voluntas fiat. Amen.

SABBATO.

POST COMMUNIONEM.

98. *Adoratio.* Ave, verum Corpus, natum de Maria Virgine: vere passum, immolatum in cruce pro homine: cujus latus perforatum unda fluxit cum sanguine. Esto nobis prægustatum mortis in examine. O Jesu dulcis! O Jesu pie! O Jesu, Fili Mariæ.

99. *Pii affectus.* Mirantur, bone Jesu, creaturæ omnes, te in purissimum Mariæ matris tuæ uterum descendisse; cum tamen integerrima illa, et omni virtute ac gratia refertissima fuerit. An non mirari magis debeo, quod volueris ad me divertere, a me recipi, a me teneri, paupere, nudo, misero, miserabili?

Tunc Domine, Sanctus sanctorum, in me manere dignatus es, qui sum sordes peccatorum? Itane voluisti honorare me qui tamdiu fui immundum vas, ut fierem templum tuum, tabernaculum tuum, et quasi theca sacrarum reliquiarum Corporis et Sanguinis tui, quæ longe omnes sanctorum reliquias excedunt? Benedicant te omnes angeli tui, pro tanta in me dignatione.

Effice ergo, ut jam sciam, et sciam semper vas meum possidere, non in passione desiderii, sicut gentes quæ ignorant Deum, sed in sanctificatione et honore.

Da mihi, dulcissime Jesu, præsentiae tuæ effectus persentire. Memini benedictionum quibus cumulasti eos qui te aliquando in domum suam exceperunt. Maria, Mater tua, ubi te in suum recepit uterum, omnibus gratiæ donis repleta est. Zachæo publicano cujus usus es hospitio, salus a Deo facta est. Simul atque, obita pro nobis morte, in inferos descendisti, illos in paradysum quemdam commutasti. Domum Obededom et omnia ejus, propter Arcam testamenti, large benedixisti. Benedic quoque domum cordis mei, in quam ingressus es: eam, quæso, in paradysum converte, et tuo sancto imple Spiritu.

Memini, piissime Jesu, sacris de te litteris esse mandatum, quod omnis turba quærebat te tangere, quia virtus de te exhibat, et sanabat omnes. Ecce ego te jam non tetigi tantum, sed in me quoque recepi: exeat, quæso, a te virtus illa divini quæ sanet animam meam, curet omnem ejus læguorem, et novas ei addat vires, ad serviendum tibi omnibus diebus in sanctitate et justitia.

100. *Gratiarum actio.* Gratias ago, Domine Jesu Christe, Rex Regum, et Dominus Dominantium, reverendæ ac immensæ majestatis tuæ, qui sacro corpore et pretioso sanguine tuo animam meam nimis aridum dulciter reficere dignatus es. Rogo te, ut quidquid in me vitiosum, tuæque sanctissimæ voluntati contrarium invenitur, communione hujus Sacramenti funditus evacuetur; ut cor meum dignum habitaculum Spiritus Sancti præparetur. Sitque mihi dulcissime Jesu hoc sacrosanctum corporis et sanguinis tui sacramentum impetratio veniæ,

medicina vitæ, stabilimentum gratiæ, memoria sacratissimæ passionis tuæ, viaticum peregrinationis meæ, suavitas et dulcedo animæ, salus et sanctitas in tentatione, pax et gaudium in tribulatione, lumen et virtus in omni verbo et opere, solamen et tutela finalis in morte. Sic immutet palatum cordis mei ut præter te nullam unquam sentiat dulcedinem, nullam amet pulchritudinem, nullum quærat amorem, nullam desideret consolationem, nullam admittat delectationem, nullum curet honorem, nullamque timeat crudelitatem. Amen.

101. *Oblatio et Petitio.* Adoro te et gratias ago tibi, benignissime Domine Jesu Christe, qui me vilissimum peccatorem admittere dignatus es ad splendidum, vivificumque sacræ mensæ convivium. Heu mihi ! quia nimis indigne complevi hoc sanctum Sacrificium. Miserere mei, ignosce mihi. Ego quod egi commendo divino Cordi tuo emendandum et corrigendum. Suscipe, quæso, hæc sacrosancta corporis tui mysteria quæ tibi obtuli, ad gloriam nominis tui sempiternam ; ad salutem meam et omnium fidelium, tam vivorum quam defunctorum. Suscipe hoc præcellentissimum Sacramentum in plenam emendationem, expiationem atque satisfactionem pro omnibus peccatis ac negligentis meis, et pro peccatis totius mundi.

Per illud sanctifica, o piissime Pater ! Ecclesiam tuam : aufer ab ea omnia scandala et schismata, ut fiat unum ovile et unus pastor. Per illud effunde misericordiam tuam in gentes quæ te non noverunt, et illumina corda illarum, ut te cognoscant et ament. Per illud dissipa consilia impiorum, ne regno tuo officiant et propagationi gloriæ tuæ. Da prælatis et ordinibus ecclesiasticis divinum tuum amorem, ut suo officio rite fungantur : regibus, principibus, cunctisque magistratibus sapien-

tiam qua justitiam fideliter administrent, pacemque sequantur : ac populo tuo tuam benedictionem. Tribue agonizantibus veram contritionem, tuumque amorem ; inimicis meis tuam charitatem ac dulcedinem ; amicis, benefactoribus et consanguineis tuam dilectionem : nosque et omnia nostra dirige, ut cultus tuus semper et ubique vigeat et perseveret.

102. *Obsecratio pro peccatoribus.* *Æterne rerum omnium effector Deus, memento abs te animas peccatorum esse procreatas, easque ad imaginem et similitudinem tuam conditas. Ecce, Domine, in opprobrium tuum, his ipsis infernus impletur. Memento Jesum Filium tuum pro illorum salute atrocissimam subiisse necem. Noli, quæso, Domine, ultra permittere ut isti in iniquitatibus suis perseverantes, Filium tuum omnium Salvatorem contemnant : sed precibus sanctorum tuorum, et sanctissimæ Ecclesiæ ejusdem Filii tui sponsæ placatus, recordare misericordiæ tuæ : et oblitus inobedientiæ et prævaricationis eorum, effice ut et ipsi tandem ex toto corde convertantur ad eum quem misisti, Dominum nostrum Jesum Christum, per quem salvati et liberati sumus, cui sit gloria per infinita sæcula sæculorum. Amen.*

103. *Conclusio.* *Adjuvet nos gratia tua, omnipotens Deus, ut qui officium sacerdotale suscepimus, digne et devote tibi cum omni puritate et in conscientia bona famulari valeamus. Et si non possumus in tanta innocentia vitæ conversari, ut debemus, concede nobis tam digne flere mala quæ gessimus, ut in spiritu humilitatis, ac bonæ voluntatis proposito, tibi ferventius deservire valeamus. Amen.*

INDEX

EVANGELIORUM ET MEDITATIONUM

DOMINICIS PRÆCIPUISQUE FESTIS

CONGRUENTIUM.

PROPRIUM DE TEMPORE.

- I. Dominica Adventus.
Evangeliū *Matt.* xxi. 1—13. Medit. p. 88.
- II. Dom. Adventus.
Evang. *Luc.* xxi. 25—33. Medit. p. 419.
- III. Dom. Adventus.
Evang. *Matt.* xi. 2—10. Medit. p. 298.
- IV. Dom. Adventus.
Evang. *Joan.* i. 19—28. Medit. p. 231.
- NATIVITAS DOMINI. (25 Decembris).
Evang. *Joan.* i. 1—14. Medit. p. 25.
- S. Stephani, Proto-Martyr. (26 Decembris.)
Evang. *Matth.* xxiii. 34—39. Medit. p. 279.
- S. Joannis, Apostoli et Evang. (27 Decembris).
Evang. *Joan.* xxi. 19—25. Medit. p. 143.
- SS. Innocentium. (28 Decembris.)
Evang. *Matth.* ii. 13—18. Medit. p. 65.

Dom. infra Octavam Nativitatis. Evang. <i>Matth.</i> i. 18—25.	Medit. p. 15.
CIRCUMCISIO DOMINI. (1 Januarii.) Evang. <i>Luc.</i> ii. 15—21.	Medit. p. 31.
ÉPIPHANIA DOMINI. (6 Januarii.) Evang. <i>Matth.</i> ii. 1—12.	Medit. p. 34.
I. Dom. post Epiphaniam. Evang. <i>Luc.</i> ii. 41—52.	Medit. p. 69.
II. Dom. post Epiphaniam. Evang. <i>Joan.</i> ii. 1—11.	Medit. p. 237.
III. Dom. post Epiphaniam. Evang. <i>Matth.</i> viii. 1—13.	Medit. p. 295.
IV. Dom. post Epiphaniam. Evang. <i>Matth.</i> viii. 23—34.	Medit. p. 252.
V. Dom. post Epiphaniam. Evang. <i>Matth.</i> xiii. 24—30.	Medit. p. 307.
VI. Dom. post Epiphaniam. Evang. <i>Matth.</i> xxiv. 23—31.	Medit. p. 414.
Dom. Septuagesimæ. Evang. <i>Matth.</i> xx. 1—16.	Medit. p. 392.
Dom. Sexagesimæ. Evang. <i>Luc.</i> viii. 4—15.	Medit. p. 305.
Dom. Quinquagesimæ. Evang. <i>Luc.</i> xviii. 31—43.	Medit. p. 86 et 398.
Feria quarta : in capite Jejunii. Evang. <i>Matth.</i> vi. 16—21.	Medit. p. 284.
I. Dom. Quadragesimæ. Evang. <i>Matth.</i> iv. 1—11.	Medit. p. 230.
II. Dom. Quadragesimæ. Evang. <i>Matth.</i> xv. 21—28.	Medit. p. 323.
III. Dom. Quadragesimæ. Evang. <i>Luc.</i> xi. 14—28.	Medit. p. 302.

IV. Dom. Quadragesimæ.	
Evang. <i>Joan.</i> vi. 1—14.	Medit. p. 318.
Dom. Passionis.	
Evang. <i>Joan.</i> viii. 46—59.	Medit. p. 353.
Dom. Palmarum.	
Evang. <i>Matth.</i> xxvii. 1—54.	Medit. p. 88.
Feria quinta : In Coena Domini.	
Evang. <i>Luc.</i> xxiii. 1—49.	Medit. p. 96.
Feria sexta : In Parasceve.	
Evang. <i>Joan.</i> xix.	Medit. p. 150.
Vigilia Paschæ.	
Evang. <i>Matth.</i> xxvii. 57—66.	Medit. p. 151.
DOMINICA RESURRECTIONIS.	
Evang. <i>Joan.</i> xx. 1—10.	Medit. p. 153.
Feria secunda.	
Evang. <i>Luc.</i> xxiv. 13—35.	Medit. p. 165.
Feria tertia.	
Evang. <i>Luc.</i> xxiv. 36—48.	Medit. p. 170.
Dom. in Albis.	
Evang. <i>Joan.</i> xx. 19—23.	Medit. p. 171.
II. Dom. post Pascha.	
Evang. <i>Joan.</i> x. 11—16.	Medit. p. 358.
III. Dom. post Pascha.	
Evang. <i>Joan.</i> xvi. 16—22.	Medit. p. 187.
IV. Dom. post Pascha.	
Evang. <i>Joan.</i> xvi. 5—15.	Medit. p. 188.
V. Dom. post Pascha.	
Evang. <i>Joan.</i> xvi. 23—33.	Medit. p. 290.
ASCENSIO DOMINI.	
Evang. <i>Marc.</i> xvi. 14—20.	Medit. p. 190.
Dom. infra Octavam Ascensionis.	
Evang. <i>Joan.</i> xv. 26-27. et xvi. 1-4.	Medit. p. 101.

DOMINICA PENTECOSTES.

Evang. *Joan.* xiv. 15—31. Medit. p. 199.

Feria secunda.

Evang. *Joan.* iii. 16—21. Medit. p. 200.

Feria tertia.

Evang. *Joan.* x. 1—10. Medit. p. 201.

DOMINICA SS. TRINITATIS.

Evang. *Joan.* iii. 1—15. Medit. p. 206.

I. Dom. post Trinitatem.

Evang. *Luc.* xvi. 19—31. Medit. p. 384.

II. Dom. post Trinitatem.

Evang. *Luc.* xiv. 16—24. Medit. p. 213.

III. Dom. post Trinitatem.

Evang. *Luc.* xv. 1—10. Medit. p. 377.

IV. Dom. post Trinitatem.

Evang. *Luc.* vi. 36—42. Medit. p. 289.

V. Dom. post Trinitatem.

Evang. *Luc.* v. 1—11. Medit. p. 247.

VI. Dom. post Trinitatem.

Evang. *Matth.* v. 20—26. Medit. p. 277.

VII. Dom. post Trinitatem.

Evang. *Marc.* viii. 1—9. Medit. p. 325.

VIII. Dom. post Trinitatem.

Evang. *Matth.* vii. 15—21. Medit. p. 292.

IX. Dom. post Trinitatem.

Evang. *Luc.* xvi. 1—9. Medit. p. 382.

X. Dom. post Trinitatem.

Evang. *Luc.* xix. 41—47. Medit. p. 90.

XI. Dom. post Trinitatem.

Evang. *Luc.* xviii. 9—14. Medit. p. 387.

XII. Dom. post Trinitatem.

Evang. *Marc.* vii. 31—37. Medit. p. 324.

XIII. Dom. post Trinitatem.	
Evang. <i>Luc.</i> x. 23—37.	Medit. p. 364.
XIV. Dom. post Trinitatem.	
Evang. <i>Luc.</i> xvii. 11—19.	Medit. p. 346.
XV. Dom. post Trinitatem.	
Evang. <i>Matth.</i> vi. 24—34.	Medit. p. 287.
XVI. Dom. post Trinitatem.	
Evang. <i>Luc.</i> vii. 11—17.	Medit. p. 297.
XVII. Dom. post Trinitatem.	
Evang. <i>Luc.</i> xiv. 1—11.	Medit. p. 375.
XVIII. Dom. post Trinitatem.	
Evang. <i>Matth.</i> xli. 34—46.	Medit. p. 411.
XIX. Dom. post Trinitatem.	
Evang. <i>Matth.</i> ix. 1—8.	Medit. p. 256.
XX. Dom. post Trinitatem.	
Evang. <i>Matth.</i> xxii. 1—14.	Medit. p. 408.
XXI. Dom. post Trinitatem.	
Evang. <i>Joan.</i> iv. 46—54.	Medit. p. 245.
XXII. Dom. post Trinitatem.	
Evang. <i>Matth.</i> xviii. 21—35.	Medit. p. 341.
XXIII. Dom. post Trinitatem.	
Evang. <i>Matth.</i> xxii. 15—22.	Medit. p. 410.
XXIV. Dom. post Trinitatem.	
Evang. <i>Matth.</i> ix. 18—26.	Medit. p. 259.
Dom. Ultima post Trinitatem.	
Evang. <i>Joan.</i> vi. 5—14.	Medit. p. 318.

Si plures Dominicæ sint post Pentecosten, uti accipiuntur ex Dominicis post Epiphaniam Evangelia, sic erant et Meditationes ex iisdem Dominicis sumendæ.

PROPRIUM SANCTORUM.

S. Andreæ, Apostoli.	
Evang. <i>Matth.</i> iv. 18—22.	Medit. p. 248.
S. Thomæ, Apostoli.	
Evang. <i>Joan.</i> xx. 24—31.	Medit. p. 177.
Conversio S. Pauli, Apostoli.	
Evang. <i>Matth.</i> xix. 27—29.	Medit. p. 391.
Purificatio B. M. V.	
Evang. <i>Luc.</i> ii. 22—40.	Medit. p. 51.
S. Matthiæ, Apostoli.	
Evang. <i>Matth.</i> xi. 25—30.	Medit. p. 196.
Annuntiatio B. M. V.	
Evang. <i>Luc.</i> i. 26—38.	Medit. p. 18.
S. Marci, Evangelistæ.	
Evang. <i>Joan.</i> xv. 1—11.	Medit. p. 100.
SS. Philippi et Jacobi, Apostolorum.	
Evang. <i>Joan.</i> xiv. 1—14.	Medit. p. 101.
S. Barnabæ, Apostoli.	
Evang. <i>Joan.</i> xv. 12—16.	Medit. p. 316.
Nativitas S. Joannis Baptistæ.	
Evang. <i>Luc.</i> i. 57—80.	Medit. p. 22.
S. Petri, Apostoli,	
Evang. <i>Matth.</i> xvi. 13-19.	Medit. p. 328.
S. Jacobi, Apostoli.	
Evang. <i>Matth.</i> xx. 20—28.	Medit. p. 86.
S. Bartholomæi, Apostoli.	
Evang. <i>Luc.</i> xxii. 24—30.	Medit. p. 99.
S. Matthæi, Apostoli.	
Evang. <i>Matth.</i> ix. 9—13.	Medit. p. 258.

S. Michaelis et Omnium Angelorum.

Evang. *Matth.* xviii. 1—10.

Medit. p. 339.

S. Lucæ, Evangelistæ.

Evang. *Luc.* x. 1—7.

Medit. p. 360.

SS. Simonis et Judæ Apostolorum.

Evang. *Joan.* xv. 17—27.

Medit. p. 101.

Omnium Sanctorum.

Evang. *Matth.* v. 1—12.

Medit. p. 273.

INDEX

IN EORUM GRATIAM QUOS

EXERCITIIS SPIRITUALIBUS

PER ALIQUOT DIES QUOTANNIS VACARE JUVAT.

*Exercitia Spiritualia octo dierum, cum quatuor
Meditationibus in singulos dies.*

Dies I. Medit. 1. De creatione et fine hominis. p. 2.

2. De mediis ad hunc finem consequen-
dum. p. 4.

3. De bono usu creaturarum. p. 5.

4. De contemptu temporalium ut lu-
crentur æterna. p. 284 et 287.

*Dies II. Medit. 1. De peccato mortali in lapsu primi.
parentis. p. 6.*

2. De bonitate Dei peccato contempta.
p. 407.

3. De Incarnatione D. N. J. C. satisfac-
turi pro peccatis. p. 8 et 80.

4. De infelici animæ statu in peccato.
p. 253.

Dies III. Medit. 1. De incertitudine mortis. p. 260 et 415.

2. De certitudine mortis. p. 297.

3. De morte justorum, et peccatorum.
p. 384.

4. De præparatione ad mortem. p. 371.

Dies IV. Medit. 1. De judicio particulari. p. 382.

2. De gratiis et talentis acceptis. p. 417.

3. De ratione reddenda bonorum quidem
operum. p. 405.

4. Ex lumine quisque suo judicabitur.
p. 404.

Dies V. Medit. 1. De signis ultimi judicii. p. 414.

2. De ultimo judicio. p. 419.

3. De inferno. p. 385.

4. De nova vita instituenda. p. 264.

Dies VI. Medit. 1. De angusta, et spatiosa via. p. 291.

2. De erroribus peccatoris. p. 378.

3. De tenera Dei benignitate in peccatorem. p. 377.

4. De sincera peccatoris conversione. p. 380.

Dies VII. Medit. 1. De paterna peccatoris receptione. p. 381.

2. De agonia et sudore Christi in Horto. p. 107.

3. De Christi flagellatione. p. 133.

4. De Christi crucifixione. p. 139.

Dies VIII. Medit. 1. De prodigiis in morte Christi. p. 147.

2. De Resurrectione Domini. p. 153.

3. De dotibus corporis gloriosi. p. 154.

4. De Ascensione Domini. p. 190.

5. De nostra Ascensione. p. 195.

Duo Exercitia trium dierum, ad spiritus renovationem.

EXERCITIUM PRIMUM.

Dies I. Medit. 1. De statu præsentis animæ in vita spirituali. p. 372.

2. De animæ statu a peccato liberatæ.
p. 254.

3. De modo novæ vitæ instituendæ.
p. 388.

Dies II. Medit. 1. De morte, et modo illam præveniendi.
p. 297.

2. De peccato, et ejus effectibus. p. 253.

3. De animi tepiditate, et ejusdem remediis.
p. 255.

Dies III. Medit. 1. De munditia cordis. p. 272.

2. De tentationibus et modo eis resistendi.
p. 230.

3. De præsentia Dei. p. 227.

EXERCITIUM SECUNDUM.

Dies I. Medit. 1. De fine Sacerdotis et Viri Apostolici.
p. 274.

2. De renovatione spiritus. p. 405.

3. De infirmitatibus animæ sanandis.
p. 263.

Dies II. Medit. 1. De impedimentis in via virtutis.
p. 251.

2. De necessitate serviendi Deo. p. 286.

3. De humili sentire suiipsius. p. 228.

Dies III. Medit. 1. De augendis virtutibus et meritis.

p. 277.

2. De obedientia, iudicii rectitudine,
et puritate intentionis.

p. 285.

3. De propria diffidentia, et plena in
Deum fiducia.

p. 225.

RERUM

IN HOC VOLUME CONTENTARUM

SERIES.

	PAGINA
PROŒMIUM	xi
Conspectus totius Operis	xiii
De modo recte meditandi	xxvii
VITA ET DOCTRINA JESU CHRISTI, ex quatuor Evangelistis collecta, et in Meditationum ma- teriam, ad singulos totius anni dies distributa	1
Mensis Eucharisticus	421
Preces ante et post S. Communionem . . .	455
Index Evangeliorum et Meditationum Dominicis præcipuisque Festis congruentium . . .	524
Index in eorum gratiam quos Exercitiis spiri- tualibus per aliquot dies quotannis vacare juvat	531

FINIS.

GILBERT ET RIVINGTON, IMPRESSORES, ST. JOHN'S SQUARE.

N^c

